

„Za mnou!“ zavelel Attila.

Jeho signální meče se vítězoslavně zaleskly, když pobízel opancéřovaného lezouna proti magnetické bariéře. Kůra zasténala, jak se generátory snažily udržet pole, a pak se bariéra zhroutila. S triumfálním křikem se Skvrnitá horda vevalila dovnitř. Vzápětí byli odmrštěni zpět hradbou pozitronových paprsků, které jim vyžíraly díry v kůži. V husté atmosféře měly paprsky sice jen omezený dosah, ale přece jen byl delší než dostřel šipek. Na druhé straně šipky bylo možné vrhat všemi směry, zatímco paprsky se spirálovitě stáčely kolem východozápadních magnetických siločar. Vesmířané vyzbrojení paprsky a bojovníci s šipkami se tak navzájem udržovali v uctivé vzdálenosti jako při šachové partii dohrávané jezdci a střelci...

„Myslím, že ještě nikdy v dějinách science fiction nehrálo v knize roli tolik vzrušujících vědeckých teorií.“

- *Frank D. Drake, ředitel národního střediska
pro astronomii a ionosféru*

Knihy Roberta L. Forwarda z vydavatelství POLARIS:

Dosud vyšlo:
DRAČÍ VEJCE

HVĚZDOTÁŽENÍ

Robert L. Forward

VL (01303.9587 M-A-F 356.23)

709301	5036.0299	E-95	578077	0.7799	88	KV
020860	765.7646	E-29	796628	9.8598	99	BS
651599	779.0755	E-30	929926	6.0533	96	EX
555339	1505.3533	E-38	996792	2.0278	80	SS
510025	1637.2681	E-20	715151	1.9963	87	TH
909729	6629.9975	E-32	816799	7.9937	86	UN
961966	1767.1957	E-92	658101	6.2792	99	CH
379128	5203.0227	E-17	892910	8.3908	86	TX
808993	3305.9298	E-52	890997	2.7098	81	XX
909892	1539.0619	E-92	620281	7.6965	83	YJ
691523	6578.5890	E-15	915999	1.8908	79	AB
089533	9112.0829	E-90	553210	3.5985	88	ET
821191	6353.9559	E-30	593962	7.2079	99	CY
995791	8860.7059	E-25	805907	0.1221	97	CS
618292	9591.5200	E-31	691919	6.8795	89	QJ
758795	8500.9720	E-39	963627	7.6585	93	PZ
690291	5629.3201	E-97	831587	2.9861	89	US
759688	9980.9365	E-53	705999	5.2962	86	LA
729737	9537.1357	E-38	993991	0.8058	96	PL
296919	2896.2999	E-90	782886	6.6591	95	EX
903397	9763.8686	E-95	606991	7.2799	86	TH
305098	829.0667	E-31	680929	9.2873	96	GT
015878	1959.0260	E-18	668939	6.9503	83	DC
962799	3127.8086	E-19	725629	9.0989	99	GO
021889	1853.6862	E-92	599387	0.6031	89	XT
173535	9958.3622	E-96	558266	6.6981	98	LD
667893	952.9792	E-18	932018	9.1399	82	ZJ
779903	6185.3117	E-95	693892	6.3087	81	ZX
206529	9789.0981	E-39	819027	5.9556	79	QM
303193	8669.9879	E-17	563377	0.5936	92	ES
925291	5022.3138	E-38	867635	2.9099	97	BJ
997939	8710.231	E-93	892556	6.9823	96	NT
639809	6237.8917	E-31	827298	0.1075	95	UW
968611	7252.3221	E-92	599375	9.2166	89	QX
991991	6559.9991	E-31	912975	11.299	85	YU

POLARIS

Robert L. Forward
HVĚZDOTŘESNÍ
(Starquake)

Copyright © 1985 by Dr. Robert L. Forward
All rights reserved

Translation © 2000 by Marek Hrnčář
Cover Art © 2000 by Marek Fišer
Digitizing © 2002 by Expres

ISBN 80 - 85911 - 63 – 9

Poděkování:

Mé poděkování patří mým čteným přátelům, kteří přispívali nápady a pomáhali mi v několika různých technických oblastech. Mimo ty, kteří mi pomáhali udělat svět neutronové hvězdy z *Dračího vejce* věrohodnějším, bych rád poděkoval Paulu Blassovi, Rodu Hydeovi, Keithu Lofstromovi, Davidu K. Lynchovi, Lesteru del Reyovi a Marku Zimmermannovi za dodatečnou pomoc při práci na této knize.

Zvláštní poděkování bych rád vyjádřil Eve za vymýšlení nových jmen pro mnohé generace čílů, kteří žili, bojovali a umírali na následujících stránkách, a Marthe za to, že mne spolu se svým manželem pravidelně vracela do reality.

PŘEDEHRA

Skrze temnou prázdnotu mezi Sluncem a jeho hvězdnými sousedy přiletěl do sluneční soustavy malý návštěvník - rychle rotující, doběla rozžhavená, ultrahustá neutronová hvězda. Od východu k západu jí pronikalo supersilné magnetické pole, jehož vířící ramena strhávala atomy náhodně plující vesmírem a udělovala jim rychlost blízkou rychlosti světla. Otřesené atomy vyzařovaly pulzující paprsek intenzivního rádiového záření. A tak, i když byla malá neutronová hvězda příliš nepatrná na to, aby mohla být na nebi spatřena okem, zachytily ji pozemské radioteleskopy dříve, než dorazila do sluneční soustavy.

Neutronová hvězda dostala jméno „Dračí vejce“. Když ji objevili nacházela se právě na konci souhvězdí Draka, takže to vypadalo, jako by drak snesl vejce.

Objev magnetických monopolů přinesl revoluci v raketové technice, takže netrvalo dlouho a k hvězdě vzdálené od Země pouhých 2120 AU doletěla první „mezihvězdná“ expedice. Posádka hvězdoletu Svatý Jiří se blížila k návštěvníkovi velmi opatrně, protože přiblížit se k neutronové hvězdě příliš rychle a bez patřičných opatření je nebezpečné.

Ačkoliv má Dračí vejce v průměru pouhých dvacet kilometrů, přitažlivost na jeho povrchu 67 miliardkrát převyšuje gravitaci Země, jeho teplota 8200 K je vyšší než teplota Slunce a magnetické pole o hodnotě bilionů gaussů je tak silné, že by za normálních okolností protáhlo kulaté jádro atomu do tvaru cigarety. Jelikož se Dračí vejce otáčí kolem své osy trochu víc než pětkrát za sekundu, rychlé střídání magnetického pole vyzařujícího z východního a západního pólu by spolehlivě uvařilo každého lidského tvora, který by se odvážil přiblížit se k němu bez ochrany.

Aby vyrovnali účinky působení gravitace a rotujícího magnetického pole, umístili vědci ze Svatého Jiřího malý vědecký modul Drakobijce na synchronní oběžnou dráhu ve výšce čtyři sta šest

kilometru nad povrchem hvězdy, kde její extrémní přitažlivou sílu kompenzovala síla odstředivá. Jelikož se tak Drakobijce pohyboval spolu s magnetickým polem, nepředstavovalo už pro něj nebezpečí, ale jen drobnou nepříjemnost.

I když bylo v geometrickém středu Drakobijce působení gravitačních sil vynulováno pohybem po oběžné dráze, nebylo ještě dosaženo úplné rovnováhy. Posádku stále ohrožovaly slapové síly o velikosti 200 g na každý metr. Avšak i s těmi si vědci poradili. Vytvořili kolem neutronové hvězdy smyčku z milion kilometrů dlouhého supravodivého kabelu. V tomto kabelu se v důsledku rotujícího magnetického pole hvězdy indukovala elektrická energie. Elektrický proud ze smyčky pak poháněl robotickou továrnu na výrobu magnetických monopolů. Monopóly byly injektovány do osmi z asteroidů zachycených ve velkém množství neutronovou hvězdou v průběhu jejího putování vesmírným prostorem. Takto dostali dva velké asteroidy a šest menších.

Monopóly stlačily hmotu asteroidů tak, že se jejich hustota blížila hustotě samotné neutronové hvězdy. Pomocí gravitačního působení mezi většími asteroidy, Otisem a Oskarem si lidé a jejich počítače zahráli nebeský biliár, jehož výsledkem bylo rozmístění šesti menších asteroidů do kruhové formace na synchronní oběžné dráze nad východním pólem hvězdy. Pak použili Otise jako gravitační výtah a s jeho pomocí k hvězdě dopravili i Drakobijce s posádkou.

Jakmile se posádka ocitla na synchronní oběžné dráze kolem Dračího vejce, začala s jeho mapováním. Samozřejmě očekávali, že o tomto ultrahustém návštěvníkovi sluneční soustavy získají množství zajímavých vědeckých poznatků, ale objevili i něco, co nečekali ani ve svých nejdůležitějších snech.

Život!

Život na povrchu neutronové hvězdy!

Obyvatelé Dračího vejce, čílové, měli vysokou hustotu - stejně vysokou, jako byla hustota kůry pokrývající povrch doběle rozpálené hvězdy. Malá tělíčka čílů, jen o málo objemnější než sezamová semínka, byla tvořena hmotou se zhroutěnými jádry, a proto vážila stejně jako lidská těla. Jejich životní procesy byly založeny na interakcích mezi nukleárními částicemi v obnažených atomových jádrech z nichž se skládali, stejně jako život na Zemi využívá elektrických interakcí mezi elektronovými oblaky atomů, z nichž se

skládají pozemšťané. Protože nukleární reakce probíhají milionkrát rychleji než elektronové, čílové mysleli, žili a umírali milionkrát rychleji než lidé na oběžné dráze nad nimi.

Když Drakobijce zaujal svou pozici nad východním pólem, čílové byli jen o málo víc než divoši a paprsek mapovacího laserového radaru, jenž k nim dopadal z podivné hvězdné formace visící nehybně na obloze, v nich budil posvátnou bázeň. K uctívání nového božstva postavili obrovský chrám. Lidé chrám uviděli a začali na povrch hvězdy posílat jednoduché obrázkové zprávy o frekvenci jednoho pulzu za sekundu. Za méně než jeden den rozvinuli čílové svou technologii natolik, že byli sami schopni odeslat první primitivní a ručně řízené signály bohům na obloze, a použili při tom frekvenci dvě stě padesáti tisíc pulzů za sekundu. Lidé si nakonec uvědomili obrovský časový rozdíl a začali pracovat tak rychle, jak jen to šlo, ale i tak se na povrchu neutronové hvězdy vystřídala vždy celá generace, než byli schopni odpovědět na signály odeslané číly. Lidská posádka používala k přímé komunikaci s číly pomalejší vědecká zařízení, jako je mapovací laserový radar, zatímco počítač odesílal na povrch hvězdy vysokorychlostním laserovým komunikátorem obsah lodní knihovny přímo z holopaměťových krystalů.

Vedoucí vědeckého týmu Pierre Carnot Niven se díval, jak hlavní inženýr Amalita Šakaširi Drakeová vkládá první z pětadvaceti holopaměťových krystalů, od A do AME do komunikačního panelu.

„Veškeré znalosti, od astronomie až po zoologii,“ šklebil se Pierre. „Abecední pořadí sice není zrovna nejlepší systém, jak někoho učit, ale v tamhle případě je rozhodně nejrychlejší.“

Půl dne byli pozemšťané učiteli čílů. Za těch dvanáct hodin se vystřídalo šedesát čílích generací. Pro číly to byly prosperující generace, kdy jim přímo z nebe padala informační mana, jež udržovala dříve válčící klany v míru a usilovné práci. Po první polovině dne předběhli čílové ve svém technickém vývoji lidskou rasu a žáky se stali pozemšťané. Navzdory únavě a zmatku z rychlého sledu událostí, jež se přihodily v jediném dni, lidé nepřestávali pracovat u všech vědeckých panelů a přístrojů, zatímco se holopaměťové krystaly lodi plnily jeden po druhém novými znalostmi čílů.

ODLET

ČAS: 06:00:00 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Pííp! Pííp! Pííp!

Pierre Niven otevřel unavené oči a vypnul budíček na svých náramkových hodinkách. Šest hodin spánku. Přejel si rukou po zarostlé bradě. Potřeboval by zastříhnout vousy a nejspíš z nich taky odstranit několik šedivých, ale teď měl práci. Rychle něco spolknout v kuchyňce a honem vystřídat Amalitu u komunikačního panelu. Ona i Seiko už měly mít přestávku na spaní dávno. Uslyšel tlumené zaklení z vedlejší palandy, jak se Jean Kelly Thomasová pokoušela zvednout lehátko.

Dlouhý den začínal.

ČAS: 06:05:06 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Multivědec Seiko Kauffmannová Takahaši byla na vědecké palubě a zabývala se astroteleskopem. Teleskop na hvězdu mířil metrovým zrcadlem umístěným na vrcholu válcovité otočné věže, která trčela ze „severního pólu“ kulovitého trupu Drakobijce. Poskytoval velký, jasný obraz, jenž odrážel dutou šachtou věže na projekční plochu uprostřed horní paluby. Seiko hleděla na obraz, zatímco jej počítač zároveň vyhodnocoval pomocí pole světelných detektorů vestavěných do desky projekční plochy. Když sem předevedčirem přiletěli, bylo na obrazu hvězdy jen několik málo podrobností. Na severní polokouli byl gigantický vulkán a na východním a západním pólu, kde se soustřeďoval veškerý meteoritický spad, byl povrch zvrásněn hornatými oblastmi. Nyní, jen o málo více než o jeden den později, byla hvězda pokryta sítí

superdálnic spojujících velká města, která o kousek povyroستla pokaždé, když se na ně Seiko podívala. Když zjistila, že se něco děje na okrajích hlavního města, Zářícího Nebe, obratně přenesla své vytrénované tělo beztlázným stavem na druhou stranu plochy, aby si to prohlédla zblízka.

„Abdule,“ řekla Seiko. „Chtěla bych, aby ses podíval na tohle. U starého Nejsvětějšího chrámu se něco zvláštního děje.“

„Okamžik, jenom resetuji neutronový detektor,“ odpověděl inženýr elektronik Abdul Nkomi Farouk a přesunul se nad projekční plochu astroteleskopu. Seiko sáhla nahoru ke stropu a provedla drobné úpravy v seřazení teleskopu. Kotouč světla na projekční ploše se zvětšil a ukázal formaci ve tvaru protažené dvanácticípé hvězdy na jižní polokouli neutronové hvězdy.

Nejsvětější chrám, stále ještě největší stavba na povrchu hvězdy, byl vztyčen číly už skoro před čtyřicetými hodinami, když se vymanili z primitivního barbarství. Pod vedením dávného proroka Růžovoočka (jednoho z mála čílů, kteří rozeznávali viditelné světlo mapovacího laseru pozemšťanů) postavili čílové tento pahorkový chrám jako místo určené k uctívání jejich božského panteonu: Boha-hvězdy Zářícího (našeho Slunce nehybně visícího nad jižním pólem neutronové hvězdy), Posla Zářícího (velkého asteroidu, Otise, na jeho silně protažené eliptické oběžné dráze), šesti Očí Zářícího (šest menších asteroidů v kruhové formaci nad jižním pólem) a Vnitřní oko Zářícího (malý kosmický modul ve středu prstence asteroidů).

Když lidé s číly navázali kontakt a přesvědčili je, že nejsou bohové, Nejsvětější chrám byl opuštěn a postupně se rozpadal. Chrám měl tvar eliptického těla číly v plné pohotovosti, prodlouženého ve směru magnetických siločar, s dvanácti kulatými očima na krátkých, prudce se zužujících stopkách. Po stovce generací se prastaré ruiny změnilly v pouhých dvanáct hrbolků, jež kdysi bývaly očima a částí valu, který byl zbytkem těla. Nyní však bylo jedno z očí opět tmavé a kulaté a jeho stopka byla na obraze z teleskopu zřetelně rozeznatelná. Abdul se díval na obraz a přitom si zamyšleně prsty kroutil špičku černého kníru. „Vypadá to, jako by rekonstruovali Nejsvětější chrám. Copak se vrátili k uctívání lidí?“

„To rozhodně ne.“ Seiko pronesla svůj soud autoritativním teutonickým tónem, který pochytila od svého otce. „Na to jsou příliš inteligentní. Vzhledem k tomu, že už létají do vesmíru, museli si sami všimnout, jak zchátrale nejmonumentálnější viditelná struktura Vejce

vypadá. Pokud tvé rentgenové a neutrinové detektory nezaznamenaly někdy v poslední době kúrotřesení, musí se jednat o nějaký projekt na záchranu kulturní památky.“

„V poslední době žádné větší otřesy nebyly,“ odpověděl Abdul. „Takže to dělají úmyslně.“

„Bylo na čase,“ zabručela Seiko. „To je ta potíž s oviparními tvory, zvláště s těmi, kteří přenechávají výchovu mladých starším klanu. Nevytvářejí si žádná pouta mezi dětmi a rodiči, a tím pádem nemají ani osobní vztah k historii.“

Seiko nespala už třicet šest hodin. Vzhledla, aby upravila nastavení astroteleskopu a zvětšila obraz. Z náhlého pohybu se jí zatočila hlava. Přepnula nesprávný spínač a filtr, který zachycoval většinu světla z neutronové hvězdy, se na okamžik otevřel. Její oči se přivřely proti oslepující záři.

„Seiko... Seiko...“

Seiko otevřela ztěžklá víčka a uviděla Dr. Cesara Wonga, který ji držel za ramena a díval se na ni skrze prameny černých rovných vlasů, jež jí spadaly do obličeje. Vedle něj se vznášel Abdul.

„Já jsem to říkal, říkal jsem jí, že by neměla vynechávat přestávky na spaní,“ rozčiloval se Abdul. „Možná, že poslechne alespoň tebe a konečně se půjde vyspat.“

„Seiko moje milá,“ v Cesarových hlubokých hnědých očích se zračila upřímná starost. „Přiliš se přetěžuješ. Prosím, odpočiň si.“

„Doktore Wongu, skutečně oceňuji vaši péči, ale v tomto kritickém bodě se prostě nemohu zpronevěřit své zodpovědnosti vědce.“

„Hm - tak si alespoň udělej přestávku a vypij si se mnou v kuchyňce šálek horké kávy.“ Doktor Wong vzal drobnou vědkyni něžně za ruku. Ta ho nechala, aby ji odvedl k průchodu na dolní palubu. Když míjeli střední palubu, zahlédla Amalitu a Pierra, kteří pracovali u komunikačního panelu a prostřednictvím laserového spojovacího paprsku hovořili přímo s číly.

Pierre ležel ve vzduchoprázdnu s hlavou a rukama uvnitř komunikačního panelu, zatímco Amalita mluvila s čílou na hvězdě. Mluvčí nebyl počítačem zpomalený obraz číly, ale skutečný obraz Nebeského učitele, speciálního inteligentního robota, kterého čílové zkonstruovali, aby komunikoval s pomalu myslícími lidmi.

Pierre vyměňoval holopaměťový krystal v boční části komunikačního panelu. Sáhl dovnitř a opatrně vyjmul trojhranný

předmět. Na povrchu byl černý jako uhlí, ale jeho vnitřní plochu tvořil koutový odražeč z křišťálově jasných zrcadel. Pak stiskl tlačítko po straně, z otvoru vyskočila průhledná krychle o hraně zhruba pěti centimetrů a pomalu se otáčejíc plachtila napříč místností. Pierre ji nechal viset ve vzduchu, vložil do paměťové schránky jiný krystal a vrátil zrcadlový kryt zpátky. Teprve potom chytil vznášející se krychličku. Rohy a hrany holopaměťového krystalu byly uhlově černé, ale skrze její průzračné stěny viděl záblesky duhového světla z informačních fazet uložených uvnitř.

ČAS: 06:13:54 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Pierre nechal Amalitu, aby se bavila s Nebeským učitelem, vzal holopaměťový krystal a vydal se za doktorem a Seiko na dolní palubu, kde se přitáhl k panelu knihovního počítače. Pohyboval se velice opatrně, protože ve dvou prstech svíral veškeré vědomosti, které čílové nashromáždili za posledních třicet minut. Krystal uložil do snímací komory panelu, zasunul na místo díl s koutovým odražečem a zavřel kryt.

Nebeský učitel říkal, že tento poslední holopaměťový krystal obsahuje rozsáhlý oddíl o vnitřní struktuře neutronových hvězd. Pierre nechal počítač, aby rychle prolistoval miliony stran, dokud nenašel odkazy na podrobnosti týkající se nitra Dračího vejce. Na obrázku bylo vidět, že vnější povrch hvězdy se skládá z pevné kůry tvořené jádry: na neutrony bohatými izotopy železa, zinku, niklu a jiných kovových jader uspořádanými do krystalické mřížky, jíž protékalo tekuté moře elektronů. Pak následoval plášť - dva kilometry neutronů a kovových jader uspořádaných ve vrstvách s hloubkou stále hustších a bohatších na neutrony. Vnitřní tři čtvrtiny hvězdy tvořila koule supratekutých neutronů a supratekutých protonů.

Pierre otevřel další stránku, na které byla fotografie neutronové hvězdy, ale nikoliv Dračího vejce. Z toho, že v popředí vyčníval rozmazaný kus číly na kosmickém skútru, se dalo soudit, že se jedná o opravdový snímek. Pierre vytřeštil údivem oči a začal prohlížet jednu stránku za druhou. Objevil množství dalších snímků, každý z nich doprovázený podrobným popisem vyobrazené hvězdy. Byla jich celá řada - od extrémně hustých, blížících se skoro černým díram, až po obří nadmuté hvězdy, které sice obsahovaly neutronové jádro, ale

jejichž povrchová struktura se už podobala spíše bílým trpaslíkům. Některé z jejich názvů byly Pierrovi zcela neznámé, zatímco jiné, jako pulzar v souhvězdí Plachet či pulzar v Krabí mlhovině, označovaly neutronové hvězdy známé i lidem.

„Ale pulzar v Krabí mlhovině leží přece 3 000 světelných let odtud!“ řekl si Pierre v duchu. „A jelikož tyhle snímky získali během uplynulých osmi hodin, museli cestovat rychlostí mnohonásobně překračující rychlost světla!“

Rychlá prohlídka klíčových hesel mu vzápětí poskytla odpověď.

NADSVĚTELNÝ POHON - ŠIFROVACÍ KLÍČ PRO TUTO
SEKCI JE VYRYT NA PYRAMIDOVITÉM ÚTVARU NA
TŘETÍM MĚSÍCI DRUHÉ PLANETY SYSTÉMU EPSILON
ERIDANI.

A dále už jenom povědomý šifrovaný text.

Pierre si zmateně přepnul panel knihovního počítače na automatický přenos dat na Svatého Jiřího a pomalu přeplul do odpočinkové místnosti ve středu spodní části Drakobijce. Všichni až na Amalitu už tam byli. Doktor se pokoušel přemluvit Seiko, aby si ke kávě nebrala prášky proti spaní a Abdul vyprávěl Jean Kelly Thomasové o právě probíhající rekonstrukci Nejsvětějšího chrámu, zatímco ona hltala po krátkém spánku rychlou snídani a současně se snažila rozčesat si nakrátko sestřižené zrzavé vlasy. Zatímco Jean a Pierre spali, čílové se dostali od prvních orbitálních letů kolem své rodné hvězdy až po mezigalaktické cesty.

V reziduálním gravitačním poli spočívali všichni na měkkých okrouhlých sedátkách. Občas se některý z nich podíval ven průzorem umístěným v podlaze. Pierre se odrazil, vylétl vzhůru ke stropu odpočívárny a zachytil se držadla umístěného na příklopu jedné z antigravitačních nádrží umístěných ve středu lodi. Také on se zadíval metrovým oknem v Drakobijcově „jižním pólu“ ven. Elektronicky ovládaný světelný filtr byl nastaven tak, aby zatemnil průzor třicetkrát za sekundu, tedy při průletu každé ze šesti kompenzačních hmot. Jediné světlo, kterému se dařilo prodrat se až k očím pozorovatelů, pocházelo z jasného světelného zdroje - hvězdy, která byla jejich domovem - z 2120 astronomických jednotek vzdáleného Slunce.

Pierre prolomil ticho: „Už je skoro čas myslet na návrat,“ oznámil všem.

Jean se na něj podívala a drzý nosík se jí udiveně nakrčil: „Myslela jsem, že máme v plánu zůstat tu nejméně ještě celý týden,“

„Ano. Jenomže čílové udělali veškerá mapování a měření za nás, takže už nemáme důvod se tady déle zdržovat,“ odpověděl Pierre. „Podrobný popis Dračího vejce najdeš na posledním holokrystalu, který jsem právě před chvílí odnesl do knihovny.“ Narovnal se, odrazil se od podlahy a znovu se zachytil u východu z odpočívárny.

„Nechal jsem počítač přeprogramovat tlačné sondy tak, abychom zkřížili dráhu deorbiteru, Zhruba za dvanáct hodin se budeme nacházet ve správné pozici na cestu ke Svatému Jiřímu. A pak zamíříme k domovu. Nemá smysl, abychom tu dál zbůhdarma okouněli,“ Podíval se na chronometr umístěný na zdi odpočívárny.

„Čas na další výměnu krystalů,“ oznámil. Pokrčil kolena a pod rašícím vousem se mu objevil úsměv.

„Pojďte všichni, je potřeba toho hodně připravit. My s Amalitou dokončíme nahrávání posledního krystalu a vy ostatní byste mezitím měli všechno důkladně připevnit - gravitační pole deorbiteru dokáže přeměnit ve smrtící střelu prakticky cokoliv.“ Potom zamířil nahoru, následován ostatními, kteří se za ním postupně vyrojili z průlezu, aby se vzápětí rozptýlili po celé lodi.

Pierre se prosmykl až nad komunikační panel a podíval se Amalitě přes rameno na Nebeského učitele. Robotický číla právě cosi trpělivě vysvětloval. Pierre na něj zůstal fascinovaně zírat. Vzhledem k rozdílu v plynutí času milion ku jedné Pierra nijak nepřekvapilo, že čílové sestrojili trvanlivého robota, který převzal náročný úkol rozmlouvat s pomalu myslícími lidmi. Co ho však zarazilo, byla robotova dokonalost. Pierrovi se zdálo, že má dokonce i vlastní osobnost. Jeho chování nepůsobilo ani v nejmenším stroze a roboticky. Vlastně připomínal spíše starého, trpělivého učitele. Člověk by si podle jeho přednesu představoval nejspíš přátelský úsměv a řídnoucí prošedivělé vlasy. Možnost rozmlouvat s Nebeským učitelem znamenala pro lidi značnou úlevu. Už nemuseli cítit výčitky svědomí, že mrhají velkou částí něčího života pokaždé, když se zakoktají nebo na okamžik zaváhají.

„Brzy zaplníme poslední z vašich krystalů,“ oznamoval právě čílí výtvar na obrazovce a pohyb kruhu jeho robotických očí dokonale připomínal vlnění očních stopek skutečného číly. „Lituji, ale jak záhy sami zjistíte, většina jeho obsahu je zakódována, protože už vás ve vývoji předstihujeme o mnoho tisíc vašich let.“

Ale nebýt vás, byli bychom pořád ještě divochy, stagnujícími v předliterárním stadiu nejméně po další tisíce, možná i miliony veletuctů otáček. Dlužíme vám mnoho, ale musíme být při splácení našeho dluhu opatrní, protože i vy máte právo ubírat se ve vývoji vlastním směrem. Pro vaše vlastní dobro bude proto nejlepší, když po dokončení nahrávání posledního krystalu naši komunikaci přerušíme. Poskytli jsme vám dostatek materiálu na tisíce vašich let. V té době už se budeme ubírat po rozdílných cestách, hledající v nezměrných oceánech časoprostoru pravdu a poznání. Vy ve světech, kde je nejdůležitější částicí elektron, a my v těch, kterým panuje neutron.“

Zazněl tichý tón a na obrazovce se objevila krátká zpráva:

HOLOPAMĚŤOVÝ KRYSTAL ZAPLNĚN

„Ted' už všechno záleží pouze na vás,“ oznámil Nebeský učitel.
„Ale už se blíží okamžik vašeho odletu. Sbohem, přátelé,“

„Sbohem,“ odpověděl prostě Pierre a obrazovka potemněla.

Pak se obrátil k Amalitě: „Uložím poslední krystal a ty už začni s kontrolou antigravitačních nádrží,“ řekl. „Je čas vyrazit domů!“

ČAS: 06:40:10 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Amalita vypnula svůj panel a proplula průvlakem ve stěně vedle něj. Skrz tlusté sklo úzkého průlezu se podívala do ochranné antigravitační nádrže. Vnitřní prostor malé koule o průměru jednoho metru byl prázdný až na miniaturní obrazovku videokonzoly zasazenou do vnitřní stěny. Ve stěnách nádrží byly vestavěny ultrazvukové generátory vytvářející tlakové vlny, které vyrovnávaly působení slapových gravitačních sil, jež na ně zaútočí, jakmile opustí útočiště ve středu rotujícího prstence šesti vyrovnávacích hmot. Amalita zapnula odčerpávání vzduchu z nádrže a jejího následného naplnění nestlačitelnou vodou. Další stisk spínače a ultrazvukové generátory rozprostřely uvnitř komory svůj ochranný plášť. V přesném geometrickém středu nádrže byla malá kontrolní kulička. Amalita zvyšovala intenzitu zvukových pulzů, až se kulička zbarvila zářivě zeleně. Spokojená se správnou funkcí nádrže přepnula na vypláchnutí a restart a přešla kolem ústředního sloupu k další nádrži, aby ji také zkontrolovala.

Sotva Amalita odešla, přistoupila k nádrži Seiko a začala se svlékat. Když měla na sobě pouze kalhotky a podprsenku, vyndala ze skříňky pod průlezem neprodyšný, pevně přiléhající oblek a obratně do něj vklouzla. Potápěčská dýchací maska se jí v nízké gravitaci nehnutě vznášela nad hlavou. Amalita přerušila kontrolu druhé nádrže, podívala se na svou blůzku, začervenala se a zamířila ke své osobní skříňce. Za okamžik byla zase zpátky, ale teď už nebyly pohyby horní části jejího těla tak vláčné.

Mezitím přišel i Abdul a právě se svlékal do spodního prádla, „trenýrek“ v evropském stylu. Bílý satén na jeho svalnatém těle hezky kontrastoval s ebenově černou pletí. Amalita podletěla pod Abdulem a oběma rukama jej sevřela kolem pasu.

„Ukaž, já ti s tím pomůžu,“ řekla a její dlouhé, baletem vytrénované nohy se pevně zachytily za madlo dveří.

„Hej! Nech toho!“ vyjekl Abdul.

„Chtěla jsem ti jenom pomoci,“ zavrnila Amalita sladce.

„To jistě. Hele, já mám vás přeseexualizované harvardské rajdy dávno přečtené. Vždycky si najdete nějakou záminku, jak si sáhnout na inženýra z MIT. Děkuji, nechci. Jsem dost velký, abych se oblékl sám.“

Navzdory Abdulovým protestům jej však Amalita držela kolem pasu, dokud se mu nepodařilo dostat obě nohy do kalhot neprodyšného obleku. Pak mu zastrčila ruce do rukávů, jako by byl malé dítě a pomohla mu oblékání dokončit. Její pozornost poněkud pohmoždila Abdulovo ego, ale Amalita si z toho nic nedělala, vraceli se domů a byl čas užít si trochu psiny. S úsměvem od ucha k uchu pak odplula zkontrolovat další nádrž. Její průlez byl přímo pod projekční plochou astroteleskopu.

Amalita nad ní přeletěla a přitom se letmo podívala na obraz Dračího vejce na jejím sněžně bílém povrchu. Od chvíle, kdy čílové začali vytvářet struktury dost velké, aby se daly rozeznat z vesmíru, tam toho bylo k vidění víc. Přímou pod sebou viděla odpalovací smyčku u Zářícího Nebe, pomocí níž už dopravovali na oběžnou dráhu nejrůznější náklady. Asi o deset minut později vytryskla z vrcholku pohoří na východním pólu za obzorem přímo do vesmíru kosmická fontána. Těsně předtím, než Amalita obraz vypnula, uviděla ještě, jak se dole mihla jako žhnoucí dráha kulky polární orbitální kosmická stanice čílu.

Kapitán Hvězdokluzák pozoroval třema svýma očima, jak se šest zářících hmot, jež tvořily Oči Zářícího, pomalu otáčelo nad ním. Polární oběžná dráha orbitální stanice jej unášela dost blízko obrovské formaci, takže dokázal rozeznat i válcovou věž trčící z kulovitého hlavního trupu Drakobijce. Pozemšťanská kosmická loď byla chladně černá jako oční bulvy prostitutky a dala se zahlédnout pouze díky rudém přísvitu Šesti očí a žlutobílé záři Vejce pod ním. Při pomýšlení, že by měl žít na tak mrazivém místě, se zachvěl a vděčně rozprostřel svůj plaz po sálajícím teple žlutobílé paluby. Trvalo to skoro celý veletucet otáček, než se obří prstenec zářících asteroidů posunul natolik, že už nebyl nad ním. Tři Hvězdokluzákovy vztyčené oči ho přestaly nehnutě pozorovat a přidaly se k ostatním z dvanácti v obvyklém vlnění typickém pro cestujícího čílu.

Když kapitán Hvězdokluzák ochutnal zprávu, jež se objevila na chuťovém komunikačním monitoru vestavěném do paluby, jeho vlnění se zrychlilo. Během několika otáček výzkumná archa přistane a všichni výzkumníci se sejdou k poslední krátké poradě. Porada se bude konat za dvě tuctiny na opačné straně kosmické stanice. Odpalovací smyčka u Zářícího Nebe k nim poslední otáčku vysílala jednu loď s posádkou za druhou, zatímco gravitační katapulty na východním a západním pólu zase posílaly do vesmíru náklad a zařízení. Katapulty byly zastaralé, sestrojené už před více než osmi pozemskými hodinami. Velice neefektivní, dokonce i když se k nákladu připevnilly motory na inerční pohon. Brzy je bude třeba nahradit novějším zařízením. V osobní dopravě se teď používaly odpalovací smyčky, ale brzy se bude do vesmíru všechno dostávat pomocí kosmických fontán.

Přestože to ve skutečnosti k jeho práci nepatřilo, Hvězdokluzák se rozhodl, že se schůzky zúčastní. Výzkumné archy ke vzdáleným hvězdám nebyly odesílány často. Vlastně tahle měla být na dlouhou dobu poslední. Výbor pro výzkum dalekého vesmíru se z rozpočtových důvodů rozhodl omezit počet výzkumných arch na šest. Každá archa se zdrží po určitý počet veletuctů otáček u nějaké zajímavé hvězdy a pak se přesune k další. Zbytek flotily Výzkumu dalekého vesmíru sestával z malé letky průzkumných lodí a asi tuctu nákladních tahačů, které zásobovaly výzkumné archy a zajišťovaly výměnu posádek.

Počáteční průzkum prováděly vysokorychlostní průzkumné lodě, které doletěly k vytipované neutronové hvězdě a pátraly po zajímavých hvězdných dynamikách nebo známkách života. Ta, která se vrátila posledně, hlásila, že objevila život na neutronové hvězdě vzdálené nějakých dvanáct tisíc světelných let. Bylo to už šesté hlášení možného výskytu života a první, kdy se jednalo o život inteligentní.

Hvězdokluzák viděl záběry cizinců, když se poprvé objevily v holovidu. Byli to ti nejodpornější tvorové, jaké čílové viděli od svého setkání s pozemšťany, ale i na ně si brzy zvykli. Od té doby neslyšel Hvězdokluzák o cizincích nic nového a doufal, že se něco dozví na schůzce. Velení na kosmické stanici předal prvnímu důstojníkovi, Horizontálnímu čidlu, a vydal se po mnohacentimetrové chodbě k zasedací místnosti na opačné straně kulovité velitelské lodi.

Když dorazil do velké zasedací místnosti ve tvaru mělkého kotle, zjistil, že už je skoro plná. Pomocí plazu se přichytil brzdicího pásu svažující se rampy a přesunul se po ní do oblasti vysoké přitažlivosti poblíž středu místnosti. Byl teď skoro o centimetr blíž k miniaturní černé díře v jádru kosmické stanice a pocit tíhy mu dělal dobře, i když se to s gravitací Vejce, která dosahovala 67 miliard g, vůbec nedalo srovnat.

Do střední sekce paluby zasedací místnosti byly zabudovány tři tucty chuťových obrazovek. Hvězdokluzák se k nim protlačil a šesticípý kapitánský odznak mu při tom vydatně pomáhal uvolňovat cestu. Za normálních okolností by mu jeho postavení zaručovalo mít jednu z obrazovek jen pro sebe, ale jelikož tady bylo čtyřiadvacet vědců, celá posádka výzkumné archy, které se obsah schůze týkal nejvíce, čtyři členové posádky průzkumné lodě, jež cizince objevila, a k tomu ještě vědci a část vedení Výboru pro výzkum dalekého vesmíru, musel se spokojit se sledováním jedné z vizuálních obrazovek vestavěných v nízkých zdech zasedací místnosti. Sotva se usadil, aby vyčkal, až schůze začne, zjistil, že se ocitl poblíž nějaké své kolegyně z Kosmických sil. Na kapitána se sice zdála být příliš mladá, zato však byla velká, plná vitality a docela pohledná - podle toho, jak rychle kmitala při hovoru očima, se dalo usoudit, že také velice bystrá. Okamžitě ho poznala, přemístila své oči na jeho stranu a nadzvedla nejbližší část plazu, aby ho mohla oslovit.

„Kapitán Hvězdokluzák?“ otázala se. „Já jsem kapitán Dálkařka z mezihvězdné průzkumné lodi Triton.“ Polovinu očí přemístila směrem

ke své společnosti. „A tohle je poručík Hvězdohledačka, náš navigátor. Obě se už několik oběhů těšíme vaší pohostinnosti.“

„Kdybych věděl, že jste na palubě, kapitáne, pozval bych vás na večeři,“ odpověděl. „Bohužel je tahle stanice tak velká, že často ani nevím, kolik kosmických lodí u ní kotví, natož pak kolik tady máme čílů. Musím přiznat, že mi cizinci připadají velice zajímaví, a velice rád bych se o nich dozvěděl víc.“

„Jsou to jen ohyzdní divoši,“ odpověděla Dálkařka, „a všechno se dozvíte na schůzi. Ale pokud bychom s nimi navázali kontakt, mohli by se vyvinout docela slibně. Jestli vás to skutečně zajímá, možná bychom se spolu mohli najít, až výzkumná archa odletí. Když jsme přistáli, vzala jsem si půl veletuctu otáček velice zasloužené dovolené a pořád mi z nich ještě nějaký ten tucet zbývá.“

„Pak jste můj host,“ odpověděl Hvězdokluzák rychle. „Co byste řekla společné otočně na Odbočce 104?“ Vzápětí se rozpomněl na dobré vychování a kývl třema očima směrem k poručíkovi Hvězdohledačce. „Vy jste samozřejmě také vítána, poručíku.“

„Děkuji vám, kapitáne,“ odpověděla. „Ale já budu navigovat výzkumnou archu zpátky ke hvězdám. Mimoto si vy a kapitán Dálkařka spolu určitě budete mít o čem povídat.“

Hvězdokluzák vyhuboval zdvořilostní vyjádření politování. Schůze začala, a když palubu rozvlnily silné vlny z plazového zesilovače na ústřední řečnické plošině, všechny oči se obrátily ke dnu kotle. Aby viděl řečníka, musel se Hvězdokluzák dívat přes Dálkařčin vršek. Několik jeho očí mimovolně sklouzlo pohledem po její temné rudé kůži a neunikla jim ani plná, masitá oční pouzdra.

Jedno z Dálkařčiných bližších očí ho přistihlo, jak zkoumá její anatomii. Místo aby jej zpražilo káravým pohledem, jak očekával, její oko se pomalu a půvabně vtáhlo do pouzdra a zase se vysunulo v dlouhém a smyslném mrknutí. Hvězdokluzák cítil, jak mu oční stopky tuhnou, a raději rychle soustředil pozornost na dno kotle.

„Předmětem této schůze jsou cizí formy života objevené na hvězdě kapitánem Dálkařkou, doktorkou xenologie,“ oznámil řečník. Její druhý titul udělal na kapitána Hvězdokluzáka dojem. „Prosím, použijte mou chuťovou obrazovku,“ řekla a začala se posouvat davem směrem ke středu kotle. Zašeptal elektronové ‚díky‘ a rychle se přesunul na zářící místo v palubě, na kterém ještě před okamžikem spočíval její plaz. Chuťová obrazovka se automaticky zapnula,

zatímco se z plazového zesilovače ozval Dálkačín hlas dunící po celém kotli.

„Když jsme dorazili na NH 1566 + 74, snímkovali jsme celý její povrch. Žádné zjevné artefakty jsme neobjevili, ale program na vyhledávání umělé inteligence nastavený na neobvyklé a neznámé předměty nás upozornil na jedno z magnetických polí.“ Na obrazovce se objevil zvětšený obraz nízkého pohoří s malými šestiúhelníkovými předměty na úpatí.

„Tohle je malá vesnice s jednotlivými ohradami ve tvaru hrubých šestiúhelníků. Poté jsme oblast zmapovali infračervenou anténou s vysokým rozlišením a získali jsme detailnější záběry.“ Na obrazovce se objevily uměle vyhlížející struktury.

„Obraz má nesprávné barvy, protože byl pořízen v infračervené části viditelného spektra místo v měkkém rentgenovém záření. Pohybující se předměty jsou vinou snímkovacího procesu rozmazané, ale je zřejmé, že každou ohradu obývá jeden nebo dva velcí tvorové, zatímco vnitřní šestiúhelník každého ‚rodinného‘ seskupení obsahuje menší tvory tu a tam s jedním velkým. Mimo ohradu jsou nízké ohrádky obývané velkými počty velice malých tvorů.

Jakmile jsme se dozvěděli, kde můžeme pořídit snímky, vyslali jsme kapku s rentgenovou kamerou a kompenzátorem pohybu. Navzdory blízkému pohoří jsme dosáhli periapsidy sondy menší než jeden metr a tak jsme získali velice kvalitní snímky tamějších obyvatel.“

Obrazovku zaplnil odporně vyhlížející amorfní tvar. Vypadal jako lezoun, kterého už začali porcovat. Jeho tělo nemělo žádné výrůstky ani oči a bylo ploché jako tělo lezouna, ale bez jeho ochranných štítů. Místo nich měl tvor jakési střapaté cáry načervenalého masa. Na opačných stranách těla, asi v polovině jeho průměru, vyrůstaly dlouhé hůlkovité útvary s kuličkami na konci. Hůlkovité útvary měly uprostřed kloub a byly lehce prohnuté jako nohy nebo ruce pozemšťanů. Z místa, kde se hůlky spojovaly s tělem, vyrůstal chomáč dlouhých a tenkých chapadel. Obrazovka se zavlnila a obraz se lehce změnil.

„Zatímco kapka přelétávala nad těmito jedinci, pořídili jsme pět postupných záběrů, takže jsme schopni sestavit hrubé znázornění jejich pohybu.“ Pět snímků bylo zobrazeno v rychlém sledu za sebou a celá sekvence se několikrát opakovala. Tvor se převaloval po kůře a odstrkoval se chomáči chapadel, zatímco jeho hůlkovité výrůstky

trčely do stran. Jak se zřásněné cáry masa ocitaly střídavě pod tvorovým tělem a zase na jeho vrcholu, měnily barvu.

„Všimněte si, že hůlkovité výrůstky jsou tím tmavší, čím více se natahují směrem od těla, až se jejich kulatá zakončení zbarví temně červeně. Tvor výrůstky pohybuje před sebou i za sebou, ale přitom se nikdy nedotknou kůry, takže se nezdá, že by sloužily k pohybu. Tady je detailní záběr konce jednoho hůlkovitého výrůstku. Zdá se, že se jedná o kuličku s mnoha šestiúhelníkovými ploškami. Podle nás se jedná o oči. Existuje tady jistá podobnost s očima včel nebo much na planetě Zemi. Hůlkové výrůstky jsou patrně vyztuženy jakousi kostí, jež se vyznačuje vysokou pevností, ale nízkou tepelnou vodivostí, takže jejich oči zůstávají pořád chladné.“

Následovalo několik dalších snímků, včetně unikátního záběru znázorňujícího dvě cizí bytosti bok po boku, držících se navzájem chapadly a s očima na konci dlouhých výrůstků, zabořenýma navzájem do svých těl.

„Nejsme si jisti, co tento snímek znázorňuje,“ řekla Dálkařka. „Ale pokud si myslíte, že se jedná o to, co si myslím já, že si myslíte, pak nejspíš máte naprostou pravdu.“

Paluba zaduněla smíchem a někdo poznamenal: „Myslím, že kdybys to dělal takhle jedním okem po druhém, víc by ses na to soustředil...“

„Nejúžasnějším rysem této cizí civilizace je, že neznají rostlinný život. Všichni tvorové, které jsme viděli, byli živočichové.“

„Co potom tvoří základnu jejich potravinového řetězce?“ zeptal se někdo.

„Trvalo nám dlouho, než jsme na to přišli, ale vodítkem pro nás bylo, že jsme život našli pouze ve dvou oblastech. Jedná se o oba magnetické póly. Nemohu je nazývat východní a západní jako u nás na Vejci, protože se prakticky shodují s točnami. Po explozi původní supernovy zůstalo kolem neutronové hvězdy mnoho zbytkového materiálu. Tvoří ho velice řídký, na neutrony chudý planetární odpad, který se neustále snáší na oba póly. Jeho spad je tak vydatný, že jsme se vůbec neodvážili se svou lodí nad póly proletět. Horské průsmyky jsou plné malých, bezokých kulovitých zvířat, které patrně sbírají tento spad z povrchu kůry a extrahují z něj energii k životu a růstu tím, že jej přeměňují na materiál o normální hustotě. Větší koule inteligentní obyvatelé hvězdy vytřídí a loví, zavírají je do ohrad a později se jimi živí. Evidentně se stále nacházejí v divošském stadiu

lovců sběračů, až na to, že tam, kde není rostlinný život, jsou sběračství a lov synonyma.“

Na obrazovce se objevil další výjev. Byla na něm mršina jedné z cizích bytostí obklopená stovkou malých mrtvolek. Všichni byli očividně zahubeni superžhavým vzplanutím tvrdého gama záření, způsobeného dopadem velkého kusu hmoty na povrch hvězdy. „Zdá se, že práce obstaravatelů jídla může být i nebezpečná. Myslím, že jeden ze způsobů, jak bychom mohli těmto bytostem pomoci, je varovat je před velkými meteority, aby se mohli včas stáhnout z hor. Tím by se významně omezily ztráty na životech. Také bychom mohli stabilizovat spad, takže by měli stálé zásoby jídla. Jakmile jim takto zajistíme dostatek potravy, možná budou mít čas začít s námi hovořit a vyvinout si vlastní kulturu.“

O tři otáčky později se expedice připravovala k odletu. Hvězdokluzák a Dálkařka se rozloučili s poručíkem Hvězdohledačkou a pak se společně dívali, jak se mezihvězdná výzkumná archa *Amalita Šakaširi Drakeová* přesouvá do bezpečné vzdálenosti několika metrů. Nemohli cítit bzučení aktivovaného pohonu archy na principu zborceného prostoru, ale viděli, jak se část černého, hvězdného vesmíru začíná ohýbat a pak se vzdálenost mezi Dračím vejcem a bodem nějakých sto světelných let od něj vynulovala. Velká červená naváděcí hvězda se v jediném okamžiku přiblížila z hlubin vesmíru do takové míry, že na ní dokázali rozeznat tmavší oblasti. Pak pohon opět vynuloval prostor, ale tentokrát na druhé straně archy. *Amalita Šakaširi Drakeová* i rudá hvězda se společně ztratily v nekonečném vesmíru.

„Sto světelných let za dobu kratší, než potřebujeme k překonání vzdálenosti jediného plazu,“ poznamenal Hvězdokluzák.

„Na to stačí zmenšit těch sto světelných let na jeden plaz,“ opáčila Dálkařka. „Přisámzárící, úplně mi vyschlo v kapse. Co kdybychom si dali před otočnou nějakou šťávu?“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Hvězdokluzák. „Ve skříňce ve své kajutě mám pár pytlíků Západopolární dvakrát destilované.“

„Výborně!“ řekla Dálkařka a její nejbližší oko na něj dlouze a pomalu mrklo. „Rozrážej siločáry a já tě budu následovat.“

Hvězdokluzák se vydal po plazníku k důstojnickým ubikacím a při tom vytvářel svým mohutným tělem brázdu v slabém magnetickém poli. Na orbitální stanici se pole svou intenzitou ani

zdaleka nepřibližovalo tomu na Vejci, takže tohle opatření vůbec nebylo třeba, ale jemu vůbec nevadilo, že se Dálkařka tiskne k jeho zadnímu okraji. Jak se tak plazili nezastřešenými chodbami, zadíval se několika očima na nebe, po kterém už se zase přesouvala formace šesti asteroidů. U každé ze zářících hmot byla vidět malá tečka, která periodicky blikala. Byly to tlačné sondy, korekční rakety, které udržovaly asteroidy ve správné poloze vůči Drakobijci. Kdyby selhaly, pozemšťané by byli roztrháni zuřivými slapovými silami Vejce. Náhle se zastavil a upřel všechny oči nahoru.

„Co se děje?“ zeptala se Dálkařka.

„Něco se změnilo,“ odpověděl Hvězdokluzák. „Pulzy se objevují v nesprávném rytmu. S Očima Zářícího se něco děje!“ Na mžik propadl panice, jako by ty obrovské objekty měly každou chvíli spadnout, *dolů*, na něho. Pak mu rozum připomněl, že se nacházejí na oběžné dráze. Spadnout nemohly, ale něco se s nimi každopádně dělo. Obeplazil se kolem Dálkařky a zamířil zpátky na velitelskou palubu tak rychle, jak jen dokázal vlnit plazem. „Pozemšťané mají potíže!“ zavolal. „Honem za mnou!“

NEBEZPEČÍ

ČAS: 06:50:06 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Kolem Drakobijce obíhalo šest hustých kompenzačních hmot neustále popostrkovaných robotickými tlačnými sondami. Sondy se nemohly příliš přiblížit k ničivým slapovým silám ultratěžkých hmot, a proto na ně působily z dálky magnetickým polem generovaným zásobou magnetických monopolů umístěných v bublinovité přední části. Pokud by se některá z kompenzačních hmot dostala příliš blízko k vnitřní straně prstence, vrátila by ji na správnou dráhu zase některá z tlačných sond z jeho opačné strany. Korekce se opakovaly třicetkrát za sekundu, tedy z hlediska pozorovatele dole na Vejci každé dvě tuctiny.

Pak jedna z tlačných sond zablikala, jak její palivovou sekci proletěl meteorit, utrhl dva ze tří trojnásobně redundovaných palivových ventilů a třetí poškodil. O pětinu sekundy později už její trysky pracovaly zase správně, ale při příštím zážehu opět selhala. Kompenzační hmota, kterou měla udržovat v dráze, se pomalu začala přesouvat. Brzy se začaly vychylovat všechny hmoty, zatímco se zbývající korekční sondy marně snažily obnovit rovnováhu soustavy.

„Stav ohrožení!“ Počítač Drakobijce spustil poplach ze všech reproduktorů. „Meteorit poškodil jednu z tlačných sond!“

Amalita právě dokončila kontrolu horní nádrže, když ji mocné slapové síly neutronové hvězdy popadly a strhly ji dolů do chodby, kde se srazila s Jean, jež si právě natahovala oblek. V příštím zlomku sekundy se od sebe obě ženy zase oddělily a byly vrženy proti stěně jejich kulaté kosmické lodi.

Amalita se chytila vzpěry a držela se jí jako klíště. „Co se stalo?“ zaječela na Pierra. Pierre na křesle u svého panelu si zapnul bezpečnostní pás a pak aktivoval konzolu.

„Selhala jedna tlačná sonda,“ odpověděl.

Jean, která se vznášela poblíž Pierra, narazila na vnější stěnu a rozletěla se ke středu lodi, kde se konečně zachytila opěradla křesla. Síla, která působila na její nohy, se jí přitom stále snažila odtáhnout ke stěně, jako by byla na rychle se otáčejícím kolotoči.

„Můžeš to opravit?“ zeptal se Pierre počítače.

„Ne. Trhlina ve zbývajícím palivovém ventilu se stále rozšiřuje,“ ohlásil počítač. „Máte nanejvýš pět minut.“

„Slapové síly nás roztrhají,“ zaječela Jean, která už jejich působení zřetelně cítila na vlastním těle. Síly rostly, až ji odtrhly od opěradla a mrštily ji proti vnější stěně. Jean ztratila vědomí. Při další otáčce se její bezvládné tělo opět rozletělo ke středu lodi.

„Chyt'te ji!“ zvolala Amalita a v přestávkách mezi cyklickými nárůsty slapových sil se pokoušela ručkovat od jednoho nosníku k druhému.

„Strčte ji do antigravitační nádrže!“ křikl Pierre. Mezitím dorazil ústřední šachtou doktor Wong a pomohl Amalitě otevřít jeden z kruhových průlezů ve stěně. Společně Jean poskládali do kulovité nádrže. Jean se při tom začala probírat a doktorovi se podařilo nasadit ji masku. Pak zavřeli příklop.

„Vzduch v pořádku?“ zahalekal doktor do interkomu. Zkroucená postava uvnitř chabě přikývla a doktor si všiml, jak se jí při hlubokém nadechnutí zvedá hrudník. Zapnul nádrž a kapičky vody se rozprskly na průzoru, zatímco zklidňující tekutina zaplavila potlučené tělo uvnitř.

Panel spojení s číly se rozsvítil. Čilí robot, Nebeský učitel, se objevil na obrazovce. Za ním bylo vidět rozmazané šmouhy živých čílů vzrušeně reagujících na katastrofu.

„Jedna z tlačných sond brzy selže,“ oznámil Nebeský učitel.

„Znamená to pro vás nebezpečí?“

Pierre, kterého se slapové síly snažily vyrvat z pásů, řekl: „S námi je konec. Bojím se, že budete muset obsah posledního holopaměťového krystalu odvysílat ještě jednou, přímo na Svatého Jiřího... Nashledanou.“

Pierre si všiml, že Nebeský učitel váhá, a zarazil se. Viděl, jak se živí čílové shromažďují vedle něj. Oči a chapadla na té straně robotova těla se neuvěřitelně rychle rozkmitaly a Nebeský učitel začal rozmlouvat s číly pro ně přirozenou rychlostí. O zlomek sekundy později se zase vrátil k zpomalenému rytmu pro komunikaci s lidmi.

„POČKEJTE!“ zvolal Nebeský učitel. „My vás zachráníme!“
„Do pěti minut?“ Pierre zavrtěl hlavou. „Nemožné!“ Počkal si na přestávku mezi dvěma nárůsty síly, přeskočil k panelu knihovního počítače a přepnul rychlost přenosu dat na nouzový režim.

ČAS: 06:51:05 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Mladý postdoktorální student se nervózně pohupoval dopředu a dozadu, zatímco starší technik dodělával poslední úpravy na stroji. Přestože už měl doktorát z tempologie a sám nebyl špatný technik, Časokruh věděl, že vyrobit magnetizovanou a elektrifikovanou černou díru takových rozměrů nebylo něco, co by se mělo přenechat pouze vědcům. Naštěstí byl jeho grant od Nadace pro základní vědecký výzkum dostatečně velký, aby si mohl dovolit nejlepšího technika na Vejci, Útesníka.

Útesník se nebál pustit do ‚neuskutečnitelných‘ projektů. Když se v oboru trochu rozkoukal jako asistent hlavního technika na jedné z prvních odpalovacích smyček, pustil se do konstrukce první kosmické fontány. Útesník navrhl věž dvoustokrát vyšší, než byl průměr Vejce, a nejen že vymyslel, jak ji postavit, ale také dokázal, že až bude postavena, bude vydělávat peníze. Svůj nápad prodal, sestavil tým a hned se pustil do dalšího ‚neuskutečnitelného‘ projektu. Časokruh byl šťastný, že se mu podařilo získat pro svůj projekt právě Útesníka. Na druhé straně pochyboval, že by byl některý projekt zajímavější a neuskutečnitelnější než ten jeho - postavení stroje času.

Od zahájení projektu Stroj času uplynuly už skoro dvě lidské minuty. Pro svůj doktorát prokázal Časokruh uskutečnitelnost cest v čase tím, že vyslal signály skrze čas. Pokus se zdařil, on dostal doktorát z tempologie a právo změnit si jméno.

Jeho první stroj času měl jen dva časové komunikační kanály. Upravil běžný generátor černých děr tak, že použil směs protonů a magnetických monopolů o vysoké rychlosti a vysoké relativní úhlové hybnosti. Tím, že vytvořil černou díru jak z magneticky, tak elektricky nabitého materiálu, získal rychle rotující podlouhlou hmotu, která si vytváří horizont události při otáčkách nižších než 99 % rychlosti světla. Výsledná černá díra trvala pouze necelou setutinu, ale při pečlivém načasování mohl Časokruh vyslat jedním kanálem gama

impulz do budoucnosti a druhým do minulosti dříve, než se černá díra změnila v záření.

Časokom, který pro něj teď Útesník stavěl, by měl být trvalý a měly by se jím dát vysílat signály do kteréhokoliv času, kde stroj existoval, nebo dokud nebylo všech jeho osm komunikačních kanálů zaplněno zprávami. Bude to trvat ještě velice dlouho, než někdo, rychle se rozvíjející čily nevyjímaje, vyrobí stroj času umožňující fyzické putování živých bytostí, ale i stroj času, jako byl časokom, tedy určený výhradně pro odesílání zpráv, mohl být užitečný.

A nyní byl konečně hotov. Konstrukční dělníky už poslali do jejich domovů, aby si po zásluze odpočinuli, a jejich robotičtí kolegové byli přeprogramováni na další práci pro rychle rostoucí Útesníkovu konstrukční impérium. Zůstal jen Útesník sám, aby překontroloval stroj a provedl poslední doladění.

Když byl konečně spokojený, odplazil se na jednu z kombinovaných chuťově dotykových obrazovek.

„Funguje,“ prohlásil klidně.

„Dobře,“ odpověděl Časokruh. „Ukaž, podívám se. Hmmm. Tohle je historický okamžik, takže jaký vzkaz mám poslat? Měl by být krátký, ale významný. Už to mám!“ Jeho plaz se rozkmital na obrazovce.

„*Postůj, ó čase,*“ zamumlal si Útesník. „Bylo to na detekční obrazovce, už když jsem nastavoval parametry.“

„Přesně tohle jsem odeslal!“ zvolal Časokruh. „Funguje! Ono to funguje!“

„To už jsem přece říkal,“ připomněl mu Útesník, zatímco si sbíral nástroje a měřicí přístroje. Detektor gravitačních vln byl dlouhý a objemný, ale dal se složit tak, že se přesně vešel do největší tělní kapsy, kterou si vytvořil pro přenášení nástrojů. Nakonec se doplazil do kouta a vzal rostlinu, kterou tam předtím umístil. Byla to jeho obchodní známka, mazlíček i nejbližší přítel zároveň - útesníčka. Útesník rostlinu pečlivě zkontroloval a zastrčil si ji do jiné kapsy svého objemného těla.

„Zablokoval jsi jeden ze čtyř minulostních kanálů,“ varoval ho, když se loučil. Ale Časokruh jej už neposlouchal. Připravoval zprávu určenou sobě samotnému na slavnostní zahájení provozu časokomu, které se mělo konat za tři otáčky. Sotva ji odeslal, obdržel potvrzení od sebe sama z budoucnosti.

Pro tuto zprávu použil stejný kanál, kterým odeslal zkušební zprávu. Jeho budoucí já mu odpovědělo, že dostalo zprávu na slavnostním zahájení o pouhé dvě setutiny dříve, než ji čekalo. Vlnění Časokruhových očí se na chvíli zpomalilo, jak začal seřizovat obvody časových intervalů. Z kontrolního kódu připojeného na konci odpovědi zjistil, že jeho zprávě chybělo sotva pár bitů do maximální délky, jaká mohla být odeslána na tak velkou časovou vzdálenost. Časokruh nechal počítač, aby mu vytiskl kopii kódu zprávy na svitek, takže bude později moci přesně spočítat součin bitů a času, ale už teď se zdálo, že se nijak výrazně neliší od toho, co předpovídala jeho teorie - 864 bitveletuctů. Což znamenalo, že mohl odeslat zprávu o velikosti 864 bitů do doby vzdálené jeden veletucet otáček, nebo jednobitovou zprávu na vzdálenost 864 veletuctů otáček. Mezi těmito hodnotami samozřejmě existovaly nejružnější variace a jedním z úkolů, které si pro budoucí práci se strojem vytknul, bylo tyto variace určit a ověřit.

Nechtěl zaplnit další kanály zprávami dříve, než provede nějaké výpočty, proto zajistil ovládací chuťově dotykovou obrazovku heslem. Ta se změnila v prázdnou stříbrnou plochu na žlutobílé podlaze a Časokruh zamířil ke dveřím.

Stěny kolem laboratoře časokomu byly mimořádně vysoké, a proto i silné v základech. Jakmile se jeho plaz přiblížil ke dveřím, čidlo v podlaze zachytilo jeho vlnění a vnitřní dveře se rozevřely. Vešel do bezpečnostní zóny mezi dvojími dveřmi a ucítil, jak mu celé tělo ztuhlo, když jím proniklo magnetické pole, jež vytvořilo magneticky citlivou mapu pro porovnání s naprogramovaným vzorem.

„Odnášíte svitek, který jste u sebe neměl, když jste vstupoval dovnitř,“ rozechvěl mechanicky zabarvený hlas jeho plaz.

„To je operační manuál časokomu,“ vysvětlil Časokruh. „Chci si ho přečíst doma.“

„Povoluje se,“ odpověděl stroj. Magnetické pole zmizelo a vnější dveře se otevřely. Než Časokruh vyšel ven, zapnul bezpečnostní systém. Ochranné bariéry sice nebyly vidět, ale vršek vysoké zdi se teď ježil střídajícími se severními a jižními póly. Pole bylo tak silné a jeho gradient tak vysoký, že by trvalo celou věčnost protlačit skrze něj něco přes zed'. Energie pole kolem středu bariéry dokázala protáhnout buňky živého organismu tak, že přestaly správně fungovat. Řekli mu, že se to podobá pocitu, který číla zažije, když strčí tykadlo do purpurově rudého žaru gama záření. Všiml si, že mizející Útesníková

brázda míří po svažujících se chodbách na severovýchod. Časokruh se vydal opačným směrem a pak zamířil na zářícíhozápad do administrativní budovy Institutu Vnitřního oka, aby zařídil vše potřebné pro oslavu uvedení do chodu.

Útesník byl sám se sebou spokojen. Nejdříve kosmická fontána (na konci dlouhé severovýchodní chodby mohl vidět její drobné světelné jehly vystřelující proti nebi) a teď časokom. Stroj času byl dokončen v takovém předstihu, že do oficiálního slavnostního uvedení do provozu zbývaly stále ještě tři otáčky. Nevěděl, jestli se vůbec bude obtěžovat zúčastnit se toho. Neměl rád, když mu všichni říkali, jak je úžasný. Oční stopky se mu kroutily, jen na to pomyslel. Už se nemohl dočkat, až bude zase doma, u holovidu a svých rostlin. Pak si vzpomněl na útesničku, kterou si před odchodem strčil do kapsy. Zastavil se, vytvořil si chapadlo, sáhl do kapsy a rostlinu vyndal.

„No, no, ty moje malá Pavučinko,“ řekl. „Je ti příliš teplo?“ Pozvedl si rostlinku k očím a pozorně si ji prohlédl. Opravdu byla přehřátá. Její horní část byla skoro stejně sálavě žlutá jako spodní a schlíple visela v umělém úhelníku, který jí nahrazoval přírodní skalní štěrbinu v horách, kde útesničky normálně rostly.

Teď, když rostlinu vytáhl ven, kde nad sebou měla černé nebe poseté hvězdami, se její horní plocha ochladila a získala sametově lesklou rudočernou barvu, zatímco zespoda si vyvinula reflexivní stříbrné zbarvení. Útesník vyzvedl rostlinu na svůj vlastní temně rudý vršek a zasadil si ji do svěrače ve speciálně vytvořené kapse. Pak přizpůsobil své tělo, aby kapsu vyhřívalo. Rostlina, která tak měla kořeny u zdroje tepla a vršek ochlazovaný černou oblohou, začala normálně fungovat a její tělo se zpevnilo. Vlákná, napjatá sem a tam mezi stěnami úhelníku, se napnula a horní blána se zvrásnila, aby se vyzařovací plocha zvětšila. Po temně černé horní ploše se začaly míhat rudé světelné záblesky, které postupně začaly směřovat mizními kanálky matně červeného stonku do žhavě žluté spodní části. Byl to úchvatný pohled. Útesník skoro slyšel bzučení rostliny extrahující živiny.

Ulehčeně si oddechl, spokojený se sebou i se svou rostlinkou, a beze spěchu zamířil na severovýchod. Při plazení se zapíral o stěny budov kolem plazníku a posouval své tělo napříč magnetickými siločarami, které se mu snažily zabránit v pohybu na sever.

Nějakou dobu se plazil slumy Starého města, jež obklopovalo rozrůstající se pozemky Institutu Vnitřního oka. Většina zdejších bytů měla zavřené okenice, takže tu kromě zdí nebylo vůbec nic k vidění. Křižovatky byly nepravidelné a Útesník najednou zjistil, že už měl dávno odbočit na severozápad a že si zašel příliš daleko na východ. Na severozápadní ulici se teď mohl dostat už jen pod šedesátistupňovým úhlem namísto běžného třicetistupňového. Rozmrzele zabručel, doplazil se na nejbližší křižovatku, tam našel jižní zeď a začal pomalu postupovat na severozápad - tentokrát víc na sever než na západ. Kolem projelo taxi a Útesník byl v pokušení ho zastavit, ale mířilo špatným směrem a kromě toho, nikdy neškodilo trochu si protáhnout tělo.

Staré město se postupně změnilo v předměstí Zářícího Nebe a rozmístění ulic teď bylo mnohem pravidelnější. Hlavní třídy vedly přímo na východ a na západ, zatímco páry postranních uliček odbočovaly v přesně třicetistupňovém úhlu severně, takže vytvářely střídavý kosočtverečný vzor kolem trojúhelníkových bloků. Byty tu stály až těsně u plazníku a jejich zdi byly obložené hladkými dlaždicemi umožňujícími pěším rychlejší pohyb na sever a na jih. Většina bytů tady měla okenice otevřené, takže se Útesník mohl kochat pohledem na vnitřní dvorky.

Na chvíli se zastavil, aby mohl obdivovat úpravu rostlin v jednom plotě. Někdo vyšel z obyčejného, trojúhelníkového okenního otvoru a vložil mezi jednotlivé jeho cihly úhlové podpěry, takže z nich vytvořil jakési sestupné schůdky. Z kůry pod ním vyrážel jediný silný stonek, který se dělil na dvě větve, jež se táhly po stranách trojúhelníkového otvoru a předivem svých vláken se upínaly k jedné podpěře za druhou. Jelikož byly vzájemně odsazené, každá z jejich membrán mohla sálat proti temnému nebi a všechny vzkvétaly. Horní dvě podpěry ještě nebyly opředené, ale při pozornějším pohledu bylo možné rozeznat tenoučké úponky, které už zahájily práci. Kolem byly malé nádoby, jejich účel nedokázal Útesník určit. Celkové aranžmá na něj působilo silným dojmem. Když se plazil kolem destičky se jménem majitele, neopomněl se na ni podívat. MUDr Nula gaussů, 2412, 7. severozápadní ulice. Muselo se jednat o profesorku z institutu. Někdy ji bude muset navštívit a popovídat si s ní o zahradničení.

Teď, když byl zase v místech, která znal, už Útesník správnou odbočku nemínil. Pustil se severozápadním směrem kolem svého

obydlí, obešel několik kosočtvercových pozemků a zahrnul na severovýchod, domů. Jeho byt patřil k největším v okolí, měl pro sebe celou jednu kosočtvercovou parcelu. Když obdržel velkou stimulační prémii za to, že se při konstrukci kosmické fontány dostal pod plánované náklady, měl na kontě tolik hvězd, že si koupil celý blok, nechal strhnout stěny mezi jednotlivými byty a spojil je v jediný. Jeden z původních bytů změnil na dílnu, druhý na zahrádku a rychlírnu sazeniček a do třetího ubytoval svoje miláčky. Když se přiblížil ke svému domovu, vyslal kúrou šťastný elektronový šepot. Odpověděly mu stejně radostné zvuky.

Nejprve jej přivítal Mrazík, geneticky zakrslý hybridní mršt. Mrazík bleskově vyšplhal na zídku, ocas si omotal kolem sloupku s názvem ulice vestavěného do zdi, a zdravil jej divokým kýváním hlavy. Pět ostře zašpičatělých zubů se zalesklo a Útesník na okamžik zahlédl i mrštův dobřela rozžhavený jícen, pak Mrazík tlamu zase zavřel. Rychlým pohybem se pokusil chňapnout po útesničce, kterou nesl jeho pán na vršku těla, ale Útesník zvíře odrazil ranou chapadlem do žaludku. Mrazíkovy jako břitva ostré zuby, které by mu dokázaly chapadlo oddělit jediným kousnutím, ho slabě škrábly a ani pak po něm nepřestal rafat. Útesník se zastavil a nechal Mrazíka, aby mu sklouzl na vršek, pak natáhl chapadlo oknem v zídce a pohladil několik dalších domácích zvířátek na druhé straně. Pak se doplazil ke dveřím, vytáhl magnetický klíč, odemkl si a vklouzl dovnitř. Okamžitě ho obklopili tři plížilové, půl tuctu plížovníků a Zima, Mrazíkova družka.

Když se pozdravil se všemi plížily, vrátili se ke svým plížilím zábavám a on se konečně mohl soustředit na Valíka. Kulovité zvířátko se schovávalo v koutě za svým velkým a pomalu se pohybujícím příbuzným Slizoušem, zakrslým lezounem. Slizouš si hověl na slunečnickové rostlině. O tomhle si bude muset pohovořit s jeho ošetřovatelem Tekutým pískem.

„Pojď sem, Valíku,“ zavolal Útesník a zamával úponkem. „Pojď sem, Valíku, pojď sem!“

Koule se pomalu obkutálela kolem lezouna, četné oči upřené na kývající se úponek. Konečně se dostala dost blízko, aby ji mohl podrbat. Koule zaduněla potěšením a uhnula před Útesníkovým úponkem očima.

„Ale no tak, Valíku,“ konejšil zvíře Útesník. „Tak už se neboj. Ti hluchní plížilové už jsou pryč.“ Domácí mazlíček se očividně uvolnil a

začal se kutálet kolem svého pána, nechávaje se střídavě hladit všemi jeho úponky a chapadly. V tu chvíli se zpoza rohu vynořil Tekutý písek.

„Věděl jsem, že to musíte být vy, když jsem zaslechl všechen ten rámus. Ti plíživé dokážou rozvibrovat celý blok.“ Najednou si všiml lezouna na slunečnickové rostlině. „Hej!“ zvolal Tekutý písek. „Jak to, že necháte Slizouše, aby se vám válel v rostlinách! Jak to tady mám udržet v pořádku, když mi s tím ani trochu nepomůžete?“

Tekutý písek si vytvořil těžké, kyjovité chapadlo, připlazil se k mohutnému zvířeti, které už úplně promáčelo rostlinu výměšky svého plazu, a silně je udeřil do boku. „Hni sebou, ty balvane líná!“ zabubnoval Tekutý písek do kůry.

Zakrslý lezoun se stáhl, vyděšený burácením zezdola i údery do svého obrněného těla, a pak pomalu opustil slunečnickovou rostlinu a vrátil se na trávník, kde se měl podle představ svého pána zdržovat a nepřekážet.

Tekutý písek ho ještě několikrát udeřil na cestu. „Poštu máte v pracovně a jídlo v troubě,“ řekl Útesníkovi. „Vezměte si ho sám. Já ještě musím přesadit nejméně deset fontánek výhonků.“

„Jak se fontánkám daří?“ zeptal se Útesník.

„Těm, které přežily, docela dobře,“ odpověděl Tekutý písek. „Bylo by jim asi líp, kdybyste je nechal na východním pólu, kde jste je našel a kde probíhá magnetické pole ve svislém směru. Zjistil jsem, že když začnu od semínka, vyberu ty, které mají nakloněnou hlaveň a nahnutý lapač, a když je nasadím, aby mířily správným směrem, porostou. Ale nečekejte, že budou kdovíjak obrovské. To v žádném případě. Jejich lapače by se nahnuly tak, že by se překotily. Jednu rostlinku mám u sebe.“ Tekutý písek zakýval očima směrem k záhonu slunečnickových rostlin, mezi nimiž bylo vidět maličkou fontánu modrobílých jiskříček.

Fontánka byla vysoce energetická forma rostlinného života, která se ze všech sil pokoušela udržet naživu i v těch nejnepříznivějších podmínkách. Biologové z Institutu Vnitřního oka se pořád ještě dohadovali, jestli by ji měli řadit mezi rostliny, nebo mezi živočichy, jelikož se dala najít jen ve velice bohatých půdách chudých na neutrony, které se nacházely v horách východního a západního pólu.

Středem fontánky probíhala dlouhá tenká trubička. Její rozsáhlý kořenový systém shromažďoval živiny a spaloval je úžasnou rychlostí. Vysoká teplota v nitru rostliny se přenášela do semínkovitých zrníček,

kteře byly odpalovány v dešti modrobílých jisker proti obloze. Sáláním se zrníčka ochladila, a když byla sotva temně rudá, dopadala do kornoutkového lapače na spodní straně rostliny, aby byla znovu recyklována. Každý foton gama záření, který za svého krátkého letu uvolnila, se podílel na nukleárním ekvivalentu fotosyntézy a přispěl tak k vytvoření další energeticky vydatné molekuly zajišťující růst rostliny.

Fontánky, které Útesník objevil na východním pólu, často nežily ani celou otáčku. V dobré půdě vyklíčily ze semínka, několik tuctů prskaly jiskřičky, viditelně vyrostly a pak, jak jim docházely živiny, začaly z hlavních stonků vystřelovat větší semena. To trvalo několik minut a potom, zatímco střelba nabývala na prudkosti a semena dopadala až do vzdálenosti několika centimetrů, se stonek začal ohýbat. Pokud semena dopadla do úrodné půdy chudé na neutrony, začal celý proces znovu. Jinak musela semena čekat, dokud nebyla otřesy kůry nebo zvířaty přenesena na slibnější místo.

Útesník doufal, že když jim zajistí dostatečné množství živin, podaří se mu je udržet po mnoho otáček. Tyto rostliny však nedostaly do vínku dlouhověkost a pravidelně to vzdaly po nějakém půl tuctu otáček. Jejich jiskření bylo skutečně nádherné, a proto se několik minut kochal pohledem na ně a pak zamířil přes dvorek do vnitřního bytu.

Když vešel do pracovny, Lassie sklouzla z polštářku u zdi, která byla nejbližší sporáku ve vedlejší místnosti. Staříčkový plížil spěchal s komickou horlivostí přivítat svého pána. Byl tak starý, že přišel už skoro o všechny své dlouhé chlupy. Útesníka upřímně pobavilo, jak se lysý plížil podobal vráscitému čílímu líhněti. Blízká podobnost těchto dvou druhů byla patrně důvodem, proč byli plížilové nejoblíbenějšími mazlíčky čílů. Skoro každý číla nějakého měl a poslední módou bylo pojmenovávat je po chlupatých čtyřnohých miláčcích pozemšťanů jako Lassie, Trigger, Peter, Bossy nebo Taddy.

Útesník zamířil do své dílny, a sotva tam vstoupil plazem, stříbrná chuťově doteková obrazovka se automaticky aktivovala. Jako významný podnikatel v oboru technických služeb měl Útesník nejmodernější inteligentní terminály. Přečetl si zprávy, které přišly po počítačové síti, do svého roborespondenčního programu nadiktoval odpovědi na některé z nich, vystavil poslední faktury za práci na časokomu a pak se pustil do svitkové pošty. Byl pryč dlouhou dobu, a

přestože klasickou poštu z větší části nahradila pošta elektronická, pořád měl ve své svitkové stěně ještě slušné množství svitků.

Svitková stěna byla vyrobena z pevných plátů zasazených střídavě do stěny jeho pracovny a Útesník v ní uchovával dokumenty, které byly příliš důležité nebo příliš úřední, než aby je svěřil skladovací službě počítačové sítě. S určitou předtuchou sáhl Útesník po nejtlustším svitku a vytáhl ho z kosočtverečného otvoru ve zdi. Jediný pohled na obal mu potvrdil, že se nemýlil. Byl to oficiální požadavek na konstrukci zařízení s inerčním pohonem, které mělo nahradit porouchanou tlačnou sondu asteroidu chránícího lidské bytosti. Vytvořil si kostí vyztužený úd, kterým vyvážil tíhu mnohovrstevného objemného dokumentu, a opatrně jej snesl na podlahu, kde se pružné kovové folie rozvinuly do elipsoidního tvaru, čekajícího na citlivý dotek jeho makadla. V elektronické poště měl sice kopii, ale Útesník rád hleděl na kůru, když přemýšlel, a proto si nyní zformoval příslušný úponek, vsunul ho do středového otvoru svitku a jemně přitlačil.

Lehký tlak spolu s gravitací Vejce způsobil, že se kovová fólie první stránky narovнала. Skutečně to byl požadavek na plán gigantického inerčního motoru. Útesník první stranu rychle přelétl očima, a co viděl, se mu vůbec nelíbilo.

„U Zářícího!“ zaklel. „Už jsou to dva veletucty otáček, co jsme pozemšťanům slíbili, že je zachráníme. Jeden by myslel, že Úřad pro styk s Pomalými bude rychlejší! Tohle je požadavek teprve na předběžnou studii. Tu už mohli mít hotovou před veletuctem otáček.“

Jelikož už ve své kariéře viděl mnoho podobných dokumentů, zalovil dalším úponkem někde do druhé třetiny štůčku. Prokládací fólie, kterou úředníci vkládali mezi titulní list a ostatní, se znovu svinula do úhledné elipsy. Takto rozvinul a zase svinul ještě několik stran a znovu zaklel.

„Ať mi lezoun vycucne oko! V rozpočtu vyčlenili na celý kontrakt jenom 144 velehvězd! Oni si snad myslí, že jim budeme přidávat svoje vejce do jejich ohrádek!“

Listoval dál, až našel stranu se soupisem jednotlivých prací. Tentokrát nezaklel, protože s tímhle už se setkal mnohokrát.

„...a jediný rozdíl mezi tou jejich ‚předběžnou studií‘ a konečným konstrukčním řešením je, že v závěrečném shrnutí nemusí být celková cenová rozvaha.“ Úponek mu kmital, jak obracel jednu stranu za druhou a pročítal je. Vlnění jeho očních stopek se postupně zpomalilo

a mimovolně bubnoval plazem o kůru, zatímco se jeho mozkový uzel pokoušel vymyslet způsob, jak k problému přistoupit z jiné strany.

„To by mohlo fungovat,“ řekl si. Nechal svitek, aby se sroloval, uložil ho zpátky do svitkové stěny a odplazil se k chuťově dotekovému komunikátoru. Právě se chystal zapojit konferenční režim a obvolat některé z nejvýznamnějších techniků, když se k němu kůrou doneslo táhlé *gonging*. Jeho kyvadlové hodiny oznámily pomalým odbitím dvanácté tuctiny konec otáčky. Podíval se na atomový chronometr - prastaré kyvadlové hodiny šly pořád přesně bez ohledu na silné kůrotřesení před několika otáčkami. Teď nemělo smysl někomu volat. Všichni na Vejci se připravovali k hlavnímu jídlu otáčky. Také by se měl najíst a zavolat až potom.

Když vyšel z pracovny, Lassie zamířila do jídelní místnosti v jeho stopách. Možná byla stará, ale rozhodně nebyla hloupá, i ona věděla, že je čas k jídlu. Tekutý písek připravil dobrou otočnu. Pánvička s kořeněným plátkem masa zpod očních stopek obloženým tuctem malých semen slunečnickových rostlin se ohřívala v troubě. Útesník zvedl víko chladnice vestavěné do podlahy spíže na maso a našel tam čerstvý salát z luskovníků s horkou omáčkou vyrobenou z rozdrčeného žahavého kapradí dovezeného ze severního pólu. Pak vytáhl ještě vak chlazeného jednulkového vína. Pocházelo ze severních svahů vulkánu Exodus a všeobecně se považovalo za jedno z nejlepších.

Potřeboval si promyslet nový projekt a za normálních okolností by si prostě nasypal obsah talířů s jídlem do zažívací kapsy a vrátil se k práci, ale tentokrát se rozhodl zůstat v jídelní místnosti a vychutnat si skvělou otočnu. Položil talíře na termostatické plotny zabudované v podlaze poblíž jídelní podložky a uložil své velké tělo vedle nich. Pak přesunul dvě ze svých potravních kapes tak, že byly těsně vedle sebe a zároveň přede dvěma talíři. Chapadlem si přidržel vak s jednulkovým vínem nad oběma kapsami a stisknutím si je začal stříkat buďto do jedné nebo do druhé, podle chuti.

Plátek z masa od očních stopek byl skvělý. V mrazničce měl pořád ještě několik nádherných porcí, které by byly ještě chutnější, ale byl rád, že se Tekutý písek rozhodl ukrojit levnější kousek a šetřil ty lepší, až bude mít společnost. Koneckonců, nestávalo se často, že měl někdo na otočnu nejlepší čilí maso.

Měl štěstí, že když šla do prodeje ta mrtvola, pořád mu ještě zbyla většina odměny, jinak by snad Fontánku snědli čílové z jiných klanů.

Zemřela při strašlivém klouzákovém neštěstí, ke kterému došlo při kúrotřesení. Celá čílí mrtvola náleží jejímu klanu a prodává se na aukci, jejíž výtěžek je použit do klanového rozpočtu, ze kterého se kryjí zejména výlohy na výchovu líhňat. Jelikož na dobu života každého číly připadá průměrně jen jediná mrtvola, je dokonce i tuhé a houževnaté maso Prastarých cennější než nejlepší maso zvířat. Pouze bohatí si mohou dovolit koupit si z mrtvoly víc než jedinou oční stopku. Maso mladé čílky, která přišla o život při neštěstí, mělo cenu přímo nedorozumnou a bylo dostupné jen pro ty skutečně nejbohatší. Útesník přeplatil proti spojeným majitelům luxusních jídelen všech dvanáct Fontánčiných očních stopek a obhájil tak čest svého klanu. Klanové daně se po veletucet otáček od aukce snížily o celou tuctinu.

Vak vína byl suchý, talíře s masem z očních stopek prázdné a Útesník dojídal zbytky horkostudeného salátu, když kůra zavibrovala komplikovanou melodií půltuctinového časového znamení. Na to, aby zavolal technikům bylo ještě brzy, a tak nechal Lassii vycucat talíře a sám se pomalu přemístil do odpočinkové místnosti. Bavit se však nechtěl, zajímaly ho nové zprávy - zprávy o pozemšťanech a jejich situaci. Chtěl vědět, co průměrný číla na Vejci ví (nebo chce vědět) o nebezpečné situaci Pomalých na obloze.

Zapnul holovid a zaostřil pohled na prázdný prostor mezi sebou a stříbrnou obrazovkou, která pokrývala podlahu a dvě stěny v jednom koutě. V prostoru se objevil trojrozměrný obraz. Byl tam nový prorok, který omílal staré fráze prvního proroka Růžovoočka a sliboval všem pohlavní rozkoš. Útesník nad tímto dalším projevem degenerace moderní společnosti pohoršeně zavibroval očními stopkami. Už teď se našli muži, kteří odmítali platit klanovou daň na výchovu líhňat. Argumentovali tím, že koneckonců vejce nesnášeli, takže to přece nebyla jejich věc. Ted' už jen scházelo, aby čílí ženy začaly odvrhovat vejce, protože už je 'nebaví' je nosit. Mohly být rády, že nebyly pozemšťanky, které se o své potomky musely starat i poté, co se vylíhly.

Útesník měl moderní holovid s plným počítačovým vybavením. Počítač sice nebyl tak inteligentní jako robot, ale byl skoro stejně dobrý. Ve svých molekulárních pamětech ukládal kopie všech programů, které prošly jeho stočtyřiačtyřiceti kanály v předchozích šesti otáčkách a ze své permanentní paměti mohl získat i starší programy.

„Ve kterých nových programech byly zmínky o pozemšťanech?“ zeptal se ho.

„Za posledních šest otáček v žádném,“ odpověděl počítač. „Před třiceti šesti otáčkami byl na vzdělávacím kanálu vědeckopopulární pořad, ve kterém se vyskytla poznámka o Nebeském učiteli, speciálním účelovém robotu používaném pro komunikaci s pozemšťany. Jelikož pozemšťanský komunikátor Pierre Niven odešel od spojového panelu, byl tento robot deaktivován, aby mohl být zmodernizován a opraven. Jeho místo zaujal automat o Nebeský učitel se zase vrátí dříve, než si toho pozemšťané všimnou. Na vysílání přispívají Sponzoři Pomalých.“

„Ta banda byrokratů!“ řekl Útesník znechuceně. „Zacházejí s pozemšťany, jako by to byla nějaká zvířata, která je třeba ochraňovat. Tvrdí: ‚pozemšťané jsou *tak* pomalí a *tak* hloupí, že se o ně musíme postarat.‘ Jenomže se o ně *nestarají*! Ted’ jsou pozemšťané v nebezpečí a my čílové se snažíme ušetřit pár hvězd podhodnocením výloh a nesmyslnými průtahy.“ Zaklel a vyrazil zpátky do své pracovny. Do první tuctiny pořad ještě zbývaly dvě veletuctiny, ale jak znal svoje techniky, určitě už snědli otočnu a ted’ jsou zpátky u svých konzol.

Aktivoval konferenční linku a obvolal všechny techniky, aby společně připravili odpověď na požadavek. Útesníkova konstrukční na této zakázce patrně prodělá, ale to ho netrápilo. Možná, že je Spojeným klanům Vejce osud pozemšťanů lhostejný, ale Útesníkove společnosti nebyl.

ČAS: 06:51:19 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Doktor Cesar Wong vzhlédl od průlezu do Jeaniny ochranné nádrže a podíval se na kontrolní panel ve stěně. Podle displeje ted’ byly tři nádrže obsazené a Jean, Abdul a Seiko byli až na další před rychle se měnícími slapovými silami v bezpečí. Pierre byl stále ještě v knihovně na dolní palubě, ale už by se měl brzy vrátit. Cesar se pomalu přesunul kolem centrálního sloupu ke své nádrži a při tom si dával pozor, aby neztratil kontrolu nad svými končetinami napínanými gravitačními silami. Amalitina nádrž byla hned vedle jeho, ale Amalita nebyla ani v ní ani nikde kolem. Nervózně se rozhlédl. Nebyla ani na hlavní palubě.

„Amalito!“ zavolal. Nikdo neodpověděl, ale Cesar uslyšel zvuk namáhavého oddychování ozývající se z chodby od vědecké paluby. Vyrazil tím směrem, aby se podíval, co se děje.

Za normálních okolností, když kompenzační hmoty odváděly svou práci, vládl ve střední části Drakobijce prakticky beztlisový stav. Pouze poblíž vnějších stěn bylo gravitační pole dost silné, aby skýtalo pocit nahoře a dole. Teď ovšem přestávaly kompenzátory fungovat a gravitační síly na horní i dolní palubě byly značně citelné. Už nyní dosahovala jejich průměrná hodnota dvojnásobku zemské tíže a neustále rostla, zatímco odchylky od ní někdy dosahovaly až 2 g za milisekundu. Naštěstí nebyly dost dlouhé, aby způsobily významné nárůsty rychlostí, ale velice ztěžovaly zaměřování na jednotlivé příčle žebříku. Cesar se otočil tak, aby ho přetížení táhlo ‚dolů‘ na horní palubu, a rychle přešplhal k Amalitě, která seděla na stropě a pokoušela se vsoukat do kosmického obleku.

„Opravím tlačnou sondu tak, že vyměním porouchaný ventil za redundantní z jiné sondy,“ vydechla.

„Zabije tě to!“ namítl, oči rozšířené obavami.

„Pokud neopravíme tu sondu, zabije nás to *všechny*,“ opáčila. „Možná se mi to nepodaří, ale každopádně to míním zkusit.“

„Obdivuji tvou odvahu,“ řekl doktor Wong, „ale kdyby ses na chvíli zamyslela, zjistila bys, že pouhá odvaha nepostačí.“ Naklonil se tak, aby mu viděla do obličeje.

„Tlačné sondy operují v oblasti na půl cesty mezi námi a kompenzačními hmotami, které se nacházejí dvě stovky metrů od středu prstence,“ pokračoval. Jeho hlas zněl najednou velitelsky. „Jaké velikosti dosahují slapové síly ve vzdálenosti sto metrů od jedné z nich?“

Doktor Wong pozoroval, jak se pohled Amalitiných očí rozostřil a superrychlý bílkovinový počítač, který nosila pod hnědým koňským ohonem, se rozběhl naplno.

„133 g na metr,“ odpověděla. Zamrkala a pokračovala v nasazování helmy. „Ale do výše 101 g na metr jsou kompenzovány slapovými silami neutronové hvězdy...“

„Takže zbývá dvaatřicet g na metr,“ dopověděl za ni doktor. „Spoje tlačných sond jsou konstruovány tak, aby to vydržely, ale jistě uznáš, že tvoje klouby ne.“ Zatímco bral helmu z jejích neodporujících rukou, mihl se přes obraz hvězdy nad nimi světelný záblesk.

Polární orbitální stanice čílů znovu proletěla kolem nich.

ČAS: 06:52:19 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Kapitán Hvězdokluzák čekal u přistávacího doku, zatímco malý smyčkový letoun manévroval blíž ke kosmické stanici. Vezl dvouhvězdičkového admirála a zvyk vyžadoval, aby tak důležitého hosta přivítal kapitán stanice. Co sem admirála přivedlo, Hvězdokluzák nevěděl. Možná se zde zastavil na cestě do vesmíru, ale Hvězdokluzák nevěděl o žádné kosmické lodi, která by se měla vydat v nejbližší době na cestu. Měl podezření, že by se návštěva mohla týkat jeho, jelikož jeho služba velitele stanice se chýlila ke konci a blížil se čas, aby se ujal nového úkolu. Zatímco čekal, dovolil čtyřem svým očím pohled na Šest očí Zářícího, které obíhaly kolem Vejce jen kilometr od nich. Od chvíle, kdy meteorit narazil do jedné z tlačných sond, uplynuly skoro čtyři veletucty otáček a kompenzační hmoty už viditelně vybočovaly ze svých drah. Napadlo ho, co s tím asi úřady Spojených klanů míní podniknout, když o tom v dnešních holovidových zprávách nebylo ani slovo.

Skokový letoun hladce přistál na plochem místě na boku kulovité kosmické stanice.

„Vítejte na polární orbitální stanici, admirále Mléčná dráho,“ řekl Hvězdokluzák a úponky se v oficiálním pozdravu dotkl svého šesticípého kapitánského odznaku. „Co vás přivedlo tak daleko od tepla Vejce?“

„Hm, *dalo by se říct*, že jsem přišel na nečekanou inspekci,“, odpověděl admirál. Když si všiml nervózního zaškrubání Hvězdokluzákových očních stopek, jeho plaz se roztřásl smíchem. „Ale doopravdy jsem přišel v soukromé záležitosti. Můžeme se odebrat do vaší kajuty?“

„Jistě.“ Hvězdokluzák byl poněkud zmatený. Změna velení se obvykle uskutečnila formou veřejného ohlášení. Odvedl admirála chodbou do své kajuty. Když ji opouštěl, nechal holovid zapnutý a v jeho projekčním poli teď byl detailní záběr na jediné čílí oko. Bylo chladné, temně rudé a stopka, která k němu náležela, se pomalu rozšiřovala, jak mizela v nejbucatějším a nejvzrušivějším očním pouzdru na Vejci. Holokamera couvla a ukázala i zbytek čílí ženy, která se pomalu vlnila po jevišti, mrkala jedním okem po druhém a

zpívala poněkud choulostivou píseň, *Oviň své oko kolem mého*. Hvězdokluzák rychle spěchal holovid vypnout, ale admirál jej zadržel napřaženým chapadlem.

„Nedělejte to,“ řekl. „Nechte ji dozpívat tu píseň, je to jedna z mých oblíbených.“ Doplazil se k podušce a pohodlně se na ni natáhl. Hvězdokluzák se přesunul na druhou podušku, polovinu očí upřenou na projekční pole holovidu a polovinu na admirála. Po chvíli píseň i představení skončilo. Hvězdokluzák nadzdvihl část svého plazu a vypnul holovid.

„Velice okouzlující stvoření, ta Po-Po,“ zamumlal Mléčná dráha. „Je dokonalým lékem na puzení pečovat o vajíčka. Pokaždé když vidím těch jejích dvanáct smyslných očních pouzder, cítím se zase jako líhně.“ Protáhl si plaz, pak sáhl do jedné z kapes a vytáhl z ní svítek. Místo aby jej před Hvězdokluzákem rozvinul, držel jej stále v chapadle a řekl: „Jak si pravděpodobně uvědomujete, vaše služba tady se chýlí ke konci. Odvedl jste skvělou práci a mohl byste tu zůstat na další cyklus, pokud byste si přál, avšak byl jste doporučen pro jiný úkol. Není to běžné velitelské místo, ale jednorázové posláni, které vyžaduje někoho s vašimi zkušenostmi a rozhledem. Bude to těžký úkol a jeho přijetím byste na sebe vzal dlouhodobý závazek. Delší, než bývá normální čtyřveletuctová služba. Z toho důvodu vás na to místo rovnou nepřevelíme. Místo toho jsem přišel osobně, abych si s vámi pohovořil o všech významných aspektech vašeho budoucího posláni a dal vám možnost jej odmítnout.“

„Pokud se jedná o správný druh posláni, mimořádně dlouhá služba mi nevadí,“ odpověděl Hvězdokluzák. „Ale co je na té práci tak těžké?“

„Budete mít veškerou zodpovědnost... ale skoro žádnou pravomoc,“ vysvětlil mu Mléčná dráha. „Vlastně by se dalo říct, že většina vaší práce velitele na této speciální misi bude spočívat v přemlouvání a doprošování se. Jedině tak totiž získáte prostředky na úspěšné dokončení úkolu, za který budete zodpovědný. A když říkám prostředky, myslím v tomto případě peněžní prostředky.“ Rozvinul svítek, který svíral v chapadle, na podlaze.

„Před čtyřmi veletucty otáček narazil do jedné z tlačných sond Šesti očí Zářícího meteorit a ohrozil tak životy pozemšťanů. V tuto chvíli se odhaduje, že se zhruba do pěti lidských minut neboli do deseti veletuctů otáček prstencová formace Šesti očí natolik

zdeformuje, že slapové síly roztrhají kosmickou loď Vnitřní oko na kusy. Pak už by pozemšťany neochránily ani izolační nádrže.

Když k tomu neštěstí došlo, prezident Spojených klanů učinil prohlášení, že lid Vejce vyšle pozemšťanům na pomoc záchrannou výpravu. Ale počáteční nadšení veřejnosti rychle vyprchalo. Uplynuly plné dva veletucty otáček, než byl vůbec zadán kontrakt na technické řešení – a navíc byl zcela nedostatečně finančně podložený. Zakázky se ujala Útesníková konstrukční společnost a přišla s technicky proveditelným řešením. Snažili se omezit výdaje co nejvíce, ale i tak si výprava vyžádá značné zvýšení rozpočtu na kosmický výzkum a zákonodárci Spojených klanů zařáli plazy a odmítají finanční prostředky přidat.“

Hvězdokluzák si svitek přitáhl a rozvinul jej před sebou na palubě. Pak sklonil oko aby si ho přečetl.

„Povýšení na admirála!“ zvolal.

„Ano. Pokud tu práci vezmete, budete mít na hvězdičce o šest cípů víc,“ přisvědčil Mléčná dráha. „Budete ale muset jít do holovidních pořadů a pokusit se vzkřísit pro tento podnik nadšení veřejnosti. Budete se muset seznámit se všemi členy zákonodárského výboru Spojených klanů a obcházet jednotlivé členy legislativních podskupin pro vesmír, komunikaci a styky s Pomalými, až vás budou považovat za obtížné líhně. A co je nejdůležitější, přes všechny provokace budete muset zůstat stále klidný, neudělat si mezi nimi nepřátele a nikdy se nerozčílit. Dokázal byste to? Uděláte to?“

„Ano!“ odpověděl Hvězdokluzák nadšeně.

„Gratuluji... admirále,“ řekl Mléčná dráha. „Docela náhodou tady mám nějaké dvanáctícípé hvězdy.“ Zalovil v několika kapsách, až z jedné vytáhl podložku s půltuctem hvězdiček. Zatímco Hvězdokluzák stál nehybně uprostřed místnosti, admirál se k němu připlazil, vytáhl ze svěračů v Hvězdokluzákově těle šestícípé hvězdy a nahradil je novými, dvanáctícípmi. Když jej takto obkroužil kolem dokola, zeptal se: „Chcete si také změnit jméno?“

„Ne. Pořád se mi docela líbí to, které jsem si zvolil, když jsem absolvoval akademii.“

„Tak dobře, admirále Hvězdokluzáku,“ řekl Mléčná dráha. „Shromážděte svou posádku, abychom jim to mohli oznámit.“

Admirál Hvězdokluzák předal velení orbitální stanice prvnímu důstojníkovi Horizontálnímu čidlu a vrátil se spolu s Mléčnou dráhou

zpátky na povrch Vejce. Na oběžné dráze byl už více než veletucet otáček a už se těšil, až bude zase moci jít na shromáždění svého klanu.

Pilot smyčkového letounu se pomocí jediného krátkého zapnutí inerčních motorů snesl z polární oběžné dráhy. Načasoval start tak, aby dráha, po které se nyní pohybovali, probíhala co nejniž nad východním pólem. Když dorazili do oblasti silného magnetického pole, rozložila se z trupu štíhlého letounu pahýlovitá supravodivá křídla. Pilot naklonil letoun tak, aby křížil magnetické siločáry, přenesl jeho hybnost přes pole východního pólu na Vejce a přešel z polární oběžné dráhy na rovníkovou. Rychlost letounu se nezměnila, protože jeho interakce s magnetickým polem proběhla prakticky beze ztrát. Tímto manévrem se dostali asi sto metrů od tenkého kovového stonku kosmické fontány. Věž teď byla padesát kilometrů vysoká a tyčila se nad jejich dráhou letu. Hvězdokluzák si dával pozor, aby byl v okamžiku obratu nahoře. Byl to nádherný pohled. Dokonce se mu podařilo zahlédnout maličké rychlozdviže, které se pohybovaly nahoru a dolů po konstrukci věže.

ČAS: 06:52:20 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Mladý konstrukční dělník se necítil ve své kůži. Za normálních okolností by mu nijak nevadilo být v rychlozdviži vmáčkнутý mezi dvě ženy s baculatými očními pouzdry. Trocha mačkání a lechtání by mu pomohla příjemně ukrátit cestu trvající celou tuctinu. Jenomže v tomto případě byla jedna z žen šéfka jeho pracovní skupiny a druhá směnová kontrolorka. Od chvíle, kdy začal jako učeň u Útesníkovy konstrukční společnosti, to byla jeho první směna nahoře na kosmické fontáně a snažil se udělat dobrý dojem, aby jej tam nechali pracovat častěji.

Obě jeho nadřizené vesele klábosily, zatímco on tiše trpěl a pokoušel se najít pro své oči kousek místa tak, aby to nevypadalo, že jim civí na oční pouzdra nebo na vršky těl. Šesti očima pozoroval tři páry rychle se pohybujících proudů supravodivých kroužků prosvítajících otvory v rozích rychlozdviže s trojúhelníkovým půdorysem. Ostatních šest očí upíral do tmy za vzdáleným horizontem, prosvětlené jen skvrnami měst a linkami cest vedoucích na západ k Zářícího Nebi.

Ve vzdálenosti sta metrů se kolem věže mihnul zářící bod, který rychle zmizel v dáli. Pravděpodobně to byl smyčkový letoun mířící k odpalovací smyčce. U plošiny ve výši šedesáti kilometrů se rychlozdvíž zastavila. Plošina byla prázdná až na deflekční magnety obklopující každý z šesti párů kroužkových proudů. Rychlozdvíž, kterou poháněly tři proudy a která mířila zase nahoru, vezla střídající směnu. Její pracovníci čekali na předání instrukcí.

„Podívejte se na deflektor třetího stoupavého proudu. Začíná se zahřívat a hornáci říkají, že už by potřebovaly vyměnit,“ hlásil vedoucí končící směny. „Už jsem objednal náhradní.“

„Mám je tady,“ přisvědčil vedoucí začínající směny a vytáhl z prostorné pracovní kapsy velkou krabici. „Hned je vyměním. Hezky si to v Mrštím výstupu užij.“

„Už se na to těším. Uvidíme se za deset otáček.“

Těžké vejce o vadných deflektorech věděl. Patřilo to k jeho práci na horní plošině. Až dorazí nahoru, zkontroluje všech šest stoupavých proudů upraveným deflektorem. Všechny prohnuté kroužky nebo kroužky, které se při provozu příliš zahřívají, vytřídí do odpadní nádoby, kde se odmagnetizují. Kdyby je nechal v provozu, mohly by způsobit velké potíže. Těžké vejce je musel vyhákovat dřív, než dorazily další, aby se nesrazily a nepoškodily. Magnetické pole na konci proudu bylo tak silné, že by ho popálilo, kdyby v něm nechal chapadlo příliš dlouho. Byla to těžká a nebezpečná práce, ale on ji dělal rád. Každý z kroužků, který se mu podařilo zachránit, měl větší cenu, než kolik si vydělal za otáčku. Byly vyrobeny z kovu se stabilními monopóly, z jediného materiálu na Vejci, který ve stavu beztláče neexplodoval. Dobře věděl, že za posledních deset otáček zachránil Útesníkově konstrukční společnosti dost peněz na svoje výplaty za veletucet otáček, a to všechno bez jediné chyby.

Konečně zastavili u paty věže a pracovníci, kterým skončila směna, vystoupili z rychlozdvíže a zamířili ke skluzavkám. Těžké vejce se zastavil, aby si vychutnal dotek s kůrou na vrcholku hor východního pólu. Bzučela energií nepřetržitého proudu kroužků, které byly urychlovány v dlouhých kruhovitých tunelech v nitru hor a vyřázely jako kovová fontána vzhůru k obloze.

Těžké vejce nastoupil do klouzáku. Tentokrát se mu podařilo najít si místo tak, že žena vedle něj nebyla šéfka jeho pracovní skupiny. Jmenovala se Žhnoucí vlákno, a zatímco se klouzák řítí v supravodivém korytě skluzavky dolů horskými svahy, docela se

spřátelili. Zastavili na předměstí Mrštího výstupu a okamžitě zamířili k nejbližšímu dužinovému baru. Bar disponoval několika diskrétními pokojíky a některé páry zamířily přímo k nim, zanechávající cestou v barmanově pokladní kapse několik hvězd.

Do otočny pořád ještě zbývalo několik minutin, a proto si Těžké vejce se Žhnoucím vláknem dali po váčku fermentované dužiny luskovníku. Právě každý dopíjeli třetí váček, když začala oblíbená holovidová show Těžkého vejce. Byla to ‚Po-Po show‘ a její hvězdou byla nejpřitažlivější holovidní hvězda Vejce. Muži začali povykovat a tlouct plazy o kůru, zatímco ženy vtipkovaly o tvaru jejich očních pouzder.

„Kdyby si přesunula všech dvanáct očí na jednu stranu, překotila by se,“ zamumlala Žhnoucí vlákno a nepřítli vesele se zasmála. „Jak se tak na tebe dívám, určitě máš podobný problém,“ odpověděl Těžké vejce. Žhnoucí vlákno k němu obrátila všech svých dvanáct očí a jeho oční stopky se okamžitě ztopořily, když na něj všema očima postupně mrkla v plynulém sledu imitujícím slavnou ‚mrkací vlnu‘ Po-Po.

„Líbí se ti to?“ zeptala se ho a přitom se k němu naklonila, až se svými očními pouzdry otřela o vršek jeho těla. „Ještě že jsi tady a můžu se o tebe opřít, jinak bych se vážně překotila a natloukla si.“

Už zase byli velice dobří přátelé a ona jej nechala sáhnout do své osobní kapsy, aby si mohl ohmatat její klanový totem. Nepřipadal mu nijak známý - což znamenalo, že nebyla členkou žádné z vněklanových rodin příbuzensky spojených s jeho klanem. Nebyla proti tomu pronajmout si pokojík a nechat věci zajít trochu dál, ale Těžké vejce cítil, že by měl zachovat věrnost svému vnitroklanu i vněklanovým rodinám. Každé vejce, za které by mohl být odpovědný, by přece mělo skončit v jejich klanové ohrádce. Na ulici už bylo příliš mnoho líhňat, jež nepatřila k žádnému klanu. Těžké vejce se proto se Žhnoucím vláknem smutně rozloučil. Brzy si našla někoho jiného a odešla na otočnu s ním. Zkroušený Těžké vejce investoval několik hvězd do místnůstky se soukromým holovidem a dodíval se na zbytek Po-Po show.

Po-Po patřila k jeho vnitřnímu klanu a několikrát se s ní na klanových shromážděních setkal. Samozřejmě, že byla obklopená obdivovateli. Od chvíle, kdy byl dost starý, aby si uvědomil, čím se ženy liší od mužů, snil o tom, že Po-Po snese jeho vejce. Věděl, že k tomu nikdy nedojde, ale to mu nezabraňovalo snít dál.

Po-Po show konečně skončila. Těžké vejce si ji z automatického záznamového zařízení přehrál ještě jednou a přitom si do zažívací kapsy nacpal otočnu, aniž se na ni vůbec podíval nebo jídlo ochutnal. Většina ostatních z jeho směny si teď dopřeje několik otáček odpočinku, ale on se vrátil zpátky na vrcholek hory a přihlásil se u plánovače Útesníkovy konstrukční společnosti. Vždycky se našel někdo, kdo se příliš nacucal dužiny nebo byl příliš líný na to, aby se vrátil do práce včas. Těžké vejce měl štěstí, opravdu pro něj měli nahoře práci. Přijal ji dychtivě, protože to jediné, co měl ještě raději než snění o Po-Po, bylo vzrušení blízké pohlavnímu, které cítil při práci na věži, kde sebemenší uklouznutí znamenalo nevyhnutelnou smrt.

Těžké vejce svou práci miloval a často myslel na to, jaké to asi je být pozemšťanem a strávit třetinu života v bezvědomí. Slyšel, že Pomalí usínali dokonce i když byly ohroženy jejich životy. Mlhavě si vybavil, že v holovidu zaslechl něco o nebezpečí, které jim teď hrozí, a napadlo ho, jestli někdo z nich spí.

ČAS: 06:53:21 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Amalita se pomalu plazila po žebříku vedoucím chodbou z vědecké na centrální palubu a její svaly bojovaly se značnou reziduální slapovou silou působící směrem ven. Při každém kroku si dávala dobrý pozor, aby se na příčlích přidržovala rukama a opírala nohama vždy ve třech bodech a co nejlépe tak vzdorovala působení vychýlených kompenzačních hmot, které se ji snažily tahat střídavě na tu či onu stranu. Když mýjela ochrannou nádrž Seiko, podívala se dovnitř. Seiko měla oči zavřené a končetiny se jí volně vznášely ve vodě. Tvrdě spala.

„Zdá se, že šestatřicet hodin v akci je příliš i pro takového nadčlověka, jako je ona,“ zamumlala si Amalita pro sebe. Pevně se zachytila příčle poblíž komunikačního panelu. Pierre seděl v křesle a měl zapnuté bezpečnostní pásy.

„Kdyby jenom měl Drakobijce vlastní pohon,“ řekla mu.

„Abychom se odsud dostali dřív, než nás slapové síly neutronové hvězdy roztrhají, musel by to být nadsvětelný pohon...“ Náhle Pierra něco napadlo. Ve speciální teorii relativity se cestování nadsvětelnou rychlostí rovnalo cestování v čase - a věděl, že čílové nadsvětelnou

rychlostí cestovat dokážou. Rychle se obrátil zpátky k obrazovce panelu.

„Hvězdný učiteli,“ zeptal se. „Vy dokážete cestovat rychleji než světlo. Máte zařízení na cestování v čase?“

„Ano,“ odpověděl Hvězdný učitel. „Těsně po vašem neštěstí se jednomu z našich doktorů tempologie podařilo poslat zprávu dvě minuty do minulosti.“

„Tak pošlete zprávu do minulosti a řekněte někomu, ať odvrátí ten meteorit!“ zavolal Pierre.

„Bohužel, náš stroj času neumožňuje komunikaci s dobou před jeho prvním zapnutím,“ odpověděl Hvězdný učitel.

„Pak je s námi konec,“ řekl Pierre a jeho tělo se v křesle působením slapových sil divoce zmítalo. „Trup modulu nevydrží déle než dvě minuty.“

ZÁCHRANA

ČAS: 06:53:40 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Kůrou se šířil přerušovaný bzučivý zvuk. Útesník se ho snažil ignorovat a pokračoval v příjemné činnosti spočívající v sázení malých slunečnickových rostlinek vzadu na zahrádce. Měly vystřídat staré rostliny, které už přestaly rodit lusky. Vytrhané rostliny vršil na hromadu, aby je Tekutý písek později odstranil. Sazeničky, které zaujaly jejich místo, byly novou odrůdou, kterou spolu s Tekutým pískem vyšlechtil z mutované formy objevené při své poslední práci.

Normální slunečnicková rostlina má dvanáct podpůrných žebër, která vyrůstají z jediného hlavního kořene a mezi nimiž je napjatá horní narudlá blána, vyzařující teplo proti studenému nebi. Tyhle měly čtyřicet žebër. Zdvojení ovšem nebylo prosté, ale připomínalo spíše kostry dvou rostlin, jež se pokoušely vyrůst pod jedinou kůží. Jejich pylová zakončení se střídala se sběrači a zářila mnoha barvami. Obyčejné slunečnickové rostliny pomalu pulzovaly a jejich výtrusníky se měnily od temně rudé až po oslnivě bílou barvu a pak zase zpátky. Ty na zdvojené rostlině jako by byly mimo fázi. Zatímco jedna jejich sada tmavla, ta druhá světlala a dohromady působily velice efektně.

Bzučení nepřestávalo.

„Tekutý písku,“ zabubnoval do kůry. „Nemohl bys to vzít za mě?“

„Nemůžu. Právě čistím plížíli kotce,“ ozvalo se ze zadní části bytu.

Útesník si povzdechl, vyprázdnil svou zahradnickou kapsu, utřel si chapadlo, nechal krátkou a kostnatou končetinu vstřebat zpět do svého těla a zamířil k pracovně. Když vstoupil dovnitř, bzučení ještě zesílilo. Lassie pořád ještě odpočívala v teplém koutku místnosti. Útesník doklouzal k chuťové obrazovce na podlaze a část jeho plazy

se dotkla pole označeného SPOJIT. Volal admirál Hvězdokluzák, velitel expedice na záchranu Pomalých. Obraz už zase rušilo bílé zrnění. Bude muset zavolat videospoje a nechat je, aby našli místo, kde je rentgenový kabel vedoucí k jeho bytu poškozený.

„Zapněte si holovid, zpravodajský kanál,“ řekl Hvězdokluzák. „Právě se tam vede debata o prostředcích pro Obří koblihu. Doufám, že se už brzy dohodnou, a pak budeme moci začít s prací.“

Útesník, který ‚viděl‘ admirála Hvězdokluzáka prostřednictvím supercitlivých chuťových buněk přemístěných do plazu, obrátil některé ze svých očí k stříbrné obrazovce na jedné ze stěn pracovny. Zformoval si úponek a natáhl se k malému ovládacímu panelu vestavěnému do podlahy. Na obrazovce začaly blikat jednotlivé obrazy, jak se plochá směrová anténa postavená v koutě jeho bytu otáčela a vyhledávala proud modulovaného gama záření z různých přenosových satelitů vznášejících se západně od Očí Zářícího.

Čtyři z jeho očí se upřely nahoru, kde kolem Zářícího kroužilo šest satelitů. Jejich rozmístění už nebylo ani zdaleka pravidelné.

„Šest očí se začíná rozpadat,“ řekl Útesník. „Měli jsme to opravit už dávno. Koneckonců, slíbili jsme jim to.“

„No, politici rádi slibují,“ odpověděl Hvězdokluzák. „Ale když jde o to uvolnit peníze, tváří se, jako by měli všechen čas na světě - zvláště v případech, jako je tenhle, které doopravdy nejsou akutní. Kdy máme spoustu času.“

„Spoustu času jsme měli, když k té nehodě došlo,“ opravil ho Útesník. „Ale naši politikové už promarnili šest veletuctů otáček hledáním levnějšího řešení. Moji technici i já jsme udělali, co bylo v našich silách, ale neexistuje způsob, jak postavit velký inerční motor a dostat se s ním do vesmíru za méně než deset miliard hvězd. Čím déle se to bude protahovat, tím to bude dražší. Co na to říkají pozemšťané?“

„Podle toho, co víme od Nebeského učitele, začínají propadat panice. Pozná to z tónu jejich řeči.“

„Jaký je v současnosti odhadovaný čas katastrofy?“

„Těžko říct. Máme tady osmibodý gravitační model, s jehož pomocí můžeme předpovídat budoucí polohy modulu a asteroidů vůči Vejci poměrně přesně, ale neznámou je pro nás skutečná pevnost trupu jejich kosmické lodi. Pozemšťané se právě přemísťují do nádrží, které je chrání proti účinkům zrychlení, takže by mohli být nějaký čas v bezpečí. Ale raději bych tlačnou sondu opravil dřív, než praskne

trup modulu - budou ho ještě potřebovat k návratu ke své mateřské lodi. Takže odhaduji, že na to máme tak dvě pozemské minuty.“

„To znamená čtyři veletucty otáček,“ odpověděl Útesník. „Já bych dokázal postavit motor za méně než dvě. *Kdybychom* dostali peníze.“ Obrátil pozornost k trojrozměrnému obrazu vznášejícímu se nad zemí před tichou holovidovou obrazovkou. Zákonodárci už se sešli ve velké prohlubni uprostřed Zářícího Nebe, která sloužila jako shromažďovací místnost. Nebyla používána příliš často, protože většina obchodních i kulturních konferencí se uskutečňovala spíš virtuálně pomocí multiplexních komunikačních linek než osobně. Tohle však bylo poslední předvolební shromáždění zákonodárců a podle tradice se mělo uskutečnit zde. A posledním bodem jednání, který ještě zbýval, bylo schválení finanční částky určené na stavbu obrovského inerčního motoru, jenž měl nahradit porouchaný pohon tlačné sondy pozemšťanů. Obrovské zařízení ve tvaru anuloidu bylo holovidními reportéry pokřtěno ‚Obří kobliha‘ - podle jistého druhu potravy pojídaného pozemšťany. Jeden ze zákonodárců právě mluvil a holokamera zabírala jeho vlnící se oční stopky, zatímco řečnická podložka zesilovala pohyby plazu.

„...pokud jde o mě, nechtěl bych se právě před volbami vrátit ke svému klanu a povědět jim, že zvyšujeme daně jen proto, abychom pomohli několika zaostalým Pomalým, kteří byli příliš hloupí na to, aby postavili svou kosmickou loď pořádně. Ať se zachrání sami, říkám já!“

„Jsem si jist, že to můj vážený kolega v třetím sextantu síně tak nemyslel,“ ozval se jiný řečník. „Těžko můžeme Pomalé obviňovat ze zaostalosti. Žijí tak pomalu, že nás prostě nemohou dohonit. Ale nejsou to žádná zvířata. Nemůžeme jejich nepříjemnou situaci prostě ignorovat a nechat je zemřít. Koneckonců, i oni nám kdysi pomohli.“

„Ale to už je dávno. Tehdy jsme byli pouzí divoši. Za to jsme jim ostatně bohatě zaplatili tím, že jsme zaplnili jejich holopaměťové krystaly užitečnými informacemi. Dokonce jsme odstranili černé díry v jejich Slunci a zamezili tak příchodům dalších ledových dob. Podle mne jim nic nedlužíme. Kosmický výzkum je nebezpečný. Lidé - pozemšťané stejně jako čílové - při něm často umírají. Ti Pomalí přece věděli, na jak nebezpečnou výpravu se pouštějí, a přihlásili se dobrovolně. Měli smůlu a budou muset přijmout svůj osud. Proč bychom měli sahat hluboko do kapes a zachraňovat je před jejich vlastní pitomostí? Já budu hlasovat *Proti!*“

„To nemůže myslet vážně!“ vybuchl Útesník vztekle. „Nemůžeme je přece nechat zemřít, když je můžeme tak snadno zachránit! Určitě to jen tak hraje na voliče. Opravdu si myslíte, že by nám ti hlupáci mohli peníze nedat?“

„Jestli se domluví ještě tuto otáčku, patrně to projde, i když těsně,“ odpověděl Hvězdokluzák rozvážně. „Já se ale bojím, že rozhodnutí odsunou až po volbách. Potom budeme mít velké množství nově zvolených zástupců klanů a budeme muset zase absolvovat celé to kolo přesvědčování a argumentování. Tohle by nás stálo další veletucet otáček a čas už se krátí...“

Na řečnickou podložku se připlazil další číla. Musela to být předsedkyně čtvrtého sextantu, protože měla podušku v této části síně až úplně vzadu. Měla velké pevné tělo a vůbec působila impozantně. Jak se na sebe snažila upoutat pozornost shromážděných zákonodárců, její oční stopky se vlnily pomaleji a pomaleji.

„Zákonodárce z prvního sextantu i zákonodárce z třetího sextantu jsou oba kompetentní čílové. Oba řeší stejnou skutečnost, a přesto se nemohou dohodnout. Jsem si jista, že jsou mezi vámi i jiní se stejně rozdílnými názory. Proto bych ráda navrhla kompromisní řešení. Doporučuji, abychom svitek, o němž teď jednáme, vrátili do otvoru ve svitkové stěně, ze kterého jsme jej vytáhli, a nechali ho tam, dokud nebude po volbách. Tou dobou budeme mít od našich techniků a ekonomů více údajů a budeme se moci rozhodnout mnohem zodpovědněji. Možná, že se do té doby objeví méně nákladné řešení, jak se o celou záležitost postarat.“

„Pozemšťané jsou v nebezpečí, a pokud jim chceme pomoci, musíme jednat okamžitě!“ ozvalo se z prvního sextantu. Předsedkyně čtvrtého sextantu se odmlčela, vytvořila si dvojici chapadel, kterými sáhla do kapsy, a vytáhla z ní svitek. Položila ho na podlahu, kde ho gravitace sama rozvinula. Pak sklonila jedno oko skoro až k zemi a začala číst.

„Záznam hlášení legislativní podskupiny pro vesmír, komunikaci a spojení s Pomalými. 112 otáček 2578. veletuctu otáček od Kontaktu. Postupová zpráva velitele záchranné expedice, admirála Hvězdokluzáka.“ Další úsek přeskočila a pak pokračovala: „Cituji admirála Hvězdokluzáka: ‚Podle naší analýzy se dá předpokládat, že působení slapových sil vzroste natolik, aby vážně poškodilo trup lodi, někdy v 2880. V ochranných nádržích mohou pozemšťané přežít možná až do 3010.‘“ četla. „A dále... „naši technici odhadují, že od

započetí celé operace budeme potřebovat asi dva veletucty otáček k sestrojení inerčního motoru a jeho instalaci na tlačnou sondu pozemšťanů“

„Čas máme. Do konce 2876. veletuctu schází ještě několik otáček. Pozemšťané budou minimálně po další čtyři veletucty v bezpečí a k uskutečnění celého úkolu potřebujeme jenom dva. Takže můžeme rozhodnutí klidně odložit, dokud nebude po volbách.“

Předseda prvního sextantu vyrazil k řečnické podložce. „Vážená předsedkyně čtvrtého sextantu necitovala výrok velitele záchranné expedice celý. Byla by tak laskava a přečetla pokračování jeho zprávy, když už ji má tak příhodně připravenou pod plazem?“

Oční stopky oslovené předsedkyně se pohoršeně zavlnily, ale pokračovala ve čtení. „Ovšem pokud se s konstrukcí začne později, mohou skutečné náklady převýšit odhadované. Aby se dodržel termín, bude se muset provádět několik výrobních kroků současně. Tak se zvýší nebezpečí omylu a s největší pravděpodobností se nevyhneme nákladným opravám.“ Zvedla oči od svitku: „Ano, odklad má svoje rizika, ale stejně riskantní je začít okamžitě a nehledat levnější řešení. Jako předsedkyně čtvrtého sextantu trvám na hlasování o odložení rozhodnutí.“

„A je to,“ zamumlal Hvězdokluzák. „Jakmile předsedkyně sextantu prosadí hlasování, diskuse se zastaví, dokud nedojde ke shodě. Alespoň, že přečetla tu část o zvýšení nákladů. Ovšem vykroutila se z toho hezky. Měla namále. Kdyby se hlasovalo, jestli finanční prostředky uvolnit nebo ne, patrně bychom vyhráli, protože nikdo se nechce zapsat do svitků jako ten, kdo zavinil smrt pozemšťanů. Ale k návrhu odložit rozhodování na později se přihlásí většina.“

Obraz holovidu ukázal, jak se zákonodárci vracejí na svá místa, kde se plazy dotýkali obrazovek a vyjadřovali své stanovisko k hlasované otázce. Na zářícím obdélníku uprostřed holovidního bloku si mohl Útesník přečíst výsledky. *Pro* jich hlasovalo 114 a *proti* 112, když tu přibyli ještě další dva zákonodárci, a tak se celkový poměr hlasů ustálil na 114 : 114.

„Jeden zákonodárce ještě chybí“ prohlásil admirál Hvězdokluzák.

„Někoho vidím tam vzadu.“

„U Zářícího!“ zaklel Hvězdokluzák, který chybějícího čílu poznal. „To je Mluvicí plaz z pátého sextantu. Ten bude hlasovat pro odložení

rozhodnutí. Ale na to, aby se dostal k hlasovací podložce, má už jenom tři setutiny.“

Dívali se, jak zákonodárce spěchá dolů rampou. Byl to jeden ze starších zákonodárců a jeho podložka byla skoro až úplně ve středu síně.

„Zbývá poslední setutina,“ zašeptal Hvězdokluzák. „Už jenom dvanáct mžiků... 8... 7... 6... 5... 4...3...2...“ Zazněl gong a výsledky hlasování zůstaly na 114 *pro* a 114 *proti*.

„Nerozhodné hlasování není hlasování,“ oznámil skrutátorský panel.

„Vyhráli jsme!“ zvolal obraz Hvězdokluzáka na chuťové obrazovce tak hlasitě, až se Útesníkův plaz mimovolně stáhl. „Začněte balit. Setkáme se v montážní hale kosmických lodí na východním pólu.“

„Vyhráli?“ opáčil Útesník. „Vždyť o uvolnění financí ještě ani nezačali hlasovat. Jak můžete vědět, že jsme vyhráli?“

„S přihlédnutím k tomu, jak rádi odsouvají zákonodárci veškerá rozhodnutí, bylo tohle hlasování ohromující vítězství. Věřte mi, až dojde na rozhodování o uvolnění částky, vyhrájeme to 3 : 1.“

Ale Hvězdokluzák se mýlil. Po vystoupení předsedkyně čtvrtého sextantu byla volba jednohlasná.

Útesník vypnul holovid a vrátil se na zahrádku. Nemohl odjet a nechat rostliny nezasazené, mimoto potřeboval ještě chvíli nerušeně relaxovat při práci s kyprou kůrou, než se ujme osobního vedení jednoho z největších projektů, které jeho společnost dosud řešila.

Když na zahrádce skončil, vrátil se do svého bytu a začal si do kapes ukládat věci, které bude potřebovat při dlouhém pobytu mimo své obydlí.

„Tekutý písku!“ zavolal. „Kde jsou mé inženýrské distinkce a tělové barvy? Určitě tam budou nějaké oficiální ceremoniály, takže je budu potřebovat.“

„Jsou pořád ve vašem cestovním zavazadle,“ odpověděl Tekutý písek a zavazadlo mu podal. „Od poslední cesty jste je ještě nevybalil. Vytáhl jsem z něj jenom smotek použitých kapesníků, na kterých bylo tolik špíny a skvrn od jídla, že jsem je rovnou hodil na kompost. Čistý svazek kapesníků a nějaké šperky máte v levém dolním otvoru šatní stěny.“

„Kapesníky mi prostě strč do zavazadla,“ opáčil Útesník. „Šperky potřebovat nebudu. Tohle je práce, ne slavnost.“

„Šperky si vzít *musíte*,“ nenechal se odbýt Tekutý písek. „Budete navštěvovat kosmické stanice a horní plošinu. Vím, že jste skromný, ale pro tyhle lidi jste důležitá osobnost. Určitě se tam budou pořádat recepcce, a musíte přece vypadat jako majitel jedné z největších soukromých společností na Vejci.“ Tekutý písek vytáhl z otvoru šatní stěny radioaktivní šperky vyrobené z krystalů uranu bohatého na neutrony. Podal je Útesníkovi, který se chvíli díval, jak šperky jiskří gama zářením ze spontánního štěpení jader uranu, a pak je hodil do cestovního zavazadla. Otevřel kapsu ve svém boku a zavazadlo si do ní strčil. Ve smyčkovém letounu si ho bude muset vyndat. Cestující měli povoleno brát si s sebou do kabiny jen malá osobní zavazadla.

Vrátil se do pracovny, vzal si odtamtud několik nástrojů a technických svítek a pak zadal své robotické sekretářce instrukce pro vyřizování vzkazů. Lassie, která viděla svého pána odjíždět už mnohokrát, se pomalu zvedla ze své podušky a připlazila se pro pohlázení. Zatímco Útesník hladil olýsanou samičku plížila, tiše na ni mluvil elektronovým šepotem a přitom prostřednictvím svého plazu hovořil s Tekutým pískem.

„Bude to trvat alespoň půl tuctu otáček, než si budu moci udělat volno a přijet na chvíli domů,“ řekl. „Mohlo by se stát, že Lassie mezitím pojde.“

„Postarám se o ni,“ slíbil mu Tekutý písek. „Ostatní plížilové budou rádi, že zase jednou okusí něco jiného než maso lezounů.“

„Nedávej ji sežrat plížilům,“ řekl Útesník. „Byla mým věrným plížilem už v době, kdy jsem ještě chodil do školy. Sním ji sám.“

„Já vás vážně nechápu!“ namítl Tekutý písek skoro znechuceně. „Jste přece tak bohatý, že byste mohl jíst každý den nejlepší čili řízký, a přitom chcete cucat tuhé a houževnaté maso starého plížila.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Útesník. „Ale možná máš pravdu, že je příliš stará. Tužšími kousky raději pohnojíme kůru na záhoncích.“ Naposledy Lassii pohladil, vzal Pavučinku, svou útesničku pro štěstí, a vyplazil se ze dveří, přes dvorek na ulici, kde na něj už čekal klouzák, aby ho odvezl k odpalovací smyčce.

Uhnízdil se na tlusté kovové desce umístěné mezi ochranným štítem vpředu a pohonnou jednotkou vzadu a průhledná supravodivá skořepina kabiny se za ním zavřela. Klouzák se zvedl několik mikrometrů nad kůru a rozjel se po silnici, klouzáje na magnetických vlnách generovaných základní deskou. Odbavovací hala odpalovací smyčky byla na předměstí Záříčího, nedaleko od trosek pradávného

Nejsvětějšího chrámu. V poslední době se započalo s rekonstrukcí a Útesník zahlédl gigantické stroje, pracující na jednom očním pahorku. Tohle byla jedna ze zakázek, které Útesníkovi unikly. On i jeho zaměstnanci byli zvyklí na úkoly z oblasti špičkové technologie a u stavebních zakázek většinou prohráli příliš vysokou cenou. Klouzák zastavil a Útesník zastrčil svou magnetickou kartu do štěrbin. Klouzák si z ní odpočetl osm hvězd a šedesát čtyři veletuctinky a pak ho propustil ze svého dočasného průzračného vězení.

Hala byla umístěna v drsné části města, proto Útesník spěchal, aby byl co nejdříve uvnitř. Právě když svým plazem aktivoval automatické otevírání vstupních dveří, vyfítil se z nich nějaký mladý číla. Byl špinavý a na nenazdobené kůži měl více jizev, než mnohý voják. Plazem podržel dveře otevřené a dloubl ostrým kovovým bodákem do Útesníka, který rychle začal couvat.

„Správně, ty tlustej vejcožroute. Klid' se mi z cesty, a nic se ti nestane.“ Ohlédl se. „Pomačkanej plaze... Skvrnitej vršku... Hněte sebou!“ zahalekal. „Řinčily jsou těsně za vámi!“ Ze dveří vyběhli další dva pouliční darebáci, byli ještě menší než vůdce gangu. Ta nejmenší měla nějaké šperky a vyšívaný kapesník, které zjevně ukradla. Byla jen o něco víc než líhně a Útesník se pohledem snadno přesvědčil, že „Skvrnitý vršek“ má skutečně horní část těla pokrytou skvrnami odlišujícími se od zbytku kůže stupněm radiace. Skvrny pokrývaly i její oční stopky a Útesník si všiml, že některé z očí měla namísto temně rudých růžové.

Pomačkáný plaz dal vůdci gangu jeden ze dvou cestovních vaků, které táhl, a pak všichni tři vyrazili různými směry. Útesník uslyšel bubnování na zavřené automatické dveře a znovu se vplazil na čidlo, aby otevřel - tentokrát důstojnici ochrany veřejného klidu. Jejích dvanáct očí vyhodnotilo situaci jediným pohledem a pak vyrazila za vůdcem gangu, který se pořád ještě snažil nacpat si těžké zavazadlo do tělní kapsy. Útesník se za ní chvíli díval, ale bylo mu jasné, že důstojnice obtížená zbraněmi, odznaky a komunikátorem prchajícího výrostka jen těžko chytí.

Velikost nejmenšího ze zlodějů Útesníka vyděsila. V jeho klanu by si líhně téhle velikosti pořád ještě hrálo se Starými a poslouchalo historky o klanových hrdinech a jejich slavných činech.

Ta malá musela být to, co sociální pracovníci nazývali „odložené lihně“. Jeho matka byla patrně prostitutka bez klanu a svoje vejce někde pohodila. Pokud vejce nesežrali toulaví plížílové, mělo mládě

slušnou šanci přežít, protože čilí novorozenec se dokázal živit sám a zbytků jídla bylo všude dost. Starší odloženci si brali menší pod líhněcí plášť, a když trochu vyrostli, učili je, jak pro ně krást.

Pouhé pomýšlení na ubohé líhně bez ochrany, zohyzdění ošklivými skvrnami na vršku těla, probudilo v Útesníkovi ochránářské pudry. Toužil ho najít, přehodit přes jeho znetvořené tělo svůj líhněcí plášť, krmit ho a milovat ho. Chtěl...

Útesník se otřásl a potlačil podobné myšlenky. Nemohl ještě dovolit, aby ho jeho hormony změnily ve Starého. Čekala ho ještě spousta práce. Opět ve své kůži se proplazil dveřmi a vstoupil do odbavovací haly. Našel správný vchod, zamířil k němu a magnetickou kartou potvrdil svou rezervaci na nejbližším letu. Jelikož cestování smyčkovými letouny bylo velice nákladné, u vchodu byla čtečka plazu, jež potvrdila, že je oprávněným vlastníkem své karty.

Než vklouzl do dlouhého, štíhlého stroje, pomohl mu zřízenec vyjmout cestovní zavazadlo. Útesník, nyní viditelně tenčí, se prodral úzkou uličkou a bokem si zalezl do své štěrbin. Zvedl panel, který měl jeho tělu zabránit, aby při zrychlování vypadlo do uličky, vytáhl svítek a začal si ho s menšími obtížemi zaviněnými stísněností prostoru číst. Měl při tom rozvinutou jen malou část, kterou při čtení posouval.

Smyčkový letoun neměl zpoždění, a když se zvedly čiré supravodivé štíty oddělující jednotlivá oddělení, Útesník odložil svítek. Stroj se přesunul po skluzavce do startovní pozice odpalovací smyčky. Odpalovací smyčka vypadala jako zploštělá trubka, která byla vedena z části těsně nad kůrou, pak se zvedala a vzdorovitě se vzpínala proti strašné přitažlivosti Vejce vzhůru k nebi. Vedle Útesníka seděl přes uličku mladý číla, který vypadal, jako by právě opustil Technickou akademii Spojených klanů v Zářícího Nebi. Inženýrské distinkce, které nosil, se leskly novotou.

„Zdá se to skoro neuvěřitelné, že?“ nadhodil mladík.

„Jako by to mělo každou chvíli spadnout,“ přisvědčil Útesník.

„Nebojte se,“ uklidnil ho mladík. „Je to dokonale bezpečné. Víte, to, co nás drží nad kůrou a co nemůžete vidět, je superrychlý pás pohybující se v trubce. V tunelu pod kůrou je mohutný lineární elektromagnetický motor, který pás urychlí a pak jej pustí do trubky.“

Předek stroje se začal zvedat a najednou ucítili náraz, který je přirazil k zadním stěnám jejich štěrbin.

„Právě jsme minuli vychylovací magnet, který stáčí pás směrem nahoru,“ vysvětloval mladý technik. „Pás se teď pohybuje skoro čtvrtinovou rychlostí světla, a kdyby nenesl váhu trubky, odletěl by na oběžnou dráhu.“

„Opravdu?“

„Ano,“ přisvědčil inženýr vážně. „Ale nebojte se, my do vesmíru neodletíme. Trubka se pohybuje na běžícím pásu se supravodivými usměrňovači a brzy pás zase stočí tak, že poletíme nad povrchem Vejce. Už je to tady. Cítíte to zrychlení? To se náš stroj magneticky připojil k pásu.“

Jak se stroj poháněný energií vysokorychlostního pásu hnál po dvou kluzných drahách podél zakřivení trubky, vmáčklo je zrychlení ještě hlouběji do jejich škvír. Nabrali rychlost, klesli na výšku deseti metrů a rychle uháněli po dva kilometry dlouhé trubce. Po levé straně viděli stejnou trubku nesoucí stříbřitě lesklý stroj, jenž mířil k odbavovací hale, kterou právě opustili.

„To je orbitální smyčkový letoun. Vrací se z vesmíru,“ informoval mladý technik Útesníka. „U smyčkových spojů je největší problém zpomalit dostatečně stroj při přistání. Na rozdíl od Země je na Vejci na to, aby se dalo brzdít aerodynamikou, příliš řídká atmosféra. Ani magnetické brzdy se nedají použít. Vzniklé teplo by smyčkový letoun roztavilo. Proto letouny, které chtějí zpomalit, letí kolem trubky a odevzdávají svou kinetickou energii pásu. Něco z ní se použije při startu. Jelikož nepotřebujeme takové zrychlení, patrně nás na poloviční cestě přepojí na východní pás.“

U kilometrové značky je opravdu výhybka přepojila na menší smyčku, která je nasměrovala na východ. Útesník, který smyčkovým letounem cestoval už mnohokrát, dokázal tělem vycítit slabou změnu gravitace, když se aktivoval generátor vestavěný ve spodní části letounu. Magnetické držáky uchopily pás a stroj začal zrychlovat.

„Nejdříve měli zapnout gravitaci!“ vysvětlil novopečený inženýr a oční stopky se mu znepokojeně rozvlnily. „Až se dostaneme na konec smyčky a opustíme ji, dostaneme se do stavu beztlíže. Pokud pilot do té doby gravitaci nezapne, explodujeme.“

„Jsem si jist, že se o to postará. Řekl bych, že provoz generátorů gravitace je velice nákladný, a proto jeho spuštění odkládá do posledního mžiku.“ Stroj dorazil ke konci trubky čtvrtinovou rychlostí světla a Útesník i mladík se vertikálně nafoukli, neboť gravitace v letounu klesla na pouhý milion g.

„Nevypadá to, jako kdovíco, že?“ Bylo vidět, že si mladý technik skutečně oddechl. „Ale stačí to, aby naše elektrony nezačaly obíhat kolem jader našich atomů a nezpůsobily tak zhroucení nukleárních molekul v našich tělech.“

Suborbitální let na vzdálenost čtvrtiny obvodu Vejce trval při jejich skoro relativistické rychlosti pouhé dvě minutiny. Během tohoto času se Útesník dozvěděl všechno o mladíkově nové práci na Obří koblize.

„Bude to ten největší inerční motor, jaký byl kdy postaven, a pravděpodobně i největší, jaký kdy postaven *bude*. Ale Útesníkova konstrukční je největší konstrukční společnost na Vejci, takže na to mají. Mám vážně štěstí, že jsem dostal svou první práci právě u nich. Zacházejí se svými techniky dobře, když pilně pracují, a přesně tohle mám v úmyslu. Zařadili mě do skupiny, která bude stavět nosná lůžka pro jednotlivé segmenty motoru. To jsou...“

„Myslím, že se blížíme k Mrštímu výstupu,“ přerušil ho Útesník.

Mladý inženýr vzhlédl. „Zdejší odpalovací smyčka je kratší než ta v Zářícího Nebi,“ řekl. „Používá se jenom pro suborbitální lety. Ta v Zářícího Nebi dokáže urychlit letoun až na polovinu rychlosti světla, což bohatě převyšuje únikovou rychlost z Vejce.“

Pilot použil pomocné rakety a dvěma krátkými zážehy zpomalil letoun tak, že se volně vznášel nad kůrou. Mrští výstup byl dole pod nimi a jeho pravoúhlé ulice se v místech, kde město šplhalo do svahů východního pólu, stáčely více méně chaoticky. Druhá strana města se ztrácela v horských údolích. Vysoko nad ním se tyčila kosmická fontána, kovový pruh, který se ztrácel na obloze mnoho kilometrů nad jejich hlavami.

„To je další projekt, na kterém pracuje moje společnost,“ prohlásil inženýr. „Není to úžasné? Je to něco jako vertikální odpalovací smyčka, ale místo pásu využívá kontinuálního proudu prstenců.“

Letoun postupně zpomalil na přistávací rychlost a nakonec zůstal stát v odbavovací hale. Mladý inženýr už vylezl do uličky a nyní spěchal k výdeji zavazadel. Útesník se vydal za ním a přitom vyndal z kapsy Pavučinku, aby se pod otevřeným nebem trochu ochladila.

Mladík se na útesníčku zadíval se zájmem. „Ta vaše rostlina vypadá přesně jako ta, kterou používá Útesníkova konstrukční společnost jako obchodní značku,“ poznamenal. „No, jsem rád, že jsem si s vámi mohl popovídat. Co budete dělat v Mrštím výstupu?“

„Pracovat na Obří koblize, stejně jako vy,“ odpověděl Útesník.

„Opravdu? A ve které skupině? U nosných lůžek?“

„Ne. Já se starám o dlouhodobé plánování a finance.“

„Aha. Jistě, někdo musí dělat i svitkařinu. Ale konstrukce je mnohem zajímavější. Možná se někdy potkáme,“ řekl a začal si prorážet cestu silným vertikálním magnetickým polem, které neoddělitelně patřilo k Mrštímu výstupu.

Útesník se nasoukal do zadní šterbiny služebního klouzáku, který už na něj čekal. Najednou se cítil velice starý.

„Administrativní budova,“ řekl řidiči. „Počkat! Rozmyslel jsem si to. Odvezte mne do montážního závodu. Svitkařina může počkat.“

Zatímco se klouzák prodíral pouličním ruchem k montážnímu závodu na okraji Mrštího výstupu, Útesník se pomocí mobilního komunikátoru spojil s Hvězdokluzákem v kosmickém středisku Spojených klanů.

„Podařilo se mi protlačit smlouvu přes byrokraty Zářícího Nebe a kosmického střediska,“ oznámil mu Hvězdokluzák. „Takže už schází jen otisk vašeho plazu. Kam vám ji mám přinést? Chtěl bych, aby se začalo co nejdříve.“

„Už jsme začali. Co kdybychom se setkali v montážním závodě? Rád bych se podíval na maketu dřív, než ji strhnou a začnou pracovat načisto.“

Montážní závod kosmických lodí Útesníkovy konstrukční společnosti stál přímo na pozemcích kosmodromu nedaleko od hlavní budovy kosmického střediska, takže když tam Útesník konečně dorazil, Hvězdokluzák na něj už čekal.

„Měl jste příjemný let?“ zeptal se Hvězdokluzák zdvořile.

Útesník se zarazil. „Byl... zajímavý,“ řekl nakonec. „Pojďme se podívat na maketu.“

Lešení obklopující maketu bylo vidět už z dálky. Prošli bezpečnostní bránou a pak je malý klouzák vzal na vyhlídkovou jízdu kolem obřího prstencového stroje.

„Nechal jsem svým dělníkům vyrobit model v přesné velikosti a váze, abychom mohli správně navrhout podpůrnou konstrukci. I když bude motor pracovat ve vesmíru, musíme jej na Vejci sestavit a vyzkoušet, jestli vydrží provozní zátěž, až jej na oběžné dráze spustíme.“

Hvězdokluzák vzhlédl a uviděl ženu, která klouzala po úzkém nosníku nad ním stejně snadno, jako by to byla pevná kůra.

„Jak je vysoko?“ zeptal se.

„Výška stroje je čtyřicet osm milimetrů,“ řekl Útesník. „To znamená, že horní část lešení je zhruba ve výšce šesti centimetrů.“

„Nevadí mi dívat se dolů z oběžné dráhy,“ opáčil Hvězdokluzák, „ale na tohle bych nervy neměl.“

„To většina čílů. Zjistili jsme, že nejlepší jsou ti z klanu Bílé skály. Jako líhňata si většinou hrají na strmých útesech.“

Klouzák zastavil poblíž místa, kde byl z makety motoru jeden segment odstraněn.

„Postavíme ho ve dvanácti dílech,“ řekl Útesník. „Až provedeme zátěžové zkoušky, budou segmenty dopraveny na oběžnou dráhu jednotlivě a sestaveny ve vesmíru.“

Klouzák projel otvorem v prstencovitém stroji. Nyní si mohli prohlédnout komplex ergoextraktorů, tlumičů napětí a vírových generátorů, které dokázaly zpracovávat samotné vakuum a vyextrahovat z něj energii, s touto energií udělit vakuu setrvačnost a využít jej tak k reaktivnímu pohonu.

Klouzák zastavil poblíž výtahu a Útesník s Hvězdokluzákem vyjeli na kontrolní plošinu lešení. Přes bezpečnostní bariéry se pak dívali dolů na ‚koblihu‘ o průměru 144 milimetrů, z níž někdo vykousl jednu dvanáctinu.

„Během veletuctu otáček bude maketa nahrazena funkčním zařízením,“ prohlásil Útesník.

„Tak podepišme smlouvu a pusťme se do práce,“ odpověděl Hvězdokluzák. „Slapové síly už začínají působit Drakobijci vážné nepříjemnosti.“

Výroba dvanácti segmentů Obří koblihy byla dokončena včas, ale zátěžové zkoušky odhalily konstrukční slabinu. Po aktivaci supravodivého pole odpadl energetický konektor.

„V každém segmentu je 144 konektorů a segmentů je dvanáct,“ prohlásil Útesník. „Předělávka nám zabere nejméně dvanáct číloveletuctů otáček, takže se proti harmonogramu opozdíme o čtyřiaadvacet otáček.“

„Spojím se s rozpočtovým podvýborem legislativy a požádám o zvýšení nákladů,“ slíbil Hvězdokluzák. „Varoval jsem je, že když budeme otálet, může k něčemu takovému dojít. Kolik budete potřebovat?“

„Nic,“ odpověděl Útesník. „Rozdíl uhradím z vlastních prostředků. Stačí, když jim vysvětlíte důvod zpoždění.“

O půl veletuctu otáček později byl poslední ze segmentů uložen do sférických nosných lůžek, která sloužila jako konstrukční lešení a dopravní kosmické lodi zároveň. Ta byla dopravena na volné prostranství a umístěna do prohlubně v jeho středu. Pod prohlubni byl v kůře zabudován gravitační katapult, který lůžka i s jejich obsahem nejprve vyzvedl do výše sta milimetrů, aby mohl být zapnut inerční pohon. Pak, zatímco pohon stále běžel, byla krátkým zvýšením odpudivé gravitace v cívkách uložených pod kůrou lůžka vymršťena do vesmíru.

„Z nuly na jednu třetinu rychlosti světla v jediném mžiku,“ poznamenal Útesník. „A vzhledem k použití gravitačních sil nedošlo skoro k žádnému napětí.“

„Úžasné, na tak stařícké zařízení,“ odpověděl Hvězdokluzák. „Vydáme se nahoru za nimi?“

„Nejdříve bych se chtěl podívat, jak postupují práce na kosmické fontáně,“ řekl Útesník. „Setkáme se na polární kosmické stanici.“

Admirál Hvězdokluzák využil toho, že právě odlétala průzkumná kosmická loď, a nechal se na oběžnou dráhu katapultovat. Gravitační katapult už se k takovým účelům běžně nepoužíval, protože jeho provoz byl příliš drahý. Útesník zkontroloval postup prací na kosmické fontáně, odskočil si zpátky do Zářícího Nebe, kde strávil několik oběhů zahradničením a hraním si se svými domácími mazlíčky, a potom se nechal smyčkovým spojením dopravit přímo na polární orbitální stanici. Spolu s Hvězdokluzákem pak malým křižníkem odletěli dohlédnout na instalaci Obří koblihy na předělanou nákladní loď. Dorazili tam právě včas, aby byli svědky upevňování posledního segmentu.

„Za několik otáček moje práce skončí a vaše začne,“ řekl Útesník.

„To je dobře,“ odpověděl Hvězdokluzák. „Stihneme to jen tak tak. Na trupu Drakobijce už se začínají objevovat stopy poškození, i když k jeho porušení naštěstí ještě nedošlo. Pozemšťané už vypnuli komunikační panel a uchýlili se do ochranných nádrží.“

ČAS: 06:54:00 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Síly, které cloumaly modulem, byly čím dál horší. Dole v kuchyňce se uvolnila plechová láhev na pití a vystřelila chodbičkou nahoru. Tam zasáhla Amalitu a odrazila se k jednomu z řídicích panelů zasazených ve vnější stěně mezi průvlaky. Narazila do jednoho z tlačítek na řídicím panelu a brzy už poletovaly sem tam po hlavní palubě tři střely - pomačkaná plechová láhev a dvě ostré poloviny prasklého plastového spínače.

„A je to tady,“ prohlásil Pierre ponuře. „Venku je příliš nebezpečno. Měli bychom zalézt do nádrží!“

„Jenomže když se schováme do nádrží, nebudeme už pro záchranu modulu moci vůbec nic udělat,“ namítla Amalita, která visela na kovové vzpěře. Cesar se s Pierrem nepřel a za chvíli za ním zaklapl poklop jeho nádrže.

Pierre ukázal na vnější stěnu Drakobijce, která se pod extrémními gravitačními silami pomalu začínala kroutit. „Jakmile trup praskne, udrží nás naživu jenom nádrže,“ odpověděl. „Vlez si dovnitř.“ Otevřel poklop Amalitiny nádrže a gentlemansky jí ho přidržel.

Amalita váhavě otevřela dveře skříňky pod průlezem, vytáhla z nich dýchací masku a nasadila si ji. Kovová láhev znovu prolétla kolem nich. Amalita ji zachytila ve vzduchu, hodila ji do skříňky, zavřela ji a rychle se nasoukala do nádrže. Pierre ještě zkontroloval průběh napouštění, a když voda zaplavila průzor, vyrazil kolem ústředního sloupu, přičemž se snažil držet tak blízko těžiště modulu, jak jen to bylo možné, aby minimalizoval působení slapových sil. Těsně před tím, než za sebou zavřel průlez, si všiml, že okenice jednoho z vnějších průzorů povolila a otevřela se, takže uviděl, jak se venku za oknem míhá pětikrát za sekundu smrtící neutronová hvězda. Sklo naštěstí tlaku dál odolávalo. A když průlez zavíral, uviděl za oknem houf zářících objektů podobajících se hvězdám.

ČAS: 06:55:05 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

„Svaté vejce!“ zvolal jeden z členů číli posádky, když flotila jejich kosmických lodí doletěla do prostoru mezi kompenzačními asteroidy. Stroje bez přestání pracovaly, aby vyrovnaly neustálé změny gravitačního pole způsobené vychýlením kompenzačních

hmot, a loď zaujala relativně stabilní polohu nějakých patnáct metrů od trupu Drakobijce. Nacházeli se právě poblíž průzoru, když se otevřela okenice.

„Připravte mi kosmický skútr,“ přikázal Hvězdokluzák.

„Ano, admirále,“ odpověděla jeho zástupkyně, kapitán Zářící hvězda. Její plaz vybuchoval rozkaz skupině pro obsluhu skútrů na druhé straně jejich kulové lodi do krystalického trupu.

„Mohu vás doprovodit na druhém skútru?“ zeptala se pak admirála elektronovým šepem.

„Jistě. Příležitost vidět pozemšťany na vlastní oči se nenaskytne často. Pochopil jsem, že vypadají velice zvláštně, protože rentgenové paprsky jejich těly pronikají, takže se dají vidět i kosti, které mají uvnitř. Vlastně si myslím, že by Pomalé chtěla vidět většina posádky. Přemístěte k průzoru nějaká rentgenová osvětlovací tělesa, abychom viděli dovnitř.“

Když byla osvětlovací tělesa na místě, posádka mohla vidět tlustým tónovaným sklem do nitra modulu. Hlavní paluba byla prázdná, až na dva velké nepravidelné objekty, které se pomalu vznášely v prostoru. Byly takřka průhledné s výjimkou ohnutého kousku kovu vloženého do otvoru jednoho z nich. Když Hvězdokluzák použil plán Drakobijce, který získal z archivu, našel poměrně snadno průlez Pierrovy nádrže. Poklop byl napůl otevřený a uvnitř nádrže Hvězdokluzák uviděl podivně tvarovaný a zbarvený obrys. Byla to Pierrova hlava. Uprostřed obrysu spatřil relativně hustou fialovou strukturu se čtyřmi otvory. Kostěná lebka byla pokrytá modrobílým masem, zatímco její vršek a spodek byl porostlý žlutobílými chomáči vlasů.

„Proč za sebou nezavřel poklop?“ otázala se Zářící hvězda.

„Zavře ho. Jenže než Pomalí *cokoliv* udělají, uplyne strašná spousta času,“ odpověděl Hvězdokluzák. „Kdybychom se sem po několika obězích vrátili, viděla byste, že je poklop zavřený. Odhaduji, že to bude trvat ještě takový tučet oběhů.“

Připojil se k nim ještě jeden kosmický skútr. Řídil ho Watson-Crick, profesor humanologie Institutu Vnitřního oka a hlavní vědec expedice.

„Admirále Hvězdokluzáku,“ začal. „Jsem si vědom, že náš původní plán byl studovat pozemšťany a jejich kosmický modul, až bude opravena tlačná sonda. Ale teď, když jsou všichni až na jednoho v ochranných nádržích, a tomu poslednímu už trčí jenom hlava, bych

vás chtěl požádat o přidělení času na výzkum už nyní, dokud Pierre nezavře poklop.“

„Nemusel byste mě žádat, kdyby si zákonodárci trochu pospíšili se schvalováním projektu,“ odpověděl Hvězdokluzák. „Mohli jsme tu být už před třemi minutami, a pak byste měl ke studiu tři pozemšťany.“

„To je opravdu škoda,“ přisvědčil Watson-Crick. „Naše moderní přístroje jsou o tolik dokonalejší než ty, které používali čílové při minulé příležitosti ke studiu pozemšťanů.“

„Kdy to bylo?“ otázala se Zářící hvězda.

„Zhruba před tisícem veletuctů otáček,“ odpověděl Watson-Crick. „Mohl bych dostat tucet otáček, admirále?“

Hvězdokluzák se zamyslel. „Dám vám půl tuctu. Pak se raději vrhneme na hlavní úkol naší mise - opravu tlačné sondy a záchranu pozemšťanů.“

Humanologové byl velice zklamaní, že mají ke studiu pouze jedinou lidskou hlavu, a to ještě celé dva metry od průzoru. Ale dělali, co mohli, a skončili s tím už při pátém oběhu.

ČAS: 06:55:06 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

„Tak,“ řekl Hvězdokluzák jakmile mu Watson-Crick oznámil, že skončili. „Uplynula celá lidská sekunda. Teď si pospěšme je zachránit. Nejprve odpojíme vadný raketový motor a pak přiveze nákladní loď naši náhradu.“

Zářící hvězda vybubnovala instrukce do trupu lodi. Krátce nato zamířila obří číli kosmická loď velká jako basketbalový míč k jedné ze šesti rudě zářících kompenzačních hmot kroužících kolem Drakobijce.

Maličká lesklá loď se přiblížila až na několik metrů ke gigantickému nosníku z nerez oceli, který spojoval vadný motor s korpusem tlačné sondy.

„Dávejte pozor,“ varoval je Hvězdokluzák. „Moc se nepřibližujte. Ten materiál je křehký jako líhně skořepníka.“

„Vypusťte řezače a sběrače,“ zabubnovala Zářící hvězda a z prohlubní na povrchu velkého kulovitého křížníku se vynořil roj menších kuliček. Nejmenší mezi nimi byly jednomístné kosmické skútry, které nebyly o mnoho větší než číli těla. Každý z čílů mával

dlouhým řezákem z dračího krystalu. Byly dlouhé jako meč a speciálně upravené pro účely expedice.

Přiblížili se k nosníku v určených místech a začali řezat jeho ocel jako by to byla pouhá mlha. Jiný číla vedl velkou robotickou kosmickou loď křížem krážem spalovací komorou prskajícího raketového motoru. Účinky extrémních slapových sil černé díry, která se ukrývala v nitru lodi, trhaly ocelovou komoru na žhnoucí vlákna, která byla stlačována a přitahována k jejímu povrchu a tam mizela v záblescích světla. Zůstaly z nich jen kousíčky degenerované hmoty, jež se rozlévaly po povrchu lodi a vytvářely na něm tenkou opalizující vrstvičku. Jakmile byla celá spalovací komora odstraněna, přišel čas instalovat motor, který čílové přivezli s sebou.

„Ať přiletí nákladní loď,“ rozkázal Hvězdokluzák. „Ale nespěchejte a udělejte to pořádně, do dalšího zážehu rakety nám zbývá celá otáčka.“

Nákladní kosmická loď se zastavila u zadní části tlačné sondy, kde byl umístěn motor. Koule o průměru tři sta šedesáti milimetrů v sobě ukrývala motor ve tvaru anuloidu o průměru 144 mm. Vedle desetimetrového průměru korpusu tlačné sondy vypadal jako smítko prachu.

„Motor na místě,“ hlásila Zářící hvězda.

„Uvolněte motor a odleťte s dopravní lodí,“ přikázal Hvězdokluzák.

Obří kobliha a přepravní kosmická loď se oddělily. Jakmile se koule vzdálila, z malých výstupků na zářivě bílé koblize vyšlehly fialové silové paprsky a zachytily se na uřezaném nosníku tlačné sondy. S tím, jak přebíraly kontrolu nad sondou, se jejich jas postupně měnil. Maličký, ale hmotný motor byl nainstalován.

Hvězdokluzák cítil, jak na panelu pod jeho plazem odtikávají setutiny. Když nadešel správný čas, dal příkaz: „Aktivovat inerční pohon.“

Fialový silový paprsek, který držel motor, zbělel a z otvoru koblihy se začala šířit prostorová porucha. Pole hvězdy za sondou se zachvělo. Po prodlevě, která trvala skoro tuctinu otáčky, motor zase vypnul - pro tento cyklus rotace svou práci odvedl. Než ho spustí znovu, uběhne dalších jedenáct tuctin, takže pro tuto chvíli jim nezbývalo než v klidu čekat. Před sebou měli dlouhé a nudné seřizování a kontrolování funkce motoru, které bude třeba provést, než sondu ponechají vlastnímu osudu a vrátí se na povrch Vejce.

Hvězdokluzák byl spokojený. Jeho úkol byl úspěšně splněn. Tři z jeho očí se zaostřily na prvního důstojníka. „Oznam odpočinkovou otáčku, Zářící hvězdo,“ zašeptal. „A propíchni vak s dužinou!“

Ale než mohla Zářící hvězda rozkaz oficiálně vybubnovat, posádka na můstku zachytila admirálův elektronový šepot. Hvězdokluzák brzy uslyšel tlumené ťukání, které se rozléhalo po celé kosmické lodi. Pokynul kapitánovi úponkem a umlčel ji dřív, než začala bubnovat rozkaz do paluby. Oba dva chvíli naslouchali plazu. Co slyšeli, bylo šoupání nedočkavých plazů spěchajících k odpočinkovému oddělení, kde byly uskladněny vaky s dužinou. Vlnění admirálových očí postupně získalo nádech rozhořčení. Zářící hvězda vytušila, co bude následovat, a rychle nadzvedla citlivé okraje svého plazu. Vzápětí se krystalový trup lodi roztřásl řevem:

„ALE NEJDŘÍV!!!“ ozvalo se zpod admirálova plazu tak hlasitě, že by to zastavilo i útočícího mršťa. „KONTROLA!!! Pořádná, důkladná kontrola!“

Na lodi zavládlo šokované ticho. Jediný zvuk, který se nesl trupem, bylo pulzování inerčních motorů běžících naprázdno.

„Podívejte se na ten svinčík!“ bubnoval Hvězdokluzák, jak se plazil po můstku. Jeho plaz rozhazoval prach a odpadky, zatímco úponky ukazoval na hodnotní označení mladších důstojníků, kteří nestáli vzhledem k místní kolmici přesně horizontálně.

„Jak můžu čekat, že bude zbytek posádky udržovat pořádek, když velitelský můstek vypadá, jako by se tady váleli lezouni!“ Přejel plazem po palubní obrazovce a vybuchl znovu. „Který potomek plížila s mozkiem čerstvě vylíhlého skořepníka vylil na obrazovku dužinu?!? Chut' těch fleků mě pálí na plazu. Chci, aby ta obrazovka byla okamžitě vyčištěna a aby byla vyčištěna celá loď tak, že se budu moci dotknout kteréhokoliv místa oční bulvou a nemrknout při tom!!“

Odkvačil do své soukromé kajuty a práskl za sebou posouvacími dveřmi. Tam počkal několik minutin a pak se soustředil na vibrace šířící se trupem. Cítil tlumené bručení, jak se Zářící hvězda a ostatní důstojníci rozlézali po lodi. Po něm následovaly nejružnější zvuky úklidu, který kosmická loď už dávno potřebovala.

Hvězdokluzák si vytvořil úponek, zalovil jím v kapse na boku a vytáhl z ní magnetický klíč. Ten vložil do štěrbinu po straně své skřínky, otevřel dveře a vytáhl z ní váček Západopolární dvakrát destilované, nejlepší na Vejci. S váčkem v chapadle unaveně klesl na odpočinkovou podušku. Jeho tělo se uvolnilo a jako by splasklo a

rozlilo se do stran. Váček s dužinou si vložil do napájecí kapsy, silným stiskem kapesních svalů jej roztrhl a začal jeho obsah protlačovat tenkou membránou na dně kapsy. Načechral si polštářek, vytvořil si malé chapadlo a položil ho na polštář. Pak si úponkem vyjmul ze svěrače na boku jeden ze svých dvanácticípých admirálských odznaků. Odznak si přidržel u napájecí kapsy, odstříkl na něj trochu dužniny a pak jej začal energicky leštit. Aby mu lépe uběhl čas, zapnul holovid a díval se na poslední část *Po-Po Revue*. Po-Po už měla svoje nejlepší léta za sebou, ale pořád ještě to byla nejsmyslnější žena holovidu.

ČAS: 06:55:07 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

„Čílům se muselo nějak podařit opravit tlačnou sondu,“ prohlásila Amalita ze své nádrže. Její hlas byl podivně tlumený dýchací maskou. „Její korekční trysky stále nepracují, ale slapové síly jsou teď mnohem menší.“

Pierre přenesl pohled od Amality v horní levé polovině dělené obrazovky na obraz přenášený jednou ze zbylých vnějších kamer. „Zrovna před chvílí jsem si všiml nějakého pohybu za sondou a tam, kde býval její raketový motor, teď něco silně září,“ řekl.

Amalita zapnula miniaturní řídicí panel ve své nádrži a zaostřila transfokátor kamery na zadní část tlačné sondy. Hvězdy, jež bylo vidět za ní, se pětikrát za sekundu zavlnily. Kompenzační hmota, kterou sonda ovládala, se postupně navracela na své místo a slad'ovala svůj pohyb s ostatními. Na rozdíl od ostatních pěti sond však z téhle nešlehaly žádné plameny.

Zakrátko už lidé v nádržích necítili žádné reziduální slapové síly a jejich uši přestávaly zaznamenávat ultrazvukové vlny, které je chránily před extrémním přetížením.

„Myslím, že už nám venku nehrozí žádné nebezpečí,“ usoudil Pierre s pohledem upřeným na pět obličejů na rozdělené obrazovce ve své nádrži.

„A co Seiko?“ zeptala se Jean.

Pierre se podíval na pole obrazovky vedle Jeanina obličeje. Seiko měla oči stále zavřené a oddechovala velice pomalu.

„Doporučuji, abychom ji nechali spát,“ prohlásil obraz Dr. Wonga zespod obrazovky. „Dohlédnu na ni pro případ, že by měla problémy s dýchací maskou.“

„Poslední, kdo vyleze z vody, je scvrklá švestka!“ Abdul už začal vypouštět vodu ze své nádrže.

„Počkej!“ zvolala Amalita. „Nejdříve vylezu já a zkontroluji, jestli je všechno v pořádku. Monitor vnitřního tlaku nic neobvyklého neukazuje, ale vzduch může někde unikat, nebo jsou možná na trupu praskliny.“ Ze svého panelu zrušila vyprazdňování Abdulovy nádrže a zapnula ho u své.

„Než začneš prolézat modul a kontrolovat stěny, vezmi si na sebe kosmický oblek,“ připomenul jí Pierre.

„Samozřejmě.“ Amalita otevřela poklop na svém průlezu a zaposlouchala se. Když neslyšela nic neobvyklého, vyhoupla se z nádrže na hlavní palubu a pak zamířila chodbičkou ke skříňkám s kosmickými obleky.

KLID

ČAS: 06:55:16 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Když se záchranná expedice vrátila po úspěšném splnění úkolu, velitel polární orbitální kosmické stanice uspořádal pro admirála Hvězdokluzáka a jeho posádku slavnostní recepci. Admirál Mléčná dráha a většina předsedů sextantů zákonodárského sboru se s radostí chopilo příležitosti ukázat se na veřejnosti.

Útesník si pečlivě naleštil své inženýrské distinkce, nabarvil si tělo stříbrnými a žlutými vzory, které mu doporučil Tekutý písek s ujištěním, že jsou velice elegantní, do zbývajících svěračů si nastrkal zářící šperky a byl připraven tuto společenskou událost přetrpět.

Recepce začala otočnou a trvala plné tři tuctiny otáček. Jídelní podložky byly pokryty takovým množstvím jídla a pití, že by z toho praskl i lezoun. Jako hlavní chod bylo celé líhně na roštu s kapsami naplněnými semeny trojplouchých rostlin a vkusně přizdobené, aby se zakryly šrámy, které způsobily jeho smrt, pak přišly kostky lezouního masa marinovaného v ostré omáčce, o které Útesník příliš nestál, sekané ovoce, jaké nikdy předtím neviděl, přizdobené vejci skořepníků, a plný koš malých váčků jiskřivé šťávy z Bílé skály. Útesník si vzal dva a jeden si vložil do napájecí kapsy. Delikátní chuť destilované dužinové šťávy byla ještě zvýrazněna vyzářenou energií z rozštěpených jader uranu přidaných těsně před uzavřením do váčků. Útesník se zdržel až do chvíle, kdy admirál Mléčná dráha korunoval večer oficiálním povýšením admirála Hvězdokluzáka. Tři předsedové sextantů a tři důstojníci kosmických sil vytvořili kolem Hvězdokluzáka kruh a každý z nich nahradil jednu z jeho dvanácticípých hvězd za dvojhvězdu. Hvězdokluzák využil příležitosti ke změně jména. Nyní byl admirál Ocelorez.

Že je čas odejít, usoudil Útesník ve chvíli, kdy na něj začala Schulerova perioda dělat oči. Měla alespoň dva váčky přes míru a pokoušela se ho vlákat do svého bytu. Nevypadala špatně a určitě by s ní byla zábava, ale Útesník si už dávno předsevzal, že si nikdy nic nezačne s vládními představiteli. Příliš často s nimi musel jednat obchodně. Proto využil okamžiku, kdy Schulerova perioda obdivovala Ocelorezovy hvězdičky, a tiše se vytratil.

O tuctinu později ze sebe shodil všechny ozdoby a čekal na přistávací palubě na kyvadlovku Útesníkovy konstrukční společnosti, která ho měla vyzvednout. Přistávací paluba byla na straně přikloněné k Vejci. Útesník se díval na zářící domovskou hvězdu dole a pokoušel se rozpoznat jednotlivá místa. Na vzdálenost 406 kilometrů byla města pouhými rozmazanými skvrnami na žluté kůře a jediné, co se dalo rozeznat zřetelně, byly hory kolem východního pólu a kosmická fontána čnící z nich.

Kosmická fontána dosahovala až do výše 405 900 metrů, zatímco polární stanice se nacházela na synchronní oběžné dráze ve výšce 406 300 m, kousek stranou, takže Útesník viděl nejen horní plošinu, ale i dlouhý stonek, na kterém se vypínala vysoko nad hory východního pólu. Zatímco si ji prohlížel, oddělil se od plošiny zářící bod. Okamžitě začal být strháván na západ, ale korekční motory jej vrátily zpět pod kosmickou stanici. Bod stále rostl a postupně se změnil v kyvadlovku Útesníkovy konstrukční společnosti, která záhy na to přistála na přistávací palubě. V pilotovi Útesník rozeznal Těžké vejce, jednoho ze směnových předáků horní plošiny. Vzhledem k tomu, jak blízko obě stanice byly, nebylo k přepravě mezi nimi potřeba kvalifikovaného pilota. Další příklad toho, jak kosmická fontána zrevolucionalizovala kosmickou dopravu na Vejci.

Útesník vyrazil po šikmé rampě, která umožnila jeho tělu přemístit se z gravitačního pole černé díry uprostřed kosmické stanice do pole mnohem menší černé díry v nitru čtyřmístné kyvadlovky.

„Jak klouže práce, Těžké vejce?“ zeptal se Útesník.

„Jako namazaný mršt, šéfe,“ odpověděl Těžké vejce a zvedl kyvadlovku kolmo z jejího dolíku na přistávací ploše. „Jsme v předstihu. Už před třemi otáčkami jsme se dostali sto metrů od vrcholu. Směna, která dělala na horní plošině, je zralá na slavnostní kolaudaci. Hlavní inženýr říká, že se jí účastní i hromada velkých odznaků ze Zářícího Nebe a dokonce i z Kosmických sil.“

Útesník netoužil po žádné další formální recepci, zvlášť ne po takové, kterou by musel platit, ale bohužel to patřilo k podnikání. Přistáli v půlkulovém lůžku blízko středu pěticentimetrového plochého kotouče mezi pilně pracující dělníky. Ti plnili rozličné úkoly směřující k jedinému cíli: rozšířit stávající kotouč na plošinu o průměru dvaceti centimetrů rozdělenou nízkými zídkami na pracoviště a byty pro obsluhu fontány, obchody a jídelní místa pro návštěvníky a turisty. Bylo to nejvyšší ze tří podlaží horní plošiny, ze které odlétali cestující i náklady na nejrůznější orbitální stanice a kosmické lodi a na kterou se z nich také vraceli.

Útesník s Těžkým vejcem slezli ze sférické kyvadlovky na plochou palubu.

„Přece jen je to skvělé stát po všech těch otočkách strávených ve vesmíru na kulaté palubě zase jednou na rovné ploše,“ poznamenal Útesník.

„Úplně vás chápu,“ přisvědčil Těžké vejce. „Pokud jde o mne, nikdy jsem nevěřil černým dírám. Mám pod sebou rád gravitaci Vejce, i když je tady trochu slabá.“

„Tak to si raději dejte pozor, abyste fontánu nezvýšili o víc než sto metrů,“ řekl Útesník. „Tam bude gravitace Vejce pořád ještě dost silná, aby vás udržela pohromadě. Ale o tři sta metrů výš klesá gravitace k nule...“

„A pfff! Budeme velcí jako Pomalí.“

„Spíš se proměníte v obláček plazmy,“ opravil ho Útesník. „Tady nahore je všechno v pořádku. Svezeme se výtahem na prostřední podlaží.“

Doplazili se k speciálnímu nákladnímu výtahu určenému pro dopravu personálu. Čidlo před jeho dveřmi rozeznalo plaz Těžkého vejce a pustilo je oba dovnitř. Zastavili na prostředním podlaží a vystoupili ven do prostorné místnosti. Podlaha pod jejich plazy vibrovala energií. Spodní plocha podlaží nad nimi nebyla chlazená, aby simulovala oblohu, ale jen natřená stříbrnou barvou. Trochu to pomáhalo, ale přestože byl Útesník zkušený praktik, pořád ho znervózňovalo mít něco nad vrškem.

Nedaleko od nich se ozval hlasitý zvonivý zvuk.

„Pořád máte problémy s deformovanými kroužky?“ zeptal se Útesník.

„Vyskytnou se tak tři čtyři za otáčku,“ přisvědčil Těžké vejce. „Hlavní inženýr nám nařídil, abychom je schovávali a posílali na

kontrolu jakosti. Deflektor na stoupavém směru u plošiny 200 trochu zlobil, ale už se to spravilo. Podle kontroly jakosti je to tím, že jsme vytrídili špatné kroužky.“

Dorazili k masivnímu tubusu, který vyčníval z podlahy, stáčil se v mohutném oblouku, jenž se nahoře dotýkal stropu, a pak se opět nořil do podlahy. Po obvodě plošiny jich takto bylo rozmístěno šest. Mladá dělnice z toho nejbližšího právě lovila hákem kroužek. Sotva kroužek dopadl na podlahu, vsála si chapadlo do těla, aby ho ochladila.

„U Zářícího stopek!“ zaklela. „To zatracené lapací pole je ale horké!“

V hluku, který vládl na palubě, si jejich přítomnosti nevšimla, ale teď je jedním okem zahlédla. Nevěděla, kdo je ten cizinec, ale podle všeho toho kovu, který měl po těle, pochopila, že to musí být nějaký velký odznak. Vysunula stále ještě pálící chapadlo a kroužek zvedla.

„Odnesu ho na kontrolu kvality,“ zamumlala provinile.

„Okamžik, mládě,“ zadržel ji Útesník. „Chci si ho ohmatat.“ Mladá dělnice se podívala na svého předáka, který přikývl očima. Dělnice položila kroužek na podlahu a velký odznak se na něj vyplazil.

Kroužek byl velký, skoro polovičního průměru, jako tělo číly. Byl vyrobený z vysoce leštěného supravodivého kovu se stabilizovanou monopólovou strukturou a byla to přesná součástka v přesném stroji. Musel snést obrovské zrychlení, protože byl vrhán vzhůru rychlostí blížící se polovině rychlosti světla. Jakýkoliv kaz na jeho leštěném povrchu mohl způsobit lokální zahřátí a ztrátu supravodivosti.

„Poškrábaný není, ale na vnější straně má teplejší místo a malou napětíovou trhlínu,“ prohlásil Útesník. Slezl z kroužku a dělnice jej okamžitě vzala a odnesla. Útesník pak dolezl k tubusu a nahlédl kontrolním otvorem dovnitř. Proud chladných stříbrných kroužků osvětlených žhnoucím kovem vnitřních stěn tubusu splýval v zdánlivě pevnou tyč, která jako by v pravidelných intervalech stoupala a klesala. Kroužky vyrážely od povrchu Vejce rychlostí blízkou polovině rychlosti světla, ale v silném gravitačním poli neutronové hvězdy i působením deflektorů na každé z plošin rychle ztrácely rychlost. I přesto se ve chvíli, kdy dosáhly horní plošiny, stále ještě pohybovaly dvanáctinou rychlosti světla.

Útesník se podíval nahoru, kde mohl vidět černou nicotu chladného vychylovacího magnetu, jenž kroužky stáčel do protisměru a posílal je zpátky dolů. Chvilí proud bedlivě pozoroval.

„Velice pravidelný,“ poznamenal konečně. „Všechny akcelerační urychlovače zřejmě fungují, jak mají.“

„Při poslední dovolené v Mrštím výstupu se předák dolňáků chlubil, že se dostali až na tři jedenáctky.“

„Všichni zaměstnanci tady odvedli skvělou práci,“ přisvědčil Útesník. „Rád bych sjel dolů.“

„Některé rychlozdviže jsou volné,“ řekl Těžké vejce. „Jednu vám přivolám. Zanedlouho tady budu končit, takže se svezu s vámi.“

Nasedli do rychlozdviže na dolní podlaží. Tato byla pro změnu osobní, a proto byl její strop chladně černý s napodobenými hvězdami. Rychlozdviže kosmické fontány jezdily jen na toto podlaží, zatímco kroužky pokračovaly až k vychylovacím magnetům na střední palubě nad nimi. Cestující a náklad se přemísťovali do menších výtahů, které je odvezly na horní plošinu, zatímco kabina rychlozdviže byla odpojena od proudu a odstavena, dokud ji nepotřebovali pro cestu dolů.

Útesník se díval, jak vytahují jednu takovou kabinu ze skladiště, umísťují ji na kluzné koleje a pomocí podpůrných ramen ji posouvají, dokud její deflekční cívky neobepínaly roury s proudícími kroužky. Každá rychlozdviž používala z důvodu bezpečnosti tři tyto proudy. Když byla podpůrná ramena odtažena, kabina se lehce zhoupla a přenesla svou váhu na proudy. Jeden z dělníků spěchal přistavit rampu, která překlenula mezeru mezi plošinou a klecí rychlozdviže. Útesník ho výmluvným gestem odehnal.

„Tohle si schovejte pro kůroplazy,“ řekl a bravurně překonal šestimikrometrové převýšení. Při tom se snažil hledět přímo před sebe, ale některé oči se přesto podívaly dolů na Vejce, čtyři sta šest kilometrů pod jeho plazem.

Šéf musí budít úctu, řekl si v duchu.

Těžké vejce zapnul ovládání rychlozdviže. Jakmile opustili spodní podlaží plošiny, tubus, ve kterém proudily kroužky, skončil, a dál pokračoval jen stříbřitý proud zrcadlící odlesk zářící kůry Vejce. Až na prvních sto milimetrů, kde bylo třeba použít vakuové potrubí chránící kroužky před zahříváním o řídkou atmosféru hvězdy složenou

z elektronů a železitých par, neměla věž žádnou pevnou konstrukci, dokonce ani žádnou kostru, jen proudy ženoucích se kroužků.

„Pokud by vám to nevadilo, šéfe, vyřídil bych si cestou dolů pár maličkostí,“ řekl Těžké vejce.

„Práce na prvním místě. Kdybych byl platící cestující, bylo by to ovšem něco jiného.“

„Chtěl bych dokončit kontrolu rychlozdviže a úseku před plošinou 40.“

„O jaký druh kontroly jde?“ otázal se Útesník.

„O kontrolu selektorů proudu,“ odpověděl Těžké vejce. „V tuto chvíli jedeme na všech šesti proudcích. Táhneme stoupavé proudy a klesavé tlačíme před sebou. Chci prověřit, jestli můžeme vypnout spřahovač, kdyby začal některý z proudů stávkovat a selhala automatika.“

Tento problém Útesníkovi starosti nedělal. Znal tuto část konstrukce do nejmenších podrobností. Rychlozdviž mohla teoreticky viset na jediném proudu a o jakoukoliv nevyváženost by se až k nejbližší plošině spolehlivě postarala soustava vyvažovacích torzních tyčí. Dva nebo tři proudy plně postačovaly pro hladkou jízdu. Se zájmem přihlížel, jak Těžké vejce vypíná jeden spřahovač po druhém a kontroluje odezvu ostatních pěti na zvýšenou zátěž. Pak Těžké vejce odpojil všechny tři spřahovače klesavého proudu, takže jeli pouze na třech stoupavých. Nakonec přepnul ze stoupavých na klesavé, aniž to s kabinou rychlozdviže znatelně zacloumalo.

„Bez problémů,“ konstatoval Těžké vejce. „Blížíme se k plošině 40.“

Když Útesník uslyšel číslo v desítkové soustavě označující plošinu umístěnou čtyřicet kilometrů nad povrchem, oční stopky se mu zavlnily. *Veškeré* číselné údaje na Vejci byly založeny na dvanáctkové soustavě *kromě* vzdálenosti. Metry, kilometry a milimetry zdědili po pozemšťanech a navzdory četným pokusům přejít na nemetrický délkový systém, kde by byly všechny jednotky násobkem dvanácti, se používaly dál.

Těžké vejce s rychlozdviží měkce zastavil. Několik dělníků opravovalo náhradní deflektor na čtvrtém, stoupavém proudu. Útesník se doplazil k okraji plošiny. Gravitační zrychlení tady bylo značně silnější, asi jedna šestnáctina povrchového. Podíval se přes zábradlí. Ze čtyřicetikilometrové výšky viděl obrysy Mrštího výstupu a na východě kilometr dlouhý pruh odpalovací smyčky, kterou už brzy

použije pro cestu domů. Zatím nedostal od Tekutého písku žádnou zprávu, takže Lassie nejspíš ještě žila, ale pomyslel si, zda bude natolik při smyslech, aby ho poznala.

Když Útesník konečně dorazil domů, byl skoro čas otočný. Sotva otevřel hlavní dveře, obklopila ho smečka šťastně frkajících plížíků. Byla mezi nimi dokonce i Lassie, která se unaveně zvedla ze své podušky u sporáku, hned když z ulice ucítila známé vlnění plazy svého pána. Její smečka se rozrostla o několik líhňat. Útesníka sice nikdy dříve neviděla, ale to jim nijak nebránilo, aby se ve svém líhněcím nadšení nepřipojili k šťastnému bubnování a slintání z přijímacího i vylučovacího otvoru. Útesník se dotýkal jejich očních stopek, jednoho po druhém, dokud všechna nebyla konečně spokojená a neodlezla pryč. Valík na něj musel zapomenout, protože se už zase schovával za Slizoušem, kterému se nějak podařilo dostat se přes magnetický plůtek ohraničující záhonek chutných slunečnickových rostlin. Útesník rychle spěchal k malému lezounovi, vytvořil si velké kostnaté chapadlo a tvrdě Slizouše udeřil do štítu těsně pod jedním z jeho malých očí.

„Zpátky na trávník,“ zahalekal.

Lezoun zatáhl oči na straně přivrácené k slunečnickovým rostlinám. Jakmile přestal chutné rostliny vidět, jeho malinkatý mozek na ně okamžitě zapomněl a Slizouš se začal plazit opačným směrem na trávník, kde pokračoval v metodickém přežvykování a slintání. Když se takto Útesník postaral o lezouna, začal zkoumat škody napáchané na rostlinách. Tekutý písek měl očividně při šlechtění fontánek štěstí, protože jedna veliká rostla uprostřed kruhového záhonku a šest menších ji v pravidelném šestiúhelníkovém vzoru obklopovalo. Všechny sedm hojně chrčelo jiskry. Teprve nyní si Útesník všiml něčeho zvláštního. Kdyby se právě nevrátil z východního pólu, zaznamenal by to určitě už dřív. Všechny jiskry z fontánek vyletovaly přímo nahoru. To bylo velice nezvyklé, protože magnetická deklinace v této oblasti Vejce byla skoro čtvrt pí od kolmice.

„Tekutý písku!“ zabubnoval do kůry.

Ze vzdáleného kouta jeho obydli se ozvala rozmrzelá odpověď: „To je dost, že jste se vrátil!“

Prastaré stopovací smysly v Útesníkově supercitlivém plazu okamžitě zaměřily místo, odkud se odpověď ozvala, a odhalily Tekutého písku v nejsevernějším koutě rychlírny. Když pak soustředil veškerou pozornost na tuto oblast, jeho plaz mu prozradil, že je tam s

Tekutým pískem ještě někdo jiný. Útesník zamířil přes dvorek k zadnímu traktu svého obydlí.

„Ty fontánky jsou úžasné,“ řekl, když dorazil do rychlírny. „Ta uprostřed vypadá, jako by rostla půl tuctu otáček, možná i víc. Jak jsi to dokázal? A jak se ti podařilo je přinutit, aby jiskřily přímo nahoru?“

„Trochu mi s tím pomohla ona,“ odpověděl Tekutý písek a ukázal očima na cizinku. Byla to velká, lehce tělnatá žena, která už zjevně měla snášení vejcí za sebou, ale ještě nebyla připravená začít se starat o líhňata. Její oční stopky se rozvlnily způsobem typickým pro pozdrav.

„Jsem Nula gaussů, doktorka magnetiky na Institutu Vnitřního oka,“ řekla. „Mým oborem je studium působení magnetického pole na rostliny.“

„Tak to vy jste naučila útesničky, aby vám rostly kolem okna na stupíncích.“

„Ano,“ odpověděla. „Když se mě Tekutý písek přišel vyptávat na mé metody, dozvěděla jsem se, že máte velkou sbírku exotických rostlin. Zatímco jste byl pryč, vůbec jsme se tady nenudili. Já jsem Tekutého píska zasvětila do několika triků, které používám při šlechtění rostlin a zvířat, a on mě zásobil hromadou nových odrůd, které jste nasbíral v nejrůznějších koutech Vejce. Stanou se nejenom okrasou mé zahrádky, ale některé budou i přínosem pro můj vědecký výzkum.“

„Všiml jsem si, že jste společně dosáhli úžasných výsledků s fontánkami na tom kruhovém záhonu,“ řekl Útesník. „Jak jste to dokázali?“

„Přinesla jsem velkou supravodivou cívku s permanentním proudem a zahrabala jsem ji do kůry pod kořenový systém. Pak jsme ji nakláněli tak dlouho, až byla výslednice magnetických polí Vejce a cívky vertikální. Jiskry teď srší přímo nahoru, jako by fontánky rostly na svém rodném východním pólu.“

„Byla s tím spousta práce. Ale výsledek je hotový zázrak,“ bručel Tekutý písek. „Fontánky vydržely už více než tucet otáček a pořád ještě rostou. Předtím se mi nepodařilo dostat přes tři otáčky. Skoro to ani nestálo za tu námahu.“

„Vypadá to, že se rostlinám daří mnohem lépe, když mají přirozené podmínky k růstu,“ usoudil Útesník.

„Nikoliv nutně. Ve svých výzkumných laboratořích v institutu jsem zjistila, že mnohé rostliny rostou rychleji a jsou zdravější, jestliže se magnetické pole odstraní úplně,“ vysvětlovala Nula gaussů.

„Rostou bez magnetického pole?“ To vzbudilo Útesníkův profesionální zájem technika. „Jak jste toho dosáhla? Umístila jste je do středu Helmholtzovy cívky a tak jste vynulovala magnetické pole Vejce?“

„Na počátku jsem skutečně používala dvojici velkých Helmholtzových cívek,“ odpověděla. „Jenomže ty dokážou vyrušit pole jen ve svém středu. Už o několik mikrometrů dál se dá naměřit pole, které působí na rostliny. Proto jsem si nechala postavit speciální místnost ohraničenou supravodivými štíty, kde se mi podařilo úplně eliminovat magnetické pole Vejce v takové míře, že tam mohu experimentovat až s tuctem rostlinných vzorků najednou.“

„Tomu nerozumím.“ Útesníkovy oční stopky se zmateně chvěly, zatímco se jeho technicky erudovaný mozek pokoušel přijít na to, jak je možné takovou místnost vytvořit. „Předpokládám, že byste mohla nechat postavit místnost, ve které by byly stěny a podlaha vyrobeny z vysoce kvalitních supravodivých desek, ale i kdyby byly stěny skutečně vysoké, pole by se dovnitř dostalo shora. To přece nemůže fungovat.“

„Nemyslela jsem obyčejnou místnost otevřenou směrem k nebi,“ vysvětlila mu Nula gaussů. „Moje laboratoř se nachází pod kůrou a je zakryta supravodivými deskami i shora, jako ‚strop‘ nebo ‚střecha‘, kterou mají na svých obydlích pozemšťané.“

„Tam byste mě pracovat nepřinutila,“ zabručel Tekutý písek. „Nesnáším mít cokoli nad sebou.“

„Strop je uměle chlazený, aby se napodobil chlad otevřené oblohy,“ vysvětlovala Nula gaussů. „To mi velice pomáhá, když tam pracuji. Jelikož je černý jako nebe, nevidím ho a jednoduše předstírám, že tam není.“

„To musí být úžasná stavba,“ řekl Útesník. „Předpokládám, že tam máte sloupy a klenbu jako v pozemšťanských katedrálách. Jak je velká?“

„Půdorys má třicet krát třicet milimetrů a každý centimetr v ní stojí jeden sloup. Horní část klenby je ve výšce pěti milimetrů,“ odpověděla. „Chtěl byste ji vidět?“ Zaváhala a pak dodala: „Přístup omezuje, protože každé otevření zvyšuje možnost průsaku

magnetického pole. Ale uvnitř máme dálkově ovládané průmyslové kamery, takže byste si mohl všechno pohodlně prohlédnout.“

„Velice rád bych to viděl,“ přiznal Útesník. Pak se vyplazil z rychlírny a zamířil přes zahradu k hlavnímu východu. Slizouš klidně okusoval trávnick, Valík a plížilové nebyli nikde v dohledu. Sotva ale jeho plaz aktivoval dveře, bylo jich najednou všude kolem něj plno. Útesník jim vlastním tělem zabránil, aby utekli na ulici, a současně vyprovodil Nulu gaussů ze dveří. Přitom se poprvé dotkl jejího mohutného těla.

Tekutý písek přispěchal, aby odehnal plížily od vchodu, a rozčileně bubnoval plazem: „Ted' nemůžete odejít. Musíte vyřídit spoustu věcí. Vždyť jste si ani nepřečetl vzkazy. Na záznamníku máte šest tuctů vzkazů a zpráv.“

„Vyřídím je později,“ odpověděl Útesník, který už spěchal směrem k Institutu Vnitřního oka.

„Jeden z nich je z výboru pro omlazování,“ halekal za nim Tekutý písek. Útesník se zarazil, ale pak zamyšleně pokračoval v cestě. Nula gaussů upoutala jeho pozornost elektronovým šepetem, který jej polechtal na zátylku. „Tak to je tedy něco. Výbor začal oznamovat jména šťastlivců, kteří byli vybráni na omlazovací kúru, teprve před tuctem otáček. Musíte být na samém začátku seznamu.“

„Je to určitě dlouhý seznam,“ opáčil.

„Ne,“ namítl. „V celém institutu znám jen jediného vědce, který na něm je. Nezapomínejte, že omlazovací proces je časově velice náročný a drahý, takže se uskuteční jen jediné omlazení za tři otáčky - pouze čtyři tucty čílů za veletucet otáček. Určitě není snadné rozhodnout, kdo bude v té hrstce vyvolených, jimž bude umožněno žít nový život, zatímco se my ostatní roztečeme, až přijde náš čas.“

Útesník se příliš styděl, než aby jí na to odpověděl, a tak se dál plazili mlčky, střídající se v ražení cesty. Když dorazili k další křižovatce, znovu se vyměnili a tentokrát to byl Útesník, kdo vytvářel brázdu v magnetickém poli. Nula gaussů se pokusila přerušit nervózní ticho šepetem pronášenými poznámkami. „Máte skutečně skvělého osobního robota,“ řekla. „Je to jeden z nejdokonalějších robotů, jaké jsem kdy viděla. Ale většina robotů je naprogramována, aby byli uctíví a zdvořilí.“

„Tekutý písek je jeden z našich nejnovějších modelů. Mám ho doma na zkoušku, než ho pustíme do výroby. Pokud jde o jeho osobnost - jako majitel velké společnosti se s uctivými a zdvořilými

lidmi setkávám stále. Doma jsem chtěl mít něco jiného, aby mi mozkový uzel nenarostl tolik, že by mu má kůže nestačila. Osobnost Tekutého písku jsem naprogramoval podle jednoho Starého, který o mne pečoval, když jsem byl líně.“

„Dobrý nápad,“ řekla Nula gaussů. „Nutí vás stále myslet jako líně. Kdybyste si mohla dovolit osobního robota, myslím, že byste to udělala taky tak.“

„Cokoliv, co oddálí pečovatelský syndrom,“ povzdechl si Útesník. „Zahradničení taky pomáhá.“

„To je jeden z důvodů, proč jsem si jako téma výzkumu vybrala rostliny a malá zvířata,“ přisvědčila Nula gaussů. „Samozřejmě, teď, když máme omlazování, se to všechno může stát zbytečným.“

Zbytek cesty k Institutu Vnitřního oka překonali mlčky.

ČAS: 06:55:20 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Zatímco čekali, až Amalita skončí s důkladnou prohlídkou Drakobijce, navázal Pierre znovu konverzaci s Nebeským učitelem na neutronové hvězdě.

„Chtěl bych vám poděkovat za záchranu našich životů. Pokud bychom se vám mohli nějak odvděčit...“

„Studoval jsem spekulativní literaturu lidského druhu, abych vám lépe porozuměl,“ odpověděl Nebeský učitel. „Připadá mi zábavné, že se vaše nabídka shoduje s tou z prastaré Ezopovy bajky o lvu a myši. Kdysi v dávné minulosti jste nám pomohli a my si toho vážíme. Doufáme, že se nám podařilo trochu vám pomoci ve svízelné situaci, do které jste se dostali. Pokud však jde o budoucnost, je těžké si představit, jak byste nám vy, se svou primitivní technikou mohli pomoci - ale stejně si vaší nabídky vážím. Jestli jste připraveni k odletu, znovu se s vámi rozloučím.“

Po těchto slovech obrazovka opět pohasla.

ČAS: 06:56:20 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Byl čas otočny a Časokruh se neslyšně plazil k jídlomatu ve fakultní jídelně. Vybral si několik položek z široké hlavní nabídky, nacpal si je do přenášečů kapsy, pak popadl ještě velký vak

nefermentované dužinové šťávy a vyrazil k jídelní zóně. Přes vršky několika strážníků, kteří už vychutnávali svou otočnu, uviděl, jak na něj mávají tři oči vysoko vysunuté na stopkách. Zaradoval se a rychle si to zamířil k nové člence fakultního klubu, CRDr. Neutronové odkapávání, která získala doktorát z crustologie a vybrala si nové jméno teprve před třemi otáčkami. Časokruh se účastnil slavnostního ceremoniálu jako starší zástupce její vnitroklanové rodiny a dal jí klanový souhlas ke změně jména. Jelikož jejich klan sídlil daleko od Zářícího Nebe, až u východního pólu, byli oni dva v Institutu Vnitřního oka jeho jedinými zástupci. Vzhledem k jejímu věku si byl jist, že nepochází z žádného z jeho vajec, a tak si nemusel dělat starosti s případným příbuzenstvím. A jelikož už teď nebyla studentka, předsevzal si, že ji pozná mnohem lépe.

Když se připlazil blíž, Neutronové odkapávání se trochu odsunula, aby se s ním podělila o jídelní podložku. Časokruh si sáhl do kapsy, vytáhl svou otočnu a rozložil si ji před sebou.

„Ty tedy nejsi v jídle příliš vynalézavý, kolego,“ poznamenala Neutronové odkapávání a odmítavě přitom kývala očními stopkami. „Tři plátky mletého masa, dvě křupalky a vak dužinové šťávy. Otočna má být hostina, ne zastávka u čerpací stanice.“ Vytvořila si chapadlo, vzala kousek pečeného lezouního vejce pokapaného ostrou dužinovou omáčkou a přidržela mu ho před zažívací kapsou.

„Tu máš,“ řekla. „Zkus to, možná ti to zachutná.“

Přijal od ní sousto a přitom velice dobře cítil dotek jejího chapadla ve své tělní kapse, když mu ho předávala.

„Je to *velice* dobré. Možná bych se měl vrátit a taky si to dát,“ řekl, až když ostrá omáčka pronikla membránou v jeho zažívací kapse a vlnění jeho očních stopek se znovu vrátilo k normálu.

„Myslela jsem, že ti to zvedne náladu,“ řekla. „Něco tě trápí?“

„Můj výzkumný projekt,“ odpověděl. „Zpočátku to šlo skvěle, ale teď s tím mám jenom starosti.“

„Nějaké problémy s časokomem?“ zeptala se.

„Možná že ano, ale možná, že jsem jenom správně nepochopil teorii. Tak či tak, nedostanu peníze na dalších čtyřiašest kanálů, dokud nepřijdu na to, co se tady vlastně děje. První zařízení mělo jen čtyři kanály v každém směru a získat z nich data trvalo celou věčnost. Minulou otáčku jsem dokonce musel odmítnout postgraduálního studenta. Velice toužil bádát v oblasti časové komunikace a já bych to tomu bystrému mladíkovi opravdu rád dopřál, ale skutečně jsem si

nemohl dovolit čekat víc než deset veletuctů otáček, než nasbírá dost dat na svou doktorskou práci.“

„Já ho znám,“ řekla Neutronové odkapávání. „Jmenuje se Dychtivé oči. Když jsi ho odmítl, přišel za mnou. Společně jsme instalovali detektor otřesů v pohoří kolem východního pólu. Při troše štěstí bude na jeho hypotéze možné založit teorii předpovídání kúrotřesení.“

„Vzhledem k tomu, že na pólech dochází k slušnému kúrotřesení každé dvě nebo tři otáčky, bude mít alespoň brzy dost dat k analýze.“ Časokruhův plaz zněl poněkud ukřivděně. „Ale proč ho vůbec chce předpovídat? Až na občasnou nehodu, kdy rychle rozjetý klouzák narazí při větších otřesech na zlom, nenadělá až na nějakou tu prasklinu ve zdi bytu nebo na podkorálním vedení kúrotřesení žádné větší škody. Tady to není jako u pozemšťanů, kterým může spadnout střecha na hlavu.“

„Teď mluvíš stejně jako grantová komise, Ti taky vždycky chtějí vědět ‚A k čemu je to dobré?‘“ Stáhla okraj svého plazu. „K čemu je dobré nové líhně?“

„Promiň,“ řekl, „Jsem teď prostě tak trochu pesimistický,“

„Vyprávěj mi o tom,“ vyzvala ho a znovu se přisunula blíž.

„Když jsem s tím svým projektem začínal, byla to legrace,“ řekl. „Měl jsem dva bystré postgraduální studenty, Jeden experimentoval a druhý pracoval na teorii. Posílali jsme zprávy do budoucnosti a minulosti, vždy o malé časové úseky - zpočátku to bylo jen několik otáček. Pak jsme interval postupně prodlužovali, až jsme se dostali na celý veletucet. Zprávy jsme kódovali tak, že důležitá data prošla vždycky, zatímco zbytek obsahoval kontrolní řetězce znaků, jež nám měly pomoci určit, kolik bitů kanálem projde. Ukázalo se, že délka zprávy v bitech je nepřímě úměrná časové vzdálenosti, na kterou byla odeslána. Až na malé statistické odchylky byl výsledný součin pokaždé 864 bitveleotáček.“

„Takže můžete vyslat ano nebo ne na vzdálenost 864 veleotáček,“ řekla.

„Nebo 124 416 bitů na jednu otáčku,“ přisvědčil Časokruh a jeho plaz vytůkal známou posloupnost čísel. „Pak, jako vyvrcholení obou jejich doktorských prací, jsme současně poslali po třech dopředných kanálech zprávy dva, tři a čtyři veletucty otáček do budoucnosti, Čtvrtý kanál jsme vždycky nechávali volný pro případ, že by bylo třeba poslat nějakou naléhavou zprávu.“

„Čekat čtyři veletucty otáček, než se potvrdí tvoje hypotéza, to je opravdu dlouho,“ řekla Neutronové odkapávání.

„Vůbec jsme nemuseli čekat,“ ujistil ji Časokruh. „Někde mezi kanály do budoucnosti a minulosti se vyskytla menší kalibrační chyba. Odpověď z budoucnosti jsme dostali *dřív*, než jsme odeslali své zkušební zprávy. Potvrzovala jejich přijetí a údaje o počtu dat, která prošla každým z kanálů. Všechny potvrzovaly náš předpoklad o těch 864 bitveleotočkách,“

„Ale předpokládejme, že byste se pak rozhodli svoje zprávy do budoucnosti *neodeslat*?“ zeptala se.

„Jeden ze studentů to navrhl,“ přisvědčil Časokruh, „Ale tyhle věci jsme si vyříkali už v samých počátcích našeho společného projektu. Dokud nebudeme mít přesvědčivou teorii, na jejímž základě bychom pochopili důsledky podobných paradoxů, nebudeme riskovat. Podle *mého* názoru způsobí každý větší paradox bifurkaci vesmíru. Ale navrhnout experiment, který by *dokázal*, že k takovému rozdělení dojde, to by chtělo skutečně dobrý teoretický základ.“

„A ty ho máš?“ zeptala se.

„Až donedávna jsem myslel, že mám,“ odpověděl rozmrzele. „Teď už si tím nejsem tak jistý,“

„Co se stalo?“

„Po úspěchu se třemi přenosy na vzdálenost několika veletuctů otáček jsem bez problémů dostal grant na vývoj čtyřiadvacetikanálového přístroje se značně zvětšenou kapacitou na všech kanálech. Schválení finančních prostředků chvíli trvalo, a zatímco probíhala předběžná konstrukční práce na novém stroji, nastal čas, kdy měla dorazit první ze zpráv, ta, kterou jsme odeslali na vzdálenost dvou veletuctů otáček. Byli u toho dva exstudenti stejně jako členové grantového výboru a všichni se dívali, jak z přístroje vyšla zpráva odeslaná před dvěma veletucty otáček, jak přepočítávám kontrolní kód a odesílám odpověď sobě samotnému do minulosti. A tím jsem měl skončit.“

„Co se stalo?“

„Jelikož jsem teď měl dva volné kanály v každém směru, rozhodl jsem se předvést výboru, jak přístroj funguje, a odeslat zprávu šest veletuctů otáček do budoucnosti. Když jsem připravoval zprávu pro odeslání, trochu mě udivilo, že už kanál neindikoval přijetí odpovědi, ale řekl jsem si, že se asi jedná o drobnou časovou nepřesnost. Zprávu jsem poslal a čekal jsem na odpověď.“

„No a?“

„Nepřišla,“ řekl. „Na to, co se stalo, jsem přišel až o veletucet otáček později, dávno po tom, kdy komise můj grant na vývoj nového zařízení pozastavila.“

Dojedli. Fakultní jídelna byla teď skoro prázdná.

„Musíš se vrátit do práce,“ řekl. „Já nemůžu nic dělat, dokud se za několik tuctů otáček neuvolní další kanál, tak rozrážej pole a já se poplázím v brázdě a dopovím ti zbytek svého smutného příběhu.“

Neutronové odkapávání vyrazila přes pozemek ústavu a on přepnul na elektronový šepot, který ji lechtal na kůži.

„Byl jsem skutečně deprimovaný, dokud nepřišel čas pro přijetí druhé, tříveletuctové zprávy. Přišla podle očekávání a já jsem na ni hned prostřednictvím zpětného kanálu odpověděl. Skoro ve stejném okamžiku, kdy jsem odpověď odeslal, byl kanál opět zablokován zprávou z budoucnosti vzdálené *osm* veletuctů otáček. Při téhle vzdálenosti ti zbývá jenom 108 bitů informací, takže zpráva byla krátká. Znamenalo to, že přístroj přijal obě zprávy, jak tu šestiveletuctovou, tak osmiveletuctovou, ale odpověď na šestiveletuctovou zprávu byla zablokována nějakou spontánní emisí zpětného kanálu.“

„Spontánní emisí?“

„Taký mě to zprvu udivilo. I když moje teorie časové komunikace vycházela z kvantového pojetí prostoru a času, nepředpokládala žádné spontánní emise energie v kanálech,“ řekl Časokruh. „Spojil jsem se s tím bystrým studentem, který pracoval na teorii, a brzy jsme objevili ‚efekt třetí v pořadí‘. Tento efekt způsoboval spontánní emisí bitové dvojice vyzářené na krátkou vzdálenost současně do budoucnosti i minulosti a její zachycení přijímačem. Přestože se jednalo pouze o jediný bit, spolehlivě zablokovala kanál tak, že nemohl být použit pro další zprávu. Mělo k tomu docházet přibližně jenom při každém dvanáctém vysílání, ale mně se to muselo stát, právě když jsem se snažil zapůsobit na grantový výbor.“

„Přesvědčily tvé nové výsledky výbor, aby financoval práci na čtyřiadvacetikanálovém vysílači?“ zeptala se Neutronové odkapávání.

„Ta náhoda jim připadala stejně podezřelá jako mně,“ řekl. „Proto se rozhodli počkat na přijetí další zprávy, ze které bychom se mohli dozvědět víc. Samozřejmě, po dvaasedmdesáti otáčkách jsme obdrželi jediný bit a displej hlásil ‚kanál obsazený‘ po další skoro dva veletucty otáček, kdy se kanál náhle uvolnil a ‚obsazený‘ byl pro

změnu zpětný kanál. Aktivován nebyl žádný vysílač. Znovu jsem všechno prověřil a analyzoval, a už jsem se chystal předstoupit před výbor a požádat o započetí výroby nového přístroje, když tu přišla poslední rána.“

Neutronové odkapávání se zastavila a objala ho svými okraji.

„Minulou otáčku mě moje zařízení upozornilo, že má obsazený další zpětný kanál. Horší však bylo, že to tentokrát nebyl jediný bit, ale tři, naprosto nesmyslné. Pravděpodobnost náhodné emise tří bitů je mizivá, což znamenalo, že přístroj obsahoval nějaký zdroj rušení. A pokud nezjistíme, oč jde, nemůžeme utrácet peníze za větší stroj. Na druhé straně, s přístrojem, který má jen čtyři kanály, bude odhalení problému trvat věky.“

„Ale jakmile na to přijdeš, můžeš poslat zprávu s řešením sám sobě do minulosti...“ začala Neutronové odkapávání.

„Jenomže to by byl zase časový paradox,“ odpověděl Časokruh. „A kdyby to bylo možné, už bych ji dostal a nemusel bych ti teď šeptat svoje problémy.“ Obeplazil ji a začal razit cestu. „Ale dost už o mně. Co kdybys mi teď pověděla, jak chcete na východním pólu nalíčit síť na kůrotřesení?“

ČAS: 06:57:52 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Po-Po upřímně překvapilo, když dostala dopis od omlazovacího výboru. Okamžitě potvrdila přijetí a pak zavolala Šedému kameni, svému manažerovi.

Na obrazovce videolinky se objevil menší číla středního věku nazdobený zářivými šikmými pruhy, které vyšly z módy před dvaceti veletucty otáček. Jeho už tak dost rozvlněné oči se začaly vlnit ještě rychleji, když poznal svou slavnou klientku.

„Jaký problém máš tentokrát?“ zeptal se Šedý kámen. „Ještě nikdy jsi mi nezavolala, pokud jsi neměla nějaký problém.“

„Žádný problém nemám,“ opáčila Po-Po. „Spíš dobrou zprávu. Omlazovací výbor mě vybral. Samozřejmě, omlazovací kúra zabere půl veletuctu otáček.“

„*Půl veletuctu!*“ zvolal hlasitě. „Tak dlouhou mezeru nemáš v diáři až do 2899!“

„To vím,“ odpověděla klidně. „Za dvě otáčky jdu na poslední pohovor a zkoušky. Pokud nenajdou něco, co by mě diskvalifikovalo, podrobím se kúře hned potom.“

„Ale tvoje smlouvy...“ bědoval Šedý kámen.

„Změň termíny,“ řekla. „Prostě jim vysvětlí, že dostanou zkušenosti staré, ochablé Po-Po v těle mladé a pevné Po-Po.“

Dívala se, jak se vlnění očních stopek Šedého kamene zpomaluje skoro až k úplné nehybnosti, zatímco si v duchu představoval obraz, který mu vykreslila.

„Za dvojnásobek původně dohodnuté ceny!“ řekl nakonec.

„Tak pro tohle jsi můj manažer,“ odpověděla s vlnivým podtónem v plazu. „Pro Šedého kamene není žádná drzost příliš velká.“

Odmlčela se, oční stopky nehybné, zatímco její půvabná oční pouzdra se vlnila ve slavném gestu šokovaného zmatku.

„Samozřejmě... no, mohlo by se stát...“ dodala s odzbrojující nevinností, „že po té kúře... budu trochu plošší.“ Pobaveně se zasmála zděšenému výrazu Šedého kamene a vypnula video.

Po-Po naprogramovala svého domácího správce, aby se staral o její tři obydlí, a pak se nechala přepravit smyčkovým letounem do omlazovacího centra na východním pólu. Přihlásila se tam, protože to bylo blízko sídla jejího klanu, města Bílá Skála. Veškerými lékařskými testy prošla bez potíží. Nakonec ji čekal už jen pohovor s hlavním lékařem centra, Sabin-Salkem. V jeho průběhu měla Po-Po spoustu času na přemýšlení. Nyní neodolala tomu, aby sama nepoložila několik otázek.

„Jednomu nerozumím,“ řekla, „proč vybrali mě místo nějakého vědce, spisovatele, hudebníka nebo politika?“

„Podle našich kritérií jste jedna z nejlepších cílích jedinců, kteří se kdy vylíhli z vejce,“ odpověděl Sabin-Salk věcně. „Jste odbornice na komunikaci s ostatními cíly. Za jiných okolností nebo při jiném vzdělání by se z vás mohla stát spisovatelka, hudebnice nebo politička, možná i vědecká pracovnice. Vlastně by se dalo říct, že kdybyste nebyla na takový podvod příliš čestná, patrně byste se svou inteligencí, vzhledem a charismatem dokázala ostatní přesvědčit, že jste bohyně, a založit nový náboženský kult.“

„Ale vždyť jsem jen obyčejná holohvězda,“ namítla.

„Nemyslím, že tomu sama věříte,“ řekl. „Pro průměrného diváka holovidu jste jenom tučet velkých očních pouzder. Ale ti, kdo s vámi hovořili, vědí, že za těmi očními pouzdry je jeden z nejbystřejších

mozkových uzlů na Vejci. Máte spoustu přátel ve velkých městech. Nevybrali jsme vás náhodně.

Nyní mi dovolu, abych vás seznámil s náležitostmi kůry a pověděl vám, co všechno budete muset podstoupit. Procedura nebude snadná.“ Vešli do první místnosti, kde bylo několik robotických zřízenců a spousta tělocvičného zařízení.

„Nejprve vás budeme cvičit a krmit, až si ve svém těle vytvoříte dostatek zásob. Rozpouštěcí enzymy je použijí jako stavební materiál pro podpůrné struktury ve vašem rostlinném těle. Tyto struktury musí být velice kvalitní, jinak se v silném gravitačním poli Vejce zboří.“

Po-Po si všimla, že v koutě místnosti někdo cvičí pod dohledem robota. Byl to velký muž, skoro stejně velký jako ona. Robot muži něco řekl, ten zaklel a zvýšil tempo cvičení.

„Kdo je to?“ zeptala se Po-Po.

„Inženýr Útesník. Patří mu Útesníková konstrukční společnost.“ Vlnění očí Po-Po se zmateně zpomalilo. O Útesníkovi zjevně ještě neslyšela.

„To on postavil kosmickou fontánu a Obří koblihu, kosmickou pohonnou jednotku, která zachránila Pomalé,“ vysvětlil jí Sabin-Salk.

Všechny oči Po-Po se užasle podívaly na cvičícího inženýra.

„Mě vybrali s někým tak významným?“ otázala se.

„On už byl vlastně na prvním seznamu,“ přiznal Sabin-Salk. „Ale je poněkud starší než vy, povětšinou se věnoval svitkové práci, a proto není v příliš dobré fyzické kondici. Aby získal potřebný svalový tonus, musí alespoň čtyřicet otáček cvičit. Pak ještě dvě otáčky hladovění a bude připraven na kúru.“

„Hladovění!“ žasla Po-Po. „Myslela jsem, že jste říkal, že mě vykrmíte.“

„Krmít vás budeme během cvičební fáze,“ vysvětlil jí Sabin-Salk.

„Ale než vám do těla vpravíme enzym pro přeměnu z živočišné na rostlinnou formu, musíme vás vyhladovět až na pokraj zhroucení. Teprve pak se aktivují geny, které vám zůstaly z dlouhého vývoje od dračích rostlin.“ Odmlčel se, dlouze si ji prohlédl a pak pokračoval: „Varoval jsem vás, že to nebude příjemné. Pokud byste se kúře raději vyhnula...“

„Ne. Chci v ní pokračovat,“ ujistila jej Po-Po. Pak se její oční stopky opět zastavily a položila mu další otázku. „Budu při vědomí i po dobu sežehnutí?“ Doktor Sabin-Salk se na ni tázavě podíval a ona pokračovala: „Pocházím z klanu Prastaré Mrštobijky, první cíly v

zaznamenané historii, která prodělala omlazení. Když jsem ještě byla v líhněci ohrádce, vyprávěli mi, jak podnikla namáhavý výstup v pohoří východního pólu, aby odtamtud vyslala první zprávu pozemšťanům. Když ji úspěšně odeslala, bylo její vyčerpané tělo ošklivě spáleno padajícím meteoritem. Právě tyto spáleniny způsobily, že se spontánně proměnila v dračí rostlinu a uzdravila se. Později se dračí rostlina změnila zpátky v čílu a Mrštobijka zjistila, že má nové, mladé tělo.“

„Mrštobijka měla mimořádné štěstí,“ prohlásil Sabin-Salk. „Většina čílů, kteří se pokusili dosáhnout omlazení prostřednictvím popálenin, zahynula. Popáleniny jen přivodily tělu šok a spustily produkci transformačních enzymů. Vás samozřejmě pálit nebudeme. Příslušné enzymy vytváříme uměle a vám je vpíchneme injekcí. Rozloží všechno ve vašem těle kromě nervové tkáně a vnější vrstvy kůže. Tak se z vás stane rostlina.“

Opustili cvičícího Útesníka a vydali se do další místnosti. V jednom koutě stála nějaká zařízení, z každého z nich vedly dvě hadice ke dvěma sadám mohutného sběrného potrubí ústícího do dvou nádrží. Všechna zařízení obsluhoval jediný robot.

„Tato zařízení vyrábějí transformační enzymy pro přeměnu z živočicha na rostlinu a zpět,“ řekl Sabin-Salk. „Všechna, která tady vidíte, musejí pracovat plných osmnáct otáček, abychom měli dost enzymů na jedinou omlazovací kůru.“

„Jenom jediný pacient za každých osmnáct otáček?“ podivila se Po-Po. „Určitě byste jich dokázali zvládnout víc!“

„Dokážeme,“ ujistil ji Sabin-Salk. „Jakmile bude vyrobeno více zařízení na produkci enzymů, zvýšíme počet omlazených alespoň na jednoho za otáčku. Nějakou dobu to ale ještě bude trvat, protože na zařízení čekají i ostatní centra.“

„Nevypadají nijak velká,“ usoudila Po-Po. „Myslela bych, že na výrobu omlazovacích strojů se najde prostředků dost. Asi budou uvnitř hodně složitá.“

„Problém nespočívá ani v nedostatku finančních prostředků, ani ve složitosti zařízení,“ řekl Sabin-Salk. „Výroba enzymů vyžaduje velice vzácný katalyzátor. Je to na neutrony bohatý izotop nalezený ve stopovém množství v lávě z vulkánu Exodus. Jelikož je Exodus stále aktivní, je těžba lávy mimořádně nebezpečná. Abychom dosáhli plné kapacity, budeme muset těžit ještě deset veletuctů otáček. Pojdme se podívat do naší ,zahrádky‘.“

Přesunuli se do dalšího oddělení. Uprostřed místnosti byly dvě. velké ‚dračí rostliny‘. Svým jediným kořenem a tělem ve tvaru obráceného baldachýnu se podobaly slunečnickovým rostlinám, ale byly mnohem větší. Jedna z nich stále ještě rostla a pečovala o ni menší armáda robotů spolu se dvěma čílymi zřízenci. Čílové měli velké lékařské odznaky spolu s hvězdami a barevnými skvrnami označujícími počet jejich aprobací.

„Takto budete vypadat i vy za třicet až šestatřicet otáček, jestliže budete správně cvičit.“ Sabin-Salk ukázal očními stopkami na rostliny.

„Kdo to byl?“ zeptala se Po-Po tichým elektronovým šepem.

„Stále jsou,“ opravil ji Sabin-Salk. „Asi je znáte, ale nemáme ve zvyku porušovat anonymitu našich klientů, když se nacházejí v rostlinné formě. Pokud má číla svoje distinkce a tělové barvy, obvykle mu nevadí, když si ho prohlížíjí cizinci, ale než se změníte v rostlinu, musíte tohle všechno odložit. Ta větší rostlina už je skoro připravená na rekonstrukci. Necháme ji ještě dvě otáčky dozrát a pak jí naočkujeme enzym pro transformaci z rostliny na živočicha. Reverzní proces trvá už jen několik otáček. Podpůrné rostlinné struktury se rozpustí a použijí se na znovuvytvoření těla. V posledním stadiu se pak sloupne vnější pokožka a z očních pouzder vyrostou nové oči.“

„A všechno bude takové jako dřív, jenomže mladší?“ zajímala se Po-Po.

„Všechno až na mozkový uzel a zbytek nervové struktury, protože ty nejsou transformací nijak zasaženy. Až na krátké období omlazovacího procesu je paměť a mozek v novém těle identický se starým.“ Odmlčel se, na chvíli se zahleděl do dálky a pak pokračoval. „Jelikož jste slavná holovidová hvězda, bude vás určitě zajímat, jak bude vaše nové tělo vypadat. Ujišťuji vás i všechny vaše věrné fanoušky, že vaše omlazené tělo bude mít stejné genetické trojřetězce jako původní Po-Po a nová Po-Po bude ve svých programech stejně úspěšná jako ta stará.“

Kůru rozvíbroval směrový vyzváněcí signál, který polechtal Po-Po na plazu a pak se zaostřil na Sabin-Salka.

„Přišel starší vašeho klanu, aby schválil výsledky písemných zkoušek,“ řekl Sabin-Salk. „Jestliže mě budete laskavě následovat, prorazím vám cestu do své kanceláře.“

Nula gaussů strávila svou otočnu, pak opustila fakultní jídelnu a zamířila do své podzemní bezmagnetické laboratoře. Při tom se proplazila kolem několika studentů, kteří okamžitě utišili své plazy, aby jí mohli naslouchat. Zdálo se, jako by hovořila sama pro sebe a současně vydávala kňučivé zvuky.

„Mám pro tebe dobroučkový kousek pečeného lezouního vajíčka. Utřela jsem z něj omáčku, takže skoro vůbec nepálí,“ říkala, zatímco si vytvářela chapadlo. Tím si pak sáhla do kapsy, vytáhla z něj mimořádně chutné sousto a pak zalovila v jiné kapse. Jakmile se svěrač kapsy otevřel, pokusilo se z ní vyplazit chlupaté líhně plížila. Vzápětí však uvidělo jídlo, popadlo ho a pokusilo se nacpat si celé sousto do své maličké zažívací kapsy.

„Je to pro tebe trochu velké, že, Pufíku?“ zeptala se. Její chapadlo rozdělilo kousek pečeného vejce na několik menších soust, které pak hladové líhně dychtivě pozřelo. Nula gaussů zase uzavřela svěrač kapsy natolik, aby líhně nemohlo uniknout, ale aby na druhé straně mohlo vystrčit několik očí a rozhlížet se kolem.

Nula gaussů vstoupila do oddělení, které se nacházelo nad její unikátní výzkumnou laboratoří. V tomto oddělení byla její kancelář a také pracovny jejích asistentů. Další, přilehlé oddělení obsahovalo panely pro obsluhu podzemního zařízení a zajišťovalo chlazení pro simulovanou oblohu zavěšenou pod silnou supravodivou deskou tvořící střechu její laboratoře. V jednom koutě zde stál velice neobvyklý kus nábytku - pravoúhlá bedna vyrobená ze silných kovových plátů, která měla na jedné straně dvířka a nahoře otevíratelný příklop.

Nula gaussů vešla do své kanceláře a prohlédla si poštu, kterou obdržela po počítačové síti. Nic důležitého v ní nebylo, a tak se rozhodla navštívit své dva asistenty.

„Jak se daří rostlinám, Opatrný navrhovateli?“ zeptala se jednoho ze studentů.

„Jedna fontánka nám zahynula,“ odpověděl Opatrný navrhovatel. „Rozhodila přitom svá semena po celé místnosti. Ale žila čtyřicet šest otáček, což je zatím rekord.“

„Posbírali jste všechna semena?“ zeptala se Nula gaussů.

„Ano. A přitom jsme Chlupatá kůra a já našli v jednom rohu místnosti další ‚horké místo‘,“ odpověděl Opatrný navrhovatel.

„Je to moc zlé?“ zeptala se Nula gaussů. „Strašně nerada bych zase odčerpávala celou laboratoř, když jsme to dělali nedávno.“

„Přímo ve středu horkého místa to dělalo nějakých sto gaussů,“ odpověděl Opatrný navrhovatel. „Ale je to velice malé místo a o několik milimetrů dál už klesá hodnota na obvyklých několik gaussů magnetického šumu. Rostliny, které byly v tom rohu, jsme už přestěhovali do jiných částí místnosti.“

Nula gaussů se podívala na Chlupatou kůru. „Našla jsem náhradu za Petra,“ řekla a vytáhla z kapsy malou chlupatou kuličku s očima. „Pufíku, tohle je Chlupatá kůra. Ten se teď o tebe bude starat,“ řekla profesorka, vytvořila na podlaze z okraje svého plazu malé hnízdečko a zvířátko do něj položila. Plížil se pokusil uniknout, ale Nula gaussů mu to vlněním kůže pod jeho maličkým plazem úspěšně znemožňovala. Plížil se nakonec vzdal a upřel všech svých dvanáct temně rudých očí na Chlupatou kůru. Student sklonil oči, aby si nového svěřence prohlédl.

„Takže teď už budeme mít Fufíka, Mufíka, Chundeláče a Pufíka,“ řekl Chlupatá kůra. „Našla jste skvělou náhradu. Vypadá úplně jako Petr.“

„Tihle geneticky čistí laboratorní plížílové vypadají všichni stejně,“ řekla Nula gaussů. „Vybrala jsem toho, který se tvářil nejinteligentněji.“

„Měla jste vybrat nejhlopějšího,“ namítl Opatrný navrhovatel. „Petr byl příliš chytrý a doplatil na to. Zjistil, jak si otevřít klec, a zahynul na přežrání. Moje práce o pěstování rostlin v nulovém magnetickém poli se tím posunula zpátky o dobrého půl tuctu otáček“

„Tentokrát si dám pozor, aby byla klec zamknutá,“ ujistila ho Nula gaussů. „Máte pro mne dnes ještě něco?“

„Pár semenáčků,“ řekl Opatrný navrhovatel. „Uložili jsme je do skladiště vedle výtahu.“

Nula gaussů se podívala na videomonitor, které ukazovaly každíčký kout podzemní pěstírny a ohrad se zvířaty, v duchu si poznamenala, že má zkontrolovat několik rostlin, které vypadaly, jako by něco potřebovaly, a pak se vydala k výtahu.

Vedle výtahu byla malá šatna s vysokými zdmi. Nula gaussů si svlékla všech šest svých kovových profesorských odznaků, sundala si šperky, setřela tělové barvy a vyprázdnila všechny své kapsy, dokonce i tu, která obsahovala její klanový totem. Totem byl vyrobený z hlíny vypálené prastarým způsobem a dopečené v magnetickém poli.

Zavinula ho do kapesníku a schovala do zásuvky s kombinačním zámkem. Pak, nahá jako v den, kdy se vylíhla, otevřela dveře šatny a vyhlédla ven. Elektronový tlačíč, laborant, stál diskrétně u ovládacího pultu v rohu.

Tiše se přemístila k ohradám a tam si naplnila kapsy. Pufíka si strčila do jedné malé kapsy, zatímco plastové vaky se semenáčky vypěstovanými v nulovém magnetickém poli si vložila do velké přepravní kapsy. Její tělo se podstatně nafouklo. Takto připravená se postavila proti dveřím výtahu. Výtah neměl chlazený strop a musela se chvíli odhodlávat, než se dokázala přinutit zasunout se do něj. Když byla uvnitř, sklopila oči k podlaze a trochu se uklidnila. Potom aktivovala zvukový kanál a videospojení.

„Můžeš zavřít dveře, Elektronový tlačíči,“ zavolala.

„Zavírám dveře, profesorko,“ odpověděl laborant. „Jaký největší předmět máte u sebe?“

„Nenesu nic, co by bylo větší než můj nervový uzel,“ odpověděla.

„Tak to budeme potřebovat jen tři čerpací stěny,“ řekl Elektronový tlačíč. Ozvalo se kvílení a zadní stěna výtahu se začala sunout k Nule gaussů.

„První stěna,“ řekl. „Dejte mi vědět, až bude všechno na druhé straně.“

Těžká supravodivá stěna se zastavila uprostřed místnosti a ve dveřích kousek nad podlahou se objevil malý kruhový otvor. Nula gaussů nejprve vyprázdnila všechny kapsy a rozestavěla kořenáče se semenáčky poblíž stěny. Pak prostrčila otvorem chapadlo, sevřela madlo na druhé straně, zúžila se, jak nejvíc to šlo a začala se otvorem protahovat. Irisová clona otvoru se přizpůsobovala jejímu objemu, trochu se rozevřela, když dovnitř proklouzla oblast s mozkovým uzlem a zase se stáhla kolem chapadla, ve kterém Nula gaussů pevně svírala Pufíka.

Zatímco její tělo obnovovalo svůj původní plochý tvar, chapadlem přenášela semenáčky z jedné strany stěny na druhou. Když skončila, otvor se těsně uzavřel a supravodivá stěna pokračovala přes místnost ke dveřím, tlačíc před sebou magnetické pole. Dveře výtahu se nakrátko otevřely a pole bylo vytlačeno na chodbu. Vzápětí se na opačné straně výtahu vynořila druhá stěna a celý proces se opakoval. Jediný rozdíl byl v tom, že než začalo stlačování, byla u první stěny odstraněna supravodivost. Když prošla i třetí stěnou, připlazila se

Nula gaussů k ovládacímu panelu v podlaze a natukala kód. Uprostřed místnosti se z podlahy vynořila sonda.

„Odčerpávání proběhlo úspěšně,“ sdělila hlasovou linkou. „Naměřená hodnota dosahuje pouhých 2 800 gaussů.“

„To je dost málo, abychom komoru uzavřeli,“ přisvědčil Elektronový tlačítko. „Připravena k pádu?“

Profesorčiny oči se nad jeho nemístným vtípem pohoršeně zavlnily. Patrně se někdy v minulosti dozvěděl od některého z jejích studentů o jejím strachu z výšek. Teď jí to připomínal pokaždé, když ji spouštěl dolů.

„Jsem připravena k sestupu,“ odpověděla a její plaz pevně zabubnoval na kovovou podlahu. Bohužel se jí do toho nepodařilo vložit ten správný ‚profesorský‘ tón. Když je jeden nahý, těžko si udržuje autoritu.

„Rozumím,“ řekl Elektronový tlačítko a výtah začal pomalu klesat pod kůru.

Na dně byla procedura odčerpávání magnetismu zopakována, přičemž se stěny tentokrát pohybovaly v přechodové komoře směrem od prostor s nízkým magnetismem. Veškeré reziduální magnetické pole bylo odčerpáno do výtahu a uvězněno supravodivými a normálně vodivými bariérami. Výtah pak opět vyjel nahoru, kde bylo magnetické pole vypuštěno ven.

Nula gaussů vešla do šatnového výklenku, nanasla si neutrální tělové barvy, nasadila si šest profesorských odznaků vyrobených z pokoveného plastu a teprve potom se přesunula do zorného pole videokamer. Strop tady byl černý, což ji uklidňovalo. Nula gaussů stejně jako Pufík a rostliny, které nesla, byla ráda, že má těsné, svíravé prostory výtahu a přechodové komory za sebou. Začala se zvíraty. Tři z devíti oddělení bezmagnetické laboratoře obsahovaly chovné páry všech hlavních zástupců živočišné říše Vejce s výjimkou dvou, které byly větší než dospělý číla: těžkopádných lezounů a masožravých mrštů. Ti byli zastoupeni genetickými hybridy zhruba o velikosti plížíla.

Nula gaussů měla mnoho různých forem plížílů. Kromě tří párů, pestře zbarvených, ale naprosto tupých plížílů chovaných na maso různých chutí, měla i několik cvičených užitkových plížílů vyšlechtěných pro vyšší inteligenci. Teď, když přinesla Pufíka, měla i dva páry laboratorních plížílů vyšlechtěných tak, aby na změny prostředí reagovali podobně jako čílové.

V laboratoři ji čekala spousta práce. Když už prošla zdlouhavou a ne zcela příjemnou vstupní procedurou, nijak nespěchala ven. Uvnitř měla co dělat alespoň po dvě otáčky - například zkontrolovat všechna zvířata a provést s nimi testy inteligence. Při posledním odčerpávání laboratoře doplnili ve skladišti u šatny zásoby potravy, takže hladem trpět nebude. Navíc bylo třeba, aby někdo vyzkoušel kvalitu lusků a plodů pěstovaných rostlin.

Ocelořez už se těšil, až se vrátí zpátky na polární orbitální kosmickou stanici. Od jeho poslední návštěvy se tam mnoho věcí změnilo. Když skončil s aktivní službou, zvolili ho do zákonodárského sboru Spojených klanů a vybrali ho na omlazení. Pořád ještě měl právo nosit dvouhvězdičkové admirálské distinkce, a tak si je vzal i na tuto návštěvu.

Dálkařka také právě podstoupila omlazovací kúru a nyní se chystala na další cestu do mezihvězdného prostoru. Pozvala ho, aby si s ní zašel před odletem na „astronautickou otočnu“.

Robotický klouzák bzučel po svažující se východní straně Záříčího Nebe a zastavil se před vchodem do odbavovací haly odpalovací smyčky. Ocelořez zasunul do štěrbiny svou magnetickou kartu a klouzák jej propustil. Zatímco se plazil chodbou, uviděl malého, šlachovitého a zjizveného mladíka bez distinkcí, který se opíral o stěnu. Jeho oči se navenek tvářily lhostejně, ale bedlivě pozorovaly všechno kolem, zvláště provoz u automatických dveří terminálu. Odbavovací hala nebyla zrovna v nejlepší části města, a proto Ocelořez raději zrychlil a spěšně překonal vzdálenost, která ho dělila od vstupních dveří.

Když byl uvnitř, trochu se uvolnil a zamířil k zavazadlové přepážce, kde vytáhl z kapsy malé cestovní zavazadlo. Do odletu mu zbývala ještě trocha času, a proto se prodral davem k dužinovému baru. Začal obcházet malou, skvrnitou ženu, která upírala všechny oči na neurvale vyhlízejícího muže, se kterým hovořila. Náhle, aniž se podívala jeho směrem, žena rychle couvla a admirál Ocelořez zjistil, že je napůl obklopený jejím tělem.

„Promiňte,“ začal se omlouvat a pokusil se uvolnit.

„Mně to neva, pokud to nevádí vám,“ odpověděla mladá žena, otočila k němu většinu očí a několika skvrnitými očními pouzdry se přitom dotkla jeho vršku. „Beztak vypadáš vo moc líp než tenhle trouba.“ Mávla očními stopkami směrem k muži, se kterým předtím

hovořila. Ocelořez si všiml, že skvrny na ženě vršku zasahují i na její oči. Některé, z nich neměla temně rudé, ale růžové.

Admirál se pokusil vyprostit, ale zjistil, že si žena mezitím vytvořila čtená chapadla, kterými se pevně drží jeho dvouhvězdičkových admirálských odznaků. Jiným chapadlem, ukrytým mezi jejich těly, ho začala lechtat.

„Chceš si užít trochu švandy?“ zeptala se ho elektronovým šepem, ze kterého mu začalo příjemně trnout celé tělo. „Znám pěkný klidný místočko a není daleko vodsud.“

Ocelořez už chtěl nabídku odmítnout, když tu ucítil úder vedený silným chapadlem. „Nech moji plazuli na pokoji!“ zavrčel neurvalec a vyzývavě si ho změřil všema očima.

Ocelořez byl tak překvapený, že si ani nevšiml ztráty dvou nebo tří admirálských odznaků. Zmocnila se jich skvrnitá žena, která se teď od něj začala rychle odtahovat.

„Mám je!“ zvolala a plnou rychlostí vyrazila ke dveřím označeným VCHOD.

„Stůj!“ zařval Ocelořez, když si konečně uvědomil svou ztrátu. Pak vyrazil za ní.

Druhý muž ho následoval. Přitom vytáhl z jedné ze svých kapes bodák a zlověstně jím zamával. „Vysaju ti oční bulvy, hvězďáku!“ pohrozil mu.

„Pozor, řinčila!“ varovala ho skvrnitá žena, zatímco se rychle blížili ke dveřím. Jejich komplic venku dveře otevřel a skoro se mu je podařilo zavřít dřív, než se jimi stačila protáhnout ochránkyně veřejného klidu, ale na poslední chvíli se přece jen dveřmi protáhla a pustila se do pronásledování.

Když Ocelořez uviděl, že delikventy honí strážkyně pořádku, zastavil se. Pak se zastyděl a pokusil se zakrýt si nahá místa na kůži. S tím, že ochránkyně zloděje chytí, se příliš počítat nedalo. Jelikož jeho smyčkový letoun měl každou chvíli startovat, obrátil se a zamířil k nástupišti.

„Ta vejcožravá řinčila se protáhla ven!“ zaječela Skvrnitý vršek. „Ztraťte se! Vo kořist se šábnem pozdějc!“

Zahnula do postranní uličky která vedla ke starým chrámovým pozemkům, kde znala spoustu dobrých úkrytů. Naštěstí řinčila pronásledovala Pomačkaného plaza. Odznaky ukradla ona, takže i kdyby ho nakrásně chytila, stejně by ho zase musela pustit.

Její dobře trénovaný plaz zachytil zvuky dvou dalších řinčil, které se rychle blížily, a proto si raději pospíšila a snažila se dělat co nejméně hluku. U vchodu na chrámové pozemky protáhla své tělo trhlinou po kůrotřesení v prastaré vnější zídce. Vyhnula se dělníkům, kteří tady pracovali, zabočila kolem jednoho z nově restaurovaných ‚očí‘ prastarého monumentu a zamířila k místu, kde se základna ‚oční stopky‘ stýkala se zdí ‚těla‘ chrámu. Za jedním z volných balvanů byl prastarý tunel, který objevili před několika otáčkami. Když se odsud odplazily těžké stavební stroje, všimla si malého otvoru ve zdi. Jelikož právě hledala nějakou bezpečnou skrýš, kam by mohla ukrýt ukradené zboží, dokud ho nebude moci prodat, prohlédla si otvor pozorněji a zjistila, že vede do podzemní chodby se stěnami lemovanými starodávným typem silného kovového supravodiče.

V oněch dávných dobách, kdy nechal první prorok Růžovoočko postavit tento chrám, měl supravodič stínit chodbu před magnetickým polem Vejce a umožnit veleknězi rychlý a pohodlný přesun z vnější svatyně nahoru na pahorek Vnitřního oka. Takto se mohl zázračně zjevovat davům dole. Nyní byla chodba zanesena naindukovanými magnetickými proudy, ulpívajícími na stěnách.

Skvrnitý vršek se prodrala magnetickými proudy dovnitř a pak vchod zakryla balvanem. Když ji magnetické pole pevně přitisklo ke kůře, trochu se uvolnila. Mít nad sebou strop v ní nevyvolávalo nejlepší pocity, ale mohla si být jistá, že ji v tomto tajném úkrytu řinčily nikdy neobjeví.

Konečně se přiblížil konec směny a Těžké vejce propustil své dělníky. Díval se, jak se tlačí u rychlozdviže, aby byli co nejdříve dole na povrchu a v dužinových barech.

„Poslední zdviž.“ Hladová kapsa mu přidržela dveře kabiny.

„Počkejte na mě,“ řekl Těžké vejce. „Musím se ještě zastavit u šéfa.“

Výtahem vyjel na horní podlaží nejvyšší plošiny a zamířil ke kanceláři hlavního inženýra plošiny. Jeho směna dnes tak tak splnila kvótu a on se rozhodl, že s tím musí konečně něco udělat. Trochu toho mačkání a lechtání během směny mu nijak nevadilo, naopak, pomáhalo to, aby čas lépe ubíhal, ale když přistihl Žlutou skálu se Snadnoplazkou, jak si to spolu rozdávají za tubusem rychlozdviže, byl to poslední lusk, který překotil rostlinu. Požádá šéfa, aby je oba vyhodil.

Dveře do kanceláře hlavního inženýra byly otevřené. Těžké vejce se odhodlaně vplazil dovnitř a pak se zarazil. V kanceláři byl nějaký cizí mladík a hlavní inženýr mu uctivě naslouchal. Mladíkovy distinkce svědčily o tom, že má vyšší postavení než on.

„Předák směny Těžké vejce,“ řekl cizinec. „Rád vás zase vidím.“ Když si všiml zmateného vlnění očí Těžkého vejce, rychle dodal. „Jsem váš šéf, Útesník. Prodělal jsem ‚rejuvenalizaci‘ - myslím, že tak se odborně říká omlazovací kúře. Máte nějaký problém?“

„To vydrží do další směny,“ řekl Těžké vejce a začal couvat. Ani nevěděl, jak se ocitl venku. Omámeně zamířil k rychlozdviži. Když se plazil kolem Žluté skály, vyhnul se mu pohledem, nastoupil do kabiny zdviže, převzal od Hladové kapsy ovládání a vyrazil na dlouhou cestu po kosmické fontáně k povrchu Vejce.

Časokruh se opět cítil osamělý a hledal někoho, s kým by si popovídal. Další kanály jeho časokomu byly zahlceny šumem. Vydal se přes pozemky Institutu Vnitřního oka ke crustografickému oddělení, ale Neutronové odkapávání nebyla u svého počítače, proto se rozhodl podívat se za ní do její laboratoře. Tam ale našel jen Dychtivé oči, který byl plně zaměstnán chuťově dotekovým panelem. Na obou stranách panelu byly dvě silně zploštělé hemisféry, které představovaly východní a západní polokouli Vejce. Byly vytvořeny ve stylu starých map, na kterých byly vzdálenosti uváděny v plazech. V oblastech blízkých magnetickým pólům, kde se plazy čílů zkracovaly na minimum, byly ploché, o to více zakřivené pak byly poblíž magnetického rovníku, kde horizontální složka magnetického pole plazy naopak protahovala. Od doby, kdy čílové pronikli do vesmíru, samozřejmě věděli, že je Vejce kulaté, ale crustografům stále více vyhovovaly staré mapy, protože kůra byla neaktivnější právě kolem pólů. Nyní mapa blikala body označujícími oblasti aktivního kůrotřesení. Nejprve se vždy objevil zářivě modrý bod a jak otřesy ztrácely na intenzitě, bod tmavěl až zmizel docela. „Hledám profesorku Neutronové odkapávání,“ řekl Časokruh Dychtivým očím.

„Tady jsem,“ ozval se tlumený hlas. Zdálo se, jako by vycházel zpod Dychtivých očí.

„Je na detašovaném pracovišti na východním pólu,“ vysvětlil mu Dychtivé oči. „Přepnu obraz na vizuální obrazovku tamhle na stěně. Na pólu začínají věci nabírat spád a já jsem na chuťově dotkový panel víc zvyklý.“

„Přišel jsem se zeptat, jestli by se mnou nešla na otočnu,“ řekl Časokruh. „Nevěděl jsem, že je pryč.“

„Byla to neplánovaná cesta,“ odpověděl obraz Neutronového odkapávání. Pohybovala se kolem pole akustických přenašečů, které sbíraly údaje ze vzdálených seismických sond zahrabaných do kůry všude kolem východního pólu.

„Zaskočila jsem sem na začátku otáčky, abych se ubezpečila, že jsou přenašeče správně seřizené. Myslím, že se blíží velké kúrotřesení. Ale nejsem si tím jistá, protože to je vůbec poprvé, kdy se někdo pokusil zaznamenat otřesy předcházející těm skutečně velkým.“

„Všechno to vlastně začalo právě po minulé otočně,“ dodal Dychtivé oči. „Prohlížel jsem si signály, které přicházely z východního pólu, když tu se začaly objevovat kruhové vzory.“

„Nejen to,“ dodala Neutronové odkapávání. „Začaly jako sotva znatelné, ale v posledních deseti tuctinách se intenzita otřesů zvětšuje skoro exponenciálně a soustřeďují se u úpatí pohoří východního pólu.“

„Exponenciálně!“ To na Časokruha skutečně zapůsobilo.

„Očekávám, že brzy nejspíš dojde k pořádným Trimbleovým otřesům,“ řekla Neutronové odkapávání. Když zaznamenala zmatek ve vlnění jeho očí, vysvětlila: „Pohoří východního pólu o několik milimetrů poklesne a v důsledku toho se lehce změní doba oběhu. Pozemská laureátka Nobelovy ceny Trimbleová byla první, kdo něco takového předpověděl na základě pozorování neutronové hvězdy v Krabí mlhovině.“

„Pak ti ale hrozí nebezpečí! Okamžitě se vrat!“ zařval Časokruh.

„Na to už je příliš pozdě,“ odpověděla Neutronové odkapávání. „Shromažďuj dál údaje, Dychtivé oči!“ dodala. Náhle obrazovka potemněla.

Časokruh se podíval na mapu východní polokoule. Pohoří východního pólu obklopovala ze všech stran zářivě modrá blikající světélka. Najednou celý východní pól explodoval modrým světlem. Chvilí se nedělo nic a pak se od ohniska otřesů začaly šířit kruhové vlny. Dosáhly až k Mrštímu výstupu... a všechno pohaslo.

Ted' už Časokruh chápal, proč byly tři kanály jeho časokomu zablokovány rušením. Vyrázil z místnosti a zamířil přes pozemský institut ke své laboratoři. Jeden kanál do minulosti byl přece stále volný. Kdyby jenom mohl poslat zprávu sám sobě, mohl by varovat zbytek populace Vejce. Jak se ale prodíral magnetickým polem,

začalo ho zaplavovat zoufalství. Kdyby tu zprávu dostal, nebojoval by teď s časem, aby ji odeslal. Jeho současná časová linie už byla ztracená, ale možná by mohl vytvořit paradox - bifurkaci - která by zachránila jeho i ostatní cíly v nějaké jiné časové linii. Proto se plazil dál.

OTŘESY!

ČAS: 06:58:07 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Hluboko v podloží hor východního pólu sténaly tlusté bloky kůry pod obrovským tlakem miliard tun materiálu navršeného na nich do výše několika centimetrů. Tlak narostl na mezní hodnotu a pak se blok kůry s hlasitým prasknutím prolomil. Podpovrchovou vrstvou se začala šířit trhлина. Pohoří, které pozbylo opory, pokleslo v mohutném gravitačním poli Vejce o plných dvacet milimetrů. Rázová vlna způsobená propadem se od východního pólu šířila rychlostí blízkou rychlosti světla a ze všeho nejdříve zasáhla Mrští výstup.

Kůra se vzedmula a zase klesla. Zdi praskaly a veškerá spojení byla rázem zpřetrhána. Neutronové odkapávání cítila, jak se jí oči zachvěly, když se pod ní prohnala tlaková vlna. Nepřestávala sledovat přetížené měřicí přístroje a pokoušela se nastavit správný rozsah, aby zaznamenaly i zbytek toho, co bylo největším kůrotřesením v historii čílů.

O malou chvíli později povrchová vlna dorazila k Institutu Vnitřního oka v Zářícího Nebi. Časokruhovi se kůra vzepjala pod plazem a jeho už tak panikařící mozkový uzel mentálně zaúpěl. Pak se ale vlna přehnala, kůra opět poklesla a nijak zvlášť neublížila ani jemu, ani dobře vystavěným zdím institutu.

Magnetické pole hvězdy zmrazené do pohybující se kůry se rozvlnilo a tím vyvolávalo elektrické proudy protékající Časokruhovým tělem. Současně urychlilo elektrony a volné nukleony v řídké atmosféře Vejce natolik, že se začaly tvořit elektron-pozitronové dvojice. Protiproudé výměníky tepla ve spodních částech jeho očních stopek zvýšily svou chladicí kapacitu, aby se zbavily tepla vytvořeného v očních bulvách průtokem elektrického proudu. Když se jeho oči ochladily na normální tmavou červeň, uviděl rentgenovou

fluorescenci, která zůstala v atmosféře po positronech, jež si už našly své elektrony a anihilovaly s nimi.

Ač mnohem pomaleji, pokračoval Časokruh dál ke své laboratoři a k časokomu. Ačkoliv se jednalo o opravdu velké kúrotřesení, byl si jist, že Útesník postavil zařízení dostatečně odolné, aby vydrželo. Otřesy však nejspíš poškodily ovládací panel a právě to bezpochyby způsobilo ty záhadné šumové signály.

Zdviž vezoucí Těžké vejce a sedm členů jeho pracovní skupiny právě mijela úroveň 50, když záblesk světla v atmosféře pod nimi ohlásil začátek kúrotřesení. O několik minutin později se změnila výška zvuku stoupavých deflektorů, jak se akcelerátory na povrchu pokusily vykompenzovat dvacetimilimetrový pokles kúry pod sebou.

„Tohle bylo pořádné,“ pomyslel si Těžké vejce a jeho plaz zaznamenal změnu vibrací podlahy.

Pak se ozvalo ostré zazvonění. Jeden z kroužků, první po mnoha otáčkách, povolil. Další zatížení už prostě nesnesl.

Rázové vlny kúrotřesení pronikaly jádrem neutronové hvězdy a cestou se odrážely na hranicích rozdílných hustot jednotlivých vrstev. Množství rázů se střetávalo v čelní vlně a soustředilo svou energii do velice malé oblasti. Zvýšení tlaku stačilo k vyvolání fázových změn v materiálu a jeho stlačení. Jakmile fázové změny začaly, šířily se rychlostí blízkou rychlosti světla. Vnitřní vrstva hvězdy silná skoro kilometr změnila hustotu a scvrkla se o dva metry, takže vnější vrstvy hvězdy ztratily oporu. V příštím okamžiku se zbortily a kúrotřesení se změnilo v *hvězdotřesení*.

Gigantické hvězdotřesení nedmulo povrch hvězdy a zacloumalo její kúrou jako mršt kusem masa vytrženým z boku lezouna. Kúra se střídavě prohýbala a narovnávala, takže všechno, co bylo na ní, se začalo pohybovat obrovskou rychlostí a narážet do stěn, rostlin a útesů. Magnetické pole uvězněné v kúře se otřáslo spolu s ní a urychlilo elektrony a ionty v řídké atmosféře. Atmosféra se zahřála na teplotu miliardy stupňů. Vznikly elektron-pozitronové dvojice, které okamžitě zase anihilovaly a vytvářely tak nepřetržitý proud rentgenového záření. Rentgenové záření naráželo do urychlených elektronů v superhorké atmosféře a každý náraz zvyšoval jejich energii, až se z nich stalo smrtící a vším pronikající gama záření.

Časokruh ucítil, jak se pod ním kůra opět propadá. Jenomže tentokrát se pád nezastavil. Celý svět kolem něj padal a padal. Gravielektromagnetické pole v časokomu ztratilo kontrolu nad černou dírou tvořící srdce přístroje. Černá díra se přeměnila zpátky na energii a smetla časokom i s čílou, který jej vymyslel.

Neutronové odkapávání čekala druhou sérii otřesů, která měla nastat, až rázová vlna kúrotřesení oběhne Vejce a vrátí se z druhé strany. Dočkala se brzy. Zmatená výzkumnice se pořád ještě snažila pochopit, jak je možné, že jsou otřesy silnější než předchozí, když zjistila, že klouže bezmocně a stále rychleji k poli přístrojů, na něž dohlížela. Než proti tomu mohla něco podniknout, ostré hrany snímačů ji rozřezaly na kusy.

Nula gaussů byla ještě ve své podzemní laboratoři. Sbírala právě pylové pelety, které během úvodního kúrotřesení minuly sběrač. Vtom udeřilo hvězdotřesení a ona i se zvířaty a rostlinami byla smetena do jednoho koutu místnosti. Pak povolily podpěrné sloupky a zřítíl se strop.

Pulzující ohnivý příval, který zaplavil povrch neutronové hvězdy, vytvořil výboj o vysoké energii, jež se vyzářila do kosmického prostoru. K Drakobijci na synchronizované oběžné dráze nad Zářícího Nebem dorazilo všechno to ultrafialové záření, rentgenové záření a záření gama za pouhou milisekundu. Nejpronikavější gama záření proniklo trupem modulu i naprosto nedostatečnou ochranou Amalitina kosmického obleku a zasáhlo její tělo trojnásobkem smrtelné dávky. Ultrafialové paprsky se odrazily od zrcadla astroteleskopu, propálily ochranné filtry a zasáhly neztenčenou silou jeho projekční plochu, přičemž zaplavily celou vědeckou palubu i Amalitinu oči ultrafialovou září.

Amalita stiskla víčka příliš pozdě a na mlžně bílé rohovce jí okamžitě začaly naskakovat puchýřky. Po peklu elektromagnetického záření následovaly tři pulzy kilohertzové gravitační radiace, jež smetly Amalitino tělo, mrštily jím o stěnu a přerazily jí páteř i vaz. Poslední vzpomínka uložená v jejím umírajícím mozku se týkala palčivé bolesti v očích.

Po-Po se stále ještě zotavovala po regenerační kúře a nyní beze spěchu mířila k západnímu pólu. Zkoušela přitom svou novou hračku, na zakázku postavený, vysoce výkonný osobní letoun. Na celém Vejci jich nebylo ani tucet, protože jejich provoz stál mnohem více než provoz meziměstského klouzáku a nebyly o nic rychlejší. Jenže klouzák se nemohl vznést *vzhůru*.

Letoun měl pohon založený na odpudivé gravitaci používaný pro let nízko nad povrchem, inerční motor pro větší výšky a supravodivá křídla pro plachtění na magnetickém poli Vejce. Byl velice drahý a velice extravagantní, ale dala se s ním užít spousta zábavy!

Po-Po přeletěla první pás hor a našla malé opuštěné údolíčko. Pak stočila svůj letoun vzhůru a pomocí gravitačního motoru dosáhla jedné dvanáctiny rychlosti světla, než musela zapnout inerční pohon, který ji přenesl přes horské štíty. Tam vypnula gravitační motor a stáhla křídla a jen s inerčním pohonem začala stoupat prudce vzhůru. Několika očima přitom sledovala, jak energie v akumulátorech letounu ubývá. Její manažer by měl zřejmě připomínky k účtu za dobíjení, ale měla našetřeno spoustu hvězd a teď, když byla zase mladá, jich vydělá ještě mnohem víc.

Byla ve výšce pětadvaceti metrů, když dole začalo hvězdotřesení. Naštěstí se ve chvíli, kdy vzplála atmosféra, právě dívala vzhůru na orbitální stanici Západní pól. Takhle to odnesla pouze skvrnami na rohovkách dvou ze svých očí, které nestačila včas stáhnout do pouzder - a i ty brzy zmizely.

Vzápětí měla problémy uvěřit svému výškoměru, který začal v intervalu několika minutin poskakovat mezi čtyřadvaceti a šestadvaceti metry. Všechny komunikační kanály oněměly s výjimkou nějakého navigačního majáku, který jen dokazoval, že závada není na jejím přijímači. Podle záře v atmosféře poznala, že se jedná o kúrotřesení, ale tohle muselo být obrovské a podle všeho pořád ještě sílilo.

Dokud se po dobu pohybů kúry pohybovala mimo atmosféru, žádné bezprostřední nebezpečí jí nehrozilo. Proto zapnula autopilota a nastavila ho na energeticky nejúspornější dráhu. Letoun rozevřel supravodivá křídla a začal pomalu klouzat po magnetických siločárách. Stoupavou energii čerpal, když to bylo možné, z pomalejších změn pole, jež kopírovaly pohyby vlnící se kúry dole.

Smyčkový letoun nesoucí na palubě admirála Ocelořeza právě zahajoval přechod na oběžnou dráhu, když hvězdotřesení zbořilo podpůrnou konstrukci odpalovací smyčky. Zatímco pilot zápasil s řízením letounu, vysokorychlostní pás byl rozmetán po celém předměstí Zářícího Nebe. Letoun však nezískal dost energie k orbitálnímu skoku a přešel na trajektorii, jež končila uprostřed hor západního pólu. Pilot, který se snažil najít západní smyčku a nouzově přistát, ztratil vlivem rentgenového záření postupně osm ze svých dvanácti očí. Smyčku však stejně nenašel, proto složil supravodivá křídla a použil poslední z energetických rezerv na palubě k tomu, aby odrazil letoun od magnetického pole a navedl ho na eliptickou dráhu.

„Periapsida pět metrů, apoapsida devadesát metrů, kapitáne Údere blesku,“ nahlásila druhý pilot, Klouzavé křídlo. „Nyní se blížíme k periapsidě.“

Výškoměr divoce zakmítal, jak se jen několik metrů pod nimi přehnala vlna vzduté kůry. Magnetické pole vystřelilo letoun prudce nahoru a rozpálilo jeho spodní stranu zářením.

„Pokusím se pomoci magnetického stoupavého proudu přejít na kruhovou oběžnou dráhu,“ řekl Úder blesku. „Ale brzy vyčerpáme všechnu energii, gravitační generátory se zastaví a my se ocitneme ve volném pádu.“

Klouzavé křídlo se soustředila na přístroje a snažila se nemyslet na to, jaké to asi je umírat pomalou dezintegrací.

Skvrnitý vršek ucítila náraz prvního otřesu i divoké vlnění kůry, které následovalo. Vlnění neustávalo. Přišel čas otočny a Skvrnitý vršek dostala hlad. Pomyslela si, že velké kůrotřesení patrně řinčily dostatečně zaměstnalo, a začala se opatrně plazit ven ze své skrýše. Když dorazila k balvanu, který zakrýval vchod, přitiskla k němu část svého plazu a zaposlouchala se. Jediné zvuky, které slyšela, vydávaly kameny narážející při neustálém stoupání a klesání kůry o sebe. Odstrčila balvan stranou a vykoukla ven. Okamžitě ji oslnila intenzivní záře. Rychle balvan vrátila na místo a odplazila se do hlubin chodby, kde se pokusila zahnat hlad nadávkami.

Těžké vejce, všechny smysly kvůli kůrotřesení maximálně nastražené, se vtěsnil do ovládací kabinky zdviže, vytvořil si další chapadlo k manuálnímu řízení pro případ, že by automatika vysadila, a dál pozorně sledoval bzučení každého z šesti deflektorů držících

plošinu zdviže. Současně zpomalil rychlost sestupu, aby deflektorům ulehčil.

„Vyndej ten kroužek, Kovotlačiči,“ řekl.

„Ještě je moc horký, šéfe,“ namítl Kovotlačič.

„Řekl jsem, vyndej ho,“ trval na svém Těžké vejce. „Tohle byl skutečně silný otřes a rázová vlna se brzy vrátí. Kontrole kvality se nebude líbit, když jim ho přineseš ve dvou kusech.“

Následovalo bručení, kletby a kovové zazvonění, jak horký kroužek dopadl na podlahu zdviže.

Stoupavý deflektor opět změnil zvuk.

„Už se to blíží,“ zamumlal Těžké vejce, šest očí upřených na řídicí panel a šest na proudy kroužků lesknoucí se v záři sálající kůry Vejce. Bručení bylo hlubší a hlubší, jak se mezery mezi stoupajícími kroužky stále zvětšovaly. Podlaha zdviže vibrovala úzkostným bručením posádky. Těžké vejce upřeně pozoroval měřicí přístroje. Automat přenesl zatížení z namáhaných stoupavých proudů na klesavé. Zvuk se však pořád prohluboval a byl čím dál nepravidelnější.

Vzápětí se indikátory stoupavých deflektorů rozkmitaly, jak se snažily zvládnout vzrůstající nepravidelnosti v proudu kroužků. Ozvalo se zazvonění a v lapači se ocitl další deformovaný kroužek. Kovotlačič byl už připravený a pokusil se ho zachytit, ale háček mu z chapadla vyrazil jiný kroužek, který s hlučným zazvoněním dopadl na první. Za ním následovaly tři další.

„Rozpadá se!“ zaječel Těžké vejce.

Vzestupné proudy se pomalu odtrhly od sestupných, zničily jejich deflektory a nakonec prořízly podlahu zdviže jako tři zubaté nože. Dva krajní se od ní rychle odklonily, ale třetí si to namířil přímo jejím středem. Všichni se začali stlačovat, aby udělali smrtícímu proudu v přeplněné zdviži místo. Výkřiky děsu se změnily v křik bolesti Žluté skály, kterému proud žhavých kroužků utrl bok.

Tři z očí Těžkého vejce s hrůzou pozorovaly, jak se plošina výtahu rozdělila na dvě části. Když bylo přerváno i poslední spojení, utichly i hlasy pěti dělníků, kteří zůstali na odříznuté polovině. Vzhledem k tomu, že tato část měla jen jediný deflektor, který po odpojení od počítače nedokázal vyrovnat náklon, v příštím okamžiku se jim pod plazy naklonila a pak se zřítila na povrch Vejce.

Těžké vejce soustředil veškerou pozornost na zbytek zdviže. Byla menší než oddělená část, ale měla dva deflektory a ovládací panel.

Kromě obsluhy tam zůstalo místo jen pro další dva číly a jedním z nich byl umírající Žlutá skála. Klesající proudy už také začaly vykazovat výchylky. Automatika se pohybovala na pokraji korekčních možností, plošina se ošklivě nakláněla a jeden kroužek po druhém končil v lapači. Žlutá skála znovu zasténal a začal klouzat po hladké podlaze k okraji plošiny.

„Chyt' se mě!“ zavolala Hladová kapsa. Několika chapadly se držela zábradlí a snažila se zadržet klouzání Žluté skály tím, že mu strkala vždy po dvojici chapadel do tělních kapes a chytala ho za oční stopky. Obě jejich těla se přitom posunula k okraji a plošina se naklonila ještě víc.

„Pust' ho,“ zaječel Těžké vejce. „Stejně už je prakticky po něm!“

„Je to můj parták! A vylíhli jsme se pod stejným pláštěm!“ namítla Hladová kapsa. „Nemůžu ho nechat zahynout! Zkus dostat tu Zářícím prokletou zdviž na kůru.“

„Jeho už zachránit nemůžeme!“ křičel Těžké vejce, zatímco zápasil s řízením. „Nech ho být!“

Ozvalo se zaskřípění, ošklivý, klouzavý zvuk a pak se plošina vyrovnala. Těžké vejce na ní zůstal sám.

Rychlozdviž se nyní nacházela v místech, kde měla být úroveň 30, ale nebylo tam nic. Zmizely i stoupavé proudy a on se pohyboval jen na dvou ze tří sestupných. Záře zdola byla čím dál silnější a teď už si musel zaclánět oči, aby vůbec viděl na řízení. Ujížděl se zdviží tak rychle, jak se jen odvažoval, ale potřeboval by vědět, nakolik s ním ještě sestupné proudy spolupracovaly.

Na okamžik vystrčil jedno oko a podíval se nahoru. Než mu ho sežehl žár, stačil zahlédnout tři dlouhé proudy a spoustu bodů ubíhajících na jednu stranu. Největší body měly šestiúhelníkový tvar plošin na úrovni deseti kilometrů, ale jiné byly trojúhelníkovými plošinami zdviží. Co byly ty menší tečky, vědět nechtěl.

Po chvíli se odvážil dalšího pohledu do míst, kde by měla být úroveň 20. Rentgenová záře teď byla ještě jasnější. Zatímco stahoval bolestivě popálené oko zpět do očního pouzdra, smířoval se se skutečností, že bude mít ten obraz vypálený na rohovce až do smrti. Tři sestupné proudy byly rozhodně kratší, než by měly být, ale dolů by se s nimi dostat mohl. Bylo dobře, že ten pohled riskoval, protože jeden ze dvou proudů, na kterých visel, se už nahoře začínal třepit.

Po další minutinu pokračoval v jízdě na obou proudech a pak, těsně před úrovní 10, přepnul jen na ten dobrý. Potom pootočil plošinu

kolem fungujícího proudu, aby se odklidil z cesty proudu, jenž se měl každou chvíli rozpadnout, a pokračoval v sestupu. Když výškoměr ukázal, že mu zbývá poslední metr, začal brzdit. Obětoval ještě jedno oko, aby se podíval přes okraj plošiny, a uviděl hromadu rozbitých kroužků tam, kde dříve stála základna fontány. Už mu nezbývalo mnoho času, a proto spustil plošinu o posledních několik centimetrů, vyčíhal si, až narazí na hromadu kroužků, a rychle ji oddělil od proudu. Trosky zdviže se sesuly dolů na kůru a zůstaly ležet.

Přežil! A vyvázl z toho jen s několika popálenýma očima. Zůstal stát nehybně na plošině, oči schované v pouzdrech. Když otřesy kůry trochu zeslábly, vzhlédl a zjistil, že se atmosféra stále ještě blýská rentgenovým zářením, ale už to nebylo tak zlé jako nahoře. Vyrasil přes rozbité kroužky a lezl tak dlouho, dokud neměl pod plazem zase jenom kůru.

Podíval se nahoru a uviděl drobné tečky označující polární kosmickou stanici a horní plošinu. Ta, zbavená podpory fontány, se teď pohybovala po vlastní eliptické oběžné dráze. Těžké vejce si pomyslel, co se asi stalo se všemi na ní, teď, když se bez černých děr, které by jim zajistily gravitaci, ocitli ve stavu beztíže. Musí to být strašné zahynout takovým způsobem. Ještě že už byl na Vejci, v bezpečí.

Od podloží hor východního pólu se odrazila silná rázová vlna. Dosáhla vrcholků pohoří a zkoncentrovala se. S vlnou se neslo pronikavé rentgenové záření, které vytrysklo jako plamen, zaplavilo celé údolí a spálilo Těžkému vejci všechny zbývající oči.

Jejich plazy zaznamenaly změnu ve stále přítomném bzučení plošiny a Útesník s hlavním inženýrem se zarazili.

„Kůrotřesení,“ řekl hlavní inženýr. „Před chvílí se mi zdálo, jako by bylo světlo kůry odražené od polární kosmické stanice silnější.“

Pokračovali v rozhovoru, zatímco se výška bzučení postupně měnila, jak proudy kroužků vyrovnávaly pohyby kůry dole. Už to skoro přestali vnímat, když tu se začal zvuk měnit jiným způsobem: nyní ustavičně klesal a klesat nepřestával. Ucítili, že se jim plošina začíná propadat pod plazy a všechny jejich oční stopky se nastražily. Staccato deformujících se přetížených kroužků je oba okamžitě vyhnalo ven. Rychle zamířili k výtahům na dolní strojní podlaží. Horní plošina, která ztrácela podporu zdola, se divoce kolébala.

Řinčení zdola bylo stále silnější. Náhle skrze palubu před nimi vystřelil vzhůru smrtící proud uvolněných kovových kroužků.

„Všichni ke kyvadlovce!“ zařval Útesník. Hlavní inženýr vytáhl z kapsy nouzový komunikátor, položil ho na podlahu a přesunul přes něj svůj plaz. Jeho zesílený hlas burácel všemi třemi podlažími.

„Všichni k přistávací ploše kyvadlovek. Horní plošina se brzy utrhne a přejde do beztlákového stavu. Opakuji. Všichni k přistávací ploše, všichni do kyvadlovek.“

„Všechny tři stoupavé proudy jsou mimo kontrolu.“ Útesník se díval, jak je jeho dílo řezáno uvolněnými proudy kroužků na kusy.

Společně vyrazili k přístavišti kyvadlovek, seč jim plazy stačily. Atmosféra nad plošinou už byla plná malých vloček smetí, které explodovalo a měnilo se v řídkou plazmu. V přístavišti stály na podstavcích tři kyvadlovky a na zakřivených plochách jejich palub už čekalo několik dělníků. Útesníka začaly štípat oči a ještě zrychlil, aby byl co nejdříve v bezpečí kyvadlovky vybavené černou dírou.

„Mohu odstartovat, šéfe?“ zeptal se pilot kyvadlovky. „Kolem začíná poletovat nejrůznější smetí.“

„Ještě ne,“ řekl Útesník. „Spadnout nemůžeme, a než se celá horní plošina promění v degenerovanou hmotu, ještě nějakou dobu potrvá. Kdo schází?“

„Skoro všichni z dolního podlaží,“ odpověděl hlavní inženýr. „Počkat, právě přijíždí výtah!“

Palubou se k nim doneslo vzdálené vytí motorů. Uprostřed paluby se objevil přeplněný výtah. Klející dav dělníků vyrazil k přístavišti kyvadlovek. Hnalo je šílené svědění jejich dezintegrujících se kůží a jen tu a tam se někdo z nich odvážil vysunout oko z pouzdra, takže se ke kyvadlovkám řítily prakticky poslepu.

„Zastavte! Zas...!“ vykřikla první z nich, když si všimla zející trhliny, která jim přehradila cestu. Její plaz se pokusil na hladkém povrchu zabrzdit, ale tlak číků ženoucích se za ní byl příliš silný. Její křik ustal okamžitě, jak se ocitla plazem ve volném prostoru.

Místo aby však spadla, přenesla se beztlákovým stavem na druhou stranu a tam se chapadly a pohmožděným plazem zachytila okrajů trhliny. Její nadávky a klení se ozvaly znovu, silněji než předtím.

„Skočte!“ křikl Útesník na ostatní, kteří se nervózně tlačili na opačné straně trhliny. „Dokážete to!“

Svědění bylo čím dál horší a prostorem už poletovaly kusy kůže dělníků a techniků, kteří nedokázali překonat celoživotní návyk a vrhnout se do prázdna.

„Skočím, jestli skočíš taky,“ řekla Potížistka Lesklému plazu.

„Poslední je trus skořepníků!“ zvolal Lesklý plaz, o kousek couvl a vrhl se vpřed. Potížistka odstartovala těsně za ním. Byla větší a silnější než on a její síla jí umožnila delší skok přes propast prázdnoty.

Jakmile se Lesklý plaz odrazil od plošiny, zaplavil ho úžasný pocit slasti, jako by se vrátil zpátky do vajíčka. Tělo se mu samo svinulo do koule a jeho svalnatý plaz, který se vlnil v marné snaze zachytit se něčeho pevného, se zkroutil. Svědění na kůži začalo být ještě citelnější. Vystrčil jedno oko, aby se rozhlédl. Uviděl plošinu pod sebou, Potížistku sbalenou do koule nad sebou a přeplněnou kyvadlovku vpředu. Určitě by ji přeletěl a pokračoval by dál do vesmíru, ale černá díra v útrokách stroje si ho sama přitáhla. Ztěžka přistál na hlavním inženýrovi.

„Promiňte, šéfe,“ zamumlal Lesklý plaz a nemotorně slezl z inženýrova vršku, aby se usadil na palubě. Nikdo si ho však nevšímal. Dokonce i oči postiženého hlavního inženýra se upíraly nahoru a palubou se šířilo zděšené mumlání. Lesklý plaz vzhlédl.

„Potížistko!“ vykřikl. „Vrať se! OKAMŽITĚ SE VRAŤ!“

Pak už se jenom mlčky dívali, jak Potížistka přeletěla nad přistávací plochou kyvadlovek a odplouvá do dálky. Jedno z jejích očí vykouklo a pak se její plaz rozvlnil v zoufalé snaze vrátit se. Oblak vloček z její vlastní pokožky zhoustl a za chvíli ji zakryl úplně.

„Budete muset skákat pomaleji, nebo trhlínu obejít...“ řekl Útesník ostatním.

„Kdybychom se plazili okolo, nezůstal by nám na těle už ani kousek kůže,“ namítla Mnoho kroužků, nový předák směny. „Musíme přeskočit.“ Vytvořila si chapadla a uchopila tři nejbližší dělníky. „Držte mě, vy splasklé měchy,“ zvolala. „Zahraju si na odpalovací smyčku.“ Vysunula většinu svých očí, soustředila se, natáhla své tělo a zachytila se na druhé straně trhliny. Zadním chapadlem pustila cíly a sevřela okraj trhliny. Pak zatáhla všechny oči a pokoušela se nemyslet na to, co právě dělá.

„Lezte, vy potomci chciplého lezouna s mozky skořepníků!“ zaječela. Dělníci po ní váhavě přelezli na druhou stranu, pak přitáhli svou odvážnou předačku do bezpečí a chvíli nato už se všichni mačkali v ochranném gravitačním poli kyvadlovky. Několik z nich

přišlo o tak velké kusy kůže, že jim začaly svalovinou prosakovat tělní tekutiny.

Ozval se rachot a plošina pod kyvadlovkou se začala rozpadat.

„Odlet,“ nařídil Útesník. „Směr polární orbitální stanice. Odtamtud se necháme dopravit smyčkovým letounem nebo gravitačním katapultem dolů a pomůžeme odstranit následky škod na povrchu Vejce.“

Kapitán Dálkařka právě probírala své plány na otočnu na rozloučenou s velitelem kosmické stanice Východní pól, když Vejce vzplálo. Jakmile začal být jas tak intenzivní, že se do něj nedalo dívat, pochopila, že se něco stalo, a zamířila na velitelskou palubu. Když tam dorazila, rozhodla se držet stranou a nechat velitelku stanice, admirála Hohmannův přenos, aby řídila další postup sama.

„Spojový důstojníku, nějaké zprávy z Vejce?“ otázala se Hohmannův přenos.

„Z povrchu žádné, s výjimkou navigačního majáku,“ odpověděl poručík Gigabyte. „Ale přihlásily se dva letouny. Jeden z nich je smyčkový letoun na mimoorbitální dráze. Druhý je osobní letoun nad západním pólem. Orbitální stanice Západní pól s ním není schopna navázat kontakt. Nemají zařízení pro komunikaci v jeho pásmu.“

„Jak to vypadá s tím smyčkovým letounem?“ otázala se Hohmannův přenos.

„Zdá se, že pilot dokázal přejít na kruhovou trajektorii letu. Ale dochází jim energie pro gravitační generátory.“

„Kolik času jim zbývá?“

„Méně než jedna otáčka,“ odpověděl spojový důstojník.

„Kdybychom jen měli stroj, který nepotřebuje přistávací zařízení na povrchu Vejce,“ povzdechla si velitelka stanice.

„Máme,“ řekla Dálkařka. „Moje mezihvězdná průzkumná loď dokáže operovat v blízkosti neutronových hvězd. Nemůže přistát a vznést se, ale mohu s ní odrazit do prostoru, sladit svou dráhu s jejich a převést je pomocí motorů naší lodi na synchronní oběžnou dráhu.“

„Tak bychom zachránili alespoň tři z nich. Možná i víc, pokud je nacpeme dovnitř.“

„Kdybychom vyprázdnili zásobárnu potravin a nákladní prostor, mohla bych nejspíš naložit celou posádku smyčkového letounu,“ odpověděla Dálkařka. „A jsem si jista, že cestující by proti jedné nebo dvou tuctinách strávených v mrazáku nic nenamítali.“

„První důstojníku!“ zavelela Hohmannův přenos. „Svolejte posádku a vyprázdněte průzkumnou loď! Navigátore! Spočítejte trajektorii a naprogramujte ji do palubního počítače!“

„Na spočítání trajektorie budu mít dost času já sama, zatímco mi budou vykládat loď,“ připomněla jí Dálkařka zdvořile.

„Samozřejmě,“ řekla admirál Hohmannův přenos. „Omlouvám se.“

ČAS: 06:58:07,1 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

O půl otáčky později navedla Dálkařka svou průzkumnou loď na horizont Vejce. Pak spustila inerční motor na plný výkon a sesouhlasila svou dráhu s dráhou pomalu se propadajícího smyčkového letounu.

„Kdybych nepotřeboval svoje poslední čtyři oči, abych jimi sledoval přístroje,“ ozval se pilot Úder blesku na lince komunikátoru, „řekl bych ,moc rád vás vidím‘. Nějaký nápad, jak přeložit cestující?“

„Vaše umělá gravitace je plošná, zatímco gravitace mé černé díry je sférická,“ řekla Dálkařka. „Jediné řešení je tangenta.“

Dálkařka pomalu snížila svou oběžnou dráhu, až její kulovitá průzkumná loď visela nad smyčkovým letounem. Druhý pilot Klouzavé křídlo a dva z cestujících sejmuli část magnetického stínění, které zakrývalo pasažérskou sekci letounu, a Dálkařka se přiblížila se svou lodí až k vzniklému otvoru. Cestující pak byli jeden po druhém vyzvednuti, vyhozeni nebo vytlačeni z ploché paluby smyčkového letounu tak, že přistáli vrškem napřed na zakřivené palubě průzkumné lodi.

„Tak hop!“ zvolal admirál Ocelorez a hodil dalšího z pasažérů Klouzavému křídlu nad sebou. Pak se natáhl po jiném a zjistil, že je to pilot smyčkového letounu.

„Děkuji vám za pomoc, admirále,“ řekl Úder blesku, „ale teď jste na řadě vy.“

„Ale vaše oči...“ namítl Ocelorez.

„Jsem kapitán tohoto letounu,“ odpověděl Úder blesku pevně, „a opustím ho jako poslední.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Ocelorez. „Omlouvám se. Pak si tedy alespoň vezměte tohle bezpečnostní lano.“ Ocelorez, který měl s nízkou gravitací spoustu zkušeností, přehnul polovinu plazu přes sebe,

druhou půlkou se odrazil od paluby a pлавným obloukem se přenesl z jedné lodi do druhé. Úder blesku užasle sledoval jeho výkon svýma posledními čtyřma očima.

Když admirál opustil palubu letounu, byl odříznut od možnosti komunikace. Podíval se na admirála a Klouzavé křídlo na zakřivené palubě nad sebou. Admirál tahal za bezpečnostní lano, zatímco Klouzavé křídlo na něj živě gestikulovala a předváděla mu, jak přehnout plaz. Pak se Úder blesku konečně odlepil od paluby svého letounu a vznesl se vstříc bezpečí přeplněné průzkumné lodi.

Admirál Ocelořez se prodrál k řídicímu panelu průzkumné lodi a vtlačil se vedle jejího pilota.

„Zpozdl jsem se na slavnostní otočnu?“ zeptal se.

„Veškeré jídlo má na povel admirál Hohmannův přenos,“ odpověděla. Pak na něj pomalu mrkla jedním okem. „Ale ušetřila jsem několik váčků Západopolární dvakrát destilované.“ Dotkla se panelu pod svým plazem a průzkumná loď vystřelila do temnoty kosmického prostoru.

„To nové tělo ti skutečně sluší,“ zašeptala Dálkařka.

„O tobě bych mohl říct totéž,“ odpověděl rovněž šeptem.

„Někdo se musí vypravit ven a sdělit tu špatnou zprávu zbytku výzkumné flotily,“ řekla. „A jelikož teď mám jedinou průzkumnou loď na Vejci, vypadá to, že to spadne na mne. Svoji obvyklou posádku si vzít nemůžu. Cesta bude trvat příliš dlouho a oni jsou už příliš starí. Neznáš někoho, kdo se vyzná v navigaci?“

„Jako kadet jsem byl v navigaci nejlepší,“ opáčil Ocelořez.

„To se ještě uvidí,“ zasmála se Dálkařka.

ČAS: 06:58:07,2 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

„Nevím, jak by situace mohla být ještě katastrofičtější,“ prohlásila admirál Hohmannův přenos, když zahájila schůzi v hlavní konferenční místnosti. Bylo právě po otočně a Útesník pořád ještě cucal skořepníka a snažil se dostat z jeho spirálovité ulity poslední sousto. Když se velitel stanice dozvěděl, že se stali trosečníky ve vesmíru, okamžitě nařídil poloviční dávky jídla.

„Nejprve tady máme zprávu kapitána Nehybné hvězdy, Kosmické operace, východ,“ oznámila Hohmannův přenos. Starý kapitán dolezl

na řečnickou podložku a aktivoval displeje všech chuťových obrazovek.

„Veškerá naše kosmická síla teď sestává ze tří orbitálních stanic - Východní pól, Západní pól a Polární orbitální. Stálá nominální posádka je dvacet čtyři lidí na každé. Ztratili jsme mnoho těch, kteří byli při hvězdotřesení dole na povrchu. Jelikož nemáme žádné spojení s velitelstvím Kosmických operací na Vejci a jelikož admirál Ocelofez odletěl s kapitánem Dálkařkou na svolávací misi, stává se velitelkou Kosmických operací jako nejvyšší činný důstojník admirál Hohmannův přenos.

Kromě příslušníků kosmických sil máme na stanici Východní pól šestnáct civilistů zachráněných z kosmické fontány. Dále máme šest výzkumných arch, čtyři nákladní lodě a jedenáct průzkumných lodí - všechny na výzkumných výpravách v různých koutech vesmíru. Naš celkový inventář čítá 287 osob, tři kosmické stanice, šest výzkumných arch, šest nákladních lodí, dvanáct průzkumných lodí, čtyři smyčkové letouny, ovšem bez jediné odpalovací smyčky, dvě katapultové kabiny bez gravitačních katapultů, které by je vystřelily, a tři kyvadlovky bez kosmické fontány, na jejíž plošině by přistály.“

„Nezapomeňte na pozemšťany,“ podotkl Útesník. „Jsou jenom čtvrt oběžné dráhy od nás.“

„V naší současné krizi nám Pomalí nijak pomoci nemohou,“ namítla admirál Hohmannův přenos.

„Jednou už nám pomohli,“ odpověděl Útesník. „A můžou nám pomoci znovu. Například: obsahují technické knihovny na některé orbitální stanici konstrukční plány gravitačního katapultu?“

„Pochybuji, pane,“ odpověděl přes vibrafon jeden z mladých podporučíků vzadu. „Tahle technologie už se několik generací považuje za zastaralou.“

„Pozemšťané mají tuto informaci spolu s dalšími ‚zastaralými‘ ve svých paměťových krystalech. Být vámi, započítal bych je jako část inventáře, i když jsou tak pomalí.“

„Pak je to 287 lidí a šest pozemšťanů,“ řekl Nehybná hvězda neochotně.

„To je 293 osob, kterým záleží na tom, co se stane s Vejcem,“ uzavřel Útesník. „Mně na tom také záleží. Co se vlastně přihodilo na Vejci?“

„Naše poslední zpráva pochází od poručíka Pozorného čidla ze Sledování zdrojů Vejce,“ řekla admirál Hohmannův přenos.

„Podle doktora crustologie Ničivé vlny, našeho odborníka na kůrotřesení, nebylo to, k čemu došlo na Vejci, kůrotřesení, ale mnohem ničivější fenomén nazývaný pozemšťany ‚hvězdotřesení‘. Taková věc se přihodí jen zřídka - dokonce i podle pozemských měřítek - takže ji nikdo nečekal. Koho při hvězdotřesení nezabilo otřesy kůry, toho zahubil elektromagnetický žár, a pokud i ten někdo přežil, nemůže přežít smrtící úroveň záření gama, které teď na Vejci panuje.“

Pozorné čidlo pohnul plazem a na obrazovkách všech se objevily mapy.

„Provedli jsme předběžné mapování povrchu Vejce. Všechny větší struktury jsou rozbořené včetně všech odpalovacích smyček, gravitačních katapultů a kosmické fontány.“

„Postavit novou odpalovací smyčku nebo gravitační katapult potrvá asi půl veletuctu otáček,“ řekl Útesník. „Kdy podle vás budou tato zařízení uvedena znovu do chodu?“

„Snažíme se navázat spojení s pilotem letounu,“ odpověděl poručík Shannonova kapacita. „Kromě něj jsme z Vejce nezachytili žádné známky života.“

Po-Po navedla svůj letoun na měkké přistání na pokraji horské oblasti západního pólu. Jakmile se jí podaří navázat kontakt s oblastí, domluví se s nimi na garážování letounu někde, kde provedou potřebné opravy, třeba v servisu pro robotické klouzáky. Jelikož tady nebyl mechanik, aby upevnil kotevní šrouby a zajistil tak letoun před dalšími otřesy, musela se o to postarat sama. Mechanika našla později v dílně, nabodnutého na nějaké ostré součásti zařízení. Zděšeně se vyplazila ven a pokusila se zavolat veřejnou videolinkou řezníky, ale linka byla mrtvá. Klouzáky v garáži byly navrženy na hromadu v jednom koutě, takže musela pokračovat po vlastním plazu. Ulice byly opuštěné a kůra byla až na zlověstné burácení ozývající se z nitra Vejce tichá. Plazila se kolem obydlí s popraskanými stěnami. Trhlinami neviděla nic než další mrtvolky. Splasklá číla těla částečně vytékala otevřenými dveřmi a mnohá z nich měla upálené oči a kůži pokrytou puchýři. Domácí plížílové na tom byli stejně jako jejich páni až na to, že měli všichni sežehlou srst.

Větší rostliny byly buďto vyvrácené z kořenů nebo roztrhané na cáry, zatímco ty menší vypadaly zplihle a bez života. Chvilí jí trvalo, než našla oddělení ochránců veřejného klidu, protože ve zdejší luxusní

čtvrti je příliš nepotřebovali. I oni však už byli po smrti a nic ze zařízení stanice nefungovalo. Nakonec toho nechala a vrátila se ke svému letounu. Když zapnula komunikační zařízení, rozvibroval palubu mechanicky se opakující hlas.

„... všechny na Vejci. Prosím, ohlaste se na kanálech 1, 12, 36 nebo 144. Kosmická stanice Západní pól volá všechny na Vejci. Prosím, ohlaste se na kanálech ...“ Hlas zněl tence a překotně, protože čas na orbitální stanici plynul o poznání rychleji než na povrchu Vejce.

Přepnula na kanál 36. „Tady je Po-Po, letoun 7. Přistála jsem v horské oblasti západního pólu, poblíž omlazovacího střediska. Vypadá to, že všichni v oblasti jsou roztečení. Mrtvé jsou i všechny videolinky. Byla bych vám vděčná, kdybyste se mohli spojit se Zářícího Nebem a řekli jim, aby mi sem poslali mechanika na můj letoun. Do příští otáčky se musím vrátit, abych stihla zkoušky na svou show.“

Čekala po nekonečně dlouhou dobu dvou veletuctin, kterou signál potřeboval, aby urazil vzdálenost zhruba čtyř set kilometrů k orbitální stanici a zpět.

„Letoun 7,“ ozvalo se konečně. „Tady poručík Shannonova kapacita. Slyším vás jen slabě. Říkala jste, že se jmenujete Po-Po? *Ta* Po-Po? Je mi líto, ale nemůžu vám nikoho zavolat. Pokud je mi známo, jste v současnosti na Vejci sama, kdo má fungující vysílač.“

Po-Po si začala dělat skutečné starosti. „Zachytili jste někde nějaké známky života? Pokud by to nebylo daleko, mohla bych se tam pokusit doletět.“ Opět měla dvě veletuctiny, po které se oddávala nejhorším obavám, než se ozvala odpověď.

„Počkejte. Prověřím to s velitelem Kosmických operací,“ řekl poručík.

O několik setutin později zavibroval palubou letounu drsný, chraptivý hlas. „Vy tam! Tady je admirál Hohmannův přenos, velitelka Kosmických operací. Máme stav mimořádného ohrožení. Jménem vlády Spojených klanů přebírám velení nad vaším letounem. Budeme ho potřebovat, abychom obnovili kontakt se zbylými autoritami na Vejci a započali s procesem obnovy. Předajte mi svého pilota.“

„Já jsem pilot,“ řekla Po-Po a čekala na odpověď.

„Zářící nás všechny proklel!“ zahřímala Hohmannův přenos. „Máme tady největší katastrofu, jaká kdy Vejce potkala, a já se musím

vybavovat s pitomou tlustookou *bavičkou*.“ Náhle v jejím hlase zazněla panika. „*Musíme* tam dole najít někoho jiného,“ zaúpěla. „Pokud se nám nepodaří nalézt někoho, kdo zrekonstruuje odpalovací smyčku nebo gravitační katapult, budeme tady nuceni trčet tak dlouho, dokud neumřeme! Musíme najít někoho jiného. *Musíme* najít někoho jiného.“

Po-Po vypnula komunikátor. „Tak, Pohotová potěšitelko,“ řekla si nahlas, „vypadá to, že budeš muset jednat. *Tohle* je tedy něco. Jak říkala ta admirálka: „Musíme najít někoho jiného.““

Chvilí uvažovala, že by k tomu použila letoun, ale pak to zavrhl. Dokud nenajde způsob, jak dobít jeho akumulátory, musí šetřit energii pro komunikátor. Nedaleko odsud byla spousta menších měst včetně domovského města jejího klanu. Doufala, že tam najde někoho naživu. Mimovolně se dotkla klanového totemu ve své kapse, připomínku všeho, co klan znamenal - starší, líhňata, *vajíčka*! Pomyšlení, že jsou líhňata a vajíčka jejího klanu opuštěná a nikdo se o ně nestará, ji přimělo, aby začala jednat okamžitě.

O setutinu později už táhla svůj letoun po cestě k Bílé Skále, domovu klanu Bílé skály. Věděla přesně, kde jsou líhněcí ohrádky klanu, protože tam ani ne před dvěma veletucty otáček sama zanechala vejce.

Při pohledu na to, co ji v líhni čekalo, se jí divže nezauzlil mozkový uzel. Líhněcí ohrádka byla plná malých tělíček nevinných, bezbranných líhňat, které nestvůrná síla otřesů vrhla proti zdi, až spadla na kůru jako přezrálé jednulky. Jejich tělíčka byla do poslední chvíle chráněna umírajícími Starými s těly pokrytými hroznými puchýři - tělesné šťávy v nich byly tak spečené, že byly prakticky pevné. S posledním zbytkem naděje se vrhla k vaječné ohrádce a začala odstraňovat těla Starých, kteří pečovali o vejce klanu. Od hvězdotřesení uplynuly teprve dvě otáčky, takže by některá z vajec mohla přežít. Pečlivě rozložila ta, která našla, kolem sebe, pak trochu neohrabaně zformovala svůj líhněcí plášť a nastrkala si je pod něj. Vejce byla zdánlivě nepoškozená, ale život v nich nebyl. Po-Po se dotkla klanového totemu ve své tělní kapse a šla se rozhlédnout po zbytku Bílé Skály.

ZTROSKOTANCI

ČAS: 06:58:07,3 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Bodavá bolest hladu bloudila v útrokách Skvrnitého vršku od jedné zažívací kapsy k druhé. Byla tak strašná, že už začala vzpomínat na staré časy na smetišti, když čekala, až z města přijedou sáně s odpadky z jídelen. Bylo už dávno po otočně a ona musela něco sníst. Potíž byla v tom, že kůra kolem byla příliš tichá. Kdyby odsunula balvan, kterým byl zatarasen konec chodby, řinčily by ji určitě uslyšely. Opatrně se připlazila k východu a prostrčila jedno oko mezerou mezi stěnou a balvanem.

„Rány Zářícího!“ zašeptala a oko zase rychle stáhla - tam venku byla řinčila. Ale něco s ní nebylo v pořádku. Znovu vystrčila oko, aby mohla pozorovat její reakci, a o kousek balvan poodstrčila. Kůrou se okamžitě rozlehlo drsné skřípění, ale řinčila se ani nepohnula. Skvrnitý vršek si dodala odvahy, odsunula balvan úplně a vylezla ven do stále ještě jiskřící atmosféry.

Oči vysunula z pouzder jen napůl a opatrně se přiblížila k řinčile. Její velké tělo se rozlilo do široké louže. Několik matně žlutých očních bulv jí viselo na ochablých stopkách z pouzder a velké řinčilské odznaky jí vypadaly z příslušných svěračů.

„Moc změkčilá, abys přežila prťavý kůrotřesení, co, ty požíračko vajíček?“ Skvrnitý vršek zvedla řinčilin odznak a připevnila si ho na svou nedekorovanou kůži. Odznak byl těžký, ale pocit to byl dobrý.

„Vo co, že mi šikne víc než tobě, ty okocucačko,“ řekla, pak vylezla na mrtvolu řinčily a obrala ji i o ostatní odznaky. V jedné její kapse našla elektronový bič. Skvrnitý vršek ho pocítila na vlastní kůži když ji poprvé chytili a ona byla tak hloupá, že se pokusila utíkat. Od té doby už se vždycky když ji řinčily přistihly při něčem nedovoleném nechala bez odporu odvést. Vyzkoušela bič. Jeho vysokonapětový

blesk sjel do kůry. Namířila ho řinčila do plazu. První úder vyvolal na okrajích mrtvého těla určitou reflexivní reakci, ale ta brzy ustala.

„Teď ať mě zkusí nějaká řinčila zastavit!“ pomyslela si Skvrnitý vršek a zamávala bičem. „Usmažím je a pak si je slupnu k otočně!“ Schovala bič do kapsy a zamířila ke středu města. Těžké distinkce ji táhly ke kůře. Ticho, které všude vládlo, jí dělalo starosti. Od chvíle, kdy se vylíhla na skládce na druhé straně města, cítil její plaz neustále ruch a shon nesoucí se kůrou. Teď neslyšela nic, dokonce ani vysoké bzučení blízké odpalovací smyčky. Nakonec se rozhodla zamířit právě tam. Nebylo to nijak daleko.

„To muselo bejt nějaký kůrotřesení!“ říkala si zatímco se plazila po ulici, plaz neustále nastražený.

Když se znovu přiblížila doba otočny, už hladu netrpěla. Nacpala si zažívací kapsy plné nezvyklého jídla jež pobrala v obchodech hlídaných jen rozteklými mrtvolami prodavačů. Její kůže se teď blýskala všemi možnými druhy odznaků včetně dvouhvězdých admirálských distinkcí, které ukradla tomu kosmonautovi. Skvrny na těle si překryla fluorescenční barvou, byť nanesenou poněkud nezkušeně, a oční stopky se jí ztrácely pod nejrůznějšími prsteny ukradenými v klenotnictví. Náhle její plaz zaznamenal zvuk nesoucí se z dálky.

„Řinčila!“ Rychle vklouzla do úzké uličky mezi dvěma bloky skladišť. Tam si sundala všechny těžké odznaky, oční kroužky si ukryla do kapes a jala se opatrně naslouchat plazem. Zdálo se, že v dálce na ulici pohybuje jen jediná věc, podle všeho nejspíš plížil. Jelikož už se začala cítit poněkud osaměle, vydala se za zdrojem zvuku. Jakmile se její plaz rozvlnil, zdroj zvuku ji také uslyšel a vyrazil jí - teď mnohem rychleji - naproti. Za chvíli už uviděla plížila, který se k ní hnál, až mu plaz pleskal o kůru.

„Ahoj, Růžochlupe,“ přivítala plížila, jehož srst byla na hřbetní straně zrůžovělá námahou. Skvrnitý vršek měla ráda zvířata a vytvořila si úponek, aby ho pohladila po chlupaté kůži. Plížil upustil na kůru malý svitek, vyhnul se jejímu doteku, poodplazil se a čekal, jako by chtěl, aby ho následovala. Jeho oči těkaly z číly na svitek a zase zpátky. Skvrnitý vršek svitek obešla, aby plížila pohladila, ale ten před ní ucukl, sebral z kůry svitek a vyčkávavě se zastavil.

Skvrnitý vršek se přestala snažit plížila pohladit, místo toho si od něj vzala svitek a rozvinula ho tak, jak to viděla v holovidu. Svitek se zploštil a přilnul ke kůře. Bylo na něm něco napsáno. Skvrnitý vršek

znala několik slov jako VÝCHOD a VCHOD, ale svitek přečíst nedokázala. Plížil se pohyboval neklidně sem a tam, zatímco se ona pokoušela přelustit zprávu. Náhle přece jen jedno slovo poznala. Bylo to POMOC. Zamyslela se. Ať už pomoc potřeboval kdokoliv, určitě by se začal zajímat, kde vzala tak drahou tělovou barvu, a pak by zavolal řinčily.

„Promiň, Růžochlupe,“ řekla a nechala svitek, aby se zase svinul. „Najdi si někoho jiného. Já se musím postarat o sebe.“

Zamířila k nejbližšímu obchodu s jídlem. Plížil popadl svitek, vyrazil kus před ní, svitek položil a upřeně ji sledoval všemi dvanácti očima. Skvrnitý vršek se jej pokusila obeplazit, ale plížil se jí hbitě postavil do cesty. Skvrnitý vršek se hlasitě zasmála a znovu se pokusila plížila pohlazit. Ucukl před ní a rychle vyrazil směrem, odkud se předtím připlazil. O kousek dál se zase zastavil a nedočkavě přešlapoval plazem.

„No dobře, Růžochlupe. Tak já tedy půjdu.“ Skvrnitý vršek se vydala za plížilem, neustále připravená dát se na útěk, kdyby se objevila řinčila.

Plížil vedl Skvrnitý vršek k centru města. Když došli ke vchodu velké budovy, plížil bez váhání zamířil dovnitř. Skvrnitý vršek se zastavila, protože tohle byla budova, v jaké obvykle pracovali všichni ti uzlouni s velkými odznaky. Několikrát už ona a její gang uvažovali, jestli by se nevyplatilo vplížit se tam a něco ukrást, ale na takových místech se to řinčilami obvykle jen hemžilo. Když si plížil všiml, že váhá, vrátil se pro ni a při tom vydával čím dál naléhavější zvuky. Skvrnitý vršek se konečně odvážila dovnitř. Zaslechla tiché volání tlumené dálkou. Něco nebylo v pořádku. Hlas zněl, jako by vycházel z nitra kůry. Skvrnitý vršek zabubnovala plazem o kůru a čekala na odpověď. Hlas se rozhodně ozýval zdola. Skvrnitý vršek se velice váhavě vydala za plížilem, dokud se o kus dál nezastavil a nezačal naléhavě cvrkat. Nějaký hlas mu odpověděl.

„Rin Tin Tine! Ty ses vrátil!“ zavolala Nula gaussů, když na rampě uviděla chlupatou růžovou kouli. „Doufám, že jsi našel někoho, komu jsi předal mou zprávu.“ Opřela se částí plazu o boční zeď a zesílila jeho vibrace. „Haló, vy tam! Pomozte mi! Uvázla jsem v díře! Pomoc!! Pomoc!!!“

Rin Tin Tin se hbitě odplazil a vzápětí se zase vrátil. Tentokrát přes jeho hřbet nakukovalo oko mladé číli ženy. Když uviděla Nulu gaussů, rychle se stáhla.

„U Zářícího vyměšováku!“ zvolala Skvrnitý vršek, rychle zataáhla oko do pouzder a ze všech sil se snažila zapomenout na ten příšerný pohled. Ostatníma očima se dívala na hezkou rovnou kůru kolem, aby se uklidnila. Chtěla promluvit na toho dospělého čilu v díře, ale zjistila, že se její plaz pevně drží kůry a odmítá se rozvlnit. Teprve po dlouhé době dokázala, že křeč v jejím plazu povolila, ale ani pak se neodvážila podívat na místo, kde kus kůry chyběl.

„Hej, vy tam,“ zabubnovala stále ještě trochu staženým plazem. „Jak jste se do té zatracené díry dostala?“

„Výtahem,“ odpověděla Nula gaussů.

„Výtahem?“

„To je takové zařízení na ježdění nahoru a dolů. Ale bez proudu nefunguje, takže to vypadá, že tady budu muset zůstat, dokud proud zase nepustí. Mohla bys, prosím tě, říct svému vychovateli z dětského domova nebo nějakému jinému dospělému, že jsem tady dole a aby mi sehnal nějakou pomoc?“

„Já nepotřebuju žádného učitele, kerej by mi utíral vyměšováku,“ ohradila se Skvrnitý vršek dotčeně. „Umím se vo sebe postarat sama!“

„To je mi líto.“ Nula gaussů byla poněkud šokována vulgaritou jejího vyjadřování. „Nevidím tě, a proto jsem si myslela, že jsi mládě. Uvázla jsem tady s hladovými laboratorními zvířaty a potřebovala bych, aby někdo rychle uvedl výtah do provozu. Mohla bys najít ochránce veřejného klidu nebo někoho, kdo by upozornil příslušná místa?“

„Žádnou řinčilu shánět nebudu,“ prohlásila Skvrnitý vršek rozhodně. „Navíc jsou stejně rozteklé. Všichni jsou rozteklí. Vy a Růžochlup jste jediní živí tvorové, který jsem v Zářícího Nebi potkala.“

Jak Skvrnitý vršek mluvila, pomalu ztrácela strach z výšky a nakonec se připlazila až k okraji čtvercové díry v kůře. Teď se mohly ona a Nula gaussů vidět navzájem.

„Ty jsi mládě.“ Nula gaussů cítila, jak se v ní při pohledu na vyhublé, špinavé čili mládě probouzejí ochranné pudby. „Co se ti stalo? Jsi celá upatlaná od barvy. Zůstal někdo z tvého klanu, aby se o tebe postaral?“

Skvrnitý vršek na okamžik zaváhala a pak řekla: „Ne.“

„Pak za tebe zodpovídám já, alespoň dokud nenajdeme někoho z tvého klanu. Jmenuji se Nula gaussů. Jsem profesorka zdejšího institutu. Ale nejdříve se budu muset dostat odsud a moje zvířata také.“

Jsou strašně hladová a nerada bych je krmila laboratorními rostlinami.“

Sáhla pod prolomený střešní plát a vytáhla odtamtud prázdnou klec. Pak se začala posouvat po šikmém úseku mezi dvěma pláty do rohu své poničené podzemní laboratoře a přidala klec k ostatním. S viditelnými obtížemi pak vyšplhala na klece, až jedno její oko vyčnívalo z otvoru jen kousek od Skvrnitého vršku. Teď, když si ji prohlédla zblízka, poznala, že Skvrnitý vršek je jedno z odložených líhňat, které vyrůstají na skládkách na západní periférii. To vysvětlovalo její drsnou mluvu. Rin Tin Tin se protlačil blíž, aby se od ní nechal pohladit za to, jak dobře splnil svůj úkol.

„Nedostanu ven víc než jedno oko,“ postěžovala si Nula gaussů. „Zkouším to pořád dokola už celé dvě poslední otáčky, ale nedokážu se dostat dost vysoko, abych se vytáhla nahoru. Potřebuji víc klecí nebo něčeho takového, abych po nich mohla vyšplhat. Nějaké klece bys možná našla v budově vedle výtahu.“

„Když já nevím,“ namítla Skvrnitý vršek, pohladila plížila a pak si ho přitáhla blíž, aby si ho pochovala. „Připadá mi to jako spousta práce.“

„Rin Tin Tinovi přátelé mají strašný hlad,“ řekla Nula gaussů a rýpla plazem do Fufíka, Mufíka, Chundeláče a Pufíka, aby se rozcvrlikali.

„Tak dobře,“ přisvědčila Skvrnitý vršek po delším váhání. „Nemůžeme přece nechat plížily roztéct hlady. Pojd', Růžochlupe. Ukaž mi, kde najdu ty blbý klece.“

Nula gaussů a zvířata se dostali ven ještě před příští otočnou. Profesorka pak našla laboratorní zásoby potravy pro zvířata a s jistým zdráháním souhlasila, aby je Skvrnitý vršek nakrmila, zatímco ona prozkoumala budovu Institutu Vnitřního oka a město kolem. Bylo to horší, než se obávala. Nejen že všichni ostatní cílové byli mrtví, ale stejný osud potkal i všechna zvířata a rostliny. Zašla do zoo, kde zamířila rovnou ke klecím s obřím severským lezounem a mršty. Všichni byli rozteklí. Jediní lezouni a mršti, kteří zůstali, byli její miniaturizovaní hybridní domácí mazlíčci. V jednom zahradnickém obchodě našla nějaká semena rostlin, ale nebyla si jistá, jestli přežila bouři pronikavé radiace, která všechno ostatní upekla. Naštěstí bylo alespoň konzervované jídlo v obchodech požitelné. Mohou tak i se zvířaty přežít dost dlouho, aby stačili zasít a sklídit první úrodu.

Když se Nula gaussů vrátila do Institutu Vnitřního oka, zjistila, že Skvrnitý vršek narovnala klece a nějaké bedny tak, aby vytvořila příbytek pro zvířata, a teď si s nimi šťastně hrála.

Když se ta uzlounka s velkými odznaky vrátila, Skvrnitý vršek si všimla, že vyměnila levné plastové distinkce, které měla v díře, za drahé kovové. Skvrnitý vršek setřásla chumel plížíků, kteří ji obklopili ze všech stran, včetně jakéhosi minimršta, a vyšla ven. Z vlnění profesorčiných očí pochopila, že má starosti.

„Celé živočišné druhy vyhynuly. Jsou pryč!“ prohlásila Nula gaussů. „Zůstala jenom moje laboratorní sbírka a ta je tak *omezená*!“

„Mně se zdá, že máme všeho hromadu,“ namítla Skvrnitý vršek. „Vobchody jsou plný bašty, a když budeme chtít něco extra fajnovýho, můžeme si dát některýho z tvejch plížíků. Jak chutná tamten proužkovanej?“

„Ne!“ zvolala Nula gaussů, kterou už při pouhé představě, že by někdo chtěl ublížit jejím mazlíčkům, zachvátila panika. „Nesmíme je sníst. Jsou to poslední zvířata na Vejci. Musíme je rozmnožit, abychom zachovali druh. A rostliny také. Jsou to poslední rostliny vůbec. Musíme zachránit i rostliny.“

Doplazila se k okraji jámy a podívala se na tucty a tucty rostlin mnoho milimetrů dole. Po nějakou dobu tam přežijí, ale aby se zachovaly pro další generace, musejí být ony nebo jejich semena vysazeny do kůry. Pokud *budou* nějaké další generace.

Skvrnitý vršek se mlčky připojila k Nule gaussů, která hleděla dolů na rostliny. Pocit nedospělého těla tak blízko vedle jejího zbořil poslední zábrany stárnoucí profesorky proti pečovatelskému syndromu. Rozprostřela svůj líhněcí plášť a zakryla jím zjizvený, příšerně zmalovaný a skvrnami zohyzděný vršek mláděte.

Skvrnitý vršek už viděla dělat dospělé číly spoustu podivných věcí, ale když si ta uzlounka vytvořila dlouhý hřeben těsně pod očními pouzdry, byla to pro ni naprosto nová zkušenost. Hřeben se proměnil v jakousi blánu, kterou přikryla její skvrnitý vršek.

Zaplavily jí zvláštní pocity. Nebylo to sice tak intenzivní, jako když hrála oční hry s Pomačkaným plazem, ale bylo to konejšivé, hřejivé a vzbuzovalo to v ní pocit *bezpečí*. Konečně si mohla odpočinout od té neustálé bdělosti, která jí pomáhala udržet se naživu už od svých prvních otáček na skládce, kdy na ni a jí podobné podnikali lovy divocí plížíkové.

Někdo o ni pečoval. Někomu na ní záleželo. Skvrnitý vršek zatáhla všechny oční stopky do pouzder a stáhla svoje tělo do malého, vejčitého oválku ukrytého pod líhněcí přikrývkou. Profesorka se jí líbila a ona se líbila jí. Měla ráda zvířata a zvířata měla ráda ji. Napadlo ji, jestli tohle je ten pocit, že patří k nějakému klanu, a rozhodla se, že pokud bude chtít i profesorka, zůstane u ní.

ČAS: 06:58:08 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Poslední místo, kam se Po-Po podívala, bylo omlazovací středisko. Přesně podle jejího očekávání byli všichni mrtví, dokonce i „dračí rostliny“ vytržené z kořenů. Velké dračí krystaly, které zajišťovaly jejich stabilitu, se teď leskly na kůře. Když se plazila kolem nehybného těla, ucítila slabé elektronové tetelení a zastavila se.

„Poplach! Poplach!“ šeptal kovový hlas. Připlazila se k robotovi blíž. Jeho tělo se nehýbalo, ale elektronové tetelení trochu zesílilo.

„Poplach! Poplach!“

„Už je po všem,“ zabubnovala Po-Po plazem do kůry. Robot pokračoval v povykování, jako by ji ani neslyšel. Po-Po přepnula na elektronový šepot. „Už je po všem,“ zopakovala, přičemž použila své tělo k vybuzení oscilací v moři elektronů, jež je obklopovalo.

„Poplach! Kůrotřesení! Aktivujte plán dvě! Zavolejte doktora!“ povykoval robot.

„Přestaň!“ nařídila mu Po-Po, která vlastnila deset osobních robotů. „Poplach skončil! Restartuj se! Referuj o situaci!“

„Porucha tří veletuctiny,“ řekl robot. „Musím se spojit s lékařem. Došlo k nehodě.“

„Stop! Restartuj se! Poplach skončil! Pověz mi, jak se dá aktivovat komunikační linka do Zářícího Nebe.“

„Musím se spojit s lékařem,“ namítl robot. „Vy nejste lékař.“ Pak zmlkl.

Po-Po byla poněkud vyvedená z míry. Robotovy oči byly nefunkční. Jak mohl vědět, že není lékařka? Vrátila se do hlavní kanceláře a tam našla pozůstatky MUDr. Sabin-Salka, vyjmula jeho distinkce a zasadila si je na místa některých svých šperků. Pak se vrátila k robotovi, ale příliš se k němu nepřibližovala. Plazovou intonaci doktora Sabin-Salka dokázala sice napodobit poměrně slušně, ale nikdy ho neslyšela šeptat. Teď to musela zkusit.

„Pověz mi, jak mám opravit komunikační linku do Zářícího Nebe,“ přikázala robotovi.

„Otevři skříň,“ odpověděl robot.

Po-Po se překvapeně rozhlédla a v rohu místnosti uviděla velkou kovovou skříň. Stěny místnosti byly značně poškrábané v místech, kde do nich skříň narážela. Po-Po přistoupila ke skříni a přečetla si značně vybledlou nálepku na ní. Byl to další robot! Podle nálepky to byl opravář strojů určených pro další enzymovou banku, připravený k odeslání do omlazovacího střediska. Po-Po odstranila pojistky a odsunula těžké víko. Z polokoule o velikosti plížíla se vysunulo tisíc očí, které se rozhlédly kolem. Na polokouli byl symbol útesničky.

„Energii!“ řeklo to. Zadní strana skříně odpadla a robot vyjel na vlnícím se podvozku ven. Zastavil se u poškozeného robota, aby si s ním vyměnil informace, pak se přesunul do místnosti se zařízením na výrobu enzymů, kde našel částečně nabitý akumulátor, a dobil se z něj. Po-Po se plazila za ním. Robot ji ignoroval a začal stavět převržený stroj na výrobu enzymů.

„Stop!“ poručila mu Po-Po. „Oprav komunikační linky se Zářícího Nebem.“

„To není moje práce,“ odpověděl robot. „Mou prací je udržovat omlazovací centrum v provozuschopném stavu.“

„Reset!“ nařídila. „Omlazovací středisko nemůže fungovat bez lékařů. Všichni lékaři jsou mrtví. Je třeba zavolat lékaře ze Zářícího Nebe. Musíš opravit komunikační linky do Zářícího Nebe, aby odtamtud mohli být přivoláni lékaři.“

Robot, který opravoval poškozený stroj na výrobu enzymu, se zarazil. Přesunul se do hlavní kanceláře, našel jeden z panelů videolinku a otevřel ho. Provedl několik testů funkce a pak se přesunul k dalšímu panelu. Jelikož ani jeden z nich nefungoval, vzal část z jednoho panelu, jinou část z druhého panelu, kousek ze třetího a všechno to namontoval do čtvrtého. Pak se odplazil z místnosti, aby se za okamžik vrátil s malým energetickým zdrojem a ten připojil k panelu. Znovu se pustil do testování.

„Komunikační linka je opravena. Zářícího Nebe se nehlásí,“ oznámil a vrátil se k práci na opravě enzymového stroje.

Po-Po vyzkoušela panel videolinku. Za svůj život měla tolik hovorů na daleké vzdálenosti, že už znala veškeré zrnění obrazovky i všechny šумы, které indikovaly stav různých částí komunikačního zařízení. Signál se patrně bez potíží dostal do centrály v Bílé Skále,

ale odtamtud do Zářícího Nebe bylo spojení mrtvé. Pokusila se přimět robota, aby šel do Bílé Skály a opravil centrálu, ale ten odmítl opustit středisko. Nakonec to vzdala a rozhodla se, že se do Bílé Skály vypraví sama.

Jakmile aktivovala svůj letoun, rozvibrovala se jeho podlaha automaticky přehrávaným vzkazem ze záznamníku.

„Po-Po! Ozvěte se na kanálu 36! Po-Po! Ozvěte...“

Komunikační zařízení už bylo na kanál 36 naladěno a stačilo jen zapnout vysílač.

„Tady Po-Po,“ řekla.

Po dvou dlouhých veletuctinách se ozvala dychtivá odpověď. „Tady poručík Shannonova kapacita, Po-Po. Jste v pořádku? Okamžitě vás přepojím na admirála.“

Paluba letounu se začala třást známým chraptivým hlasem. Zněl ještě rozčileněji než poprvé. „Vaše chování je naprosto neomluvitelné!“ soptila admirál Hohmannův přenos. „Od této chvíle s vámi chci mít kontakt každou otáčku, vždy v době otočny. Rozuměla jste? Kde jste byla?“

„Snažila jsem se někoho sehnat,“ odpověděla Po-Po. „Neměla jsem úspěch. Co vy?“ Další čekání na odpověď.

„Také ne,“ řekla Hohmannův přenos. „Co si jen počnu? Je s námi konec!“ Následovala dlouhá odmlka. „Kdybychom jen měli tam dole někoho jiného než *pitomou* holovidní bavičku!“

Linka se s cvaknutím odpojila. Po-Po se chystala vypnout komunikační zařízení, když tu se opět ozval Shannonova kapacita.

„Je tu ještě někdo, kdo by s vámi chtěl mluvit,“ řekl.

„...Haló?... je tam Po-Po...?“ ozval se nesmělý hlas. „Já... ehm... setkali jsme se spolu před nějakým časem... vlastně ne tak docela *setkali*... viděl jsem vás, když jste procházela omlazovacím střediskem... jmenuji se Útesník... mám konstrukční společnost... nebo jsem spíš míval.“

Tohle už Po-Po znala velice dobře. Další muž okouzlený jejími velkými očními pouzdry.

„Vzpomínám si na vás,“ řekla svým nejlepším jevištním hlasem. „Doktor povídal, že potřebujete nějaká cvičení navíc. Mně to tak nepřipadalo. Podle mě jste vypadal docela dobře.“

Další dlouhé čekání a pak Útesník odpověděl. Tentokrát to znělo mnohem sebejistěji. „Vy jste taky vypadala velice dobře,“ řekl. „A vsadím se, že teď, po omlazení, vypadáte ještě mnohem lépe.“

„...Kéž bychom měli videospojení,“ vmísil se do hovoru Shannonova kapacita.

„Od hvězdotřesení uplynulo dvacet otáček,“ pokračoval Útesník. „A vy jste jediná, s kým jsme se zatím dokázali spojit. Promluvil jsem si s několika číly, kteří vás znají, tady na stanici, a pak jsem si vzal na pomoc naši knihovnu - bohužel, je velice omezená. Teď ale o vás vím, že jste sama produkovala svoje vystoupení, spravovala jste si své finance, řídila jste početný personál včetně tuctu robotů a pilotujete vlastní letoun. Vy *nejste* pitomá.“

Zaváhal a pak pokračoval. „Myslíte, že by se z vás mohl stát inženýr?“

„Jistě,“ odpověděla. „Kdybych měla dobrého učitele a spoustu času. Proč se ptáte?“

Odpověď od Útesníka přišla o dvě veletuctiny otáček později. „Admirál má v podstatě pravdu. Jsme tady uvězněni. Nemáme žádný prostředek, jak se dostat dolů na Vejce vlastními silami a přitom nehavarovat. Nemůžeme si přistávací zařízení postavit, protože na to nemáme nástroje a suroviny. Potřebujeme něco, co by ‚zachytilo‘ některý z dopravních prostředků, které máme k dispozici. Všechny smyčky jsou zbořené, ale možná by se dal obnovit jeden z gravitačních katapultů - pokud nejsou příliš poškozené.

Podle mě by se k tomu dali použít roboti na Vejci,“ pokračoval Útesník. „Jelikož ale při komunikaci z oběžné dráhy na povrch Vejce a zpět dochází k dvouveletuctinové prodlevě, přímo odsud je řídit nemůžeme. Kdybyste nám v tom pomohla, mohli bychom vám posílat informace nutné k opravě. Nejdříve ale bude nutné sehnat roboty a dopravit je na jeden z pólů. Dokážete to?“

„Nějaké roboty jsem už našla,“ odpověděla Po-Po. „Jsou stejně mrtví, jako cokoli jiného. Až na jednoho. Našla jsem ho v krabici v omlazovacím středisku na západním pólu. Je dokonale funkční, až na to, že nechce dělat nic jiného než opravovat zařízení střediska. Vyzkoušela jsem na něj všechny triky, které jsem dokázala vymyslet, ale jediné, čeho se mi podařilo dosáhnout, byla oprava videokomunikačního zařízení. Bohužel tohle je jediný funkční robot, kterého jsem našla. Bojím se, že k opravě gravitačního katapultu se použít nedá.“

Přestože byl Útesníkův hlas zkreslený přenosem, Po-Po v jeho odpovědi jasně rozpoznala znaky deprese. „Takže budu muset vymyslet něco jiného,“ řekl. „Zatím na shledanou.“

„Na shledanou, inženýre Útesníku,“ odpověděla Po-Po co nejpříjemnějším tónem. „Hovořit s vámi pro mne bylo skutečným potěšením. Doufám, že se osobně setkáme brzy.“

Dvě veletuctiny otáček čekání strávila přemýšlením, jak dlouho teď bude muset být na všechno sama.

Když hlas Po-Po zkreslený rudým gravitačním posuvem konečně dorazil k Útesníkovi, zněl namísto jejího obvyklého sytého kontraaltu jako smyslný šepot, jaký se obvykle slýchá jen v soukromí milostných podušek. „...Ehm... ano,“ zakoktal Útesník. „Bylo mi skutečně potěšením... potěšením hovořit s vámi... ach... Po-Po... opravdovým potěšením...“ A linka umlkla.

O dvě otáčky později se Po-Po vrátila do omlazovacího střediska, plně dekorovaná doktorskými distinkcemi. Údržbářský robot už opravil pomocný generátor a spustil zařízení na výrobu enzymů. Jakmile tohle udělal, mohl se pustit i do záležitostí s nižší prioritou, takže odtáhl rozteklá těla a uklidil místnosti. Nyní se pokoušel zprovoznit druhý stroj na výrobu enzymů. Po-Po proklouzla do hlavní kanceláře a pokusila se tam zjistit, jak vlastně středisko fungovalo, aby mohla lépe hrát roli lékaře. Paměťové banky byly bohužel bez energie, takže šla za robotem a postěžovala si mu. Oprava mu zabrala dvě otáčky, ale nakonec se mu podařila a všechna zařízení fungovala.

Brzy nato Po-Po zjistila, že paměť obsahuje pouze prázdné soubory. Všechna data byla vymazána radioaktivitou během otřesů. Zašla do staré kanceláře doktora Sabin-Salka a vzala si z jeho svitkové stěny několik svitků. Až na sotva patrné značky na okrajích byly také prázdné. Svoje zjištění nahlásila na orbitální stanici Západní pól.

„Proč jste stále na západním pólu?“ otázala se Hohmannův přenos rozčileně. „Měla byste pátrat po robotech nebo něčem užitečném!“ Od chvíle, kdy jí Shannonova kapacita oznámil tu zlou novinu balancoval její chraptivý hlas na pokraji paniky. „Že budou vymazané paměti, se dalo čekat, ale svitky?“

„Dokonce i chuťové destičky,“ řekla Po-Po. „U vchodu do střediska byla chuťová tabulka, a teď je úplně bez chuti.“

Zpožděná odpověď Hohmannova přenosu byla ještě horší než obvykle. „Civilizace je zničená! Co budeme dělat?!“

Po-Po se ani neobtěžovala odpovídat. Vypnula komunikační zařízení a vrátila se vybojovat další kolo války důvtipu s robotem. Zjistila, že nejprve bude muset zrekonstruovat většinu instrukcí pro

provoz omlazovacího střediska z jeho vnitřní paměti. Až je bude znát, musí vymyslet způsob, jak robota přimět, aby opravil její letoun.

Nakonec se jí to přece jen podařilo. Nechala ho, aby přinesl z letounu nabité akumulátory jako ‚naléhavý náklad‘ a položil je vedle akumulátorů pohánějících enzymové zařízení. Pak ho poslala něco opravit do kanceláře a přepojila kabely akumulátorů. Poté nechala robota, aby ‚naléhavý náklad‘ odnesl zpátky do letounu. Teď mohla odletět kamkoliv na Vejci. Bohužel však nebylo kam letět.

ČAS: 06:58:09 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Těžké vejce konečně přišel k sobě. Mlhavě si vzpomínal na palčivou bolest v očních bulvách. Bolest cítil stále, ale teď to byla tupá bolest. Protáhl své oční stopky, aby se ujistil, že nemá oči zasunuté v pouzdrech, ale stejně nic neviděl. Zaposlouchal se plazem a snažil se zjistit, kde je. Všude kolem něj vládlo ticho. Jediné, co slyšel, bylo dunění tekutinových čerpadel a tlumené rachocení z nitra Vejce.

Začaly se mu vracet střípky paměti. Vzpomínal si, jak se poslepu plahočil horami východního pólu, šílený bolestí. Pak našel skluzavku. Plazil se, padal, klouzal temnotou. Nová bolest, když narazil na přerušovaný úsek skluzavky. Křičel o pomoc do kůry, dokud jeho plaz nebyl celý rozdrásaný, ale žádná pomoc nepřicházela. Pak bolest hladu přehlušila všechny ostatní bolesti. Nakonec našel jídlo. V chapadle svíral kus jídla připravený k strčení do zažívací kapsy. Umíral hladu. Ale z nějakého důvodu ho nedokázal pozřít.

Ucítil něco pod plazem. Bylo to tělo jiného číly. Pohyboval plazem dokola a ohmatával mrtvé tělo - velké ženské tělo. Hrubé ostří z něj vyrvalo velké kusy masa. To ostří svíral v jednom z chapadel. V druhém měl kus jídla. Vytvořil si úponek a začal jídlo ohmatávat. Bylo hladké, oblé a měkké, jakoby kožnaté...

„Vejce!“ zvolal a jeho plaz divoce rozvibroval kůru. „Málem jsem snědl vejce!!!“

Znovu začal šílet.

S divokým máváním očními stopkami vrátil vejce zpátky do jeho matky, pak vrávoravě lezl opuštěnými ulicemi. Našel obchod s otevřenými dveřmi. Byl to dužinový bar. Prodral si cestu kolem těla rozteklého barmana a našel zásobník váčků s dužinou. Nedokázal

přečíst nápisy na nich, ale poté, co jich několik vyprázdnil, mu na tom už nezáleželo. Tupá bolest v očích zmizela. Najednou se cítil docela dobře. Skvěle. Nacpal si kapsy tolika váčky, kolik jich dokázal pobrat, a vyplazil se zpátky na ulici.

„Haló!“ zvolal. Žádná odpověď.

Nesmíš se přestat pohybovat. Musíš někoho najít.

Těžce vlekl své přetížené tělo po ulici a cestou našel jiné otevřené dveře. Tyto vedly do opravářské dílny. Možná se mu podaří najít dobrý nůž. Našel spoustu nástrojů, ale nůž mezi nimi nebyl. Zvedl nástroj, který byl v držáku vedle pracovní podložky. Byl to svářecí hořák. Využíval nádržek s tekutinami, které po promíchání vydávaly velice horký plamen. Hořák byl automatický. Okamžitě z něj vytryskl tenký paprsek ohně a popálil Těžkému vejci kůži. Ten zaječel šílenou bolestí a panikou, že zase cítí strašný žár. Jeho kapsy vyvrhly váčky s destilovanou dužinou, a když konečně pustil hořák, vznítily se váčky jasně fialovým plamenem.

„Já zase vidím!“ zvolal Těžké vejce, když mu sežehlý konec jedné z jeho očních stopek přinesl slabý obraz intenzivního světla. Obklopen plameny, přikládal do ohně jeden váček za druhým, aby žár ještě zesílil. Zařízení dílny vzplálo a žár vyhnal Těžké vejce na ulici. Pak vybuchly nádrže se svářecí kapalinou.

Když Po-Po znovu zapojila komunikační zařízení, oznámili jí dobrou zprávu.

„Pozorné čidlo na orbitální stanici Východní pól zaznamenal ohnivou explozi v Mrštím výstupu na úpatí hor východního pólu,“ řekl poručík Shannonova kapacita. „Mohl by to být signál nebo by to také mohla být opožděná reakce na hvězdotřesení. Zatím je to jediný projev života, který jsme na Vejci zaznamenali.“

„Pak je to naše jediná naděje,“ řekla Po-Po. „Hned tam vyrazím. Vezmu si letoun, ale nepoletím, to vyžaduje příliš mnoho energie. Budu klouzat těsně nad povrchem, kde mají odpudivé generátory dost hmoty, o kterou by se opřely. Takto mohu cestovat několikrát kolem Vejce, aniž bych vybila akumulátory.“ Odmlčela se. „Strašné plýtvání. Mám tady superdrahou hračku, která dokáže létat po obloze, a přitom ji používám jako pitomý klouzák.“

Po-Po nechala robota, aby se staral o omlazovací zařízení, a zamířila v malé výšce nad povrchem Vejce k východnímu pólu. Metr

po neplodném metru ubíhal pod trupem letounu, jak klouzala nad sálající žlutobílou kůrou.

Vyhnula se troskám odpalovací smyčky roztroušeným na kůře a přistála na rovném prostranství na předměstí Mrštího výstupu. Když nenašla nic, k čemu by letoun upoutala, ujistila se alespoň, že se její stroj nenachází poblíž ničeho pevného pro případ, že by došlo k dalším otřesům. Než ho opustila, zavolala ještě na kosmickou orbitální stanici Východní pól, která ji visela nad vrškem, a počkala si na odpověď.

„Záře se objevila nad východním okrskem,“ informoval ji Pozorné čidlo. „Mohla by to být stará část města na konci supravodivé skluzavky, používané dělníky Útesníkovy konstrukční společnosti, kteří pracovali na kosmické fontáně. Stačí, když najdete východozápadní cestu a zamíříte po ní k horám.“

V tom okamžiku se do hovoru vmísil jiný hlas. Byla to Hohmannův přenos.

„Za každou cenu *musíte* ochránit náš letoun,“ varovala ji. „Možná, že oheň vznikl při drancování města. Vezměte si s sebou zbraně a hlaste se každou tuctinu otáčky.“

„Žádné zbraně nemám a jen dostat se odsud do snadného směru mi bude trvat dvě tuctiny,“ odsekla Po-Po. „Kromě toho, jediný oheň, to zrovna nevypadá na drancující davy. Ohlásím se, až se vrátím.“

Když se Po-Po plazila opuštěným městem, zmocnil se jí pocit nervozity. Pohybovala se co nejtíšeji a každou chvíli se zastavovala, aby se zaposlouchala. Nakonec uslyšela hlas. Byl to vysoký tenor vyluzovaný mužským plazem. Hlas zněl opile a trochu vyšinutě. Rychle zamířila jeho směrem a postupně začala rozeznávat melodii. Byla to *její* píseň, „Oviň své oko kolem mého“.

Došla ke křižovatce a nahlédla do boční uličky. Od jednoho plazníku k druhému se tam potácel špinavý, opilý chlap. Tam, kde měl mít oční bulvy, měl na konci stopek jen mokvající boláky. Z kůže pokryté puchýři mu visely cáry. Po-Po šokovaná jeho stavem zůstala stát uprostřed křižovatky a dívala se, jak se potácí směrem k ní. Její první reakcí byl odpor. Ten se však změnil v lítost, když si uvědomila bolest a utrpení, které ten muž zakusil, zatímco ona pohodlně cestovala v luxusním letounu. Zpíval právě třetí verš její písně a ona se k němu svým hlubokým kontraaltem tiše připojila.

„...bud' můj, mým přítelem se staň,
bud' můj plaz i můj líhnecí plášť:
Oviň své oči kolem mých...“

Mužův hlas se zachvěl a ona začala zpívat hlasitěji.

„Tak teď už jsem zešílel *doopravdy*!“ řekl si muž nahlas a odhodil napůl vymačkaný vak s levnou dužinou na plazník.

„Ne. Nezešílel,“ zvolala Po-Po a vyrazila přímo k němu.

„Tak takové je to, když umíráš?“ zamumlal muž, který stále ještě nesměroval vibrace svého plazu k ní. „Celý život jsem toužil po Po-Po. Teď si představuji, že je tu se mnou.“

„Já *jsem* tady,“ odpověděla Po-Po svým nezaměnitelným hlasem. „Jsem *skutečně* Po-Po, po které jsi toužil, a přišla jsem, abych se o tebe postarala.“ Připlazila se až k Těžkému vejci, něžně ovinula tři svoje oči kolem jeho popálených pahýlů a vedla ho do nemocnice, kterou našla o několik bloků dále. Zatímco se plazili bok po boku, zpívala mu.

V nemocnici mu vyčistila kůži, natřela mu puchýře hojivou masťou, ovázala mu oční pahýly a naplnila jeho trávicí kapsy slušným jídlem. Pak se s ním pomilovala.

Soustředila se na jeho mohutné tělo a zcela ignorovala skutečnost, že nemá oči. Plaz Těžkého vejce masíroval její vršek a působil jí rozkoš, zatímco se jí dvanáct jeho očních pahýlů ovíjelo stále těsněji kolem stopek, až se jejich oční pouzdra vzájemně dotýkala. Otvůrky ve spodních částech jeho pouzder se otevřely a krůpěje tekutiny z jeho těla svlažily její čekající záhyby. Touha obou z nich byla konečně ukojena. Po-Po se pod ochablým plazem Těžkého vejce uvolnila, zatímco si kapičky semene hledaly jejím tělem cestu k vaječníkům.

ČAS: 06:58:11 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Obrazovka v nádrži potemněla a nepředstavitelná síla prudce zacloumala Pierrovým tělem plovoucím ve vodě. Po tři dlouhé sekundy se Drakobijcem rozléhal poplachový signál počítače snažícího se opravit poškození a obnovit chod. Pak se dělené obrazovky zabudované do stěn nádrží konečně opět rozsvítily.

„Hlas stav,“ řekl Pierre.

„Hvězdotřesení na Dračím vejci,“ odpověděl počítač. „Systém utrpěl poškození vlivem gama záření a gravitačních vln. Stav 82% funkční.“

„Byli jsme vystaveni silné dávce tvrdého záření,“ řekl Cesar ze své části dělené obrazovky. „Ti, kteří jsou v nádržích, dostali 120 remů. Poloviční smrtelná dávka je 500 remů.“

„Amalito!“ zavolal Abdul. „Amalito! Ozvi se!“

Nikdo neodpověděl.

„Něco se stalo,“ řekl Abdul. Začal odčerpávat vodu ze své nádrže.

„Lékař jsem tady já,“ namítl Cesar. „Já se na ni půjdu podívat.“

„Na povrchu Vejce došlo k rozsáhlým katastrofám,“ oznámila Seiko. „Veškerá aktivita ustala. Už jsem spustila mapovače.“

„Spojení s Vejcem bylo přerušeno,“ hlásila Jean. „S orbitální stanicí Východní pól jsme ztratili kontakt.“ Její obličej na obrazovce vystřídal číla blikající v intervalech po desetině sekundy.

„Nějaký život dole v Zářícího Nebi?“ zeptal se Pozorné čidlo.

„Ne,“ odpověděla Seiko. „Zahlédli jsme tepelný zášleh na východním pólu.“

„O tom víme,“ řekl Pozorné čidlo.

„Vysokoenergetické vozidlo mířící ze západního pólu na východní pól,“ pokračovala Seiko.

„Víme.“

Jedna ze Seičiných obrazovek ukázala planoucí kruh vykreslený počítačem kolem Zářícího Nebi. „Ostrůvek nové vegeta—“

„Kde?!“ skočil jí do řeči Pozorné čidlo.

„Institut Vnitřního—“

Seiko zmlkla. Číla zmizel.

„Doktore!“ zavolal Pierre. „Už jsi našel Amalitu?“

„Ano,“ odpověděl Cesar. „Je mrtvá.“

„Nemyslím, že bychom měli odletět s Otisem, dokud se to tady nějak nevyřeší.“ Pierre přikázal počítači, aby zrušil plánovanou změnu dráhy deorbiteru. Bude to trvat skoro celý den, až se asteroid zase dostane tam, odkud si ho mohou přivolat.

ČAS: 06:58:20 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Po-Po se opět ohlásila z letounu. Těžké vejce přivedla s sebou. Bez něho by sice mohla putovat rychleji a vyzvednout by ho mohla

později letounem, ale ani jeden z nich se nechtěl odloučit od toho druhého.

„Kde jste byla celou tu dobu!“ vybuchla Hohmannův přenos, když ji spojili s letounem. „Umírala jsem strachy, že jste udělala nějakou pitomost a my jsme přišli o jediný použitelný stroj na Vejci. Proč vám to trvalo tak dlouho?“

„Našla jsem někoho, kdo přežil, admirále. A potřeboval ošetření. Jmenuje se Těžké vejce. Byl směnovým předákem na projektu kosmická fontána. Rád by hovořil s Útesníkem.“

„Chtěl bych mu říct, jak je mi líto, že jsme přišli o fontánu,“ řekl Těžké vejce.

Po delší odmlce se ozval Útesníkův hlas. „Jsem rád, že přežil někdo z mých lidí. Jakmile se odsud dostaneme, začneme stavět novou fontánu. Je to skutečné štěstí, najít na Vejci zkušeného mechanika. Čeká nás spousta práce. Nejprve se musíte podívat na gravitační katapult na východním pólu a říct mi, v jakém je stavu. Pak se pustíme do jeho opravy.“

Po-Po předala mikrofon Těžkému vejci.

„Skutečně rád bych to udělal, šéfe, ale nezůstalo mi ani jedno zdravé oko.“

„Těžké vejce byl v Mrštím výstupu jediný, kdo přežil,“ vysvětlila Po-Po. „Zatím jsme na Vejci jenom my dva.“

„Možná, že ne,“ vložil se do hovoru Pozorné čidlo. „Pozemšťané hlásili ostrůvek vegetace v Institutu Vnitřního oka v Zářícího Nebe. Polární orbitální stanice už jejich pozorování potvrdila. Měli byste se tam podívat.“

„A tentokrát buďte ve spojení!“ To byla admirál Hohmannův přenos. „Z těch věčných starostí mi přestávají fungovat zaživačící kapsy. Ted' necháte letadlo řídit tomu mechanikovi, že, Po-Po?“

„Jsem slepý, admirále,“ připomněl jí Těžké vejce.

Po-Po přerušila spojení a přidala motoru energii. Letoun začal klouzat nad cestou, která vedla přímo na západ do Zářícího Nebe. Široká silnice byla na mnoha místech vyboulená a lemovaly ji zbytky rozbitých klouzáků. Po-Po znala Zářícího Nebe poměrně dobře a zaparkovala poblíž Institutu Vnitřního oka. Pak s Těžkým vejcem bok po boku zamířili na pozemky institutu. Rostliny byly všude kolem.

Rostly tam snad všechny druhy a odrůdy rostlin, jaké si číla mohl představit, ale vždycky jen po několika exemplářích. Po-Po si utrhl několik zralých plodů a oba si po mnoha otáčkách konzervovaného

jídla konečně vychutnali něco čerstvého. Rostliny byly zjevně nedávno zasazené, protože kořenáče, ve kterých byly přineseny, byly ještě navršeny u záhonů. Oba naslouchali svými plazy, ale neslyšeli nic než nějaké plížily v klecích. Když se ale dostali blíž k nízké zídce budovy laboratoří, Těžké vejce se zastavil. Jeho citlivý plaz něco zachytil.

„Nedaleko si někdo mumlá.“

Vešli do kancelářského oddělení institutu a našli čílí ženu, která něco psala. Byla stará a kolem těla měla kruh vědeckých odznaků. Po-Po si nedokázala vybavit, co přesně znamenají.

„Haló?“ otázala se zkusmo.

„Počkejte, jenom dokončím řádek.“ Vědecká pracovnice dopsala a zadívala se na ně všema očima. „Jsem Nula gaussů, doktorka magnetiky na zdejším institutu. Jsem ráda, že konečně někdo přišel, aby všechno zase uvedl do pořádku. Tady je to hrozné. Víte, že všechny svitky a molekulární paměti v knihovně jsou prázdné? Dělal jsem, co jsem mohla, pokusila jsem se zrekonstruovat svoje záznamy o výzkumu, ale teď, když se musím starat o zvířata a rostliny, nemám prostě na všechno dost času. Jsem tak unavená. Do smrti už nechci dělat nic jiného než se starat o vejce a líhnata!“

„Ale to nemůžete!“ zvolala Po-Po.

„Proč?“

„Alespoň teď ještě ne. My tři jsme poslední, kdo zůstal na Vejci živý,“ vysvětlila jí Po-Po. „Pokud má náš druh přežít, musíme obě klást vejce, hodně vajíček.“

„Na kladení vajíček jsem už příliš stará a unavená,“ namítla Nula gaussů. „Kromě toho, nejsme jediní, kdo přežil. Je tady ještě někdo.“

Plaz Nuly gaussů vyslal směrované volání. „Skvrnitý vršku, miláčku! Přijď sem, prosím tě. Máme hosty.“

ČAS: 07:02:06 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Teď, když se všechno více méně ustálilo na rutině, hlásila se Po-Po u komunikátoru jen každých deset otáček. Když zavolala tentokrát, byla Hohmannův přenos na schůzi, a Shannonova kapacita proto hovor přesměroval na Útesníka.

„Minulou otáčku přibýlo další líhně,“ oznámila mu Po-Po. „Takže teď už jich máme jedenáct. Těžké vejce začne velice brzy učit mladé

konstruktéry. Nula gaussů už se konečně smířila s tím, že pro samou péči o líhňata nemá čas na vědeckou práci. Zprvu jí připadalo obscénní zahřívát svá vlastní vejce, ale jako genová inženýrka pochopila, jak je důležité mít co nejpestřejší genofond, takže ,koná svou povinnost vůči budoucnosti‘, jak tomu říká, a pořád ještě klade vejce a stará se o ně zároveň.“

Po-Po se vesele zahihňala a teprve pak pokračovala. Pořád ještě cítila jisté rozpaky, když používala obscénní slova v běžném rozhovoru. „Také si vede záznamy o ,matkách‘ líhňat, takže se v příštích generacích budeme moci vyhnout incestům, nakolik jen to bude možné.“ Znovu se zahihňala. „Rozeznat ,potomky‘ Skvrnitého vršku nedá moc práce. Všichni jsou skvrnití.“

Pokud jde o zacházení se zvířaty, je Skvrnitý vršek geniální. Stačí, aby se na některé podívala, a řekne vám, jak se cítí. Naše stádečko se rychle množí a minulou otáčku nám Nula gaussů konečně povolila jeden kus sníst. Já zase začínám být docela dobrá v pěstování rostlin. Pozemky institutu už jsou plné ovocných a luskových rostlin a začali jsme je vysazovat už i mimo město.“

„Také pro vás mám dobrou zprávu,“ řekl Útesník po dlouhé pauze. „Konečně se nám podařilo navázat spojení s omlazovacím robotem ve středisku na západním pólu. Řídíme ho pomocí příkazů přenášných rentgenovými paprsky z orbitální stanice Západní pól. Robotovi se sice podařilo zprovoznit jen jediné zařízení na výrobu enzymu, ale do pěti veletuctů otáček ho bude mít dost na omlazení jednoho muže nebo menší ženy.“

„Skvělé!“ zajásala Po-Po. „Odvezeme tam Těžké vejce a po omlazení se mu vrátí zrak. Pak konečně budete mít někoho, kdo zjistí, co se stalo s gravitačními katapulty, a já se zase budu mít s kým podělit o práci s rostlinami.“

ČAS: 07:03:32 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Tentokrát zapnula Po-Po komunikátor dřív než v domluveném termínu. Její hlas zněl vážně. „Těžké vejce se právě roztekl. Myslím, že to jeho tělo prostě už dál nevydrželo.“

„Náš poslední mechanik! To je hrůza!“ začala bědovat Hohmannův přenos. „To už to rovnou můžeme vzdát.“

„Já to nevzdám,“ odpověděla Po-Po. „Předejte mi prosím Útesníka. Potřebuji od něj materiály na další hodinu začátečnické třídy konstruktérů a mechaniků.“

Zatímco čekala na Útesníka, v duchu se probírala rodokmenem nejstarších žáků mužského pohlaví. Pokud chtějí, aby se malá skupinka čílů na Vejci dál zvětšovala, bude je muset spolu se Skvrnitým vrškem začít učit i něčemu jinému než jen čtení, počítání, farmaření a práci se stroji.

OBĚŤ

ČAS: 07:08:13 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Po-Po nechala technickou třídu pracovat na úkolu a nyní učila žáky venku na pozemcích, jak rozeznat zralé lusky od nezralých. Plazem zaslechla hluk od líhněcí ohrádky. Nula gaussů, teď už velice staré, působilo potíže starat se o tak velké množství líhnat a současně zahřívat vajíčka. Po-Po nechala žáky na pozemku a vydala se k líhněcí ohrádce.

„Špatně vidí... špatně vidí... skvrňáci špatně vidí,“ ozývalo se ze skupiny neskvrnitých líhnat, které bránily třem skvrnitým, aby se také dostaly k jídlu, zlomyslné pošklebování.

„Já vám ukážu, kdo špatně vidí!“ zvolalo jedno ze skvrnitých a vrhlo se na své trýznitele. Přitom nabralo takovou rychlost, že vyjelo až na vršek jednoho z chlapců a začalo do něj bušit ostrým kusem kůry. Nula gaussů právě seděla na vejcích, a tak na ně mohla jen z dálky pokřikovat.

Přepracovaná, rozmrzelá a vzteklá Po-Po se vrhla mezi rozjívená líhnata a několika pádnými údery chapadel je rozmetala kolem sebe. „Už toho bylo právě tak akorát!“ zvolala a zuřivě si je měřila svýma tmavýma očima. „Okamžitě se přestaňte prát a hezky jezte.“ Líhnata se pomalu začala scházet zpátky k jídlu a některá při tom plačtivě kňourala. Nula gaussů konečně přišla a tlačila před sebou nové líhně.

„Nevím, co si s nimi počít,“ povzdechla si Nula gaussů unaveně. „Připadá mi, že se každou otáčku perou víc a víc. Pořád jim říkám, že všichni musíme pracovat společně, ale vůbec mě neposlouchají.“

„Možná se tolepší, až některá líhnata dospějí natolik, že nám budou moci pomáhat,“ odpověděla Po-Po a předtím, než se vrátila na školní pozemek, šla zkontrolovat technickou třídu. Žáci venku se opět hádali.

„Tenhle netrhej, ty hlupáku,“ říkal jeden skvrnitý žák neskvrnitému.

„Proč ne. Podle mě je úplně zralý.“

„Jsou v něm vajíčka kůroplže.“

„Jak to víš?“

„To je přece jasné,“ opáčil skvrnitý. „Jenom se podívej, jakou má barvu a jak je zbarvený tenhle lusk vedle něj.“

„Mně připadají stejné,“ namítl neskvrnitý.

„Protože máš jenom ‚obyčejné‘ oči.“ Skvrnitý žák natáhl se zjevnou pýchou čtyři růžové oči. „My skvrňáci máme i ‚zvláštní‘ oči a vidíme jimi i věci, které vy ‚obyčejní‘ nevidíte. Proto jsme něco víc.“

„Nejste!“ zaječel neskvrnitý žák a pozvedl hák, s jehož pomocí si přitahoval lusky z vyšších rostlin.

„Tak už *dost!*“ zaječela na ně Po-Po z dálky. „Jste žáci a chováte se jako hloupá líhňata!“

ČAS: 07:12:02 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Některé z očí Hohmannova přenosu, která se právě zabývala svítkováním, si všimly, že jedna z hvězd na obloze rychle nabývá na velikosti. Nechala svítek svítkem, a zatímco se hvězda stále zvětšovala, rychle se odplazila ke komunikačnímu panelu. Než tam dorazila, dala se už před hvězdou rozeznat jasně žlutá jiskřička. Byla to poslední z velkých mezihvězdných výzkumných arch, *Abdul Nkomi Farouk*. Teď už v dalekém vesmíru zůstávalo jen několik malých průzkumných lodí.

„Kosmická stanice Východní pól volá *Abdul*,“ řekla Hohmannův přenos. Než signál urazil zhruba třicetkilometrovou vzdálenost, která je dělila, uplynuly dvě minutiny. Během tohoto čekání *Abdul* vypnul pohon na principu zborceného prostoru a hvězda se vrátila zpátky na nebesa, zatímco loď zakotvila na oběžné dráze Vejce.

„Pátrající oko, kapitán mezihvězdné výzkumné lodi *Abdul*, se podle rozkazu hlásí na základně. Kapitán Dálkařka a admirál Ocelořez obdrželi souřadnice posledních dvou našich průzkumných lodí, a když jsme opouštěli Herkules X -1, stále po nich ještě pátrali. Jak to vypadá na Vejci? Dělali jsme si velké starosti.“

„Strašně,“ odpověděla Hohmannův přenos. „Jsme nuceni spoléhat se na schopnosti holovidní *bavičky* a ta nedokázala udělat za celé dva

veletucty otáček vůbec nic. Jakmile budete tady, svolám velkou poradu.“

Hlavní poradní kotel na kosmické stanici Východní pól byl nacpaný těly čílů. Větší shromažďovací místnosti všude na stanici byly stejně zaplněné číly, kteří sledovali poradu prostřednictvím videolinek.

„Je to už dva veletucty otáček, co strašné hvězdotřesení zničilo civilizaci na Vejci,“ začala Hohmannův přenos. „Udělal jsem, co bylo s tak nedostatečnou podporou z povrchu Vejce v mých silách, ale situace stále vypadá naprosto beznadějně. Jediný technik, který tam dole zůstal, se roztekl dříve, než jsme ho mohli zachránit. Nyní nám nezbývá než si vychovat nové techniky a jako učitelku máme jen holovidní bavičku.“

„Za daných okolností odvádí dobrou práci,“ namítl Útesník. „Problém spočívá v tom, že bez robotů a jiné techniky šetřící práci musejí všichni na povrchu Vejce trávit většinu času zajišťováním prostředků k obživě. Poskytujeme jim tolik rad, kolik můžeme, ale při dvouveletuctinovém komunikačním zpoždění je to velice těžké.“

„Jak dlouho to ještě bude trvat, než zprovozní gravitační katapult?“ zeptal se někdo.

„To záleží na tom, jestli Po-Po udrží situaci pod kontrolou a výuka žáků bude pokračovat,“ odpověděl Útesník. „Pokud to dokáže, pak by mohla po vybrání nejnadanějších žáků a jejich osvobození od ostatní výuky získat alespoň jednoho dostatečně erudovaného, který by mohl prohlédnout gravitační katapult na východním a západním pólu a referovat, v jakém je vlastně stavu. *Pokud* by poškození nebylo příliš velké, mohli bychom za další veletuct otáček - možná dva - vyškolit dost mechaniků, kteří by závadu odstranili, zprovoznili energárnu a pak uvedli do provozu i gravitační katapult.“

„Vždyť vy hovoříte o generacích!“ zvolala Hohmannův přenos. „To jste mi nikdy neřekl! Tak dlouho čekat nemůžeme!“

„Říkal jsem vám to, ale vy jste mne neposlouchala,“ ohradil se Útesník. „A bohužel nemáme jinou možnost než čekat tolik generací, kolik bude třeba.“

„Ale vždyť stárneme. Bez omlazení se roztečeme mnohem dřív, než se dostaneme dolů!“ bědovala Hohmannův přenos. „Musíte nám vyrobit omlazovací zařízení.“

„Zapomínáte, jak nás omezuje materiál, který máme k dispozici na kosmických stanicích a hvězdoletech. Řeknu svým lidem, aby se na to podívali. Poměrně snadno můžeme použít kov z méně důležitých částí stanic na zařízení produkující potřebné enzymy. Jenže omlazovací proces vyžaduje použití některých vzácných kovových izotopů. V celé naší kosmické flotile jich je maximálně na dvě zařízení, z nichž by každé mohlo omladit po třech tuctech veletuctů otáček jedinou osobu. Stručně řečeno, omlazení by se mohli podrobit jen dva z nás.“

„Pak ostatní budou muset zemřít!“ prohlásila Hohmannův přenos. „Jaký má smysl opravovat gravitační katapult, když se ho dožijí jen dva čílové?“

„Nemůžeme dovolit, aby celý náš kosmický kontingent s výjimkou dvou vymřel,“ přisvědčil Útesník. „Čílové na povrchu Vejce přišli o všechny svitky a techniku. Jelikož nemáme omlazovací zařízení, abychom udělali mladé číly ze starých, musíme produkovat mladé klasickým způsobem. Myslím, že to nebude tak zlé, když si na to jeden zvykne.“

Z publika se ozvalo pobavené mumlání, ale Hohmannův přenos mu rázně učinila přítrž. „Nerozumím,“ řekla.

„Doporučuji, aby zdravotní sekce vysadila vybraným osobám antikoncepci. Co je na tom k nepochopení?“ zeptal se a rozhlédl se po poradním kotli. „Vaječnou ohrádku můžeme zbudovat třeba tady dole v kotli, s líhněcími ohradami po stranách a školkou nahoře.“

Nakonec se rozhodli zahájit stavbu dvou omlazovacích zařízení. Pokud se měly kosmické stanice a hvězdolety změnit v orbitální kolonii, byla jistá kontinuita žádoucí. Po delší debatě byli k omlazení vybráni Hohmannův přenos a Útesník. Ostatním čílům bylo povoleno jedno vejce na osobu, protože kapacita kosmických stanic neumožňovala víc než zdvojnásobení populace. Mnozí čílové se rozmýšleli i několik veletuctů otáček, než si vybrali toho správného partnera.

ČAS: 07:15:16 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Po-Po zavolal ke komunikátoru jeden z opisovačů, Rychlopísař. „Pořád ještě opisuji část údržbářského manuálu pomocných

napájecích generátorů,“ řekl Rychlopísař Po-Po, když přišla do letounu. „Před několika minutami vám poslali vzkaz, ve kterém vás žádali, abyste přišla.“

Po-Po čekala, dokud Rychlopísař nedopsal svým úhledným písmem poslední slova údržbářského manuálu diktovaného z orbitální stanice 406 kilometrů nad nimi. Pak zapnuli videolinku. Na obrazovce se objevily příslušné nákresy. Po-Po si je rychle obkreslila, protože videolinka spotřebovávala velké množství energie. Jakmile skončila, spojení se opět přepnulo na pouze zvukové. Po příslušné odmlce se ozval Útesník.

„Naše nová kosmická rada dospěla k rozhodnutí,“ oznámil. „Domníváme se, že je čas, abyste se odebrala na západní pól a podstoupila omlazovací kúru. Já vím, co si teď asi myslíte - měla by tam jít Nula gaussů, protože je starší. Problém spočívá v tom, že se opravářskému robotovi podařilo zprovoznit jen jedno enzymové zařízení. Kdybychom tam teď poslali Nulu gaussů, nemohla byste se nechat omladit dříve než za třicet šest veletuctů otáček. V té době by vám bylo už devadesát veletuctů a mohla byste se roztéct ještě před omlazením. Jste tam dole jediná, kdo má potřebnou kombinaci energie, odhodlání, optimismu a charismatu potřebnou k udržení mladých, aby se soustředili na náš společný cíl, tedy reunifikace klanů Vejce. Hlasování dopadlo 288 ku 1. Asi vám nemusím říkat, kdo byla ta ‚jedna‘. Jakmile to bude možné, odleťte na západní pól, nechte se omladit a pak se vraťte i s robotem a se zařízením na výrobu enzymů. Robota budeme potřebovat, aby udržoval napájecí generátor v Zářícího Nebi a možná i některá jiná zařízení.“

Po-Po potvrdila příjem zprávy a předala linku Rychlopísaři, který pokračoval v opisování.

Po-Po to trvalo několik otáček, než dokázala zorganizovat všechno tak, aby si mohla vzít na půl veletuctu otáček volno a nechat se omladit. Jeden ze studentů, Coulombova síla, mezitím vymontoval z jejího letounu komunikační zařízení, takže výuka mohla pokračovat.

Nula gaussů byla ráda, že na omlazení nevybrali ji, protože už netoužila po ničem jiném než se starat o vejce. Teď, když jí starší čilové mohli pomoci starat se o líhňata a žáky v nižších třídách, seděla většinu času na vejcích nebo vyprávěla těm nejmenším o době před hvězdotesením.

Jak letoun s Po-Po klouzal po staré cestě k západnímu pólu, minul velké stádo plížíků. Byla s nimi Skvrnitý vršek se studenty, kteří se

učili chovatelství. Všichni ve třídě měli po těle skvrny a alespoň jedno růžové oko. Skvrnitý vršek je učila věci, které nenašli v učebnicích, například jak se podívat na zvířata svým zvláštním růžovým okem a říct, co je trápí, nebo jak se k nim přiblížit, aby je zvířata považovala za přátele.

Skvrnitý vršek se dívala na projíždějící letoun a v jejím mozgovém uzlu se znovu probudily staré obavy. Každou otáčku se přibližoval okamžik, kdy opraví jeden z těch gravitačních strojů, o kterém pořád mluvili. Pak na Vejci přistanou čílové z vesmíru a přinesou s sebou zákony. A řinčily s elektrickými biči. Skvrnitý vršek nechtěla, aby se vesmírané vrátili, věci se jí líbily tak, jak byly teď.

ČAS: 07:15:32 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

O osm otáček později se Po-Po vrátila ve svém letounu z omlazovací kůry a s sebou přivezla opravářského robota a zařízení na výrobu enzymů. Zaparkovala letoun před Institutem Vnitřního oka. Nikdo ji nevítal, a proto vystoupila z letounu, aby ho upevnila kotevními šrouby. Vtom uslyšela zašustění na kůře a její oči zahlédly smečku miniaturizovaných mrštů. Žádného z nich nepoznávala. Po kapsách měla trochu jídla, a tak jim ho dala. Současně si vytvořila chapadla, aby mohla zvířata hladit, a zavolala na ně.

Smečka mrštů zahlédla jídlo a jejich kluzy se rozvlnily. Otevřeli tlamy a zuby se jim vysunuly do trhacího postavení. S hladovým křikem se vrhli na Po-Po. Ta hodila jídlo kousek stranou, aby je odlákala, a ustoupila k letounu. Opravářský robot bez zájmu pozoroval, jak rychle vklouzla dovnitř a zapnula magnetický štít. Z chapadla jí kapala tělní tekutina v místě, kde ji jedno ze zvířat raflo.

Po-Po, poraněná a trochu vyděšená, začala horečnatě uvažovat. Něco se muselo stát, zatímco byla pryč. Nastartovala letoun, objela smečku běsnících mrštů a pomalu se rozjela ulicemi. Zdálo se, že se o rostliny, které dříve na pozemcích Institutu Vnitřního oka vzkvétaly, nikdo nestará. Všechny plody a lusky byly otrhané. Pak dorazila k jednomu oddělení a tam zastavila. Jeho dveře byly zavřené a někdo k nim dovalil velký balvan, takže bylo nesnadné se k nim být jen dostat. Pevné okenice byly také zavřené a některé z oken navíc měly namontované mříže. Podél vršku zdi se táhly závitové dráty. Uprostřed

nich blikala světélka, jak v supersilném magnetickém poli zanikaly zbloudilé nukleony z vesmíru.

Okenice na jednom ze zamřížovaných oken se trochu odsunula a ven vyhlédlo jediné oko. Pak byla okenice rázně odstrčena stranou a Po-Po uviděla, jak na ni mává Rychlopísař. Vznesla se s letounem nad úroveň zdi, přeletěla ji a přistála uvnitř uzavřeného prostranství institutu. Privítalo ji osm jejích bývalých žáků. Tři z nich - Rychlopísař, elektrotechnik Coulombova síla a gravitační technik Newton-Einstein - byli nejstarší, které pověřila dozorem nad ostatními. Ze zbylých tří tuctů žáků nejvyššího ročníku jich teď zbylo pouze pět.

„Bylo to strašné,“ řekl Coulombova síla. „Nula gaussů se roztekla prakticky hned, jak jsi odletěla. Pak se všechno začalo hroutit.“

„Vlastně to nebylo tak zlé, dokud nezačal obřad bourání Nuly gaussů a rozdělování jejího masa,“ přidal se Rychlopísař. „Většinu ho dostala líhňata, protože je tak milovala. Když dělení skončilo, věci se rychle začaly obracet k horšímu. Skvrnitý vršek mi nařídila, abych vypnul komunikátor.“

„Proč?“ otázala se Po-Po.

„Říkala, že nemáme naslouchat hlasům z nebe,“ odpověděl místo něj Coulombova síla. „Pak začala komunikační zařízení ničit, ale já jsem jí řekl, že by mohla dostat ránu a že to raději udělám sám. Jenomže jsem ho jen odpojíl od zdroje a později jsem z města donesl nějaké součástky, které jsem rozbil. Komunikátor jsem dobře schoval.“

„Také řekla žákům, že už se nemusejí učit,“ pokračoval Rychlopísař. „Většina z nich zajásala a šla si hrát. Několik jich ale přišlo za mnou a ptali se, jestli se můžou učit sami. Bylo jich osm. Tři z nich byli zabiti v potyčkách.“

„V potyčkách?!“

„To bylo strašné,“ přisvědčil Coulombova síla. „Uplynulo sotva několik otáček, kdy nikdo nic nedělal, a začalo docházet jídlo. Několik čílů s jednobarevnou kůží chtělo zabít plížila a sníst ho, a skvrňáci se do nich pustili.“

„Nakonec byla většina jednobarevných vyhnána na východ,“ řekl Rychlopísař. „Než odešli, otrhali většinu rostlin a odehnali s sebou i nějaké plížíly. Nejprve jsme chtěli jít s nimi, ale pak jsme si řekli, že naší prvořadou povinností je zajistit budoucnost Vejce, a proto jsme se

vrátili sem, kde Coulombova síla ukryl komunikátor. Dokud jsme se příliš neukazovali venku, Skvrnitý vršek a ostatní skvrňáci nás nechali na pokoji.“

„Ale rádi nás rozhodně nemají,“ dodal Coulombova síla. „Proto jsme se rozhodli tohle oddělení opevnit. Jak se ti líbí moje magnetická bariéra?“

„To je ten drát na zdi?“ otázala se Po-Po.

„Ano. Sbíráám supravodivý drát už od doby, kdy jsem byl pouhé líhně, a teď jsem pro něj konečně našel dobré uplatnění. Jistě, spotřebovává energii, ale chrání nás před skvrňáky i před mršty.“ „Smečka mrštů mě napadla, když jsem přistála,“ poznamenala Po-Po.

„Teď je všude spousta divokých zvířat,“ povzdechl si Rychlopísař. „Všichni domácí mazlíčci byli puštěni na svobodu. Všiml jsem si, že mladé exempláře miniaturních mrštů a lezounů jsou větší než staří. Hybridizační miniaturizační proces byl zřejmě jen dočasný a nové generace se vracejí k původní velikosti.“

„Kde je Skvrnitý vršek?“ otázala se Po-Po. „Když jsem sem letěla, nikoho jsem neviděla.“

„Věděla, že se brzy vrátíš,“ odpověděl Rychlopísař. „Myslím, že se s tebou nechtěla setkat oční bulvy v oční bulvy, a proto vzala ostatní skvrňáky a před tuctem otáček odešli. Mířili na sever a s sebou si vzali všechno jídlo a zbylé plížily.“

„Raději bychom měli co nejdříve obnovit spojení,“ prohlásila Po-Po. „Musím to říct těm nahoře.“

„Oni to už vědí,“ řekl Coulombova síla. „Zapojil jsem komunikátor, hned jak jsme byli v bezpečí naší malé pevnosti. Teď je u něj Newton-Einstein. Myslím, že přebírá instrukce od inženýra Útesníka.“

„Pojď za mnou, dovedu tě tam.“ Rychlopísař ji vedl bludištěm zdí a průchodů. „Tamtudy nechod,“ varoval ji a očními stopkami ukázal na hlavní cestu, když předtím odbočil do výklenku vlevo a vyšplhal na hromadu pytlů suchých semen.

„Proč ne?“ otázala se Po-Po.

Coulombova síla neodpověděl, ale vzal jedno těžké semeno z pytle a hodil ho na cestu. Semeno vzplálo oslňující purpurovou září žhnoucí plazmy.

„Tohle vymyslel Útesník,“ řekl Coulombova síla. „Samozřejmě, na malé objekty, jako bylo to semeno, to účinkuje impozantněji, ale i dospělého čílu to dokáže upéct k otočně.“

Společně se doplazili do vnitřního oddělení, kde seděl u komunikátoru Newton-Einstein.

„Ano. Už je tady,“ říkal Newton-Einstein. „Předám jí vaše instrukce.“

Po-Po se těšila, že zase uslyší známý Útesníkův hlas, ale Newton-Einstein zjevně právě skončil a neměl v úmyslu čekat další dvě veletuctiny.

„Zdravím tě, učitelko Po-Po,“ řekl Newton-Einstein s očima upřenýma na její omlazená oční pouzdra. „Ta omlazovací kůra ti opravdu prospěla. Už se nemůžu dočkat, až mě zase začneš vyučovat.“

Po-Po teď litovala, že ji okolnosti donutily stýkat se pohlavně s některými vyspělejšími mladíky. Velice rychle dospěli a teď jí připadali netaktní a drzí.

„O jakých instrukcích tu byla řeč?“ zeptala se, ignorujíc jeho poznámku.

„Útesník si myslí, že už jsem připravený, abych zhodnotil stav gravitačních katapultů na Vejci. Navrhl, abychom začali s těmi na západním pólu, protože byly nejdále od epicentra otřesů. Pojedeme?“ Připlazil se až těsně k ní a zlehka se jí dotkl oční stopkou.

„Vezmeme s sebou Coulombovu sílu,“ odpověděla Po-Po, která už se zase stala pánem situace.

„Proč?“ opáčil Newton-Einstein. „On neví o gravitační technice vůbec nic. Kromě toho se musí starat o napájecí generátory.“

„O generátory se teď bude starat údržbářský robot, kterého jsem přivezla s sebou,“ vysvětlila mu Po-Po. „Zapomínáš, že gravitační katapult také potřebuje napájení. Zatímco ty budeš testovat katapult, Coulombova síla najde nějaký způsob, jak ho zásobit energií.“

„Když myslíš.“ Newton-Einstein byl zjevně zklamaný, že tu cestu nepodnikne jen s Po-Po.

„Ukažte mi zbytek té vaší pevnosti,“ řekla Po-Po a zamířila na chodbu, skládající se ze střídavých pruhů prachu a tvrdých kamenů. „Pak vyrazíme na cestu.“

Rychlopísař jí rychle zastoupil cestu. „Tohle jsme ještě neaktivovali,“ řekl. „Ale měla bys vědět, co znamenají tyhle střídavé pruhy, pokud na ně narazíš v bludišti.“

„Další past?“ zeptala se Po-Po.

„Ještě horší než ta předchozí,“ přisvědčil Rychlopísař. Pak stiskl v určitém pořadí části obrazu na stěně, aby past zapnul.

„Opatrně,“ varoval ho Coulombova síla.

„Dříve nebo později se to budeme muset naučit dělat se zataženými očima,“ řekl Rychlopísař. Nyní sice oči nezatáhl, ale rychle se přeplazil chodbou. Plaz se pod ním přitom vlnil takovým způsobem, že se jím dotýkal kamenů, ale nikoliv pruhů prachu. Když byl bezpečně na druhé straně, hodil na chodbu velké semeno luskovníku, které se po ní začalo kutálet. Sotva se dotklo prašné části, ozvala se exploze a z roury ukryté v prachu vyletělo k nebi těžké závaží upoutané na tenkém vlákně. Tíže Vejce stáhla závaží zase zpět, jen kousek od roury. Závaží se zabořilo hluboko do kůry a vlákno stáhlo s sebou. Oba zející otvory sálaly žářem.

Po-Po se podívala na díry spojené pevným vláknem a pak na Rychlopísaře.

„Tyhle pasti jsou po celém institutu,“ vysvětlil jí Rychlopísař.

„Aktivovány jsou jen ty ve vnějších chodbách. Pokud by ti závaží rovnou nerozmačkalo mozkový uzel, vlákno by tě drželo tak dlouho, dokud by tě někdo neosvobodil.“

Rychlopísař vypnul past a Po-Po se pokusila přeplazit chodbu stejným vlnivým způsobem jako on. Dokázala to s jediným zabzučením hlídacího zařízení.

Než se vydali na cestu, vzlétla Po-Po v letounu vysoko nad město, aby se rozhlédla po okolí. Daleko na severu viděla nějaká velká stáda, ale žádné nebezpečí poblíž nespátřila. Coulombově síle se létání velice líbilo, zato Newton-Einstein se vrátil se všemi dvanácti očními bulvami zataženými v bledých pouzdrech.

Institut svěřili na starost Rychlopísaři a Po-Po, Newton-Einstein a Coulombova síla se rozletěli těsně nad kůrou k západnímu pólu. Jeden z gravitačních katapultů se nacházel nedaleko Bílé Skály. Po-Po u něj byla na exkurzi ještě jako líhně.

Když se přiblížili k městu, Coulombova síla Po-Po požádal, aby zastavila. „Podél cesty vede hlavní energetické vedení. Napojilo se na náš směr asi metr zpátky. Řekl bych, že vede z energárny tamhle za těmi pahorky,“ řekl a ukázal očními stopkami na sever.

„Když už jsme tady, můžeme se tam zaletět podívat,“ přisvědčila Po-Po. Otočila letoun k severu, zvedla ho do výše několika centimetrů, takže snadno přeletěli nad opuštěnými byty a kanceláři, a zamířili k umělému pahorku v dáli.

Energárna byla v překvapivě dobrém stavu. Během hvězdotřesení se kůra rozvlnila kolem nepravidelného obrysu horského masivu, ale

energárna samotná zůstala skoro netknutá. Po-Po byla tímto zjištěním tak rozradostněná, že se vrátila do letounu a přinesla odtamtud vak jiskřivého vína, takže jim doba, po kterou čekali na spojení s orbitální stanicí, docela příjemně uběhla. Zatímco cestovali k západnímu pólu, Útesník přeorientoval stanici tak, aby byla časová prodleva co nejmenší.

„Jsem opravdu rád, že je většina zařízení energárny v dobrém stavu,“ řekl Útesník. „Nejprve musíte spojit energetické obvody letounu s řídicím panelem. Při troše štěstí najdeme nějaké energetické jednotky, které monitorovací zařízení odpojilo dřív, než je zničilo hvězdotřesení. Zavolejte mi, co se dozvíte z ukazatelů stavu, a oznamte mi, co chcete dělat dříve, než se do něčeho sami pustíte. Nemáme tu sice žádného odborníka na energárny, ale technici našeho energetického centra mají nějaké návrhy.“

Vmanévrovat letoun do nitra energárny a oživit řídicí panel jim zabralo skoro celý zbytek otáčky. Několik jasně modře žhnoucích světel indikovalo, že některé jednotky mají poruchu, ale většina sálala pod nápisy PROVOZUSCHOPNÉ chladně červeně.

„Tlakové hodnoty čtyř energetických studní jsou nad minimem,“ hlásil Coulombova síla. „Ostatní dvě jsou na nule. Musejí mít někde prasklý plášť, protože konektory tlakových záklopek jsou v pořádku. Nejprve spustím studnu číslo 2, energii odvedu sběrnicí do motorgenerátoru 2 a uvidíme, co se stane.“

Nahoře nikdo nic nenamítal, a tak Coulombova síla stiskl tlačítko SPUSTIT na panelu. Tlaková záklopka studny 2 se otevřela a propustila vysokotlakou, na neutrony bohatou tekutinu z nitra Vejce do sběrného potrubí. Ventily těsnily a ukazatele tlaku začaly stoupat. Coulombova síla stiskl jiné tlačítko a zapnul proud do motorgenerátoru. Hluboké vrčení rozvibrovalo kůru a postupně přešlo v táhlé bzučení.

„Máme energii!“ zvolal Coulombova síla. „Podařilo se!“

Po-Po oznámila tu dobrou zprávu komunikační linkou Útesníkovi a pak přepnula připojení na letoun tak, aby se jeho akumulátory nabíjely, místo aby se z nich energie odčerpávala.

Po dalších dvou vacích jiskřivého běloskalního vína a přátelském dovádění ve třech na poduškách těsné kabiny letounu byli všichni příjemně unavení. V energárně se zdrželi ještě půl otáčky a pak zamířili podél energetického vedení k nejbližšímu gravitačnímu katapultu vzdálenému několik metrů.

„Vypadá docela dobře,“ prohlásil Newton-Einstein, když vzlétli do výše a obkroužili obří anuloid zařízení napůl pohřbený v kůře.

„Nemohlo přerušení toku energie způsobit únik ultrahusté tekutiny z potrubí?“ zeptal se Coulombova síla.

„Ne,“ odpověděl Newton-Einstein. „Ta tekutina je ve skutečnosti monopolárně stabilizovaný prach složený z černých děr. Je vysoce magnetický a potrubí je vyrobeno z vysokoteplotního supravodiče. Musí udržet svůj obsah i bez napájení.“

Přistáli u řídicí ohrady katapultu a vešli dovnitř.

„Máme štěstí!“ Coulombova síla se podíval na žhnoucí světlo nad velkým přerušovačem energie v jednom rohu. „Vedení z energárny je v pořádku, takže máme napájení! Teď zapneme ovládací panel a zkontrolujeme katapult.“ Přepnul přerušovač a světla na ovládacím pultu se rozzářila. Celý pult plál chladnou červení až na jediné modré světélko v rohu.

Newton-Einstein se připlazil k pultu a přečetl si popisku u modré kontrolky. Vlnivý pohyb jeho očních stopek se náhle zarazil.

Po-Po se ustaraně připlazila k němu. „Co se děje?“ zeptala se.

„Potrubí muselo prasknout - ultratěžká tekutina je pryč.“

Vydali se na obchůzku gravitačního katapultu a brzy únik odhalili. V kůře nedaleko jeho základů našli malou trychtýřovitou díru v místech, kde na ni dopadl supertěžký prach z černých děr.

„Když začalo hvězdotřesení, katapult musel být v činnosti,“ řekl Newton-Einstein. „Prach cirkuloval vysokou rychlostí v anuloidu a vyrazil ven touhle dírou. Kdyby nebyl zapnutý, přišli bychom jenom o obsah jediné smyčky. Pak bychom ji mohli ucpat a katapult normálně spustit.“

„No, na západním pólu jsou ještě další tři katapulty,“ řekla Po-Po. „Pojďme se na ně podívat.“

„Doufám, že jejich energárny fungují,“ odpověděl Coulombova síla. „Nemyslím, že by dálkové propojovací vedení zůstalo neporušené.“

U dalšího gravitačního katapultu se ani neobtěžovali zastavit. Obrovská trhлина v kůře rozdělila gigantický anuloid na dvě části. O dvě otáčky později zavolal Newton-Einstein na orbitální stanici: „Na západním pólu není ani jeden funkční gravitační katapult. Budeme to muset zkusit na východním pólu.“

Z východního pólu se ozvala Po-Po. Newton-Einstein a Coulombova síla k tomu neměli odvahu.

„Jak jsme předpokládali, zdejší zařízení utrpěla ještě větší škody než ta na západním pólu. Ani jediná energetická studna není pod tlakem. Budeme se muset naučit, jak vyrobit monopolárně stabilizovaný prach z černých děr, a až opravíme trhlinu, naplnit jím katapult na západním pólu. Bude to zřejmě trvat několik veletuctů otáček, protože nám nejdříve budete muset nadiktovat patřičné technologické postupy, ale dokážeme to.“

Všichni tři trpělivě čekali na odpověď. Ozval se jim Útesník, teď už zase z východního pólu. „Bojím se, že to zabere o něco víc než jen několik veletuctů otáček. Monopolárně stabilizovaný prach z černých děr už nikdo nepoužívá. Nevyrábí se už celé dva tucty generací. A jelikož je to překonaná technologie, tady nahoře o ní nemáme žádné záznamy. Ted', když byly knihovny na povrchu Vejce zničeny, musíme ty údaje získat od pozemšťanů a to bude trvat mnoho minut, možná i hodinu. A i pak to bude jen obecná informace, žádný technologický postup. Spolu s ostatními techniky tady nahoře navrhne příslušná zařízení k výrobě a stabilizaci prachu z černých děr, odzkoušíme je na prototypch a pak vám nadiktujeme plány. To všechno zabere spoustu času.“

Po-Po ignorovala zklamané pohledy Newton-Einsteina a Coulombovy síly a pokusila se vnést do neradostné situace trochu optimismu. „Tak to si raději s pozemšťany pohovořte co nejdříve. Jim vždycky trvá *věčnost*, než něco udělají. A když už budete v tom, požádejte je, aby vám poslali historické materiály z období nazývaného jako ‚Temný středověk‘. Když budu vědět, jak se jim podařilo ubránit ostrůvky vzdělanosti v moři ignorance a barbarství, lépe si poradím se situací, kterou tu teď máme. A mimochodem, neumí tam nahoře někdo náhodou kouzlit?“

Vrátili se do bludiště Zářícího Nebe. Z holopaměťových krystalů v archivu pozemšťanů proudily informace pomalu do panelu na orbitální stanici, kde byly vyhodnocovány, prověřovány a odesílány dolů na povrch Vejce. Než se Coulombova síla roztekl, vyrobil několik dalších komunikačních zařízení. Mladí písaři, vybraní pro své úhledné písmo, informace opisovali a vytvářeli příručky a učebnice, podle nichž se ostatní snažili nedokonalými nástroji vyrobit funkční zařízení. Někdy uplynula dlouhá období, kdy nebyly diktovány žádné informace, a pak nudící se písaři zdobili svitky po stranách a kolem nákrešů fluorescenčními ilustracemi.

Po-Po strávila většinu času ve svém letounu, sháněla potravu i čily. Klany v okolí ji znaly jako Zářící bohyni mládí a moudrosti, Matku Vejce. Uměla létat oblohou a rozmlouvat s hvězdami. Její krása byla věčná a ona sama byla nesmrtelná.

Ke každému sídlišti klanu přilétala vždy ve velké výšce a pak nad ním kroužila tak dlouho, až měla jistotu, že ji všichni viděli. Potom se snesla těsně nad kůru a klouzala s letounem až k velkému kamennému kosočtverci oltáře, který klan postavil a navršil na něj potravinové oběti. Zatímco chrámoví sluhové nakládali potraviny do letounu, Bohyně mládí a moudrosti se na druhé straně vysunula na skoro neviditelné plošině ven. Zdánlivě se vznášela nad kůrou, zatímco nad jejím vrškem pableskovaly zářivé světelné ornamenty z miniaturních iontových generátorů, které měla ukryté po kapsách.

Po-Po vždycky chtěla vidět líhňata a mládež. Rozdávala jim dárky, které se zhmotňovaly zdánlivě odnikud. Byly to vzdělávací hračky, různé pochoutky (obohacené důležitými stopovými prvky) a jednoduché svitky ke čtení. Těsně předtím, než mladí dospěli, odvezla je svým letounem do Chrámového labyrintu v Zářícího Nebi, kde je podrobila zkoušce. Jen nemnozí byli vybráni, aby zůstali. Zbytek se vrátil ke svému klanu naplněný úžasem z toho, co viděl. Vždy jednou za tři tucty veletuctů otáček se Po-Po odebrala do speciální místnosti v nejsvětějším středu labyrintu a po půl veletuctu otáček z ní vyšla omlazená.

ČAS: 07:26:37 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Poslední tři průzkumné lodě se vrátily z dalekého vesmíru společně a Dálkařka oznámila kosmické radě: „Našli jsme je skoro u středu. Je tam spousta neutronových hvězd a na některých je dokonce život. Ale nikde se nedostal přes stadium primitivního divošství. Život na typické neutronové hvězdě není snadný. Nedochází tam k soupeření mezi jednotlivými formami, a proto nemá inteligence žádné opodstatnění. Myslím, že my za tu svoji můžeme děkovat jen pozemšťanům, kteří v nás probudili zvědavost.“

„Jak to vypadá na Vejci?“ zeptal se Ocelořez Hohmannova přenosu.

„Strašně,“ odpověděla. „Od hvězdotřesení už uplynula celá jedna lidská hodina a situace se neustále zhoršuje. Už mě to všechno

unavuje. Unavuje mě činit rozhodnutí. Unavuje mě snažit se udržovat věci v chodu. Jsem unavená životem.“

„Možná byste měla podstoupit omlazovací kúru,“ navrhl admirál Ocelorež.

„Ne, omlazování už mě také unavilo. Můžete se omladit místo mě. Já rezignuji. Vezměte to za mě. Půjdu pečovat o vajíčka.“ Vytáhla si z příslušného svěrače dvanáctícípou hvězdu, podala ji Ocelorežovi a zamířila do hlavního poradního kotle, ze kterého teď byla líhniště a školky.

ČAS: 07:31:11 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Po celé generaci používání přestal starý letoun létat navzdory péči všech techniků ve vesmíru i na Vejci. Čílové teď přinášeli své oběti přímo do Chrámového labyrintu. Klanů teď bylo víc a mnohé se usídlily poblíž labyrintu, kde vyměňovaly jídlo za stroje usnadňující práci. Vzdálenější klany brzy zapomněly na vliv Bohyně mládí a moudrosti a vrátily se k divošskému způsobu života.

Po-Po při zvláštních příležitostech stále létala po obloze, ale nyní už jen levitovala nad Chrámovým labyrintem v odpudivém poli generovaném prototypem gravitačního katapultu, který jí sestrojili její přívrženci. Využíval však jen hustou nukleonovou tekutinu, protože výrobu monopolárně stabilizovaného prachu černých děr se zatím zvládnout nepodařilo.

Otáčky mýjely jedna za druhou.

BARBAR

ČAS: 10:10:11 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Přišel ze severu a cestou si podmanil každý klan, na který narazil. Jmenoval se Děsivé oči, Strašlivý, a jel na zádech obřího mršťa. Byl malý ale houževnatý a jeho hustě skvrnitě tělo bylo víc než důstojným soupeřem každému z vojáků v jeho armádě, protože se báli děsivého pohledu jeho dvanácti růžových očí víc než jeho bičového meče.

Jako dva veletucty otáček staré líhně stěží schopné mluvit byl zanechán na severních svazích vulkánu Exodus staršími klanu, který trpěl nedostatkem potravy. Jelikož neměl ani jediné ostře vidící „normální“ oko, nehodil se ani pro práci na poli. Hladové líhně našlo hnízdo páru divokých mrštů dřívě, než mršti našli jeho. Když se mršti vrátili, seděl nasycený a spokojený mezi zbytky jejich vajec. Mrštové se ho ujali a brzy se účastnil jejich loupeživých výprav na stáda okolních klanů.

O mnoho otáček později, teď už jako mladý číla, přijel na hřbetě jednoho ze svých mrštích bratrů do ohrady svého klanu a oháněl se kolem sebe bičovým mečem, který vynalezl, když přivázal ostrý úlomek dračího krystalu na dlouhou žílu spletenou z vláken. Jelikož jej nikdo nedokázal sundat ze sedla vysoko nad strašnou pětizubou tlamou jeho oře, byl neporazitelný. Vůdce klanu rozsekal na kusy, ty nechal sežrat svému mrštovi a pak se ujal vlády nad klanem. Až doposud neměl žádné jméno. Teď si začal podle vystrašeného šepotu, který slyšel, když projížděl sídlem klanu, říkat Děsivé oči.

O tři tucty otáček později byl Děsivé oči přesycený. Jeho zažívací kapsy byly přesycené jídlem, jeho mozkový uzel byl přesycený příběhy, které mu na jeho příkaz vyprávěli Staří, a jeho ego bylo přesyceno lichotkami podlézavých čílů peroucích se o kusy jídla, které odhodil. Ovšem jeho touha po moci ještě ukojena nebyla, protože

nikdy nedokázal odpustit čílímu druhu, že jej zavrhl jen proto, že byl příliš skvrnitý.

Děsivé oči si vybral z klanu tři číly, ty nejskvrnitější s nejružovějšíma očima, a naučil je jezdit na mrštech. Bylo to pro ně vcelku snadné, protože svýma růžovýma očima dokázali číst drobné změny barvy kůže a očí mrštů, jimiž dávala tato nebezpečná zvířata najevo svou náladu. Děsivé oči pak nechal jednoho ze svých nových bojovníků, aby vládl klanu, a se zbytkem své malé armády vyrazil dobýt sousední klan.

Dobyvačná metoda Strašlivého byla jednoduchá. Jeho malé vojsko obklíčilo klanové sídliště a on pak jen s několika pobočníky vjel dovnitř. Poté osobně vyzval vůdce klanu na souboj. Pokud byl vůdce klanu tak hloupý, že výzvu přijal, brzy se změnil v žrádlo pro jeho mršta. Děsivé oči se pokaždé zdržel jen tak dlouho, aby nasýtil sebe, své vojáky a zvířata, odzbrojil a podrobil si klan, vybral si nějaké bojovníky, vycvičil je a jednomu nebo dvěma z nich pak předal vládu nad klanem. Pokud se mu klan postavil na odpor, nechal po svém vítězství usekat provinilcům všechny oči až na jedno a potom je rozehnal jako živé varování ostatním klanům.

Zanedlouho stál Strašlivý v čele menší armády. Měl šest kapitánů, z nichž každý velel tuctu bojovníků na mrštech. Podporoval je mnohem větší počet „pěších“ čílů, kteří vybírali od porobených klanů jídlo a zbraně a to vše pak doručovali pomocí dlouhého řetězu hlídek tam, kde zrovna Strašný byl. Tato linie se táhla od západního, severního a východního pólu až k předměstí Zářícího Nebe.

„Blížíme se k Zářícího Nebi, ó Strašlivý,“ oznámila Padající šipka. „Domova Po-Po, Bohyně mládí a moudrosti. Žije v Chrátovém labyrintu, který střeží magie. Říká se, že nikdo kromě ní nedokáže najít cestu do jeho středu.“

„Není o nic víc bohyní než já,“ opáčil Děsivé oči.

„Ale říká se, že dokáže hovořit s hvězdami a létat na nebi. Také se říká, že je věčně mladá a krásná a že nikdy nezemře.“

„Nedokáže nic víc, než co uměli naši předci, kteří žili před velkým kúrotřesením,“ namítl Děsivé oči. „Ale ať už je bohyně nebo není, vsadím se, že když na ni vrhneš jednu ze svých šipek, poteče z ní šťáva jako z každého jiného.“

Jeho mršt zařval a chňapl po mrštovi, na kterém seděla Padající šipka. Oba udeřili svá zvířata přes citlivé oči a tak je zase přivedli k poslušnosti.

„Mrštové už mají hlad,“ řekla Padající šipka.

„Zastavíme tady a zabijeme jim lezouna.“ Děsivé oči sklouzly po ocase svého oře. Jeho plaz rozvibroval kůru hlasitými rozkazy. „Kde je otrok s jiskřivým vínem?“ otázel se pak. „Mám žízeň!“

„Strašlivý je na severním okraji města,“ oznámil posel. „Zastavili se, aby se najedli a nakrmili své oře.“

„Strašlivý,“ opakovala Po-Po zamyšleně. Najednou se cítila velice unavená. Omlazovací robot ji přemlouval, aby se podrobila ještě jedné omlazovací kůře, ale od chvíle, kdy k ní dorazily zprávy o Strašlivém, muselo jít všechno ostatní stranou. „Vypadá to, že se historie Vejce vyvíjí stejně jako historie Země. Teď už máme dokonce i svého Attilu. Jenom to není Attila Hun, bič boží, ale Attila Skvrňák, bičový meč Zářícího.“

„Raději bychom měli uprchnout,“ radil Listová pružina, jeden z mechaniků. „Strašlivý je neporazitelný.“

„Ne,“ opáčila Po-Po. „Pokud je jako Attila Hun ze Země, nezastaví se, dokud si neporobí celé Vejce, nebo nezemře. Když uprchneme, bude nás pronásledovat. Musíme zůstat tady a bojovat.“

„Ale on má s sebou šest tuctů bojovníků na mrstech a tucty tuctů dalších v záloze.“

„Musíme zůstat a bojovat.“ Po-Po pozvedla bodák a dlouhé kopí. „A nemůžeme si dovolit prohrát, protože kdyby zvítězil on, zavládl by na Vejci temný středověk stejně jako kdysi na Zemi.“

Děsivé oči postupoval bez odporu opuštěným Zářícího Nebem. Když dorazili k Chrátovému labyrintu, nechal své vojsko zastavit. Spolu s Padající šipkou objel vnější zeď. Našel několik oken, ale všechna byla příliš vysoko a navíc byla zatarasená a opatřená mřížemi. Každých několik milimetrů byla střílna - některé těsně nad kůrou, jiné v úrovni očí. Tu a tam v nich zahlédli oční bulvy, které je pozorovaly. Hřeben zdi tvořila kovová šroubovice. V jejich závitech občas probleskovaly jiskry.

„Tohle musí být ty ‚magnetické zátarasy‘, o kterých mluvili naši nejnovější otroci,“ poznamenala Padající šipka.

„Zvláštní, že něco, co není horké a nesálá, může popálit.“ Děsivé oči náhle pobídl svého mršta a rozjel se přímo proti zdi mezi dvěma střílnami, krátce šlehl úponkem proti vršku zdi a zase ujížděl dál. „Ale

pálí to,“ dodal, zatímco si sál koneček úponku. „Tudy se nedostaneme.“

Děsivé oči shromáždil svoje bojovníky.

„Padající šipko. Ty a tví čílové sesednete a vejdete do bludiště. Tři do každé chodby. Ozbrojte se krátkými meči a bodáky pro boj zblízka. Ostatní budou objíždět na mrštech zeď a vrhat do střelen kopí a šipky. Když nás nebudou moci vidět, nebudou se moci bránit.“

Seřadil předvoj své Skvrnité hordy do nepravidelné řady, s jedním z ostře vidících ‚obyčejných‘ očí obráceným vždy na svého náčelníka. Z kapsy vytáhl pár signalizačních mečů a zamával jimi složitým způsobem. „Do útoku“ zařval.

Vyrazili a jízdní vojáci se brzy vzdálili od Padající šipky a ostatních pěších. Sotva se mrštové dostali na holou kůru, začali řvát a navzdory snahám svých jezdců se vrhali střídavě na jednu nebo na druhou stranu. Ze střílen ve zdi je pozorovaly oční bulvy.

„Podkorní magnetické bariéry je nasměrovaly přesně tam, kam potřebujeme,“ ohlásil Weber-Gauss do řídicí místnosti. „Vypusťte kužely hrůzy!“

Děsivé oči náhle uslyšel ječivé svištění vycházející z celé obvodové zdi labyrintu. Otvary na úrovni kůry vyrazil proud rychle rotujících svištících předmětů, které začaly tančit po kůře. Nahoře byly širší a dole se zužovaly do špičky. Jakýmsi neznámým kouzlem dokázaly balancovat právě na špičatém konci, místo aby spadly, jak by se dalo očekávat.

Po obvodu rotujících předmětů trčely nože, které vytínaly hluboké rány do těl mrštů i bojovníků. Mrštové vyplašení ječivým svištěním se začali vzpínat a bojovníci se rozprchli.

Jeden z ječících kuželů se dostal až k Děsivým očím. Ten ho pozoroval, jak se blíží, a pak po něm šlehl svým bičem. Kužel okamžitě změnil dráhu a zahrnul kolem jeho nervózního oře. Děsivé oči se rozjel k Padající šipce.

„Říkal jsem do útoku! *Podívej se na mě!*“

Padající šipka strnula na místě a všechny její oční stopky znehybněly. Děsivé oči dojel k její nejbližší oční bulvě, vytvořil si ostré klepeto a oko jí ustříhl.

„Do útoku,“ řekl.

Padající šipka shromáždila svoje bojovníky a vedla je skrze otevřený vchod do smrtícího Chrámového labyrintu. Mrštové se

odmítli přiblížit ke zdi, takže byli všichni bojovníci nuceni sestoupit a pokračovat po vlastních plazech.

Z otvoru ve zdi vyrazily ještě další rotující kužely s břity, ale moment překvapení už byl pryč a skvrnití bojovníky v dalším postupu nezastavily. Snažili se před kužely uhýbat a odstrkovat je kopími a meči, ale jejich vysoká kinetická energie a podivně nepředvídatelný pohyb jim působil těžká zranění. Konečně se zbylí bojovníci přiblížili tak těsně ke zdi, že je břity přestaly ohrožovat.

„Kužely hrůzy je nasměrovaly do cílové oblasti palebných rour,“ oznámil Weber-Gauss do řídicí místnosti. „Spust'te vlnové přehradu v zónách jedna až osm.“

Série výbuchů z nitra labyrintu způsobila, že bojovníci zastavili a začali se rozhlížet, odkud jim hrozí nebezpečí tentokrát. Nic nespátřili a v příštím okamžiku už bylo po nich, když na ně z nebe dopadla těžká závaží nebo je ke kůře přirazila vlákna, jež byla na závažích připevněna. Ale meče kmitající v chapadlech Děsivých očí stále vykreslovaly signál k útoku, a tak ti, co přežili, postupovali dál.

„Teď jsou v dosahu vrhačů plamenů,“ oznámil Weber-Gauss.

Ze střílen v úrovni očí vyšlehly fialové plameny a zanechaly po sobě louže planoucí kapaliny a ječící oslepené bojovníky. Jednomu bojovníkovi, který byl právě v prostoru mezi střílnami, se podařilo přitisknout mezi dvěma výtrysky ohně na střílnu štít. Došlo k zpětnému zášlehu a výbuch vymrštil k nebi kusy spálených těl. Skvrnití se rychle nahrnuli ke střílnám a začali do nich bodat kopími, aby zabránili dalším plamenným útokům. Vrháče plamenů jeden po druhém odpadaly a brzy byly všechny střílny zablokovány kusy kůry nebo kopím a střeženy popálenými, pořezanými a velice vzteklými nájezdníky.

Vchodem se proplazilo pouze šest bojovníků v čele s Padající šipkou. Po dvou z nich poslala do každé ze tří chodeb a sama si vybrala čtvrtou.

„Tlaková čidla indikují sedm cílů.“ Megabar zkontroloval čidla na plánu labyrintu. „Dva jsou v každé ze slepých uliček a jeden v hlavní chodbě.“

„Pustíme je až za první pasti a pak je za nimi spustíme,“ řekl Neutronový plyn. „Tak jim odřízneme cestu.“

Padající šipka pomalu postupovala hlavní chodbou. Než prošla kolem, píchla bodákem do každého otvoru a neustále pátrala po pastích. Každý kousek kůry, kterého se měl dotknout její plaz, nejprve

vyzkoušela špičkou meče. Když se dostala k pruhované části chodby, zpozorněla ještě víc. Mečem vyzkoušela podlahu i stěny, pak před sebe položila štít a zatížila ho přední částí plazu. Nic se nestalo, a proto pomalu postoupila vpřed.

V dálce uslyšela prasknutí a výkřik. Znělo to jako Ošklivý šrám. Prakticky hned nato se ozvala exploze a další výkřik. Padající šipka dorazila k dalšímu pruhu a začala se plazit přes něj, používajíc opět štít pod plazem. Vtom se ozvala rána a štít jí z pod otřeseného plazu vyletěl do výše. Když se dotkl vršku zdi, zachytila ho magnetická bariéra, která jej svým polem rozpálila a rozvibrovala, pak jím mrštila opět dolů tak, že málem zasáhl Padající šipku.

Děsivé oči čekal a čekal, až se vrátí Padající šipka a její bojovníci. Nakonec se objevili - jejich těla vytlačil jedno po druhém malý stroj, který se právě tak vešel mezi stěny úzké chodby. Tři těla byla sežehnutá zvláštním plamenem, který do nich propálil díry, a tři byla provrtaná od plazu až po vršek.

Jako poslední stroj vytlačil Padající šipku. Děsivé oči poslal řezníky, aby těla sebrali, ale ti zjistili, že Padající šipka přes velké mokvajících rány stále ještě žije, a přitáhli ji k němu. Dvě třetiny jejího těla byly vlivem poškození mozkového uzlu ochrnuté, ale pořád ještě byla schopna mluvit zbytkem plazu.

„Mají pasti, které mohou vypínat a zapínat. Na cestě dovnitř jsem se přes jednu dostala. Hrála jsem mrtvou. Dírou ve zdi do mě jen několikrát bodli kopím a pak mě nechali být. Jsou to slaboši nezvyklí zabíjet. Já bych se na jejich místě pojistila pořádnou ránou do mozkového uzlu.“ Pozvedla svůj popraskaný štít. „Můj štít zasáhl ‚magnetickou bariéru‘ a nebyl spálen. Možná bychom se s mnoha štíty nebo s jedním velkým dokázali přes bariéru dostat.“

Děsivé oči vyzkoušel její štít na magnetické bariéře na otevřeném prostranství před zdí. Zjistil, že by se přes ni skutečně mohl dostat, kdyby smrškl svoje tělo, aby se dotýkalo jen štítu. Ale ostatní štíty ten účinek neměly. Vyslechl několik z nových otroků pocházejících z okolních klanů a zjistil, že co potřebuje, je zvláštní kov nazývaný ‚supravodič‘. Okamžitě poslal otroky do Zářícího Nebe, aby takový kov sehnali a vyrobili z něho štít.

Přišla doba otočny a byl čas nakrmit bojovníky i jejich oře. Pro bojovníky měli spoustu masa, protože řezníci usilovně pracovali už od konce boje. Mrštové však čílí maso nedostávali. Bylo příliš dobré, než

aby se jím takto plýtvalo, a kromě toho by nebylo moudré, aby se tito dravci dozvěděli, že jsou jejich jezdcí tak chutní. Proto mrští dostali maso lezounů, jejichž stádo putovalo spolu s armádou.

Děsivé oči se nudil, a proto se rozhodl zabít lezouna osobně, místo aby to svěřil svým řezníkům. Jeden z řezníků rychle vyšplhal po lezounově okraji na jeho vršek a začal ho popohánět přímo na svého náčelníka.

Děsivé oči stál s připraveným kopím a čekal, až se lezoun připlazí k němu. Bylo to velké zvíře, dvakrát vyšší než zeď kolem labyrintu. Díval se, jak se čtvercové pláty kostěného pancíře lezouna, z nichž každý byl velký jako štít, pomalu přesouvají po vršku zvířete a mizí pod jeho tělem. Pak se zaměřil na slabé místo mezi pohybujícími se pláty, vyrazil vpřed a zabodl kopí do štěrbin, načež rychle začal couvat a nechal lezouna, aby se na kopí sám nabodl.

Zbytek práce přenechal řezníkům. Zatímco lezl pryč, jeho oční stopky se pomalu vlnily v hlubokém zamyšlení. Místo aby se připojil k bojovníkům, kteří hodovali na svých kamarádech, sotva vstřebal opečenou oční stopku Padající šipky a cucaje její oční bulvu vydal se k místu, kde otroci vyráběli supravodivý štít. Náhle se zastavil, vyjmul si oko ze zažívací kapsy a zklamaně se na ně podíval. Nešťastnou náhodou popadl oční stopku s prasklou oční bulvou, takže už se z něj nedala vymáčkat žádná lahodná šťáva, kterou by vysál.

Když dorazil k ohradě otroků, byl tím pádem Děsivé oči ve velmi špatné náladě. Zavolal si otroka, který dohlížel na zbrojnici a právě vstřebával svou hubenou otočnu.

„Vidíš tamhle toho velkého lezouna?“ zeptal se otroka a ukázal očima ke stádu, které se páslo nedaleko. „Tu obrovskou samici.“ „Ano, ó Strašlivý,“ odpověděl otrok.

„Chci, abyste pokryli ‚supravodivým‘ kovem její kostní pláty.“

„To po mně nežádej, Strašlivý,“ namítl otrok. „Lezoun je nebezpečný, když se rozzuří, a jestliže mu začneme přibíjet kovové štíty na pláty, rozzuří se docela určitě.“

„Máš na to tři otáčky,“ odpověděl Děsivé oči. „Pak tě to bude stát jedno oko za každou otáčku, o kterou se opozdíš.“ Odhodil oční stopku, která ho tak zklamala, na kůru a vrátil se k ostatním, aby si vybral jiné, slibnější sousto. Otrok zvedl odhozené jídlo, ale oční stopka mu nějak nechutnala tolik, jak by měla.

„Už je to pět otáček, a stále se nic neděje,“ řekla Po-Po. „Bojovníci se utábořili kolem zdi těsně mimo dosah našich kuželů hrůzy, nikoho nepustí dovnitř ani ven, ale neútočí. Určitě něco připravují, ale co? Levitujte mě gravitačním strojem. Možná něco zahlédnu.“

„Abychom mohli stroj spustit, museli bychom vypnout energii obranných bariér,“ namítl Weber-Gauss. „Ale pokud bychom to udělali dost rychle, velké nebezpečí by nehrozilo.“

O tuctinu později skvrnití bojovníci kolem labyrintu zpozorněli, vyplašení hlubokým duněním ozývajícím se zpod kůry. Dunění stoupalo, až se změnilo v ječení a pak se ve středu labyrintu objevila Bohyně mládí a moudrosti, pomalu stoupající k nebi. Ve výšce deseti centimetrů se zastavila. Z periferie Zářícího Nebe se k ní blížilo něco, co vypadalo jako velký robot. Ne, byl to lezoun pokrytý kovem. Na jeho vršku seděl maličký, hustě skvrnitý tvor.

Za obrněným lezounem postupovala Skvrnitá horda, která se už zotavila z ran a byla zase v plné síle. Když ji gravitační stroj začal zase spouštět dolů, cítila Po-Po, jak její duch klesá spolu s tělem.

Děsivé oči nemarnil čas žádnými předběžnými opatřeními. Bud' to pro něj lezoun Chrámový labyrint dobude, nebo to selže. Aby na něm mohl jet, musel se pohybovat na jeho hřbetu dozadu stejně rychle, jako se okované pláty přesouvaly dopředu. Jeho dvě pobočnice udržovaly občasným bodnutím mezi pláty zvíře v potřebném směru. Vnější magnetickou bariérou pronikli bez problémů a z kůry začaly šlehat blesky, jak se její závitů bortily pod rostoucím magnetickým tlakem.

Počkal, až jeho bojovníci vyřadí z provozu vrhače plamenů za zdmi, a pak pobídl svého gigantického oře vpřed. Supravodivé pláty hnané obrovskou tíhou zvířete dopadly na ultrasilné magnetické bariéry na hřebenu zdi. Drátěné cívky bzučely, jak se pokoušely vzdorovat tlaku, a atmosféra praskala uvolněnou energií, když nakonec povolily.

Řvoucí lezoun, poháněný bodáním do citlivého masa mezi pláty, překonal vnější zdi a začal šplhat na další. Postupně se dostal až do tajné místnosti, jinak dosažitelné pouze chodbou vyhloubenou v kůře. Odtamtud se ovládala všechna obranná opatření labyrintu. Jedna z pobočnic byla smetena závažím vystřeleným kolmo vzhůru z roury umístěné na chodbě, kterou se plazili. Silná žila, jež byla k závaží připevněna, ji strhla z těla lezouna. Dopadla na kůru a roztrhla se.

Děsivé oči poháněl lezouna ještě zuřivěji proti další zdi. Nyní byli ve velké vnitřní místnosti, kde se shromáždili všichni chrámoví sluhové. Slyšel, jak jejich plazy rychle mluví, ale nezdálo se, že by hovořili mezi sebou. V kouzelném okně na podlaze se objevil obraz podivně napučeného číly.

„Attilovi se podařilo dostat se na hřbet lezouna přímo přes ochranné zdi. Proniká stále dál do nitra labyrintu.“ Když se zeď začala bortit, mluvčí vzhledl. „Attila je zde! Jsme ztraceni!“ Dal se na útěk, ale byl dostižen a rozmačkán spolu s ostatními, kteří se snažili z komunikační místnosti uniknout jedním z východů.

Ještě tři zdi, a lezoun dorazil do středu celé stavby. Děsivé oči jej zastavil a rozhlédl se. Uprostřed místnosti stála řada skříní propojených tlustým potrubím. U jedné stěny byla ta nejpůsobivější čílí žena, jakou Děsivé oči kdy viděl. Držela kopí a něco, co vypadalo jako bodák, ale pro jeho růžové oči nebylo snadné dobře rozeznat něco tak malého.

„Ty musíš být Po-Po,“ řekl Děsivé oči. „Číla, který žije věčně.“ Vložil šipku do speciálně trénované vrhací kapsy. „Uvidíme, jestli tě tvoje magie ochrání před tímhle.“ Šipka opsala strmý oblouk a zabořila se hluboko do kůry těsně před Po-Po. Děsivé oči začal nabíjet znovu, ale Po-Po se rychle vrhla vpřed a zaútočila na něj kopím. Náčelník nájezdníků odstrčil svou pobočnici, aby měl víc místa k rozmachu, švihl bičovým mečem a utál kopí hrot. Když se meč vrátil, vyryl Po-Po hluboký šrám přes vršek těla. Ani to necítila.

Když Po-Po přišla o kopí, ucouvla do změti rour a ventilů, které sloužily k zásobování celého komplexu energií. Generátor, který energii vyráběl, byl ukrytý hluboko v kůře ve staré laboratoři Nuly gaussů.

Její jedinou nadějí bylo přimět Attilu, aby slezl ze svého skoro nezranitelného oře.

„A ty musíš být Attila Skvrňák,“ řekla. „Slyšela jsem, že tě nazývají ‚Děsivé oči‘. Vzhledem k tomu, že jsi minul tak velký cíl, ‚Slabé oči‘ by bylo příhodnější.“ Zamávala na něj svými úžasnými očními pouzdry. „Pojď a chyt' si mě, ty moje malé puntíkaté líhně!“

Urážka být nazván líhnětem Děsivé oči rozzuřila až k nepřičetnosti, ale rychle se ovládl. Švihaje před sebou bičovým mečem, pobídl lezouna proti skříním a trubkám. Po-Po stále ustupovala. Pak lezoun nalehl svým tělem na první ze skříní. Obrovský ventil v ní uvolnil proud energie, která vyšlehla ven tělem

zvířete. Lezoun se okamžitě roztekl a přitom rozdrtil další trubky a skříně. Automatická obrana labyrintu vysadila a Skvrnitá horda vtrhla dovnitř. Po-Po byla rozteklým tělem lezouna přimáčknutá ke zdi.

Děsivé oči sklouzl ze svého umírajícího oře a zamířil k Po-Po. Náhle se část zdi odsunula a objevil se polokulový kovový objekt. Pohyboval se, mluvil a vůbec se zdál být živý.

„Jste připravena podrobit se omlazení?“ otázal se robot.

„Ne!“ vykřikla Po-Po, ale její plaz tlumila těžká masa rozlitého lezouna. „Nemluv s ním! Resetuj se! Stop! Deaktivuj svoje obvody!“

„Tento příkaz nemohu poslechnout,“ odpověděl robot. „Musím udržovat v chodu omlazovací zařízení.“

Po-Po neodpověděla. Robot dorazil až k ní a zkontroloval její tělo čidly. „Je mrtvá. Odkládala omlazení příliš dlouho.“ Zamířil k Děsivým očím a se zapnutými čidly ho pomalu obkroužil. „Vy máte skvělý svalový tonus a jste připraven pro okamžité omlazení,“ řekl robot. „Přál byste si nové, mladé tělo?“

„Ano!“ Děsivé oči nespouštěl oči z pohybujícího se a mluvícího kovového předmětu.

„Nejprve musíme připravit záznam pro omlazovací výbor Spojených klanů.“ Robot vytáhl ze svého nitra svitek. „Jméno?“

Děsivé oči se na okamžik zamyslel. Nové tělo si zasluhuje nové jméno. Jméno jako žádné jiné. „Attila,“ prohlásil hrdě.

ČAS: 10:13:14 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Kosmická rada se sešla v místnosti, kde měli jasnou kouli Vejce přímo nad sebou. Najednou jako by se z její záře vytratilo všechno teplo.

„Přišli jsme o dobrou přítelkyni, velkou učitelku a skvělou techničku,“ prohlásil Útesník.

„A naši jedinou spojku s povrchem,“ dodal admirál Ocelorez. „Vypadá to, že tady budeme trčet tak dlouho, dokud Attila neztratí svou moc. Kdybychom ho jen mohli zabít, třeba na něj něco hodit.“

„Svrhnout nějaký předmět z oběžné dráhy můžeme poměrně snadno,“ řekl Útesník. „Ale jakmile by dosáhl určité rychlosti, roztrhlo by ho magnetické pole Vejce na oblak plazmy a ten by se vstřeval dřív, než by dosáhl povrchu. Abychom způsobili vůbec nějakou škodu, museli bychom strhnout něco hodně velkého. Jenže

nic takového nemáme a nemáme ani dost energie, abychom to vychýlili z oběžné dráhy. Navíc bychom kvůli jednomu čílovi pobili celý klan nevinných otroků.“

„Bude to trvat dlouho, velice dlouho, než se civilizace zase vrátí do stadia, kdy nás budou schopni dostat dolů,“ povzdechl si Ocelorez rezignovaně.

„Takže budeme muset vymyslet způsob, jak se dolů dostat bez cizí pomoci,“ opáčil Útesník.

„To nebude snadné,“ odpověděl Ocelorez. „Žádná z našich kosmických lodí nebyla navržena pro přistání na povrchu hvězdy. Zná snad někdo způsob, jak vyrobit něco jako magnetické nebo gravitační brzdy?“

„Atmosféra Vejce je příliš řídká, než aby nám v tomto směru nějak pomohla,“ odpověděl Útesník. „Mohl bych vymyslet magnetické brzdy využívající kov o správné vodivosti. Potíž je v tom, že jako při brždění třením o atmosféru, se i v tomto případě kinetická energie mění v kov v teplo. Jinými slovy, brzda by se při prudkém brždění roztavila. Při pozvolném brždění bychom zase měli problém zajistit posádce dostatečnou gravitaci. Navíc při nižších rychlostech není magnetické brždění příliš účinné. Část energie by sice od bržděného zařízení převzalo, ale pořád by na povrch dopadlo příliš prudce.“

„A co použít v závěrečné fázi přistání nějaký druh aktivního pohonu?“ otázal se Ocelorez.

„Inerční motory na průzkumných lodích jsou poměrně účinné, ale jejich tah je tak nízký, že se k přistání nehodí,“ odpověděl Útesník. „Mohli bychom předělat jeden z našich smyčkových letounů tak, že by při přistání použil zastaralé antihmotové rakety. Ale i kdyby se nám podařilo získat dost tun antihmoty potřebné k zahřátí reaktivního média, nemáme dost média, aby vystačilo na přistání smyčkového letounu s těžkými gravitačními generátory. Máme prostě nedostatek materiálu.“

„Takže někde musíme sehnat materiál. Pomohlo by, kdybychom obětovali jednu z orbitálních stanic?“

„Napadlo mě něco jiného. Mohli bychom použít jednu z kompenzačních hmot kroužících kolem kosmického modulu pozemšťanů. Pět by jim mohlo stačit. Princip mé myšlenky spočívá v tom, že bychom použili jeden z těch asteroidů jako ‚první stupeň‘ pro náš přistávací modul. Potřebnou energii pro přistání bychom

uskladnili na něm, takže bychom ji nemuseli vézt na modulu a mohli bychom ji načerpat pomocí vhodného zařízení až když ji budeme v závěrečné fázi přistání potřebovat.“

„Máte na mysli něco jako skokovou smyčku?“ zeptal se Ocelorez.

„Ty jsou příliš dlouhé, aby se daly na kompenzační hmotu umístit,“ odpověděl Útesník. „Spíš jsem myslel na něco jako velký gravitační katapult umístěný na povrchu asteroidu. Museli bychom ho nějak navést na eliptickou oběžnou dráhu, která by se skoro dotýkala povrchu Vejce. V periapsidě by gravitační katapult odpálil přistávací modul ve směru proti oběžné dráze, takže by v podstatě zůstal viset několik metrů nad kůrou.“

„Odtamtud už by nebyl problém přistát!“ zvolal Ocelorez. „Nejprve by letěli mechanici, kteří by na povrchu Vejce postavili nový gravitační katapult, a pak by přistáli i ostatní.“

„Doufal jsem, že utrhnu dvě bobule z jednoho jednulkového keře,“ odpověděl Útesník. „Mohli bychom přistávací modul navrhnout tak, aby se dal rychle přestavět na gravitační katapult. Ušetřil by se čas.“

„Na gravitačním katapultu se přece nedá létat! Ten jenom vytváří gravitaci urychlením proudu ultrahusté hmoty. Čím chcete pohánět čerpadla? Prodlužovačkou napojenou na vyrovnávací asteroid?“

„Gravitační sílu můžete získat nejen ze zrychlení, ale i ze zpomalení ultrahusté hmoty,“ upozornil Útesník. „Ale změna hmotového proudu ve skutečnosti vůbec není nutná. Gravitační pole je vytvářeno změnou gravitomagnetického pole uvnitř anuloidu. Myslím, že bychom dokázali sestavit gravitační katapult, který nevyžaduje žádný vnější zdroj energie. Namísto změny rychlosti hmotového proudu se v něm bude měnit jeho směr. Vlastně to zní jako docela dobré téma pro můj příští seminář gravitační mechaniky.“ A vydal se za svými žáky.

ČAS: 10:13:26 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

„Nastal zase čas pro hlášení jednotlivých týmů, třído,“ řekl Útesník. „Jak pokračují konstrukční práce na přistávacím modulu? Kdo je vedoucím týmu pro modul?“

Ozval se jeden ze studentů vzadu. „Základní konstrukce byla dokončena. Budeme mít dvě dlouhé, tenké multikanálové trubky,

které se budou ovíjet v mnoha vrstvách kolem anuloidu, aby bylo vnitřní pole co nejhomogennější. Přistávací modul odletí s jednou trubicí prázdnou a ostatními naplněnými prachem z vysoce urychlených černých děr, které budou vytvářet gravitomagnetické pole maximální intenzity prouděním proti směru hodinových ručiček. Když budeme později potřebovat gravitační odpudivou sílu, použijeme odchylovací ventil k odklonění části gravitačního proudu z kanálů v první trubicí do druhé trubice v opačném směru. Reverzní proud zruší část gravitomagnetického pole, což odpovídá snížení jeho intenzity. Poklesem gravitomagnetického pole tak dojde k indukci gravitačního odpudivého pole, díky němuž se bude modul vznášet nad povrchem Vejce.“

„Jak dlouho se vydrží volně vznášet?“ otázal se Útesník.

„Prozatím pouze dvě minutiny otáčky,“ odpověděl vedoucí tým pro modul. „Teď, když už máme základní konstrukci, vrátíme se zpátky a začneme snižovat váhu. Naším cílem je prodloužit levitační čas na šest minutin, což by nám pro přistání poskytlo skoro veletuctinu otáčky.“

„Pokračujte v práci,“ řekl Útesník. „Tým přistávacího zařízení?“

„My máme snadnou práci,“ řekl jiný student. „Přistávací zařízení v podstatě odpovídá gravitačnímu katapultu na Vejci, je pouze větší. Své úsilí jsme soustředili na vytvoření maximální homogenity gravitačního odpudivého pole v jeho středu, aby se omezilo namáhání modulu při přistání. Rozměry budou skutečně obrovské, skoro dvacet centimetrů. Nemyslím, že něco takového můžeme umístit na jednu z pozemšťanských vyrovnávacích hmot. Budeme potřebovat větší těleso, jejich deorbiter. Myslím, že ho pozemšťané nazývají ‚Otis‘ po člověku, který postavil první kosmickou fontánu.“

„To nebyla kosmická fontána, ale výtah,“ vysvětlil mu Útesník.

„Co je to výtah?“ otázal se student.

„Na tom nezáleží. Tým přistávací základny?“

„Zatímco přistávací zařízení je stále větší, základna se pořád zmenšuje,“ začal třetí student. „Vytvořili jsme spojený studijní tým spolu s astrofyzikální třídou doktorky astrofyziky Plazmové izolace. My se učíme realitě částic a plazmové fyziky, oni zase legraci být gravitačním technikem. Náš tým se jmenuje ‚Krotitelé planet‘. Byli jsme venku v průzkumné lodi a prohlédli jsme si zblízka Otise. Jeho povrch je příliš hluboko v mlze. Budeme muset použít monopóly, aby

se smršťil a zahustil. Naštěstí pozemšťanská továrna na monopóly stále pracuje, takže jich mají k dispozici dostatek.“

„Všichni jste odvedli dobrou práci,“ pochválil je Útesník. „Máte dalších čtyřicet otáček na dokončení týmových zpráv a pak - předtím, než uděláme něco dalšího - si já a Plazmová izolace pohovoříme s pozemšťany.“

ČAS: 10:13:32 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

„Máš tady hovor z kosmické stanice Východní pól, Pierre,“ řekla Jean. „Je to Útesník a astrofyzika jménem Plazmová izolace. Někaké informace už nám poslali po datových kanálech, ale chtěli by si také promluvit s tebou.“

Pierre přerušil kontrolu lodního počítače a přepnul na komunikační kanál, kde se na obrazovce objevili dva čílové. Útesník byl menší, i když na samce poměrně velký. Jeho společnice měla na kůži odznaky s hvězdami ve středu. Pierre už začínal být v rozlišování pohlaví u čílvů dobrý, ale Plazmová izolace mu to svými velkými očními pouzdry usnadnila.

„Našli jsme způsob, jak se dostat zpátky na Vejce,“ začal Útesník bez jakéhokoliv úvodu. „Jelikož tady ve vesmíru máme velice málo všeho, potřebovali bychom si od vás vypůjčit nějakou hmotu a monopóly. Bohužel, vaše kompenzační hmoty jsou příliš malé, musel by to být deorbiter. Pomocí monopólů bychom jej zhustili, až by se proměnil v miniaturní neutronovou hvězdu, a pak bychom ho použili jako základnu, na které bychom vybudovali přistávací zařízení a modul.“

Pierre se zatvářil zmateně. „Nechápu, jak to chcete udělat. I kdybyste ho zmenšili tak, že se bude jeho povrchová hustota rovnat hustotě neutronové hvězdy, bude nestabilní a zhroutí se v miniaturní černou díru.“

„To víme,“ přisvědčila Plazmová izolace. „Když do deorbiteru naočkujeme pouze jeden typ monopólů, můžeme zvýšit hustotu jádra vytvořením monopolia, ale atomy monopolitu budou mít tendenci se navzájem odpuzovat, protože budou mít stejný magnetický náboj. Doufáme, že tímto způsobem udržíme smršťování deorbiteru pod kontrolou a zabráníme mu, aby se změnil v černou díru.“

„Mně to připadá poněkud riskantní,“ řekl Pierre. „Jste si svými výpočty jistý?“

„Ne,“ odpověděla Plazmová izolace. „Ale je to risk, který musíme podstoupit.“

Náhle se na obrazovce objevil jiný číla. Pierre poznal dvouhvězdý odznak na kůži admirála Oceloreza, velitele čílů v kosmu.

„Tohle není to, co nám dělá starosti,“ řekl. „Nejenže chceme použít deorbiter jako základnu pro postavení našeho gravitačního katapultu, ale potřebujeme ho také dopravit na povrch Vejce. Musíme ho vychýlit z jeho oběžné dráhy.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Pierre. „Potřebujeme pouze jeho gravitační pole a je nám jedno, jestli je to degenerovaný asteroid, miniaturní neutronová hvězda nebo černá díra. Vnější gravitační pole je pořád stejné. Jenom ho vraťte zpátky na jeho eliptickou oběžnou dráhu, až ho nebudete potřebovat, protože se s jeho pomocí musíme vrátit na Svatého Jiřího. Nebudete ho potřebovat příliš dlouho, že ne? Naše expedice měla trvat pouze osm dní, takže máme zásoby jenom na několik týdnů.“

„To je ta potíž,“ Ocelorez byl teď na obrazovce sám. „Je možné, že deorbiter bude při umístění gravitačního katapultu na povrch Vejce zničen.“

Pierre se na několik sekund překvapeně odmlčel, pak si rychle uvědomil, že promarnil zhruba ekvivalent pozemského týdne číly, jehož blikající obraz indikoval, že se ke komunikačnímu panelu vracel každou pětinu sekundy.

„Bez deorbiteru tady uvízneme... Jaká je pravděpodobnost?“

„Neustále se snažíme najít nějaký jiný způsob,“ odpověděl Ocelorez, „ale v tuto chvíli jsou šance 12 : 1.“

„No, to není tak zlé,“ řekl Pierre.

„To znamená, že je dvanáckrát pravděpodobnější, že bude deorbiter při dopravě katapultu na povrch Vejce zničen slapovými silami, než že to vydrží. Všechno záleží to na tom, jak bude interferovat orbitální a slapová dynamika s vlastními kmity deorbiteru v průběhu jeho průletu kolem Vejce.“

Pierre se znovu na několik sekund odmlčel, ale tentokrát se jeho mozek nezaměstnával starostmi o číly.

„Máme ještě Oskara, druhý velký asteroid, který jsme použili k odeslání deorbiteru na eliptickou oběžnou dráhu. Nemohli byste použít ten?“

„S našimi omezenými zdroji nejsme schopni měnit nebeskou mechaniku velkých a řídkých těles,“ odpověděl Ocelorez. „Tento asteroid se nachází příliš daleko za hranicemi soustavy Vejce. Dopravit ho sem by nám trvalo přinejmenším šest měsíců. To je pro nás ekvivalent věčnosti.“

„Hmmm.“ Pierre zvážil všechny možnosti a pak řekl: „Myslím, že si raději promluví s velitelkou Swensonovou a zbytkem posádky.“

Sešli se v chodbě u spodního průzoru, aby otázku společně prodiskutovali. Když vstoupili, doktor Wong průzor v podlaze zatemnil. Nikdo proti tomu nic nenamítal. Bylo dost těžké rozhodnout se, i když za průzorem neblíkalo žluté světýlko Slunce.

„Velitelka Swensonová řekla, že rozhodnutí je jen a jen na nás,“ oznámil všem Pierre. „Její jedinou podmínkou bylo, že dojde k tajnému hlasování a že rozhodnutí nechat číly použít Otise musí být jednomyslné.“

„Kdyby byly naše šance trochu vyšší, bylo by mnohem snazší svolit,“ poznamenala Jean. „Osm procent není zrovna hodně.“

„Osm a třetina,“ opravila ji Seiko. „Nesmíme zapomínat ani na to, kolika inteligentních bytostí se to týká. Tím, že budeme riskovat svoje životy, můžeme zabránit úpadku celé civilizace.“

„Mně se jen nelíbí to, co nám hrozí,“ řekl Abdul. „Umřít hladu zrovna neodpovídá mé představě o zábavě. Raději bych se rozloučil se světem rychle.“

„Rád bych všem připomněl,“ ozval se Cesar, „že bychom před necelými třemi hodinami sešli se světa rychlou smrtí všichni, nebýt úsilí dvou čílů, admirála Oceloreza a inženýra Útesníka. A právě ti nás nyní žádají o pomoc.“

Pierre čekal na další diskusi. Žádná nebyla, a proto rozdal prázdné listy papíru. „Napište ‚Ano‘, pokud souhlasíte, aby cílové použili Otise, a ‚Ne‘, pokud se domníváte, že je riziko příliš velké.“ Pak Pierre hlasovací lístky zase posbíral a rychle je spočítal.

„To máme čtyřikrát ‚Ano‘ a jednou ‚Ne‘. Oznámím admirálu Ocelorezovi, že budou muset vymyslet jiný způsob, jak se dostat na Vejce. Pak naprogramuji tlačné sondy na změnu dráhy Otise, abychom se mohli vrátit domů.“

„Počkej okamžik,“ ozval se Abdul. „Rozmyslel jsem si to. Změňte můj hlas na ‚Ano‘. Není chyba čílů, že Amalita zahynula, a

bylo by hloupé zlobit se na neutronovou hvězdu. Té je to všechno jedno.“

ČAS: 10:25:02 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Ocelořez a právě omlazený Útesník pozorovali z průzkumné lodi, jak nákladní loď přiváží ze vzdálené továrny první dávku severních monopolů a skládá je na povrch deorbiteru. Monopóly se vzájemnou odpudivostí okamžitě rozptýlily do řídkého oblaku. Oba čilové viděli, jak je gravitační pole deorbiteru nasálo a pak zmizely pod zamlženým povrchem kilometrové koule. Později budou muset vstřelovat monopolů do zmagnetizované koule pomocí elektromagnetického urychlovače.

„První je tam,“ řekl Útesník. „A ještě nekonečně mnoho jich bude následovat.“ Při řeči cucal měkkou červenou kuličku, kterou vyprodukoval jejich nový jídelní automat.

„Bude to dlouhá a nudná práce,“ přisvědčil Ocelořez. „Čtyřicet generací převážení monopolů po stejném nudném kousku vesmíru mezi továrnou na jejich výrobu a deorbiterem. Tahle situace je jako stvořená na nudu, chyby, a dokonce i vzpouru. Chci, aby se ve školách vyučoval co nejvíce dějepis, aby byly mezi pracovními směny co nejdelší přestávky na zábavní střediska. A aby byly nejnovější a nejdokonalější jídelní automaty umístěny na nákladních lodích.“

Dívali se, jak druhá loď složila svůj náklad severních monopolů.

„Raději se vraťme na kosmickou stanici západní pól,“ navrhl Útesník. „Chtěl bych se podívat, jak probíhá přestavba *Abdula* z výzkumné lodi na nákladní.“

ČAS: 20:55:45 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Uplynulo mnoho veletuctů otáček, než Ocelořez s Útesníkem znovu navštívili Otise. Ocelořez, který nedávno prodělal svou čtyřiatřicátou omlazovací kúru, teď vypadal zase jako mladík, zatímco Útesník a průzkumná loď byli staří a unavení. Černá díra ve středu lodi teď byla znatelně méně hmotná, protože částí své hmoty napájela po třináct set veletuctů otáček inerční motory lodi.

Dívali se, jak nákladní loď umisťuje poslední ze severních monopolů do nádrže dlouhého elektromagnetického děla. Z jeho hlavně pak vytryskl vysoce urychlený proud a monopóly pronikly hluboko do nyní značně zpevněné kůry deorbiteru. V ultrahustém jádru této desetimetrové koule byly monopóly navzdory vzájemné odpudivosti vězněny nesmírnými gravitačními silami.

Když na deorbiter dopadla poslední salva, rozezněla se komunikační linka kombinací veselého bubnování a radostného tance. Jásot ještě nabyl na síle, když se poslední monopóly rozprostřely kolem Vejce jako aura.

„Hotovo!“ Staříčský Útesníkův plaz se snažil držet tempo s vítězoslavným bubnováním techniků.

„Je to obrovské zavlnění plazil pro celé čílstvo,“ řekl Ocelořez klidně, protože věděl, že je pořád ještě spousta práce čeká. „Teď necháme Otise osm až dvanáct veletuctů otáček vychladnout a pak přijde další zavlnění plazu na naší dlouhé cestě domů.“

„Moje nová třída gravitačních inženýrů bude připravena. Budeš mít dobrého pilota pro gravitační potencionálové jámy, který by nás vzal dolů?“ otázal se Útesník. „Povrchová přitažlivost a úniková rychlost na Otisu je sice pouze zlomkem té na Vejci, ale pro někoho, kdo je zvyklý létat jen ve vesmíru, to bude ošidné přistání.“

„Moje pilotní škola už trénuje na kompenzačních hmotách-asteroidech Drakobijce,“ odpověděl Ocelořez. „Zhruba za dva veletucty je čeká simulované přistání padesát metrů od Otise. Dostaneš nejlepšího z nich a on nebo ona si pak budou moci vybrat nové jméno. Všichni ve třídě se shodli, že to jméno bude Výtah Otis.“

PŘISTÁNÍ

ČAS: 21:00:10 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

„Vyklidte jižní polokouli!“ zabubnoval kapitán Výtah Otis do plazového zesilovače. Jeho rozkaz se rozléhal z řídicí paluby na ‚severním pólu‘ velkého nákladního tahače a zněl po celém trupu až k prázdným držákům nákladu na spodní straně sférické lodi. Varování nebylo nutné. Rychle se blížili k povrchu Otise a z jižní polokoule to vypadalo, jako by asteroid padal přímo na ně.

Inerční motor divoce kvílel, zatímco se mohutná nákladní loď stále více přibližovala k bývalému deorbiteru. Výtah Otis ji zastavil padesát metrů od Otise a díval se, jak se pomalu otáčí. Přitažlivost Otise teď byla silnější než přitažlivost černé díry v jádru nákladní lodě.

„Je to docela příjemné, cítit zase jednou pořádnou gravitaci,“ prohodil Útesník.

„Pro mě ne, já jsem žil vždycky jen ve vesmíru.“ Výtah Otis pomalu sestupoval po vertikální dráze. Jak se blížili k deorbiteru, gravitace sílila a postupně se vyrovnávala gravitaci Vejce. Palubou se začalo ozývat sténání a úpění.

„Nedokážu udržet oči zpříma,“ postěžoval si Výtah Otis.

Útesník se podíval na pilota, který se snažil, seč mohl, aby své oční stopky udržel v silném gravitačním poli nahoře. Měl je tenké a pod tíhou očních bulv se mu klátily na všechny strany. Oční stopky Útesníka se automaticky rozšířily do správného exponenciálního tvaru. Po všech těch generacích atrofování ho trochu pobolívaly, ale alespoň mu ještě fungovaly vyvažovací reflexy.

„Nenapadlo mě, že bys nebyl schopen pracovat pod vysokou gravitací,“ přiznal se Útesník. „Mám převzít řízení?“

„Ne, já to zvládnou. Ale budu muset přepnout na plazové ovládání.“ Zatáhl oči do pouzder a soustředil se na chuťový obraz na palubě pod sebou.

Posledních několik metrů proletěli rychle a pak Výtah Otis posadil nákladní loď velice zvolna na kůru. Půlkulový vrchlík se vlivem působení Otise na černou díru v jádru lodi znatelně zploštil. Pláty paluby praskaly a skřípěly. Stabilizační pole, které udržovalo černou díru uprostřed lodi, nakonec dosáhlo svých mezí a černá díra propadla spodkem lodního trupu do jádra Otise, kde se vypařila. Trup se zavlnil a pak se stabilizoval.

Útesník plánoval, že se do práce pustí, hned jak přistanou, ale stálo je to tučt otáček a spoustu jídla, než cílové vylíhlí ve vesmíru dokázali v silném gravitačním poli vůbec něco dělat. Pouze Útesník se rychle vrátil do normálu a vydal se na výzkumnou cestu po desetimetřové kouli, zatímco ostatní ještě nabírali sílu.

„Podle přenosného analyzátoru obsahuje kůra značné procento vysoce pevných kovů,“ oznámil, když se vrátil. „Ve vulkanických oblastech, kam jsme vpravili monopóly, se vyskytují vyvrženiny s obsahem vzácnějších, na neutrony bohatých izotopů, které by se mohly hodit do slitin, ale jinde je složení kůry v podstatě všude stejné. Sestavíme napájecí generátory a spustíme hmotové separátory a slévárny.“

Během půl veletuctu otáček chrlily hmotové separátory surové práškové materiály, které slévárny měnily v konstrukční díly. První zařízení, které vyrobili, byla jednoduchá kosmická fontána. Měla jen jediný proud prstenců a dosahovala pouze do výše padesáti metrů k prosté horní plošině, ale jako přístaviště pro ostatní kosmické lodi flotily byla naprosto dostačující. Brzy se většina člů v kosmu přesunula na Otis a pracovali na výrobě gravitačních strojů, které jim měly umožnit návrat z jejich nuceného vyhnanství na Vejce.

Dalším jejich úkolem bylo vyrobit velký gravitační katapult schopný urychlit přistávací modul na mnohonásobek přitažlivosti Vejce tak, aby mohl dosáhnout únikové rychlosti po méně než deseti centimetrech letu. Na rozdíl od staříčkových gravitačních katapultů, které teď ležely nečinně na Vejci a dokázaly vymrštít do vesmíru pouze malá kosmická plavidla, musel být tento dost velký, aby urychlil na patřičnou hodnotu menší kopii sebe samotného. Postavit dvacetimetřový anuloid s příslušnými metry potrubí naplněného

ultrahustou tekutinou a baterií čerpadel sloužících k jejímu urychlení zabralo skoro čtyři veletucty otáček. Velice důležité přitom bylo dosáhnout homogenity výsledného odpudivého gravitačního pole.

„Spust'te to ještě jednou,“ nařídil Útesník. Sám sledoval ukazatel pole gravitačních čidel rozmístěných ve středu prstence gravitačního katapultu. Prstenec měl velký průměr, ale jen malou tloušťku. Útesník musel při jeho stavbě využít všech svých znalostí gravitačního inženýrství, aby toho dosáhl. V podstatě se jednalo o jednoúčelové zařízení, ale jestliže svůj účel splní, bude to stát za to. Testy, které teď prováděli, se uskutečňovaly při pouhém zlomku provozního výkonu. To muselo stačit - až do posledního mžiku, kdy bude katapult spuštěn na plný výkon. Stroj bzučel a čidla ukazovala vrstevnicovou mapu silových úrovní pole.

„Středová centimetrová oblast má odchylky v řádu miliardy g,“ oznámil inženýr Tah tlak. „To přistávací modul hravě zvládne.“

Útesník si pozorně prohlédl vrstevnice, provedl jemné seřízení a vypnul měřicí zařízení. „Přistávací prstenec je připravený. Teď je na řadě modul,“ řekl. „Zrovna jsme minuli apoapsidu, takže nám na jeho postavení zbývají jen čtyři veletucty otáček.“

„Budeme s ním hotovi mnohem dříve,“ odpověděl Tah tlak.

„Určitě,“ přisvědčil Útesník. „Ale je tady ještě někdo, s kým to budeme muset konzultovat.“ Resetoval svou plazovou obrazovku, rychle vytiskl formální zprávu a pak se odplazil, aniž počkal na odpověď. Ta přijde mnohem, mnohem později.

ČAS: 21:02:03 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Zpráva, které se Pierre tak obával, přišla.

„Žádáme o přeprogramování asteroidu O-1 k přemístění do bodu určeného následujícími souřadnicemi,“ oznámil Útesníkům obraz. Pak následoval seznam souřadnic x , y , z , θ , ϕ , λ , t v časoprostorové soustavě Drakobijce. Požadovaná oběžná dráha zabíhala hluboko do gravitační potencionálové jámy Vejce, takže desetiprocentní časová diference a rozměrová dilatace mezi volným vesmírem a povrchem neutronové hvězdy byla výrazná.

Útesník nebyl zvyklý hovořit s lidmi. Zapomínal zaujímat stejnou pozici pokaždé, když kontroloval obrazovku, zda už nepřišla odpověď, takže jeho obraz nepříjemně blikal pětikrát za sekundu.

Pierre váhal. Obraz blikal.

Skutečné rozhodnutí padlo už dávno. Pierre se dotkl obrazovky před sebou a začal měnit souřadnice tlačných raket, které přemístí Otis na požadovanou trajektorii. Pak Pierre stiskl na dotekové obrazovce pole *provést*. Motory tlačných raket se zažehly. Během několika sekund se Otis přesunul na novou dráhu, která ho dovede jen několik metrů od povrchu Dračího vejce.

ČAS: 21:02:20 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Tah tlak vzhledl od testážní aparatury a podíval se na tlačné rakety kroužící kolem Otise. „Zdá se, že ve velké lodi pozemšťanů se konečně začíná něco dít.“

„Všiml jsem si,“ přisvědčil Útesník. „Jak to vypadá s vysokorychlostním potrubím?“

„Otestoval jsem ho na dvojnásobek provozního tlaku a prasklo až těsně nad touto hodnotou,“ odpověděl Tah tlak.

„To je dobré, ale zbytečně moc dobré. Ztenčete jejich stěny o půl tuctiny a vyzkoušej je znovu. Chci mít náš stroj dost lehký na to, aby vynesl sám sebe do výšky čtyřiceti metrů nad povrch Vejce.“

Konstrukce čtyřcentimetrového samolevitačního přistávacího modulu trvala podstatně kratší dobu než stavba většího stroje. Byli hotovi skoro veletucet otáček před tím, než Otis dosáhl periapsidy.

Na hotový modul se přišel podívat Ocelorez. Byl to anuloid umístěný uprostřed většího anuloidu.

„Jak se jmenuje?“ otázal se Ocelorez.

„Je to prostě modul,“ odpověděl Útesník poněkud nevrle. „Nemá žádné jiné jméno než Modul pro přistání na povrch Vejce, pokud to chceš mít v plném znění.“

„Každá loď musí mít jméno,“ namítl Ocelorez. „A jelikož poletí nad povrchem Vejce, měl by se jmenovat po nějakém létajícím zvířeti.“

„Na Vejci žádná létající zvířata *nejsou*.“ Útesník byl čím dál nevrlejší.

„Ale jsou na planetě pozemšťanů,“ vložil se do rozhovoru Tah tlak. „Jedno z nich se například jmenuje orel.“

„Orel je dobré jméno,“ usoudil Ocelorez.

„Když myslíš,“ řekl Útesník.

„Je ještě něco, s čím bychom ti mohli pomoci?“

„Mohli byste trochu zapřemýšlet,“ odpověděl Útesník. „Jakmile přistaneme na Vejci, neexistuje způsob, jak se odtamtud zase dostat, dokud se nám nepodaří obnovit civilizaci. Jsme omezeni hmotností, takže si s sebou můžeme vzít jen to nejpotřebnější. Jestli na něco zapomeneme, nebudeme se pro to moci vrátit. A teď mi řekněte, jak vypadá minimální výbava zkušených techniků a co všechno je potřeba k obnovení civilizace?“

„To já nevím,“ řekl Ocelorez.

„Ani já ne. Ale za stodvaadvacet otáček už budeme chytřejší.“

Otáčky plynuly, byli vybíráni jednotliví členové expedice a jejich zařízení bylo uskládáno v odděleních zbudovaných na palubě Orla. Vejce se na obloze stále zvětšovalo a potom, když pozemšťanské tlačné sondy odchýlily Otise tak, že se gravitační katapult natočil proti směru jeho dráhy, se schovalo za horizontem jejich miniaturní planety. Poté co světlo Vejce zmizelo z oblohy, museli si vystačit s tlumeným světlem Otisova povrchu. Studené načervenalé světlo vytvářelo ponurou kulisu pro jejich poslední společnou otočnu.

Přípravci jídla udělali, co bylo v jejich silách. Kromě obrovské hory umělého jídla z jídelních strojů měli několik celých plížíů zvlášť vykrmených pro tuto příležitost a obložených čerstvými semeny a ovocem ze zahrad, jež založili na Otisu z uměle vyrobených semen brzy poté, kdy na něm poprvé přistáli. Zlatým hřebem byl ovšem celý pečený číla. Jeho tělo bylo sice poněkud zploštělé po pádu z lešení kolem gravitačního katapultu, ale na chuti mu to nijak neubralo.

Ocelorez a Útesník se rozhodli nesnažit se prodrat davem a spokojili se s kusem plížíla.

„Skvělý plížíl,“ poznamenal Ocelorez, který právě cucal plížílí oční bulvu.

„Plížílům chovaným na maso na Vejci se ale nevyrovná,“ odpověděl Útesník.

„Snažím se zapomenout, že kdy existovali.“

„Když jsem byl ještě na Vejci, nikdy jsem se příliš nestaral o to, co jím,“ povzdechl si Útesník. „Při otočně jsem si prostě něco nacpal do zažívacích kapes, jako bych dobíjel stroj. Teď, když nás od návratu

na Vejce dělí jen tak málo, svědčí mě kapsy na pořádný kus plížila nebo doušek jihopolární jednulkové šťávy.“

„Je to tak dávno...“ Ocelorez se odmlčel, jako by přemýšlel o utrpení a zoufalství dvou oddělených skupin čílů trvajícím tucty a tucty generací. Přestože před nedávnem podstoupil omlazovací kúru, cítil se velice starý a unavený.

Následující otáčka uběhla rychle. Základna na Otisu byla opuštěna a většina čílů se vracela na orbitální stanice, takže zdviž na kosmické fontáně byla neustále v provozu. Zůstalo jen 144 odvážných, kteří měli letět na Orlu dolů na Vejce.

Z kúry Otise sledoval Útesník jak se nákladní loď oddělila od horní plošiny fontány. Jakmile se bezpečně vzdálila, zamával očnými stopkami na inženýra, který čekal u řídicího pultu. Inženýr stiskl několik dotekových polí a ječení, které se rozléhalo kúrou, začalo ztrácet na výšce. Vrchol věže začal postupně klesat a brzy se změnila v hromadu kovových kroužků a kupu plošin. Jednodušší by bylo prostě odpojit napájení a nechat fontánu aby se zřítila, ale Útesník nestál o žádné nekontrolovatelné projektily, které by kroužily kolem Otise a narážely do Orla.

Jejich dalším úkolem bylo naplnit potrubí Orla.

„Připevnit napájecí kabely k čerpadlům v potrubním poli 1,“ zavelel Útesník. Z děr v kúře se vysunuly velké stožáry a propojily dva tucty čerpadel rozmístěných po obvodu Orla. Čerpadla se s hučením probudila k životu a ultrahustý prach černých děr začal cirkulovat v potrubí stále rychleji. Když dosáhl relativistických rychlostí, trup Orla zapraskal pod jeho váhou, ale čerpadla stále zvyšovala výkon. Místo aby tekutina dále zrychlovala, stoupala teď její hmotnost a gravitační potenciál uvnitř prstence se stal tak intenzivním, že už je nadále nebylo možné popsat starou Einsteinovou teorií. Ovšem změna toku hmotového proudu byla pomalá, a proto byly odpudivé síly generované uprostřed anuloidu zanedbatelné.

Útesník cítil, že ječení čerpadel dosahuje vrcholu, a snížil napájení. Orel teď měl jedno ze dvou potrubních polí nabitě energií v podobě vysoce urychlené ultrahusté hmoty. Byl čas k odletu. „Přepnout na vnitřní napájení,“ řekl. Zvuk čerpadel, přepojených z vnějších energetických napáječů na vnitřní akumulovanou energii, na okamžik zakolísal. Akumulovaná energie mohla vinou ztrát třením a gravitačního vyzařování vydržet jen několik milisekund, a proto museli vyrazit okamžitě. Útesník se díval, jak se mohutné energetické

napáječe vysouvají ze zdírek na trupu Orla a klesají zpátky do děr v kůře. Orel trůnící na startovací podložce byl připraven k odletu.

Útesník, jehož práce skončila, zastavil normální vlnivý pohyb čtyř svých očních stopek a podíval se na Výtaha Otise. „Orel je připraven ke startu, kapitáne,“ řekl.

Výtah Otis vyčkával, zatímco Otis se pohyboval na plazové obrazovce pod ním po předem stanovené dráze. Ta ho měla dovést až sto metrů nad povrch Vejce, kolem kterého proletí třetinou rychlosti světla. Kúrou zhuštěného asteroidu otřásalo zlověstné dunění, jak se ho slapové síly Vejce pokoušely rozervat na kusy. Útesník se dychtivě díval všemi směry najednou, doufaje, že kúra kolem vydrží ještě alespoň několik dalších mikrosekund.

Těsně předtím, než asteroid dosáhl periapsidy, zavelel kapitán Výtah Otis: „Start!“ Jeho plaz se rychle rozvlnil po dotekové obrazovce a neutrinové paprsky začaly přenášet kódovaný signál z Orla k zařízení, které ho obklopovalo. Energetické generátory strádaly energií v akumulátorech a čekaly na povel k odpálení. Když ten povel přišel, veškerá uskladněná energie včetně energie, kterou ještě generátory vyrobily, se přepnula do čerpadel ženoucích ultrahustý prach v potrubí většího gravitačního katapultu.

Čerpadla ječící vysokým zatížením udělila prachu v dvacetimetrovém anuloidu neuvěřitelné zrychlení. Pohybující se proud černých děr vytvořil indukci rychle rostoucí gravimagnetické pole uvnitř anuloidu. Nárůst tohoto pole zase vygeneroval odpudivé gravitační pole uprostřed katapultu. Orel byl vymrštěn vzhůru silou mnohonásobně převyšující přitažlivost Vejce, ale posádka necítila nic, protože se jednalo o gravitační síly. Ve dvou nanosekundách dosáhl Orel třetiny rychlosti světla a opustil povrch Otisu, aby zůstal nehybně viset sto metrů nad předměstím Zářícího Nebe. Pak začal padat.

„Přepojit dvanáctinu toku z potrubního pole 1 do potrubního pole 2,“ zavelel Výtah Otis.

Následovala krátká pauza a pak se ozval první důstojník: „Žádná odezva, kapitáne.“

„Zkus to znovu.“ Jak Orel padal, jeho rychlost se zvyšovala.

„Už se stalo,“ odpověděl první důstojník Kosmoplaz. „Povel byl odeslán a přijat, ale přepojovací ventil nereaguje. Musel se zaseknout!“

„Zaseknutý není,“ vmísil se do rozhovoru Útesník. Přenesl obraz přepojovacího ventilu ze své obrazovky na obrazovky obou

důstojníků. „Někdo zapomněl vyndat bezpečnostní závlačku. Tady je vidět její rozžhavené ouško.“ Sklouzl z obrazovky a zamířil k vnitřnímu zábradlí obklopujícímu střed anuloidu.

„Použijte část naakumulované energie ke zpomalení toku v potrubním poli 1,“ řekl, zatímco se protahoval pod zábradlím. „Přistát takhle sice nemůžeme, ale zpomalí nás to a poskytne mi to trochu víc času,“

„Kam jdeš?“ otázal se výtah Otis.

Odpověď zazněla jakoby z dálky a tlumeně, protože vibrace Útesníkovy plazu musely urazit cestu od potrubních systémů Orla až k řídicí palubě. „Jdu vytáhnout tu závlačku,“ řekl.

Útesník našel potrubní pole a prodral se svazky trubek ovinutých v několika vrstvách kolem prstencovitého trupu Orla. Naštěstí měl Orel dostatečně silnou vlastní gravitaci, takže pád mu nehrozil. Jak se blížil k středové díře anuloidu, viděl pod sebou kůru Vejce. Kapitán zapnul čerpadla potrubního pole 1, ale Orel stále klesal velice rychle. Útesník sáhl do spojovacího uzlu potrubních polí 1 a 2, kde byl umístěn přepojovací ventil. V tom okamžiku mu plaz začal podklouzávat, strhávaný ultrahustým prachem proudícím v trubkách. Útesník se pevněji přichytil na potrubní pole 2 a pomalu postupoval k přepojovacímu ventilu. Konečně vytáhl závlačku a podržel ji před videomonitorem. „Přepojte tok!“ zařval, doufaje, že ho přes celou délku trupu uslyší.

„Počkám na tebe!“ ozval se zesílený hlas kapitána z ústředního komunikačního systému modulu. „Hod' sebou!“

Útesník se podíval na rychle se přibližující kůru. Někde tam dole byly tucty tuctů vaků jihopolární jednulkové šňávy, kterou už nikdy neochutná. „Na to je pozdě!“ zakřičel. „Přepoj proud!“

Ozvala se rána, jak přepojovací ventil přeskočil. Ultrarychlý a ultrahustý prach změnil směr proudění z jednoho potrubního pole do druhého. Změna gravitačního potenciálu vytvořila ultrasilné odpudivé gravitační pole, které odtrhlo Útesníka od potrubí a mrštilo jím proti kůře dole. Jediný oslnivý záblesk rozžhavené plazmy - a byl pryč.

Odpudivé gravitační pole Orla vytrysklo ze středové díry v jeho trupu a opřelo se proti hmotě Vejce pod sebou. Modul zpomalil svůj pád a kapitán Výtah Otis ho konečně začal ovládat. Nemohli si dovolit vznášet se příliš dlouho, protože brzy budou zase muset přepnout tok.

Orel přeletěl nad nízkými horskými hřbety a před nimi se objevila rovina vhodná k přistání.

Nadnášen odpudivými gravitačními silami, snesl se Orel po svazích hor přičemž způsobil menší kúrotřesení, jak si dole vytvořil své vlastní údolí. Proletěli nad stádem zvířat pasoucích se na rostlinách a rozehnali je do všech stran. Potom, s využitím posledních zbytků naakumulované energie, se snesli dolů na přistání. První důstojník Kosmoplaz neustále sledoval monitor vestavěný v trupu.

„...200 milimetrů... čtyři a půl... indikace doteku... vypnout stroje...“

Těžký stroj se lehce zabořil do kůry a pak se trupem rozeznělo bubnování plazů i elektronový šepot, když kapitán Výtah Otis oznámil prostřednictvím neutrinové komunikační linky lodím čekajícím na oběžné dráze: „Kosmické stanici Východní pól, zde základna Dračí Vejce. Orel přistál!“ Jásot rozvibroval trup Orla a smísil se s ozvěnou zaznívající z komunikační konzoly pod plazem admirála Ocelořeza. Ten se k němu však nepřipojil. Všechny jeho oči hleděly vzhůru na trosky, které zbyly z deorbiteru Otis. Zachránili svět, ale současně odsoudili pět nevinných přátel k pomalé smrti.

ČAS: 21:02:46 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

První, co varovalo Čtenáře dopisů před blížící se pohromou, bylo temné dunění v kůře zaznívající od nízkých pahorků nedaleko. Vlnění jeho očních stopek se na mžik zarazilo, ale znovu se obnovilo, když jeho mozkový uzel určil dunění jako kúrotřesení. Čtyři jeho nerůžové oči se vrátily ke čtení prastarého svitku, který před ním ležel roztažený na kůře. Svitok obsahoval návod k používání kouzelného stroje, jehož prostřednictvím bylo možné hovořit s hvězdami na obloze. Bylo tam mnoho slov, kterým Čtenář dopisů nerozuměl, ale doufal, že když bude svitek číst znovu a znovu, časem je pochopí.

Dunění kúrotřesení se však ozývalo dál, a dokonce se zdálo, jako by se blížilo. Lovecký instinkt geneticky zakotvený v růžovobíle skvrnitém plazu Čtenáře dopisů upozornil jeho mozkový uzel a on přestal číst a znovu se jal zkoumat povahu otřesů. Neznělo to, jako když se blíží divoký mršt, takže jeho stádo plížilů nic neohrožovalo. Rozhodně to však bylo něco nového a přibližovalo se to k němu.

Čtenář dopisů se zadíval směrem, který určil jeho plaz. Zprvu neviděl vůbec nic, pak si všiml viditelného vlnění kůry. Vlnění se posouvalo po svahu blízkého pahorku. Potom se podíval vzhůru a uviděl, že z nebe padá jedna hvězda. A padala přímo na něj! Jeho ječící plaz se rozběhl sám od sebe, zatímco si ještě několika očima stačil všimnout, že plížílové se vyděšeně rozprchlí už dávno.

Ocelorez čekal, dokud Výtah Otis nevypnul čerpadla na Orlovi a nestabilizoval energetické akumulátory. „Skvělé přistání,“ řekl pak. „Kolik energie zbylo v akumulátorech?“

„Pouhá čtvrtina toho, co Útesník plánoval,“ odpověděl výtah Otis. „Ale postačí to, aby všechny systémy modulu pracovaly ještě deset otáček.“

„Do té doby musíme spustit nový generátor a napojit se na něj,“ řekl Ocelorez. „Svolej na řídící palubu všechny starší techniky. A taky všechny vyšší důstojníky. Rozmístěte kolem vnějšího zábradlí čtyři kosmonauty jako hlídku. Tady jsme sice dost daleko od města, ale když jsme přistávali, všiml jsem si někoho pod námi.“

Paluba posádky na Orlovi nebyla velká, a proto se velící důstojníci a technici shromáždili velice rychle. „Teď, když jsme na kůře Vejce, jsme my kosmonauti bez práce, dokud vy technici nezprovozníte gravitační katapult a nezajistíte nám tak loď, ve které bychom mohli létat,“ začal Ocelorez. „Jelikož Útesník už mezi námi není, přebírám zodpovědnost i za všechny techniky. Velení nad kosmonauty tímto předávám kapitánu Výtahu Otisovi. Kromě těch, kteří se svými znalostmi mohou zařadit mezi techniky, budou zatím kosmonauti vykonávat strážní službu, pomáhat technikům podle potřeby a zajišťovat styk s číly na Vejci. Od přistání v kosmické lodi k přípravě jídla a jednání s barbary je dlouhá cesta, ale čím dříve dokážeme vzkřísit v tomto Zářícím prokletém místě techniku, tím spíše se budeme moci vrátit do vesmíru.“

„V tom jsme všichni zajedno,“ odpověděl Výtah Otis. „Moji kosmonauti udělají, co bude třeba udělat.“

„Pomohlo by, kdybychom nemuseli plýtvat energií na jídelní generátory,“ řekl Ocelorez. „Všiml jsem si, že když jsme přistávali, rozehnali jsme stádo zvířat. Pokud by se vám podařilo vytvořit loveckou skupinu a několik těch zvířat najít, nejenže byste pomohli řešit energetickou krizi, ale stali byste se pro hromadu hladových techniků skutečnými hrdiny.“

„Vrátíme se brzy,“ odpověděl Výtah Otis a odplazil se i se svými velícími důstojníky.

„Naším prvním úkolem bude získat energii,“ řekl Ocelořez technikům. „Kdo má na starosti miniaturní energárnu?“

„Já,“ odpověděl inženýr Energetický zdroj. „Moje skupina už nakládá jednotlivé díly do zdviže.“

„Svezu se dolů s nimi,“ řekl Ocelořez. „Co ještě budeme potřebovat?“

„Separátor hmoty a monopólový generátor,“ odpověděl Energetický zdroj. „Budeme muset vyrobit stovky metrů vysokopevnostního potrubí, abychom se dostali až pod kůru, k magmatu bohatému na neutrony.“

„Až ho budeme potřebovat, bude připravené,“ ujistila ho Delta hmota. „Těsnost zaručena.“

„Myslím, že uskutečnit poslední projekt Útesníkovy konstrukční společnosti bude ten nejsnadnější úkol, který jsem kdy měl,“ pochvaloval si Ocelořez. „Tak ať se plazy vlní!“

„Připadá mi, že se zdviž pohybuje příliš pomalu,“ řekl Ocelořez. „To je kvůli váze všech těch součástek?“

„Ne,“ odpověděl Energetický zdroj. „Útesník naprogramoval ovládání zdviže spíš na maximální výrobu energie než na maximální rychlost. Jakmile Orla vyložíme, motory zdviže vrátí energii do akumulátorů. Útesník vždycky rád nacházel cesty, jak svoje projekty zlevnit.“

„V tomto případě nám nejspíš zachránil kůži,“ přisvědčil Ocelořez. „Každopádně byl skvělý technik.“

„Ano, to byl,“ řekl Energetický zdroj. Po zbytek cesty dolů zůstávala plošina zdviže tichá.

Když sestoupili na kůru, Energetický zdroj poodstoupil od nízké branky. Ocelořez zaváhal a pak sklouzl na kůru Vejce.

„Vrátili jsme se,“ zašeptal admirál Ocelořez tiše do teplé, žlutobílé kůry. Počkal, až ze zdviže sestoupí i ostatní a obklopí ho ze všech stran. Návrat na jejich domovskou hvězdu v nich ve všech vzbudil dojetí.

„Už mě nenazývejte admirálem Ocelořezem,“ prohlásil. „Kdysi jsem se jmenoval Hvězdokluzák, ale nyní mi říkejte Kůroplaz. Protože vesmír mě už unavil a unavilo mne i omlazování. Zůstanu tady, dokud se nerozteču.“

Čtenář dopisů se zabýval jedním z plížílů, kteří mu zbyli a který byl zjevně nemocný. Zatáhl všechny normální, temně rudé oči a prohlížel si tvora pouze svými třema růžovými očima. Ultračervená záře z jednoho plížílova boku věštila problém. Čtenář dopisů díky svému zraku okamžitě věděl, o co jde. Sáhl zvířeti do jedné ze zažívacích kapes a vytáhl z ní hromádku malých oblázků, které si hloupý plížíl spletl s korálními oříšky. Pak ho pustil, aby se šel pást.

V tu chvíli uslyšel v dálce cizince. Byli velice hluční. Čtenář dopisů se zploštil za výstupek kůry, zatáhl oční stopky a vnímal pouze plazem. Nyní byl rád, že měl skvrnitou kůži - byl tak lépe maskován.

Výběrčí dvanáctků ze Zářícího Středu to být nemohli, na ty bylo ještě příliš brzy. Kromě toho, oni jezdili na mrštech a takový strašný rámus by nenadělali, ani kdyby se plazili po svých.

Pozorně se zaposlouchal a postupně začal rozeznávat několik hlasů. Jejich přízvuk byl zvláštní a nerozuměl ani slovo z toho, co říkaly.

„Orel vyryl do kůry pěknou brázdu, když jsme přistávali,“ řekl Výtah Otis, zatímco postupovali v řadě za sebou prachem zvířeným jejich přiletem.

„Vidím něco tamhle vpředu,“ ukázala poručík Hvězdná počtářka. „Má to na sobě černé pruhy.“

„Určitě je to jedno z těch zvířat.“ MUDr Len-McCoy se podívala na svůj svitek. „Připravila jsem seznam jednotlivých druhů zvířat a rostlin, o kterých víme, že přežily hvězdotřesení.“ Začala se rychle plazit přes svitek a najednou se zastavila. „Tady je to. Plížíl chovaný na maso. Ty pruhy se táhnou i masem uvnitř. Tmavé maso chutná jako korální oříšky a bílé má příchut' jednulek.“

„Už mám kapsy plné slin,“ odpověděla Hvězdná počtářka. „Chytíme ho a vezmeme ho na základnu.“

„Nemyslím, že by nám to dalo hodně práce,“ řekl Výtah Otis. „Vůbec se nepohybuje. Ale stejně ho raději obklíčíme.“

Čtenář dopisů vystrčil jedno oko. Cizinci objevili jednoho z plížílů, kteří se roztekli, když létající hvězda přistávala. Blížili se k němu tak obezřetně, jako by si mysleli, že je pořád ještě živý. Museli přece vědět, že už nežije, kůrou se od něj nešířily žádné vibrace. Patrně měli něco s plazy, že to necítily.

Len-McCoy se přiblížila k černobíle pruhovanému plížílovi a konečně uviděla velkou ránu v jeho vršku, kde mu padající kus kůry prorazil mozkový uzel. „Je mrtvý, kapitáne.“

„Dobře. Rozřežeme ho a odtáhneme ho na základnu.“

Len-McCoy vytáhla z kapsy svou lékařskou brašnu a brzy její skalpel dělal práci řeznického řezáku.

„Zajímalo by mě, co ten plížil jedl?“ Hvězdná počtářka si strčila do kapsy velký kus plížílího masa. „Až na ty pichlavé keříky tu toho moc neroste.“ Z chapadla jí kapala šťáva, a tak si ho strčila do kapsy, aby si ho ocucala. „Mmmm. Lahůdka! Chutná jako korální oříšky.“

„Měli bychom taky nějaké donést domů,“ poznamenal Výtah Otis. „Zatímco doktorka porcuje maso, můžete se vy ostatní podívat po korálních oříscích. Když se smíchají s bílou pastou z generátoru jídla, bude z nich dobrá omáčka.“

„Všechno je lepší než samostatná výživná pasta,“ řekl jeden z kosmonautů a začal hrabat.

Čtenář dopisů konečně dospěl k rozhodnutí, že by měl něco podniknout. Koneckonců, hlídat klanové stádo byla jeho práce a vypadalo to, že cizinci z létající hvězdy mají v úmyslu odnést si plížila s sebou a sníst ho. Spoustě hladových líhňat v táboře klanu by se tohle jídlo docela hodilo. Čtenář dopisů se narovnal a vyplazil se na vyvýšeninu, za kterou se dosud schovával. Nijak se nesnažil chovat tiše, ale cizinci jeho přítomnost stále ještě nezaznamenali. Připravil si pastýřské kopí a v jedné ze svých kapes uvolnil váček plazových trnů pro případ, že by se ho snažili honit.

„Zdravím vás, velcí cizinci,“ řekl. Neslyšeli ho. „VÍTÁM VÁS,“ zabubnoval hlasitěji. Jeden z nich si ho konečně všiml.

„To je domorodec,“ prohlásil Výtah Otis. „Pojďte všichni sem, promluvíme si s ním. Ten plížil, kterého jsme rozřezali, je nejspíš jeho. Jak se mu povedlo takhle se k nám připlížit? Dívejte se některýma očima kolem sebe. Možná jsou tu další.“

„Zdravím vás, velcí cizinci,“ zopakoval Čtenář dopisů. „Pokud jste ze Zářícího Středu, přišli jste pro dvanáctek brzy. Těch roztečených zvířat je mi líto, ale zavinil to váš nový oř, který se pohybuje s hvězdami.“

Výtah Otis si s úlevou uvědomil, že rozumí skoro všemu, co mladý číla říkal. Přízvuk měl trochu protáhlý a široký a některá slova nepochopil. Slovní spojení ‚Zářícího Střed‘ určitě označovalo střední část Zářícího Nebe a ‚oř‘ byl nejspíš obecný výraz pro všechno, na

čem se dalo jezdit - mechanické dopravní prostředky tady zjevně neznali. Ale význam slova ‚dvanáctek‘ pro něj byl záhadou.

„Zdravím tě. Já jsem Výtah Otis,“ řekl kapitán. „Nejsme ze Zářícího Středu. Jsme z blízkých hvězd. Z těch, které rotují.“

„Já jsem Čtenář dopisů,“ odpověděl mladík. „Četl jsem, že na blízkých hvězdách žijí čílové, ale až do nynějška jsem tomu nevěřil. Pokud ale nejste ze Zářícího Středu, nemůžete si vzít plížíla Zebu. Výběrčí ze Zářícího Středu by se zlobil, kdybyste vzali jeho dvanáctek.“

„Kdo je Výběrčí?“ otázal se Výtah Otis. „A co je to dvanáctek?“

„Každých dvaasedmdesát otáček přichází ze Zářícího Středu imperátorův Výběrčí a nařizuje, aby bylo shromážděno stádo klanu. Pak jim dáme dvanáctek pro imperátora a oni si zvířata odvedou. Dají nám 144 dalších vajec plížílů rasy, kterou chtějí pro příští sklizeň, a my se o ně staráme až do dalšího výběru.“

„Oni si berou dvanáctinu vašeho stáda a neplatí za to?“ Výtah Otis nevěřil svému plazu.

„Ne,“ odpověděl Čtenář dopisů. „To nám zůstává dvanáctina jejich stáda, pokud o ně dobře pečujeme.“

„Proč si nevychováte vlastní stádo?“ otázal se Výtah Otis.

„Nemáme plížílí vejce,“ odpověděl Čtenář dopisů. „Imperátor nám nedovoluje mít zvířata, která by jedla jeho korální ořechy. My sami je musíme sbírat v horách, kde se plížílové chovat nesmějí. Bojím se, že tento veletucet otáček bude klan trpět hladu. Šest plížílů Zebu nám roztrhali divocí mršti, dva zabil váš stroj a šest se jich rozprchlo a zatoulalo se. Maso, které jste vzali, patří imperátorovi. Výběrčí bude zuřit, že není čerstvé.“

„Řekni Výběrčímu, že za plížíla zaplatíme,“ odpověděl Výtah Otis. „Ted’ zrovna maso potřebujeme, ale za tucet otáček budeme mít jídla nadbytek. Výběrčí i celý tvůj klan může přijít a dostane ho, kolik bude chtít.“

„Ted’ neříkáte pravdu. Za tucet otáček nemůžete nic vypěstovat.“

„My jídlo vyrábíme,“ řekl Výtah Otis. „Používáme k tomu stroje. Ty vyrábějí jídlo mnoha různých chutí. Přijď za tucet otáček, a ochutnáš ho.“ Sáhł do kapsy, vytáhl zářící ozdobný oční kroužek, položil ho na kůru a pak ucouvl. „To je dárek pro tebe. Omlouváme se, že tě náš létající stroj vyděsil a poplašil ti stádo. Pověz vůdci svého klanu, že vás hladovět nenecháme.“

Čtenář dopisů se na kroužek nedíval. Místo toho upíral čtyři ze svých očí na stříbrný kovový svitek, který držela Len-McCoy. „To je svitek?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla Len-McCoy.

„A jsou na něm písmena a slova?“

„Ano, a také nějaké obrázky.“

„Ten kroužek je moc pěkný, ale já bych raději něco nového na čtení,“ přiznal Čtenář dopisů. „Vyměním s vámi svůj svitek za váš svitek.“ Sáhl do kapsy a vytáhl z ní ušpiněný a pomačkaný svitek. „Je starý a není tak lesklý jako ten váš, ale slova na něm se pořád ještě dají číst.“ Dychtivě ho pozvedl.

„Dám ti ho,“ řekla Len-McCoy. „Můžu si nechat vytisknout z počítače nový, až se vrátíme na základnu.“

Výměna byla provedena a kapitán přidal ještě zářící oční kroužek. Pak si opatrně prohlédl prastarý svitek.

Rozvinul ho a ve spodní části uviděl osobní znamení. „To je část otáčnicku. Psala to Po-Po!“

„Musíme zjistit, kde ho vzal!“ zašeptala Len-McCoy.

„Později. Nejdříve musíme zprovoznit gravitační katapult, postarat se, aby klan nehladověl, a nějak se spřátelit s tím diktátorským imperátorem, který zřejmě vlastní všechny plíží a korální ořechy na Vejci.“ Pak se jeho plaz rozvlnil, jak znovu promluvil na Čtenáře dopisů.

„Kdo je ten imperátor, o kterém jsi mluvil?“ otázal se výtah Otis.

„On je Mocný, Strašlivý, Nepromíjející. Číla, který se nikdy nerozteče - Attila Skvrnitý,“ odpověděl Čtenář dopisů a plaz se mu při vyslovení toho jména zachvěl hrůzou.

Mezitím, na základně, sestavoval inženýr Energetický zdroj energárnu potřebnou k přežití.

„Jsme asi dvacet centimetrů od základny,“ řekl. „To by měla být dostatečná vzdálenost na to, aby trhliny v kůře, které vzniknou pod energárnou, nenarušily základy gravitačního katapultu, a naopak fluktuace gravitačního pole katapultů nebudou ovlivňovat energárnu. Moje skupina tady ustaví vrtný prstenec a započneme s hloubením.“

„Máme dost potrubního vedení, abychom mohli začít,“ řekla inženýrka Delta hmota. „Než se dostanete do hloubky šesti centimetrů, připraví pro vás moje skupina prvních deset centimetrů vedení. Dále ho budeme stačit vyrábět rychleji, než vy budete vrtat.“

„To se uvidí,“ odpověděl Energetický zdroj. „Tryskový antihmotový vrták, který zkonstruoval Útesník, projde kůrou jako černá díra pozemšťanem.“

Delta hmota se vrátila na základnu a přitom si obhlížela trasu, kudy povede potrubní vedení, jež překlene dvacet centimetrovou vzdálenost od energárny ke katapultu. Ale než dorazila na základnu, její skupina už spustila hmotový separátor a plnila ho kusy kůry. Většina vsádky vystupovala ze stroje zase jako prach, který byl odváděn potrubím na haldu. Vzácné prvky a užitečné kovy a sloučeniny byly oddělovány a přeměňovány ve vysokopevnostní slitinu. Ta vycházela ze stroje v podobě potrubí o velkém průměru.

„První tři centimetry by byly,“ řekla Delta hmota, když konec dlouhé trubky dopadl s hlasitým zazvoněním na kůru. „Co kdybychom si udělali malou přestávku na otočnu? Moje zažívací kapsy už jsou úplně mokré z pomýšlení na všechno to dobré plížíli maso, které na nás čeká. Budou k němu korální oříšky a jednulky v bílé výživné pastě. Už se nemůžu dočkat.“ Odvedla svou skupinu, zatímco dokončená roura byla přepravní skupinou naložena na nákladní klouzáky a odtažena ke vzdálené energárně.

Delta hmota se zastavila na okraji základny, aby se zeptala na směr. Zatímco ona se svou skupinou zprovozňovala separátor hmoty, konstrukční skupina pod vedením Kovoohýbače odmontovala nákladní i řídicí plošinu z Orla a vyrobila z nich jakési provizorní obydlí.

„Už jste postavili jídelní oddělení?“ otázala se Delta hmota.

„Do toho jsme se pustili ze všeho nejdřív,“ odpověděl Kovoohýbač. „Vejděte východní bránou ve vnější zdi a pak se dejte rovnou ke středu. Tam najdete kombinované jídelní a společenské oddělení.“

„Skvělé!“ Delta hmota vyrazila v čele své skupiny k východní bráně.

„Plížil vám bude chutnat,“ ujistil je Kovoohýbač.

„Doufám, že jste nám z něj, vy hladoví mršti, něco nechali,“ opáčila Delta hmota.

„To víš, že jo. Jídelní skupina se snaží, aby nám vydržel co nejdéle, takže ho dávají jen malý kousek, když tě předtím nappou pastou z automatu.“

Zmínka o výživné pastě z automatu vyloudila z plazů všech zoufalé zasténání. Generátory umělé potravy byly velice variabilní a

dokázaly širokou škálu chutí a konzistencí, ale po tuctu veletuctů otáček diety složené výhradně z umělé potravy už jejich zažívací kapsy bolestně toužily po změně.

Antihmotový vrták se rychle probíjel kůrou, a jakmile se vrtná skupina Energetického zdroje trochu zapracovala, přibýval jeden milimetr za druhým. Konečně se dostali k magmatické vrstvě. Teplota, tlak a hustota tady byly tak vysoké, že vnější vrstva vrtáku začala doznávat změny způsobené neutronovým odkapáváním okolního skoro tekutého materiálu s přebytkem neutronů.

„Spusťte poslední sekci potrubí a uzavřete ho tlakovou koncovkou,“ přikázal Energetický zdroj. „Pak připevněte na konec vrtné struny místo vrtáku antihmotovou nálož a spusťte ji dolů. Teď vytvoříme vulkán - zkrocený vulkán.“

Antihmotová nálož byla spuštěna na dno vyvrtané jámy a vrtná struna byla zase vytažena. Nálož aktivovaná kódovou sekvencí akustických vln roztránila několik zbývajících centimetrů kůry a vysokotlaké neutronové médium vzkypělo rourou na povrch. Jak tekutina stoupala do oblasti nižších tlaků, některé neutrony degenerovaly na elektrony a protony, uvolňovaly svou energii a snižovaly hustotu tekutiny, takže proudila stále rychleji.

„Už je tady!“ zavolal Energetický zdroj přes burácení z nitra kůry. „Otevřete ventil napájecích generátorů.“

Vysokorychlostní, vysoce hustá, vysokotlaká a vysokoteplotní nukleonová tekutina vyrazila vyvrtanou šachtou a začala vířit napájecím generátorem, v němž byla extrahována její volná tepelná, kinetická a nukleární energie. Výsledný horký korální prach byl potrubím odváděn do blízké prohlubně, zatímco energie odčerpaná z útrob Vejce proudila potrubním vedením ke spotřebičům na základně vzdálené dvacet centimetrů.

Admirál Ocelořez, nyní Kůroplaz, svolal radu starších. „Učinili jsme první zavlnění plazu,“ řekl, „ale stále ještě máme před sebou dlouhou cestu. Co má podle Útesníkovy harmonogramu následovat teď?“

„Gravitační katapult potřebuje energárnu s dvoutucetkrát vyšším výkonem než má ta, kterou jsme právě uvedli do provozu,“ řekl Energetický zdroj. „Moje průzkumná seismografická skupina našla slibné podkorální vzednutí magmatu asi čtyřicet centimetrů odsud směrem k Zářícímu. Přestěhovali jsme tam vrtný prstenec a už jsme

vyvrtali asi metr první šachty, ale budeme tam potřebovat postavit energárnu.“

„Moje skupina dokončila stavbu ubytovacích zařízení,“ řekl Kovoohýbač. „Také jsme kolem základny instalovali magnetické bariéry proti divokým mrštům. Takže se můžeme pustit do stavby energárny. Máme dostatek roboticky řízených svářečů, řezačů a brusičů pro přesnou práci, ale potřebujeme kovárnu na větší díly. Pustíme se do toho, hned jak budeme mít dost kovů.“

„Hmotový separátor produkuje už několik otáček kovový pás,“ informovala ho Delta hmota. „Ale skupina Energetického zdroje pokračuje tak rychle, že ho brzy zase budeme muset přeprogramovat na potrubní vedení. Možná bychom měli nejdříve postavit ještě jeden hmotový separátor.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Kovoohýbač. „Pustím se do toho se svou skupinou.“

„Ještě něco?“ otázal se Kůrolez.

„Nezapomeňte, že jsme blízkému klanu slíbili dát jídlo, jakmile budeme mít energii,“ připomněl Výtah Otis. „Za poslední otáčky jsme je navštívili mnohokrát a známe se už docela dobře. Je zřejmé, že žijí na hranici hladovění. Dali jsme jim vzorky několika druhů naší umělé potravy. Oni tomu říkají ‚pokrm bohů‘.“

„Skvělé,“ řekl Kovoohýbač. „Vyměníme s nimi generátor na výrobu výživné pasty za stádečko plížíků.“

„Na to by nepřistoupili,“ namítl výtah Otis. „Nechali nám ty, které jsme zabili při přistání, ale stádo patří imperátorovi. Vlastně mám pocit, že jak se blíží čas, kdy si má Výběrčí přijít pro stádo, cítím z vůdkyně klanu stále větší úzkost.“

„Co říkala?“ otázal se Kůroplaz.

„Nechce o tom mluvit. Ale pokaždé, když na to téma přijde řeč, její oční stopky se zachvějí. Samozřejmě, je možné, že si to jenom představují. Vůdkyni klanu chybí - stejně jako většině starších členů - několik očí. Možná, že je to chvění způsobeno starým zraněním.“

„Svůj slib musíme rozhodně dodržet,“ řekl Kůroplaz. „Pozveme je na příští otočnu a uděláme z toho skutečnou hostinu.“

„Velice rád budu zase jednou připravovat jídlo pro někoho, kdo ho ocení,“ prohlásil šéfkuchař Potěšená kapsa. „Pokud se technikům podaří sestavit vhodný energetický zdroj, mohu dát klanu jeden z našich jídelních generátorů a naučit je, jak se s ním zachází.“

„Já jim dám klouzák,“ řekl Energetický zdroj. „Bude se jim hodit, aby si v něm odvezli zařízení na výrobu výživné pasty, a pak můžou použít energetický zdroj klouzáku k jeho napájení. Když jim energie začne docházet, jednoduše s ním přijedou sem a my jim ho dobijeme.“

„Za poslední otáčky jsem poznal členy klanu velice dobře,“ řekl Výtah Otis. „Jsou velice hrdí a budou trvat na tom, že s sebou přinesou na hostinu nějaké svoje jídlo.“

„Skvělé!“ zajásal Potěšená kapsa. „Rád bych se dozvěděl co nejvíc o domorodých jídlech. Nejenom jak je připravují, ale i jak pěstují a chovají suroviny. Pro vaše mlsné kapsy udělám cokoliv.“

„To je ono, šéfkuchaři,“ řekl Kůroplaz. „Na umělé potravě nemůžeme žít věčně. Nezapomínejte, že naším hlavním cílem je stát se zase obyvateli Vejce.“

„Pozvu klan na příští otočnu,“ uzavřel rozmluvu Výtah Otis.

IMPERÁTOR

ČAS: 21:02:58 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Dlouhé procesí čilů ze vzdáleného sídliště klanu se začalo trousit už dlouho před koncem otáčky. Přišli všichni kromě těch, kteří hlídali stádo. Procesí vedla Zlomený štít, vůdkyně klanu se svým prasklým a otlučeným štítem hrdě před sebou. Za ní nesli její bojovníci čerstvě zabitého plížila. Byl růžový se zářivými bílými skvrnami. Pak se plazila mlád'ata s kapsami plnými oříšků a bobulí. Za nimi lezli Staří, z jejichž kapes vykukovaly oči líhnat. Průvod uzavírali pastýři, kteří zrovna nebyli ve službě u stáda.

„Kde vzali růžovobílého plížila?“ zašeptal Kůroplaz, jak se průvod blížil.

„Dál na východ sídlí klan, který má přikázáno pěstovat právě tento chuťový druh,“ odpověděl mu Výtah Otis. „Všiml jsem si, že většina šperků, které jsme jim dali, zmizela. Patrně je mění s ostatními klany za maso plížilů, které jim imperátor ponechává.“

„Vítejte, přátelé z klanu Prašné kůry,“ řekl kapitán Výtah Otis. „Vaše jídelní dary pro naši skromnou otočnu jsou velice vítané. Než začneme hodovat, ochutnejte, prosím, vzorky jídla, které pro vás připravil náš jídelní automat.“

„Nechť Zářící přijme náš dík za nové přátele a jejich kouzelné stroje na jídlo,“ odpověděla Zlomený štít. „Možná, že teď už nikdy nebudeme hladovět.“

Bojovníci a mlád'ata složili své zásoby jídla, kterých se rychle zmocnil kuchař Potěšená kapsa. Členové klanu za sebou měli dlouhou cestu a byli řádně vyhládlí, proto dychtivě vyrazili mezi jídelní automaty a ochutnávali vzorky rozličných pochutin, které jim mohly nabídnout.

„Vy vesmířané nebudete jíst?“ zeptal se Čtenář dopisů Výtaha Otise, který si vzal temně rudou kouli žvýkací výživné pasty a vložil si ji do zažívací kapsy zjevně jen proto, aby šel ostatním příkladem.

„Raději bychom ochutnali jídlo, které jste přinesli,“ přiznal Výtah Otis.

„Dobře upravený plížil není špatný,“ přisvědčil Čtenář dopisů a strčil si do zažívací kapsy hromádku zlatožlutých krystalků. „Ale nechápu, proč byste měli chtít jíst korální ořechy a jednulky, když si dokážete vyrobit takové pochoutky.“

„Možná to pochopíš, až budeš několik veletuctů otáček jíst jenom výživnou pastu z automatu, který vám dáme,“ řekl mu Výtah Otis.

„Mně se nezprotiví nikdy,“ namítl Čtenář dopisů, zatímco ocucával konec stříbrné a žluté tyčinky. „Vyzkouším všechno, co je na instruktážním seznamu.“

„Ty budeš jídelní automat obsluhovat?“ zeptal se Výtah Otis.

„Ano. Jsem v klanu jediný, kdo umí číst, takže je to úkol pro mne jako stvořený.“

„Otočna je připravená!“ vybubnoval šéfkuchař Potěšená kapsa hlasitě do kůry. Všichni se shromáždili v jídelním oddělení základny, kde na ně čekal růžovobílý plížil v omáčce ze sekaných korálních oříšků a čerstvých jednulek. Brzy byl obklopený ‚vesmířany‘, zatímco členové klanu Prašné kůry se tlačili kolem svého nového jídelního automatu. Čtenář dopisů byl tak zaměstnán obsluhou, že skoro zapomínal jíst. Rozdával hromady zlatožlutých krystalů, temně rudých elastických koulí, modrobílých vajíček a žlutých a stříbrných válečků - každé jídlo jim připadalo chutnější než to předchozí.

„To je opravdu zázračný stroj,“ řekla Zlomený štít Kůroplazovi, zatímco se dělili o vak jednulkové šťávy. „Ale působí mi trochu starosti. Členové klanu začnou být nepokojní, když se nebudou zaměstnávat lovem.“

„Mohou chodit sem a my je budeme učit. Naučíme je číst dopisy, zacházet s čísly a řídit stroje. Naučíme je, jak vyrábět vlastní stroje.“

„Skvělý nápad!“ zvolala Zlomený štít. „Až budeme odcházet, některé z nich vám tu nechám rovnou. Možná byste je mohli vyškolit, aby vám pomohli stavět ten velký stroj, který stáhne dolů hvězdné lodě z oblohy.“

Náhle se do jídelního oddělení přihnali tři pastýři, jen jim plazy kmitaly. Jeden upustil v rozrušení své kopí.

„Přišla Výběrčí!“ zabubnoval první z nich.

„Spočítala stádo a byla velice rozzlobená,“ dodal druhý, když se prodral k Zlomenému štítu. „Říkala, abychom tě přivedli, a abychom si raději pospíšili.“

Kůra se rozvibrovala poplachem. „Od východu se blíží pět mrštů,“ ohlásil mechanický hlas počítače. „Magnetické bariéry byly aktivovány.“

„Mršti?“ podivil se Kůroplaz.

„Imperátorovi bojovníci se neplazí po kůře,“ poučila ho Zlomený štít. „Jezdí na hřbetech vycvičených mrštů.“ Pak vstala z podušky u jídelní podložky, o níž se dělila s Kůroplazem, a zamířila k východu. Kůroplaz vyrazil za ní.

„Tohle se vás netýká,“ řekla Zlomený štít. „Vyjdu ven a setkám se s nimi sama. Zuří na mě, ne na vás.“

„Chci se s nimi setkat a vysvětlit jim, že to s těmi plížily byla nehoda,“ odpověděl Kůroplaz.

„Imperátor žádné omluvy nepřijímá,“ řekla Zlomený štít.

„Možná přijme náhradu. Nebo Výběrčí vezme úplatek. Kromě toho bych měl nejspíš vypnout magnetické bariéry, než si některý z imperátorových cvičených mrštů popálí kluz.“

„To by bylo moudré,“ přisvědčila Zlomený štít.

Kůroplaz vypnul magnetické bariéry a pak se postavil vedle Zlomeného štítu, aby spolu s ní vyčkal příchodu Výběrčí. Brzy uviděli pět mrštů, z nichž každému seděl na hřbetě hustě skvrnitý číla. Nepravidelný vzor z temně rudých a žlutobílých skvrn zasahoval až na oční bulvy. Za pěti mršty se plazila řada nosičů s kapsami nacpanými nákladem. Někteří byli také skvrnití, ale zdaleka ne tolik jako pět bojovníků. Bojovníci se rozhlíželi očima na všechny strany, jelikož byli na území, které pro ně bylo cizí, ale nezdálo se, že by je velký gravitační katapult nebo lesklé stroje rozmístěné kolem něj nějak zajímaly.

„Nechápu, jak mohou těma růžovýma očima vidět,“ zašeptal inženýr Teplovodič. „V boji přece musejí být velice znevýhodnění.“

„Moc dobře nevidí,“ vysvětlila mu Zlomený štít. „Ale jejich nevýhoda se vyrovnává moci, kterou mají nad zvířaty. Říká se, že imperátor s nimi dokáže mluvit.“

„Chápu, že jízda na mrštovi může poskytnout v boji značnou výhodu,“ řekl Výtah Otis. „Jeden takový jezdec se vyrovná více než tuctu pěších bojovníků.“

„Dvěma tuctům,“ odpověděla Zlomený štít klidně. „Já to musím vědět.“ Osm jejích očí se podívalo na otlučený štít, který nesla. Pak štít odhodila na zem a beze zbraně vyrazila vstříc Výběřčí.

„Zdravím tě, Výběřčí imperátora,“ řekla. „Jsem Zlomený štít, vůdkyně klanu Prašné kůry.“

„Zanedbala jsi svou povinnost,“ odsekla Výběřčí. Její drsný hlas byl lehce ztlumen mrštovým tělem. „Přijeli jsme si pro 132 plížilů Zebu, kteří patří imperátorovi. Čtyři chybí. Jaká je pokuta, víš.“

„Ano, Výběřčí.“ Zlomený štít se připlazila blíž.

„Jaká je pokuta?“ zeptal se Kůroplaz šepem Čtenáře dopisů, který stal vedle něj.

„Okó,“ odpověděl Čtenář dopisů. „Okó za každého plížila.“

„Ale vždyť už má jen osm očí!“

„Zaplatím s tebou, Zlomený štíte,“ řekl jeden ze starších klanu.

„Počkat!“ zvolal Kůroplaz. „My jsme návštěvníci z hvězd na nebi. Když se naše obrovská loď snášela na povrch Vejce, nešťastnou náhodou zahynulo několik plížilů Zebu, které střežil klan. Ochotně imperátorovi za jejich ztrátu zaplatíme.“

„To je od tebe hezké, že přiznáváš svou vinu, otroku,“ řekla Výběřčí. „Hned se pozná, že jsi cizinec. Jinak bys věděl, že imperátor peníze nepotřebuje. Peníze jsou jen pro obchodování mezi otroky. Co imperátor chce, to si vezme.“

„Můžeme mu dát stroj, který vyrábí jídlo,“ řekl Kůroplaz. „Vyrobí ho mnohem víc, než by ho bylo z veletuctu plížilů.“

Výběřčí se zarazil a vlnění jejích očních stopek se pomalu měnilo, jak přemýšlela. Kůroplaz využil její nerozhodnosti.

„Vzorky mám přímo tady,“ řekl a rychle se odplazil k jídelním automatům. Popadl asi půl tuctu červených koulí a zlatých kostiček a přinesl je zpátky. Pak si vytvořil dlouhé silné chapadlo a podal jídlo přes mrštův zadek Výběřčí. Výběřčí si od něj vzala po jednom kusu od každého druhu a opatrně si je prohlédla. Pak se přísně podívala na Kůroplaza. „Sněž to!“ vyštěkla. „Okamžitě!“

Pozorně se dívala, jak si od ní vzal jídlo zpátky a strčil si je do zažívací kapsy. Po několika setutinách kapsu otevřel a ukázal jí, že jídlo zmizelo. Potom jí podal ostatní kousky. Výběřčí zlatou kostku opatrně ocucala a pak si ji vložila do kapsy.

„Imperátor si stroj na jídlo vezme,“ prohlásila.

„Dám vám ho na jiný stroj, na kterém ho můžete odvézt,“ řekl Kůroplaz.

„Raději jim dám nákladní klouzák,“ navrhl Energetický zdroj. „Ten má větší akumulátor. Nechceme přece, aby imperátorovi jídlo došlo.“

Během několika minutin byl druhý jídelní automat naložený na nákladní klouzák a převezený před Výběřčí.

„Touhle krabičkou se klouzák ovládá,“ řekl Kůroplaz. „Nastavil jsem ho na automat. Kam se hne krabička, tam ji klouzák bude následovat.“

Výběřčí vzala krabičku a pak zavolala vůdce nosičů. „Tady, otroku,“ řekla mu. „Ty krabičku poneseš. Dávej si dobrý pozor, abys nepoškodil imperátorův stroj na výrobu jídla. Trest by byl přísný.“

„Ano, Výběřčí,“ odpověděl nosič. Kůroplazovi neuniklo, že má už jenom devět očí.

Kůroplaz podal Výběřčí svitek. „Na tomto svitku jsou instrukce, jak zacházet s jídelním strojem. Imperátor si na něm může přečíst, jak vyrobit deset veletuctů druhů jídla.“

Výběřčí od něj svitek vzala, a aniž se na něj podívala, strčila si ho do kapsy. „Imperátor má na práci důležitější věci než číst,“ řekla. „Já mu to přečtu.“

„Na nákladním klouzáku zbyla spousta místa,“ pokračoval Kůroplaz. „Vaši nosiči mohou vyložit náklad a nechat klouzák, aby ho za ně vezl.“

„Ach! Ano. Náklad,“ řekla Výběřčí. „Vyložte vejce!“

Každý z nosičů vyprázdnil tři ze čtyř svých kapes a brzy ležela na kůře hromada černobíle pruhovaných plížílích vajíček. Nosičům se nijak zvlášť neulehčilo. Nejspíš museli nést i zásoby pro celou skupinu a mršty.

Výběřčí se podívala na Zlomený štít. „Tady máš veletucet vajíček plížílů Zebu. Patří imperátorovi. Za dvaasedmdesát otáček se vrátím. Jestli se budeš o veletucet imperátorových plížílů Zebu dobře starat, dáme ti ve své neskonalé milosti deset z nich, abys nakrmila svůj klan. Pokud svou povinnost zanedbáš, pokutu znáš.“

„Ano, Výběřčí,“ odpověděla Zlomený štít.

„Když je řeč o pokutě,“ pokračovala Výběřčí, „ještě jsi nebyla potrestána za své předchozí selhání.“

„Ale vždyť jsme vám dali stroj na výrobu jídla!“ namítl Kůroplaz hlasitě.

„Mlč, otroku!“ okřikla ho Výběřčí. „Ty jsi *nedal* imperátorovi nic. Imperátor si *bere* všechno, co chce.“

Výběřčí zaostřila pohled na Zlomený štít. „Imperátor také nepřijímá omluvy,“ dodala a vytáhla z pochvy na hřbetě svého mršťa bičový meč.

„Rozumím, Výběřčí.“ Zlomený štít vztyčila čtyři oční bulvy na prodloužených stopkách.

„Zaplatím s tebou,“ řekl jeden ze starších.

„Já také,“ řekl druhý a přistoupil k nim se vztyčeným okem.

„I já,“ řekl kapitán Výtah Otis. Odvážně se postavil vedle Zlomeného štítu. Pak natáhl oční stopku, oko upřené na Výběřčí.

„Tahle záležitost se vás netýká!“ zašeptala Zlomený štít tak hlasitě, až elektronová vlna polechtala Výtaha Otise na kůži.

„Pilotoval jsem loď, když způsobila škodu vašemu klanu,“ odpověděl Výtah Otis. „Očistím svůj klan tím, že ti pomohu splatit pokutu.“

„Mně je jedno, čí oči to jsou,“ řekla Výběřčí a utřala rozhovor zručným seknutím meče. Čtyři oči dopadly na kůru a při pádu praskly. Výběřčí je smetla bičovým mečem a pobídla svého mršťa, aby si vylezl na klouzák. Její čtyři tiší správci ji napodobili.

„Naši mršťa jsou unaveni cestováním,“ řekla Výběřčí vůdci nosičů. „Vezmi krabičku a odveď tento létající stroj zpátky do Zářícího Středu.“ Pak, bez jediného ohlednutí, vyrazili na zpáteční cestu.

Zlomený štít počkala, dokud se Výběřčí nevzdálila z doslechu. Pak obrátila svou pozornost na Výtah Otise vedle sebe. Zbývajících jedenáct stopek měl strnulých vztekem, oční bulvy upřené někam k obzoru.

„Válčit s bojovníky imperátora nemá smysl,“ řekla Zlomený štít. „Naštěstí nepřicházejí často.“ Místo aby se natáhla a dotkla se ho úponkem, natáhla jednu ze zdravých očních stopek a otřela se jí o násady jeho očí. Lehce sexuální podtón toho doteku mu pomohl vrátit se do reality.

„Můj klan a tvůj klan společně hodovali na oslavě přátelství. Víím, že hovořím za zbytek klanu Vesmíranů,“ prohlásil Výtah Otis, „když teď řeknu, že si přejeme být víc než jen přátelé klanu Prašné kůry. Přestože nejsme svázání vněklanovými příbuzenskými svazky, výměnou partnerů a vajíček, můžeme se spojit smísením tělesných šťáv v boji.“

Pozvedl pahýl oční stopky, z jehož konce mu pořád ještě kapala šťáva. Zlomený štít nahnula svůj pahýl k jeho a přidrželi je u sebe, až

se jejich šťávy smíchaly. Po chvilce váhání se k nim přidali i oba starší, kteří pomohli vůdkyni svého klanu zaplatit pokutu. Kůroplaz vytáhl z jedné ze svých kapes ostrý nůž, opatrně si nařízl jednu oční stopku a připojil se ke skupince.

„Zachoval ses velice statečně, když ses postavil vedle mě,“ řekla Zlomený štít, když se skupinka zase rozdělila. „Velice ráda bych s tebou měla vejce, protože jsem si jista, že by naše líhně dělalo čest oběma klanům. Chtěl bys, aby se tvůj klan stal naším vněklanem prostřednictvím výměny partnerů tak, jako jste se jím už stali smísením tělesných šťáv? Tedy pokud by ti nevadilo, že tvoje partnerka bude mít jenom sedm očí.“

„Nikdo z nás není dokonalý,“ mávl Výtah Otis svým pahýlem.

„Pak - pokud to vůdce tvého klanu dovolí - půjdeš s námi, až se budeme vracet do příbytků našeho klanu,“ řekla Zlomený štít. „Myslím, že se máme jeden od druhého hodně co učit.“

„Já žádné námitky nemám,“ řekl Kůroplaz. „Ty ano, kapitáne Výtahu Otisi?“

„Ne,“ odpověděl. „Ale myslím, že tohle je vhodná doba pro změnu jména. Od této chvíle mne nenazývejte kapitáne Výtahu Otisi. Místo toho mi říkejte Mstivé oko!“

Zlomený štít shromáždila svůj klan, posbírali vejce plížíů a zamířili na východ k vesnici klanu. Čtenář dopisů řídil klouzák, na kterém se vezl stroj na výrobu jídla, zatímco Mstivé oko se plazil vedle něj a radil mu. Všichni členové klanu však neodešli. Mnoho mladých zůstalo se ‚superklanem‘, aby se z nich stali učedníci vesmíranů a poznali tajemství čtení a počítání.

Zprávy o cizincích z hvězd a jejich zázračných strojích se rychle šířily kůrou. Vůdcové ostatních klanů přicházeli na návštěvu, byli pohostinně přijati Kůroplazem a nakrmeni lahodným ‚hvězdným jídlem‘ ze strojů. Členové klanů dychtili dozvědět se více o zázračných strojích vesmíranů. Vzpomínky na život v pohodlí a hojnosti se předávaly vyprávěním v líhněcích ohradkách, a proto se čílové techniky nebáli, ale vítali ji.

Brzy nato začaly klany opouštět svá obydlí a stěhovat se blíž k základně vesmíranů. Samozřejmě s sebou přivedli i stáda imperátorových plížíů, ale místo aby jim dovolili se volně popásat, drželi je v ohradách z magnetických bariér a krmili jídlem z automatů upravených tak, aby produkovaly optimální výživnou potravu pro plížíly. Jíst je však nemuseli, protože šéfkuchař Potěšená kapsa a

inženýr Kovoohýbač společně vyvinuli stroj vyrábějící maso plížílů, které bylo od pravého k nerozeznání.

„Připadá mi, že naši technici tráví polovinu času výrobou strojů na jídlo,“ poznamenal Kovoohýbač při jedné poradě vedoucích pracovních skupin.

„Spíš jednu tuctinu,“ odpověděl Kůroplaz. „Kromě toho se všemi těmi uční je váš konstrukční tým dvakrát větší, než byl původně.“

„Můj kůrotechnický tým je pětikrát větší než původně,“ oznámil inženýr Kůrodrtič ostatním. „Už jsme vyztužili základy pod gravitačním katapultem a zpevnili kůru pod středovým otvorem. Teď začínáme budovat cesty. V následujících čtyřech otáčkách bychom měli mít vydlážděnou cestu na základnu a k sídlitím klanů a do dalších dvanácti otáček rozšíříme cestu k energárně tak, že by se po ní mohl pohodlně plazit lezoun.“

„Se všemi těmi pracovníky navíc a s dobrými cestami postavíme hlavní energárnu před termínem,“ pochvaloval si Energetický zdroj. „První blok bude nasávat magma už za šest otáček.“

„Skvělé,“ řekl Tah tlak. „Moje skupina dokončila přepojování potrubí na Orlu, takže už to není kosmická loď, ale normální gravitační katapult. S jedním energetickým blokem ho budeme moci vyzkoušet na čtvrtinový výkon.“

„Až budete připraveni, pošlu zprávu na orbitální stanici Východní pól, aby nám sem dolů poslali lehce naloženou průzkumnou loď,“ řekl Kůroplaz. „Chci sem dopravit omlazovací zařízení. Někteří vůdcové klanů už jsou staří a kvůli výběrčím skoro bezocí. Jejich zkušenosti jsou pro nás příliš cenné, než abychom si je teď mohli dovolit ztratit.“

„Můžeme si vyrobit vlastní omlazovací zařízení,“ namítla Delta hmota. „Pokud nám dílny jemné mechaniky na orbitálních stanicích vyrobí složitější části, Kovoohýbač už se o zbytek postará.“

„Pokud si vzpomínám, potřebovalo zařízení vzácný katalyzátor pro výrobu potřebných enzymů,“ připomněl Kůroplaz svým kolegům.

„Žádný problém,“ řekla Delta hmota. „Abychom vytvořili potřebné zásoby kovů, nacpali jsme do hmotového separátoru tolik kůry, že jsme nashromáždili dost katalyzátoru na postavení čtyř tuctů omlazovacích zařízení.“

„Jaké jsou naše vztahy s okolními klany, Mstivé oko?“ otázal se Kůroplaz.

„Skvělé,“ odpověděl Mstivé oko. „Členové klanu Prašné kůry se teď skoro považují za vesmířany. Ochotně se stýkají s ostatními klany a už se dokonce ujali výuky ve všech začátečnických třídách čtení a počítání. Mezi staršími klanů ovšem pořád ještě přetrvává jisté napětí. Řekl bych, že je to kvůli tomu, že má brzy zase přijet Výběrčí.“

„Ohledně toho cítím ‚jisté napětí‘ i já,“ přiznal Kůroplaz. „Jsme na ni připraveni?“

„Doufám, že ano,“ řekl Mstivé oko.

ČAS: 21:03:12 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Výběrčí přijela od západu. Ona a její čtyři bojovníci ujížděli na mrštích středem dlážděné cesty, zatímco nosiči se plahočili stranou po kůře, obtížení náklady plížílich vajec. Už zdálky Kůroplaz viděl, jak se oční stopky Výběrčí vztekly rozvlnily, když si všimla klanových obydlí a ohrad plných plížílů.

„Načasování je skoro dokonalé,“ poznamenal Kůroplaz s jedním okem upřeným k nebi. Odtamtud se řítíl velký předmět přímo na ně. Kůra začala burácivě dunět a pak se ozvalo táhlé ječení, jak gravitační katapult zachytil kulovitou průzkumnou loď, nechal ji chvíli vznášet nad povrchem a pak ji jemně spustil na přistávací plošinu.

Cílové z okolních klanů i plížílové zažili už tucty podobných přistání a nijak se nevzrušovali. Zato nosiči, kteří doprovázeli výběrčí, začali couvat a nakonec se rozprchlí, někteří přitom vysypali na kůru svůj náklad vajíček a potravin. Dva z jízdních mrštů se začali vzpínat a jejich jezdcům dalo spoustu práce, než je zase zkontrolovali. Předtím však jeden z mrštů stačil rozmačkat tři z rozsypaných plížílich vajec.

Výběrčí zkontrolovala svého oře, zlobně se podívala na Kůroplaza a pak začala křikem a šviháním bičového meče řadit svůj doprovod zpátky. Na cestě zůstaly ležet tři oči.

Pak Výběrčí pobídla svého mrštu vpřed a vytáhla z kapsy svitek. „Vůdcové klanů! Shromážděte se!“

Náčelníci osmi klanů, které teď žily v okolí základny, vytvořili před Výběrčí malou skupinku. Zlomený štít se postavila dopředu. Neměla zbraně, ale nesla si svůj štít. „Vítej, imperátorova Výběrčí,“ řekla. „Jsem Zlomený štít, vůdce klanu Prašné kůry.“

„Přišla jsem si pro 132 plížíků Zebu, kteří náleží imperátorovi,“ odpověděla Výběřčí. „Proč je nenecháš pást a přivedla jsi je bez povolení sem?“

„Tady jsou imperátorovi plížíkové chránění před divokými mršty. Až si je spočítáš, zjistíš, že ani jeden nechybí. Imperátorovi plížíkové tu mají víc krmení. Když se na ně podíváš, zjistíš, že jsou v prvotřídním stavu.“

Výběřčí už spočítala černobíle pruhované plížíky v ohradě, když přijížděla. Ve skutečnosti byla ve skvělém stavu všechna zvířata s výjimkou jediného chybějícího žltorůžového plížíka klanu Bílé skály. „Vezmu si 132 kusů od každého druhu plížíků pro imperátora,“ řekla Výběřčí. „Zbytek vám imperátor ve své velkodušnosti ponechává, abyste jimi nasýtili klan.“ Pokynula očima nosičům, kteří začali vykládat plížíkové vejce ze svých kapes. „Tady jsou vejce na další stádo. Jsou imperátorovým vlastnictvím, a proto se o ně dobře starejte. Jaká je pokuta, víte.“

Plaz Zlomeného štítu na okamžik zaváhal, ale pak vybuchoval odpověď: „Nepotřebujeme žádné plížíky. Ochotně je imperátorovi dáme všechny.“

„Ty nemůžeš dát imperátorovi nic, otrokyně!“ odsekla Výběřčí. „Imperátor si bere! Za tvou drzost vám vezmu všechny plížíky a tvůj klan se může živit korálními ořechy. Teď vezmi tahle vejce a pečuj o ně.“

„Už nechceme žádné imperátorovy plížíkové vejce.“ Tentokrát zněl plaz Zlomeného štítu velice statečně.

„Drzá otrokyně!“ zahřímala Výběřčí. „Imperátorovi náleží vše. Všichni plížíkové, každický korální ořech, všechno ovoce a každá rostlina! Patří mu dokonce i maso divokých mrštů. Vezmi ta vejce, nebo tě vyženu z imperátorových pozemků a zemřeš hladu!“

„Dáme imperátorovi všechno, co imperátorovi náleží. Nepotřebujeme imperátorovo jídlo. Máme stroje na výrobu jídla a ty nás nasytí.“

„Tak vám vezmu stroje na výrobu jídla, otrokyně! Imperátorovi náleží vše. I ty.“ Výběřčí vytáhla bičový meč a zlověstně jím zamávala. „Až s tebou skončím, ty drzý výměšku skořepníka, už se nebudeš vzpouzet pečovat o imperátorovy plížíky.“

Výběřčí pobídla svého mršta kupředu a Zlomený štít pozvedl svůj štít. Kůroplaz vybuchoval do kůry krátký povel a přes cestu se vztyčila prakticky neviditelná magnetická bariéra. Když se kluz

jízdního mršťa dotkl bariéry, začalo zvíře rychle couvat. Ultrasilné magnetické pole roztáhlo molekuly v jeho těle až na samotnou mez. Mršt zařval a rychle se stáhl, ohruje popálený okraj svého kluzu.

Kůroplaz se postavil Zlomenému štítu po boku. „Už není třeba chovat plížily,“ řekl Výběrcí. „Naše stroje na jídlo teď dokážou vyrobit plížilí maso stejně dobře jako kteroukoliv jinou potravu. Teď, když jsme tady skoro hotoví, bychom se rádi setkali s tvým imperátorem. Dáme mu mnoho, mnoho strojů na jídlo, nákladní klouzáky, osobní klouzáky, dlaždiče cest a jiné stroje stejně jako energárny, které je budou pohánět. Všichni na Vejci budou mít dostatek a nikdo už nebude muset být otrokem.“

Kůroplaz si všiml, že když představa světa bez otroků dospěla k mozkovému uzlu Výběrcí, vlnění jejích očních stopek se skoro zastavilo.

„Pokud mi imperátor poskytne ochranný doprovod,“ pokračoval Kůroplaz, „rád ho se svými výrobci strojů navštívím v Zářícího Středu. Nebo může přijít sem. Jak sis jistě všimla, nenapadli jsme tvou skupinu a dali jsme ti více, než pro co jsi přišla. Návštěvu imperátora přivítáme. Pokud si to bude přát, svezeme ho v naší lodi, takže si bude moci prohlédnout celé své panství najednou.“

Jako zdůraznění jeho nabídky se kůrou zase rozlehlo ječivé burácení a gravitační katapult odpálil průzkumnou loď zpátky do vesmíru.

Výběrcí, která stála před bariérou, již zjevně nemohla překročit, a ohromena technikou, kterou nechápala, se rozhodla ustoupit. „Ohlásím vaše chování imperátorovi,“ řekla. „Ten rozhodne, co s vámi.“

Kůroplaz vypnul bariéry kolem ohrad s plížily a nosiči, kteří už posbírali vajíčka, začali shánět stádo na dlouhou cestu do Zářícího Středu. Než však Výběrcí odjela, použila spolu se svými bojovníky kluzu jízdních mrštů k rozboření nízkého valu ohraničujícího území klanu.

„Doufám, že bude imperátor rozumnější než jeho Výběrcí,“ řekl Kovoohýbač.

„Pokud je imperátorem stále původní Attila,“ odpověděl Kůroplaz, „pak mu ani dva tucty omlazení na rozumu nepřidaly. Myslím, že bychom měli raději začít pracovat na zajištění obrany.“

Výběřčí se vrátila do Zářícího Středu, právě když Attila dokončil další omlazovací kúru. Jeho pevné, svalnaté tělo bylo teď silnější než kdy dříve a pořád stejně skvrnité. V chapadle držel pytlík se zlatožlutými krystalky a strkal si je jeden po druhém do zažívací kapsy.

„Dobrý zátah, Šílené oči,“ řekl, když si prohlédl vlnící se stádo plížilů. „Dal bych si jednoho z těch pruhovaných.“

„Nechám ti ho připravit na otočnu, ó Strašlivý,“ odpověděla výběřčí.

„Já ho chci *hned!*“ opáčil Attila. „Mám hlad.“ Pokynul nejbližšímu sluhovi. „Ten pitomý omlazovací robot mě krmil kaší a ještě mi říkal, abych jedl pomalu. Musel jsem mu vyspravit vršek mečem, než mi konečně dal pokoj.“

„Východní provincie začínají dělat problémy,“ řekla Výběřčí po delší odmlce.

„Někdo z otroků se pokoušel smlouvat?“

„Ne. Nejenže mi dali všechny plížily, které jsem měla odvést, ale odmítli si nechat i svou dvanáctinu.“

„Zdálo se mi, že je stádo nějak větší. O co jim jde?“ zeptal se Attila. „Na korálních ořeších nemůžou dlouho přežívat.“

„Odmítli jíst i ořechy nebo plody rostlin,“ dodala Výběřčí.

„Teď mluvíš, jako by ti mozkový uzel přestával pracovat, Šílené oči,“ řekl Attila. „Kdybych tě neznal příliš dobře, řekl bych, že jsi na Výběřčí příliš stará.“

„Pořád jsem nejsilnější z tvých bojovníků, ó Strašlivý,“ odpověděla Výběřčí polekaně. „Ale mám ještě horší zprávy, ó Strašlivý.“

„Přestaň s tím óstrašlivováním, Šílené oči. V novém těle se cítím skvěle a ty přece víš, že vím, že se nikdo nehodí na úřad imperátorovy Výběřčí tak dobře jako ty.“ Sluha mu donesl kus syrového plížila Zebu a Attila se na chvíli odmlčel. „Tedy pokud tě někdo v příštím boji nepoloží na vršek.“

Attila si nacpal maso do zažívací kapsy a začal ho hlučně srkat. Pak za ním hodil několik zlatých krystalků. „Skvělá kombinace,“ poznamenal. „Teď mi pověz ty špatné zprávy.“

„Odmítli převzít nová vejce plížilů.“

„Takže jsi rozsekala vůdce klanu a několik starších na kusy a pak se našel někdo, kdo se raději slíbil o vejce postarat, než aby ho stihl stejný osud, že?“

„Pokusila jsem se i to, ó Strašlivý,“ řekla Výběřčí a její plaz se scvrkl strachem. „Ale došlo k tomu poblíž obydlí podivného klanu, který vyrobil stroj na jídlo. Mají neviditelnou přehradu, která zadržela mého mršťa.“ Všimla si, že se Attilovy oči vlní v pomalém, zamyšleném rytmu, a zarazila se. „Udělal jsem, co bylo v mých silách, ó Strašný,“ dodala rychle.

Attila konečně přerušil ticho. „Má tvůj mršt popálený kluz?“ otázel se.

„Ano!“ odpověděla, upřímně udivená jeho otázkou. „Nechápu to. Neviděla jsem, že by z bariéry sálalo nějaké záření.“

„Ten podivný klan vyrobil víc než jenom stroje na jídlo,“ řekl Attila zamyšleně. „To, co tě zadrželo, byla magnetická bariéra. K jejímu překonání pouhý mršt nestačí. Co jiného jsi ještě viděla?“

„Mají mnoho strojů. Některé pokrývají kůru rovnými cestami, některé vyplivují kovové trubice a tyče, a jiné se plazí kolem, řezou kov na kousky a vyrábějí z něj další stroje. Dokonce přeměnili svůj velký létající stroj na stroj, který zachycuje kovové koule padající z nebe.“

„To jsou povídačky Starých ze dnů před velkým kúrotřesením,“ namítl Attila. „Nakonec mi ještě budeš tvrdit, že ses setkala s čily, kteří žijí mezi hvězdami.“

„Viděla jsem, jak dva čilové sestupují z létající koule a vykládají z ní nějaké malé strojky,“ odpověděla Výběřčí. „Pak se vrátili na kouli a nechali se s ní vymrštit zpátky na oblohu.“

„Představa, že si někdo může z Vejce odcházet a zase se sem vracet bez mého svolení, se mi ani trochu nelíbí. Co když se mí otroci rozhodnou žít mezi hvězdami?“

„Vůdce toho podivného klanu mi nabídl, že nám dá tolik strojů, kolik jich potřebujeme, včetně nového stroje na jídlo, který dokáže vyrábět všechny druhy plížílišho masa,“ řekla. „Říkal, že už nebudeme potřebovat pastýře a honáky a že všechnu práci mohou zastat stroje. Že už není nutné, aby byl někdo otrokem. To se mi vůbec nelíbilo.“

„Kdyby nebyli žádní otroci,“ prohlásil Attila, „nebylo by třeba ani imperátora a jeho bojovníků.“ Nacpal si do zažívací kapsy další kus plížílišho masa. „Z nebe k nám přichází vzpoura,“ řekl. „Rozdrtím ji svým plazem stejně, jako jsem to udělal dávno v minulosti.“ Otřel si chapadlo o kůru a vyrazil k prastarému Chrámovému labyrintu uprostřed Zářícího Středu.

Zjistil, že kolem bludiště nikdo nehlídkuje. Otroci se toho místa tak báli, že se k němu vůbec neodvažovali přiblížit. Attila minul vchod bez povšimnutí a pokračoval kolem obvodové zdi, až dorazil k širokému pobořenému úseku. Jak se plazil přes rozpadlé kusy kůry, všiml si, že Výběřčí zůstala stát venku.

„Pojď za mnou, Šílené oči,“ nařídil jí Attila. „Ty se přece povídaček Starých nebojíš, nebo ano?“

„Slyšela jsem, že jsou tam smrtící pasti,“ namítla Výběřčí.

„Tak to jsi slyšela správně.“ Attila se dál plazil cestou zkázy do nitra bludiště. „Ale ty přestaly fungovat, když jsem se dostal k napájecímu generátoru.“

Konečně dorazili k poslední pobořené zdi. Za ní se rozprostírala rozlehlá místnost. Uprostřed ležela hromada kovových plátů a starých lezouních kostí. Attila odsunul kosti stranou a zvedl jeden kovový plát velký jako štít. Zatřukal na něj a plát hlasitě zazvonil.

„Zdá se být dost pevný,“ řekl. Položil plát na podlahu a vylezl si na něj, pak stáhl okraje plazy tak, že se ani kouskem těla nedotýkal kůry. V této pozici chvíli setrval. „Slyšela jsi můj šepot?“ zeptal se. Kovový plát dodával bubnování jeho plazy ozvěnu.

„Nic jsem neslyšela,“ odpověděla Výběřčí.

„Dobře,“ řekl Attila. „Je stále ještě supravodivý.“

Začal se plazit mezi kostmi a sbírat další pláty. „Sežeň nějaké otroky, ať přijdou posbírat ty štíty,“ řekl. „Můžeš je trochu pobídnout bičovým mečem.“ Náhle ucítil Attila v plazy ostrou bolest. Když se podíval dolů, uviděl hrot bodáku a několik krystalických výztuží očních stopek. „Na tohle poslední bodnutí jsi čekala dlouho, že, Po-Po,“ řekl. Pak zavlnil plazem a kosti se rozletěly po místnosti.

„Kdo je Po-Po?“ otázala se Výběřčí.

„Někdo, koho jsem kdysi znal,“ odpověděl Attila.

Když zase vyšli z labyrintu na ulici, Attila řekl: „Vzpomínám si, že jsem před časem nařídil zbudovat zoologickou zahradu. Chci vidět všechna zvířata, která žijí na Vejci. Kde to je?“

„Zoologická zahrada byla v Zářícího Středu, už když jsem byla malé líhně,“ odpověděla Výběřčí.

„Zaveď mě tam,“ přikázal Attila a vylezl na hřbet svého mršťa.

V zoologické zahradě projížděl Attila kolem jedné ohrady za druhou, až se dostali k té, v níž chovali velkého lezouna. Sesedl z mršťa a protáhl se úzkou škvírou v tlusté zdi.

„Pozor, ó Strašlivý, jsou nebezpeční,“ varoval ho dozorce.

„Zmlkni, otroku!“ odsekl Attila, zatímco lezoun pomalu vyrazil proti němu. „Šílené oči. Pojď sem.“

Výběřčí slezla ze svého oře a s krátkým mečem připraveným k ráně se protáhla do ohrady.

„Pohybuj se před ním, dráždí ho,“ řekl Attila. Pak se přesunul kousek stranou a znehybněl. Pozornost lezouna se přenesla na výběřčí. Ucouvla a lezoun ji následoval. Attila obeplazil zvíře ze strany, pevně se chytil okraje jednoho ze stoupajících štítů a nechal se jím vytáhnout po těle valícího se zvířete nahoru.

Výběřčí pokřikovala na lezouna a dráždila ho mečem. Široké štíty, kterými bylo tělo obra pokryto, vypadaly, jako by se řítily přímo na ni. Najednou měla pocit, jako by na ni lezoun volal jménem. „Šílené oči,“ vyzýval ji tlumený hlas, „podívej se sem nahoru!“

Výběřčí ucouvla a uviděla Attilu na hřbetě lezouna. Jak se štíty zvířete přesouvaly dopředu, plaz imperátora se vlnil proti směru jejich pohybu.

„Ještě jsem nezapomněl, jak na to,“ prohlásil Attila hrdě. Tvrdě udeřil zvíře do mozkového uzlu a to se zmateně zastavilo. Udeřil ho na jiné místo a lezoun se dal zase do pohybu.

„Je to hloupý způsob pohybu,“ řekl Attila, zatímco se jeho plaz opět rozvlnil. „Neodpočíneš si při tom tak, jako když jedeš na mršтови. Uražíš stejnou vzdálenost jako on, jenomže pozpátku.“ Začal lezouna bodat mečem, až se pohyboval tak rychle, jak jen to dokázal, pak se svezl z jeho hřbetu dolů. „Pošli sem nějaké otroky, ať mu okovají štíty těmi supravodivými pláty. Mě žádná magnetická bariéra nezastaví!“

„Je tak pomalý, bude to trvat veletucet otáček, než ho dopravíme k vesnici cizinců,“ namítla Výběřčí.

„Hned je vidět, že jsi ještě nezažila přesun vojska,“ řekl Attila. „Několik bojovníků na mrštech se může pohybovat po kůře rychle, ale armáda se pohybuje rychlostí lezouna a stejně jako lezoun sežere všechno, co se jí připlete do cesty.“ Sáhl do kapsy a vytáhl z ní několik temně rudých koulí. Dvě si vložil do zažívací kapsy a zbytek hodil do cesty valícímu se lezounovi.

ČAS: 21:03:45 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

„Poslyšte, tam dole na Vejci se děje něco zvláštního,“ řekl Abdul. Stiskl přepínač a obraz se objevil na všech obrazovkách.

„Vypadá to jako roj stěhovavých mravenců,“ usoudil Cesar.
„Případné přirovnání, doktore Wongu,“ řekla Seiko. „Průběžně monitoruji výtahy zpráv od čílů. Na přistávací základně očekávají útok Attily. Tohle musí být jeho armáda.“
„Dorazí tam za třicet sekund,“ oznámil Pierre. „Kdybychom jim jen mohli nějak pomoci.“
„Ti skvrnití čílové mají růžové oči,“ řekla Seiko zamyšleně.
„Vzpomínáte si, jak na proroka Růžovoočka působil náš laser?“
„Zaměř laser na přistávací základnu, Abdule!“ zavolala Jean.
„Dobře. Ale laserový paprsek čílům neublíží, jenom je trochu pošimrá.“

ČAS: 21:04:15 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Hučení čerpadel gravitačního katapultu změnilo tón, když jeho silové pole opatrně zachytilo těžkou nákladní loď a složilo ji na vykládací plošinu. Po šikmé rampě se z ní vyplazil tucet čílů, kteří okamžitě začali vynášet náklad. Hvězdná počítačka opustila řídicí palubu a sestoupila dolů, aby se přivítala s Kúroplazem.

„Měla jsem problém sehnat dost dobrovolníků, kteří by zůstali v bezpečí na oběžné dráze,“ řekla. „Každý se žene sem dolů, kde se něco děje.“

„Vidím, že jste přivezli nějaké zbraně,“ konstatoval Kúroplaz potěšeně.

„Pozitronové paprskomety, fontánové houfnice, antihmotové miny, kluzníky a nějaký ten metr vinutého supravodivého zátarasu.“

„Na magnetické zátarasy už netrpělivě čeká náš inženýr Elektromagnetismus,“ řekl Kúroplaz. „Skvrnitá horda je jen několik otáček od nás.“

„Viděli jsme je, když jsme šli na přistání,“ přisvědčila Hvězdná počítačka. „Jejich vojsko se táhne stovky metrů do dálky. Víš určitě, že proti nim máme šanci?“

„Většinou jsou to nosiči a pomocný personál,“ řekl Kúroplaz. „Bát se musíme pouze Attily samotného a nějakých tří tuctů veletuctů jeho skvrnitých bojovníků. Pokud je porazíme, ostatní se vzdají.“

„Tři tucty veletuctů proti dvěma veletuctům,“ řekla Hvězdná počítačka.

„Ale nás dvě stě osmaosmdesát má na své straně techniku.“

„Myslím, že máme na své straně víc než jen to,“ opáčila Hvězdná počtářka.

„A co?“ otázal se Kůroplaz.

„Víme, že nesmíme prohrát. Vyzvedněte mě pár metrů na nízký výkon. Podívám se, co dělají.“

ČAS: 21:04:16 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

Attila jel na svém mrštovi v čele vojska. Legie za legií, každá vedená maxiduodecionem, který měl na povel veletucet jízdních vojáků, se pomalu přesouvaly po hladce vydlážděné cestě na západ. Vedle Attily ujížděla Výběrčí.

„Pěknou cestu nám ti cizinci udělali,“ pochvalovala si Výběrčí. „Uspíšili tím svou smrt.“

„Vypadá jako nedávno vydlážděná,“ řekl Attila. „Nechápu to a ta teplejší místa také ne.“

„Teplejší místa?“ zeptala se Výběrčí.

„Zatáhni všechny černé oči do těch svých vyžilých očních pouzder a použij růžové oči, kterými tě obdařil Zářící,“ odsekl Attila.

Výběrčí schovala normální oči a podívala se na cestu svýma růžovými očima. Skutečně, byly na ní nepravidelně roztroušené ultračervené skvrny, jako by pod dlaždicemi bylo něco teplého. „Co to je?“ zeptala se Výběrčí.

„Nevím. A věci, které neznám, nemám rád.“

Krátce nato dorazili na předměstí sídliště cizinců. Vedoucí bojovníci zastavili. Než se shromáždí zbytek armády, uplyne skoro celá další otáčka.

Attila se na nadcházející boj těšil. Poprvé po mnoha generacích opět cítil, jak ho na kůži lechtá pocit nebezpečí.

„Přiveďte lezouny!“ přikázal. „A ať se u mě hlásí první tučet maxiduodecionů.“ Dvanáct velitelů legií na mrstech se shromáždilo v kruhu kolem něj.

„Pojeďu na prvním lezounovi přes zátaras u hlavního vjezdu,“ oznámil Attila. „První čtyři legie pojedou se mnou.“ Podíval se na maxiduodeciona čtvrté legie. „Roztržený plaz!“

„Tady jfem, ó Fraflivý.“ Roztržený plaz šišlal, protože měl na těle dlouhý šrám po kousnutí mrštem.

„Ty zaútočíš na druhém lezounovi po pravém křídle a za tebou pojedou legie pět až osm. Jedenáct očí, ty zaútočíš s třetím lezounem zleva.

Přived'te mi lezouna!“ nařídil a sklouzl z hřbetu mršta. Mršt se držel svého druha, na kterém jela Výběřčí.

„Je skoro čas otočny,“ připomněla mu Výběřčí.

„Nebudeme se zdržovat,“ odpověděl Attila. „Moji bojovníci se brzy najedí masa cizinců.“

Attila se vyšplhal na hřbet lezouna a začal ho krotit. Maxiduodecioni otočili své oře a jali se řadit své legie. Když bojovníci uviděli Attilu na lezounovi a uslyšeli pokřikování svých velitelů, okamžitě se sami hrnuli s válečným pokřikem a za řevu svých mrštů kupředu.

„Útočí!“ zavolal Kúroplaz. „Ani se neobtěžoval předtím si s námi promluvit.“

„Je to už dávno, co měl Strašlivý záminku válčit,“ odpověděla Zlomený štít. „Bojí se, že bychom se mohli vzdát.“

„Když chce válku, bude mít válku,“ slíbil Kúroplaz. „Odpalte antihmotové miny!“

Inženýr Energetický zdroj sepnul spínač a cesta pod plazy Skvrnité hordy s ohlušujícím rámusem explodovala. Výbuch roztrhal mršty i jejich jezdce na kusy a rozmetal je po okolí. Ti, kteří byli na kraji cesty nebo minám unikli, se okamžitě rozprchli na všechny strany, aby vzápětí padli za obět' druhé, zpožděné explozi min nastražených v kůře po obou stranách cesty.

Attila cítil tupý náraz, jak výbuch antihmotové miny zasáhl zvíře pod ním. Lezoun se bolestivě zachvěl, ale valil se dál poháněn bodáním tvora na svých zádech. Attila cítil, že je zvíře zraněné, ale až na jeden prasklý plát bylo stále funkční.

Z vyvýšeného místa na hřbetě svého oře přehlédl škody, které jeho vojsko utrpělo. Na rozdíl od mohutných lezounů byl pro většinu zasažených čílů a mrštů minový útok osudný. Bojovníci sice nepropadli panice a pořád postupovali proti nepříteli, ale úhledné řady legií byly definitivně rozbity. A každý z nich upíral alespoň jedno oko na svého vůdce.

Attila vytáhl signalizační meče a rozkmital je v divokém rytmu. Bojovníci se zase začali řadit a shánět se po svých maxiduodecionech. Maxiduodecioni shromáždili pomocí signalizačních mečů své bojovníky kolem sebe a pak podali stejným způsobem hlášení

Attilovi. Zbylo pouhých šest legií - polovina bojovníků byla pozabíjena antihmotovými minami. Attila seřadil kmitáním signalizačních mečů legie za třemi lezouny a útok pokračoval.

„Popožeňte ty lenochy!“ zařval Attila a vrazil bodec svému lezounovi mezi štůty. Jeho plaz se vlnil pozpátku, jak se zvíře pod ním nezadržitelně valilo vpřed. Když se podíval nahoru, uviděl velkou kouli, jež nad ním visela na nebi. Násilím potlačil bázeň. Jakmile dobudne pevnost a vypne přívod energie, koule spadne sama.

Vysoko nad bojištěm sledovala Hvězdná počtářka, jak se bitva vyvíjí, a hlásila nejnovější zprávy svým přátelům dolů. „První dvě legie dorazily na dostřel fontánových houfnic,“ oznámila. „Souřadnice jedna tři a jedna šest.“

„Jedna tři, pal,“ zavelel sám sobě Kovoohýbač a stiskl spínač na ovládacím panelu. „Jedna šest, pal.“ Řady dlouhých, skoro vertikálních rour vypálily k nebi salvu tuctů a tuctů malých těžkých koulí, které vzápětí dopadly jako déšť meteoritů na Skvrnitou hordu. Kůra se rozechvěla křikem raněných bojovníků a mrštů, ale útok se ani teď nezastavil.

„Souřadnice jedna dva. Souřadnice jedna sedm. Souřadnice dva tři,“ hlásila Hvězdná počtářka shora.

Dole pod ní vytáhl Attila signální meče a divoce jimi zamával. Maxiduodecioni rozprostřeli svoje vojáky do nepravidelných střídavých útvarů. Mnoho padajících koulí tak minulo cíl. Attila uslyšel zachroptění, jak bojovníkovi vedle něj proletěla koule mozkovým uzlem. Jeho mrtvé tělo sklouzlo pod lezouna a bylo rozmačkáno o kůru.

„Tři tři. Čtyři sedm. Čtyři dva. Pět sedm. Šest sedm. Sedm sedm,“ hlásila Hvězdná počtářka.

„Moje houfnice jsou prázdné,“ oznámil Kovoohýbač.

„Attilův lezoun je už skoro u bariéry a ostatní dva nejsou daleko za ním,“ řekl Kúroplaz. „Musíme ty lezouny zastavit! Aktivujte roboty.“

Roury, které fungovaly jako rostliny nazývané fontánky, konečně umlkly. Skvrnitá horda se blížila k zátarasům. Attila zpomalil svého lezouna a ostrážitě vyhlížel další nepříjemná překvapení. Před skoro neviditelnými magnetickými přehradami ležely jakési kusy kovu. Náhle jako by ožily. Každý z nich měl množství velkých chapadel, která bodala, sekala nebo páčila. Roboti byli naprogramováni, aby útočili proti lezounům a jejich jezdcům. Někteří byli rozmačkáni pod

obrněnými štíty těžkých zvířat, jiní se jim ale obratně vyhnuli a teď šplhali nahoru. Ostří mečů jim nemohla ublížit, a jakmile některý mršť okusil jejich chapadla, už se k nim odmítal přiblížit.

„Použijte na ně šipky!“ zařval Attila na jízdní bojovníky kolem.

Bojovníci nabili svoje speciálně uzpůsobené kapsy krátkými a těžkými šipkami a pak použili vnitřní svalstvo, aby ze svých vyvýšených pozic šipky vrhli krátkými oblouky vzhůru. Šipky proletěly kovovými kryty robotů a zanechaly za sebou zářící rány. Někteří roboti znehybněli, jiní byli přibodnuti ke kůře, ale zbylí útočili dál.

„Dva šplhají na lezouna!“ zvolal jeden z bojovníků.

„Vrhnout šipky!“ zaječel Attila, který rychle vlnil plazem, aby se udržel na valícím se zvířeti. Roboti šplhali proti štítům, které se sunuly dolů, a ty zpomalovaly jejich pohyb. Nejprve jeden a pak druhý byl sestřelen šipkou. Lezoun znovu zachroptěl. Jedna z šipek našla štěrbinu v jeho pancíři. Nyní byl obklopen masou bojovníků na mrstech, kteří spojenými silami zneškodnili zbytek útočících robotů.

„Roboti dostali dva lezouny,“ oznámila Hvězdná počtárka.

„Slyšíme to přes kůru,“ zakřičel Kůroplaz, aby přehlušil řev umírajících zvířat. „Až je budou stavební roboti porcovat a likvidovat, nebude to nijak příjemné.“

S posledním zachroptěním řev konečně ustal. Zbylý lezoun odpověděl na smrtelný výkřik své družky a pak už jen občas zasténal, když jej jeho jezdec bodl mezi štíty na zádech.

„Toho nejdůležitějšího nedostali,“ řekl Kůroplaz. „Attila se chystá prorazit naši magnetickou bariéru.“

„Za mnou!“ zavelel Attila. Jeho signální meče se vítězoslavně zaleskly, když pobízel opancéřovaného lezouna proti magnetické bariéře. Kůra zasténala, jak se generátory snažily udržet pole, a pak se bariéra zhroutila. S triumfálním křikem se Skvrnitá horda vevalila dovnitř. Vzápětí byli odmrštěni zpět hradbou pozitronových paprsků, které jim vyžíraly díry v kůži. V husté atmosféře měly paprsky sice jen omezený dosah, ale přece jen byl delší než dostřel šipek. Na druhé straně šipky bylo možné vrhat všemi směry, zatímco paprsky se spirálovitě stáčely kolem východozápadních magnetických siločar. Vesmířané vyzbrojení paprsky a bojovníci s šipkami se tak navzájem udržovali v uctivé vzdálenosti jako při šachové partii dohrávané jezdci a střelci.

„Pastevci! Rozhodte trny!“ vykřikl Čtenář dopisů na svůj klan. Pak vběhl mezi jezdce na mrštích a rozhodl jim pod kluzy ostny ze speciálně upravené kapsy. Ostatní se k němu rychle připojili. Postupující mršti narazili na ostny a s bolestivým řičením začali couvat. Jejich jezdci kleli, bili je, aby je donutili lézt vpřed, ale mnozí přitom byli zasaženi pronikavým pozitronovým zářením.

Pomalu avšak neúprosně byli obránci zatlačováni zpět. Attila znovu pozvedl své signalizační meče a začal vydávat rozkazy. Bojovníci kolem něj vztekale kleli, ale bojovali o to zuřivěji.

„Co se děje?“ otázal se Kůroplaz Zlomeného štítu.

„Attila se rozhodl svolat zbytek armády,“ odpověděla vůdkyně klanu Prašné kůry. „První voj zuří, že nedokázali zvítězit sami.“

„Blíží se rychle,“ oznámila jim Hvězdná počtářka.

Attila znovu zasignalizoval, bojovníci kolem něj ustoupili a rozestavili se po stranách otvoru v bariéře, aby ho střežili. Když dorazil zbytek vojska, Attila sklouzl z hřbetu lezouna a nasedl na svého jízdního mršta. Blýskaje signalizačními meči pak hrdě vedl Skvrnitou hordu skrze dobyté opevnění.

„Vypusťte řezné kluzníky!“ zavelel Kůroplaz. „A zamiřte je pečlivě, protože stroje nerozeznají přitele od nepřítele!“

Tucty tuctů malých kluzníků vyrazilo plnou rychlostí vpřed. Na jejich kapotách se lesklo po třech velkých břitvově ostrých čepelích, které krátce nato donutily četné bojovníky sesednout ze svých rozteklých nebo těžce raněných ořů. Ale i pěší válečníci ze Skvrnité hordy byli strašliví nepřátelé. Veletucet za veletuctem proudili mršti i jejich jezdci průlomem v zátarasu. Mezitím byly znovu nabity fontánové houfnice a nyní vyplivly další dávku kuliček. Pozitronové paprsky se míhaly atmosférou a vyžíraly díry v tělech čílů, zatímco klouzáký řízené vesmířany vrhaly do řad nepřátel antihmotové bomby - dokud je bičové meče a šípky nezastavily. Obránci byli postupně zatlačeni až za poslední magnetickou bariéru. Opancéřovaný lezoun se opět začal valit vpřed.

Vedle Kůroplaza a Zlomeného štítu zastavil otlučení klouzák. Seděl na něm Mstivé oko. Jeho kapsy byly nacpané zjevně těžkými předměty.

„Musíme zastavit toho lezouna,“ prohlásil Mstivé oko. „Vypněte na chvíli bariéru, abych mohl projet ven.“ Aniž čekal na odpověď, rozjel se plnou rychlostí přímo proti magnetickému zátarasu.

„Stůj!“ křikl za ním Kúroplaz a pak dal signál inženýru Energetickému zdroji. Ten bariéru vypnul, a když klouzák projel, zase ji zapnul.

„Zatracený blázen!“ řekl Jedenáct očí Attilovi. „Zaútočte šipkami!“ zavelel bojovníkům za sebou.

„Jde po lezounovi!“ vykřikl Attila a pobídl svého mršta k vyšší rychlosti. Mršt Výběrčí se hnal těsně za ním a jeho jezdčyně už vytahovala bičový meč. Mstivé oko prudce zahrnul a hodil na ní antihmotovou bombu. Výběrčí však dobře věděla, kam míří, a nenechala se zmást. Mstivé oko přidal rychlost a pokusil se kolem ní proklouznout, ale její bičový meč ho zasáhl do boku tak nešťastně, že bomby v jeho kapse explodovaly. Trosky rozbitého klouzáku dopadly pod štíty valícího se lezouna.

Omámená Výběrčí se vyplazila zpod svého mrtvého mršta, přikázala nejbližšímu bojovníkovi, aby sesedl, a než přijel Attila, měla už i nový bičový meč.

„Teď už nás může zachránit jenom zázrak,“ prohlásil Kúroplaz.

Z řad postupující armády se k ním náhle donesl vzteklý řev. Ke křiku se připojili i někteří z bojovníků spřátelených klanů poblíž.

„Attila a jeho válečníci zatahují oční bulvy,“ zvolala Zlomený štít užasle.

„To se nedá vydržet!“ zaječel Čtenář dopisů a zatahl tři ze svých očí.

„Co se nedá vydržet?“ otázal se Kúroplaz udiveně.

„To jasné světlo! Ultračervený maják ze středu Očí Zářícího. Bolí mě z něj moje růžové oči.“

„Pozemšťané zapnuli laser!“ zvolal Kúroplaz.

„Většina Skvrnité hordy má venku jen jedno nebo dvě oči,“ jásala Zlomený štít. „Mají problémy s ovládáním mrštů.“

Výběrčí zatahla svoje skvrnité oči a dívala se jen těmi obyčejnými. Musela jimi rychle kmitat na všechny strany, aby zjistila, co se kolem ní děje.

„Zastavte to světlo!!!“ ječel Attila, který měl všechny oči zatažené v pouzdrech. Vždycky byl hrdý, že nemá ani jedno obyčejné oko, i když to znamenalo, že nikdy nebude moci číst ta mrňavá písmenka na svitcích.

Attilův mršt i mršt jeho pobočnice byli zasaženi řeznými kluzníky a zastavili se, aby se postarali o svá zranění. Ultračervené světlo dál zaplavovalo okolí základny.

„Ti pitomí mršti nejsou k ničemu,“ zařval Attila. Vytáhl signální meče a sklouzl z hřbetu mršta, přičemž si meči chránil vykukující oční bulvy před neviditelnými nepřáteli. Výběřčí se postavila vedle svého vůdce.

Z jedné jejich strany se ozvalo zasvištění doprovázené výkřiky bolesti a v příštím okamžiku jim něco projelo pod plazy. Malý kluzník se superostrými čepelemi byl už dávno pryč, když si výběřčí uvědomila, že jí plaz podkluzuje a vlastní svaly ji přestávají poslouchat. Attila vřestivě zaječel a pokusil se před jiným vražedným kluzníkem vyšplhat na těžce zraněné tělo své pobočnice.

Pozabíjet mršty bez jezdců nebylo nijak těžké. Když už je neměl kdo vést, staly se z nich snadné cíle pro pozitronové paprsky. To skvrnití bojovníci byli houževnatější, i když byli z větší části slepí, jakmile se plazy zase dotýkali kůry, vnímali nepřátele prostřednictvím vibrací. Někteří navíc měli alespoň jedno nebo dvě normální oči. Ovšem Attila neměl žádné.

Boj pokračoval a ultračervené světlo shora nepřestávalo zářit.

„Copak to nikdy neskončí!“ křičel Attila a signalizační meče se nad ním míhaly jako lesklý štít. Výběřčí se namáhavě odplazila stranou, aby se vyhnula jejich břitům.

„Pozemšťanům trvá věky, než něco udělají,“ poznamenal Kůroplaz, který stál nedaleko. „Kéž Zářící dopustí, aby i tentokrát s vypínáním laseru nespěchali.“

„Pojď a postav se mi, otroku,“ zvolala Výběřčí a její bičový meč udeřil do kůry. Ze speciálně přizpůsobené kapsy vystřelila šipku, ale její let byl krátký a dopadla jen kousek od okraje jejího vlastního plazu. Výběřčí zlověstně zamávala mečem.

„S radostí,“ odpověděla jí Zlomený štít a pozvedla svůj štít a kopí. Bičový meč Výběřčí se rozsvištěl rychleji a skvrnitá bojovnice vyrazila proti své sokyni.

„Počkej, Zlomený štíte,“ zavolal Kůroplaz.

Z bezpečné vzdálenosti, daleko mimo dosah jejího bičového meče, vypálil na Výběřčí dávku pozitronových paprsků. Udělaly jí do těla obrovskou díru.

Výběřčí, potřísněná vlastní šťávou, která jí vytékala z plazu i kůže, se rozmáchla mečem proti Kůroplazovi, aby mu usekla oko, ale Zlomený štít ránu pohotově vykryla. Další dávka z antihmotové zbraně upálila Výběřčí mozkový uzel.

Výběřčí se roztekla.

Kůra kolem Attily ztichla, ale ultračervené světlo ho zraňovalo dál. Attila přestal na okamžik mávat signálními meči, aby se zaposlouchal plazem a zjistil, co se děje. Chapadly, kterými meče svíral, náhle ucítil silný otřes. Když chtěl meči znovu zamávat, Attila zjistil, že není čím. Jejich čepele byly dezintegrovány.

Attila povysunul z očního pouzdra jednu bulvu a uviděl před sebou skvrnitou kůži. „Dej mi svůj meč,“ křikl.

„Jak poroučíš, Ó Strašlivý,“ odpověděl Čtenář dopisů a jeho meč projel Attilovou oční stopkou.

„Mstivé oko byl pomstěn!“ zajásal Čtenář dopisů.

Attila zaječel bolestí.

Kůroplaz pozvedl paprskomet. „Skončeme to.“

„Ne!“ zvolala Zlomený štít. „Ten patří mně!“ Hbitým pohybem se vyšvihla na Attilův vršek. Tělo imperátora se otřásl a skoro se obrátilo plazem nahoru ve snaze zbavit se útočnice. Zlomený štít si ho přidržela a ponořila meč do jeho mozkového uzlu. Attilova oční pouzdra povolila a nevidoucí oční bulvy strnuly na ztuhlých stopkách.

Zlomený štít pozvedla meč a odťala jedno z nich od stopky. Pak se přesunula k dalšímu.

„Jedno. Druhé. Třetí. Čtvrté. Páté,“ vykřikovala. „Tím jsme spolu vyrovnání. Ted' za Staré, kteří se za mě postavili.“ Tak pokračovala kolem celého těla, dokud se nedostala k poslednímu oku. Kůroplaz ho svíral chapadlem, zatímco v druhém držel malý nůž.

„Jsem unavená,“ řekla Zlomený štít. „Tohle si můžeš vzít ty.“

„To je za Po-Po.“ A Kůroplaz uřízl imperátorovi Dračího vejce poslední oko.

„Kdo je Po-Po?“ otázala se Zlomený štít. „Někdo, koho jsem kdysi znal,“ odpověděl.

ČAS: 21:04:17 GMT ÚTERÝ 21. ČERVNA 2050

„Skvělý výběr frekvence, Jean,“ řekla Seiko. „Krátké ultrafialové vlny. Příliš dlouhé na to, aby je zachytily oči normálních čilů, ale

příliš krátké, než aby vyvolaly sexuální dráždění. Myslím, že do boje zasáhly rozhodujícím způsobem.“

„Co se vlastně děje?“ zeptal se Abdul.

„Stalo. Celé se to odehrálo v desetíně sekundy.“

„Ale kdo vyhrál?“ křikl Abdul.

„Čílové z orbitálních stanic, přirozeně.“ Seiko prohlížela výtahy ze zpráv z povrchu Vejce.

„S trochou pomoci od svých přátel,“ dodal Abdul.

„Té pomocí by se jim hodilo mnohem víc,“ řekla Seiko. „Jejich knihovny a archivy zničilo hvězdotřesení, takže by potřebovali, abychom jim odvysílali obsah našich holopamětí. Nepotřebují všechno. Řeknou našemu počítači, o které sekce mají zájem.“

„Přinesu první krystal.“ Pierre se posadil ke knihovnímu panelu, sáhl na polici s holopaměťovými krystaly a vzal první z nich. Byl na něm štítek s popiskou A až AME, ale obsah pozemského naučného slovníku v něm byl dávno přepsán vědomostmi čílů. Přenos probíhal rychleji, když se krystal vložil přímo do snímací jednotky komunikačního panelu na hlavní palubě, a proto Pierre vyrazil co nejrychleji ke kovovému žebříku. Věděl, že bez ohledu na to, jak rychle se člověk pohybuje, pro číly je to pořád celá věčnost.

ÚNIK

ČAS: 01:01:10 GMT STŘEDA 22. ČERVNA 2050

„Tak to byl poslední z holopaměťových krystalů, Pierre,“ řekla Jean, když vstávala od komunikačního panelu. „Většina materiálů na něm byla zakódovaná. Doufám, že mají šifrovací klíče.“ Na obrazovce se objevil obraz Nebeského učitele a Jean se zase posadila.

„Šifry jsou očividné,“ řekl. „Nashledanou.“

„Starého Nebeského učitele jsem měl raději,“ zabručel Pierre. „Byl tak užvaněný, že člověk měl čas přemýšlet.“

„Času na přemýšlení teď budeme mít víc než dost,“ odpověděla Jean tiše a vypnula komunikační panel. Sáhla pod pult, vytáhla holopaměťový krystal pocházející z knihovny a nahradila ho krystalem, který do komunikačního panelu patřil a na který se zaznamenávalo všechno, co prošlo konzolou.

„Až příliš mnoho času,“ řekl Pierre. Následoval Jean chodbou na dolní palubu. Jean přistoupila ke knihovní konzole a vrátila holopaměťový krystal na jeho místo na polici. Pierre, vedený svou velitelskou odpovědností, se vrátil do kuchyně a začal sepisovat seznam zásob. Při normálních přídělech měli jídlo ještě na osm dní, na šestnáct dní při polovičních dávkách, dvaatřicet při čtvrtinových... jenom jediný měsíc. Než se Oscar vrátí ze své dlouhé eliptické dráhy kolem Vejce, uplyne jich o pět víc. Vyhnul se pohledem skříňce s prázdnou nálepkou. Trochu vrávoravě v nízké gravitaci prošel kolem Jean u knihovního panelu a zahnul do chodbičky. Doktor rozmlouval se Seiko a Abdul se ostentativně díval průzorem v podlaze.

„Všechny holopaměti převysílány?“ zeptal se Abdul a vzhlédl.

„Jo,“ přisvědčil Pierre a přistál lehce na polštáři za ním.

„Zbylo ještě něco, co můžeme my obyčejní pozemšťané udělat?“ otázal se Abdul.

„Čilové už nás k ničemu nepotřebují. Teď obnovují svou civilizaci a vedou si docela dobře.“ Venku před průzorem se objevila žhnoucí bílá pecka a zastavila se.

„Usmívej se,“ řekl Abdul. „Turisté si nás fotografují.“

Z tečky se rozprskl vějíř jisker. Jiskřičky krátce zablikaly, pak se vrátily k svítící pecce a ta odletěla.

„Jaké máš plány na zbytek výpravy, Pierre?“ zeptala se Seiko.

„Žádné plány nemám.“

„Musíš mít!“ Seičin hlas zněl znepokojeně. „Nemůžeme promarnit životy tím, že před svou smrtí nic nepodnikneme!“

Pierre vzhledl od průzoru. Přes několikadenní strniště se v jeho obličejí zračila úzkost. „Nedokážu vymyslet žádný způsob, jak nás zachránit,“ řekl a v očích se mu objevily slzy.

„Samozřejmě, že nemůžeš,“ odpověděla Seiko. „Žádný způsob, jak nás zachránit, totiž *není*. To je prostá matematika. Máme tady pět lidí, kteří mají zásoby pouze na osm dní. Mohli bychom snížit přiděly na minimum a vyčerpat veškeré tukové zásoby, ale i tak vydržíme sotva měsíc. Dokonce bychom se mohli rozhodnout sníst Amalitino tělo. Přinejlepším by z ní bylo tak padesát kilo masa.“ Obrátila se na doktora. „Kolik kalorií je v mase, doktore Wongu?“ zeptala se ho.

„To snad nemyslíš vážně!“ zvolal Abdul. „V žádném případě se nestanu lidožroutem! Odcházím!“ vyrazil ke dveřím své kajuty, ale Pierre jej zadržel rukou položenou na rameno. Držel ji tam a současně kývl na doktora, aby odpověděl.

„Použij hodnoty pro vepřové maso, doktore,“ zamumlal Abdul. „Od svých kanibalských přátel jsem slyšel, že v tom není žádný rozeznatelný rozdíl.“

„Většina druhů mas má čtyři tisíce kalorií na kilogram,“ řekl doktor Cesar Wong. „Průměrný člověk přežije s půl kilem masa na den, pokud je jeho dieta doplněna o vitamíny.“

„Takže by nám padesát kilo vydrželo jenom dvacet dní při plných dávkách nebo osmdesát dní při maximálně snížených dávkách,“ řekla Seiko. „Pořád nám dva měsíce chybí.“ Na okamžik se odmlčela. „Jak jsem řekla, neexistuje žádný způsob, jak nás zachránit.“

„Už jsem se bál, že navrhne, abychom tahali slámku,“ řekl Abdul Pierrovi.

„Abdule!“ okřikl ho Pierre přísně.

„Už jsem tu možnost zvažovala,“ odpověděla klidně Seiko. „Je tady jen jeden problém. Kdybychom čekali, až někdo z nás zemře hladu, zbylo by pak v jeho těle jen velice málo výživných látek.“

„V mém nezůstanou vůbec žádné!“ ujistil ji Abdul.

„Ovšem pokud by ten dotyčný zemřel hned teď, pak by se jeho tělo stalo zdrojem plnohodnotné potravy, a navíc by už neujídal ostatním. Když použijeme propočty doktora Wonga, zatímco dvě mrtvolky by zajistily minimální dávky potravy pro čtyři lidi na šest měsíců, tři mrtvolky by zbývající tři živily po stejnou dobu naprosto dostatečně.“

„Skvělé!“ zvolal Abdul. „Proč se omezovat na kanibalismus, když si můžeme vyzkoušet rituální vraždu?“

„Ačkoliv je takovéto řešení technicky naprosto přijatelné,“ pokračovala Seiko, „osobně nemám v úmyslu ho navrhnout ani se na něčem podobném podílet.“

„Pročpak?“ opáčil Abdul. „Bojíš se, že by sis vytáhla krátkou slámkou?“

„Ne. Dlouhou,“ odpověděla Seiko. „Ani ty, ani já a ani nikdo z nás by se nemohl vrátit do své příslušné kultury, kdyby přežil jen díky takovému řešení. Pokud jde o mne, mám v úmyslu strávit poslední dny svého života kompletací svých vědeckých výsledků, přípravou své práce k vydání a jejím vysíláním na Svatého Jiřího. Bude to vyvrcholení mé kariéry. Až s tím skončím, budu připravena odejít.“ Znovu se obrátila na doktora Wonga. „Máme na palubě sebevražedné kapsle, doktore Wongu?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Cesar.

Seiko se znovu podívala na Pierra. „V příštích dnech nebude snadné udržet si zdravý rozum,“ řekla věcně, „proto navrhuji, abychom Amalitino tělo vyhodili do vesmíru okamžitě. Tak se vyhneme budoucímu pokušení.“ Protáhla se kolem doktora na chodbičku a nahoru na vědeckou palubu.

Pierre se rozhlédl po ostatních.

„Má pravdu,“ přisvědčila Jean.

„Pomohu ji vytáhnout,“ řekl Cesar.

„Pokud by vám to nevadilo, raději bych u toho nebyl,“ zamumlal Abdul. „Nemyslím, že bych to zvládl.“

„Jistě,“ řekl Pierre. „Doktor a já si s tím poradíme a Jean může ovládat přechodovou komoru.“

Amalita byla umístěna v embryonální poloze ve skřínce na zásoby, takže vytáhnout ji na palubu nebylo složité, ale chodbičkou se dala protáhnout jen tak tak. Pořád na sobě měla kosmický skafandr. Když jí doktor sejmul přilbu a zjistil, že má zlomený vaz, s další prohlídkou se už neobtěžoval. Když Amalitu přinesli na vědeckou palubu, Seiko vypnula panel, u kterého pracovala, i osvětlení projekční plochy astroteleskopu.

„Já ji podržím, než se nasoukáte do obleků,“ řekla tiše a převzala od nich zmrazené břemeno.

„Přechodová komora je připravená,“ řekla Jean. Pak vstala od ovládacího panelu komory a šla pomoci Pierrovi a Cesarovi s obleky. Nakonec je zkontrolovala a snažila se při tom být stejně pečlivá, jako vždycky byla Amalita.

„Magnetopřilnavé boty...“ řekla Jean. Pierre stiskl přepínač na hrudním panelu a ten přeskupil pseudonáhodné seskupení magnetických monopolů v podrážkách jejích bot tak, aby odpovídalo šestiúhelníkovému vzoru zabudovanému do Drakobijcova trupu a podlah. Jeho boty se přilepily k palubě a vytočily se o třicet stupňů směrem ven.

„V pořádku,“ řekl a odbelhal se do přechodové komory. Tam se otočil a pomohl Pierrovi vmanévrovat Amalitino ztuhlé tělo dovnitř.

„Nezapomeňte na bezpečnostní lana,“ řekla Jean. „Venku se vyskytují magnetické anomálie.“ Pierre si připnul jedno lanko ke karabince a druhé k Amalitině obleku.

Vtom se ve vstupu na palubu objevila černá hlava. „Musím se s ní rozloučit,“ řekl Abdul. Přinutil se podívat na Amalitin ošklivě popálený obličej. Levou rukou se jemně dotkl jejích sežehlých vlasů, zatímco si na prsty pravé ruky vtiskl dva polibky a něžně je přenesl na Amalitina zavřená víčka pokrytá puchýři. Pak se otočil a zamířil dolů do chodbičky, ponechávaje za sebou viset řetízek slz pohybujících se ve vířícím vzduchu pomalu vzhůru.

Jean je zahнала do přechodové komory a zavřela ji za nimi.

„Nejlepší bude, když ji pustíme někde u průzoru,“ řekl Pierre, zatímco vylézal vnějším průvlakem. Opatrně přiložil podrážky svých magnetopřilnavých bot k trupu, pak upevnil bezpečnostní lanko. „Odpluje ven k prstenci kompenzačních hmot a tam zmizí v jediném plazmovém záblesku. To poslední, co bychom si mohli přát, je mít ji nebo nějaké její ‚kousky‘ v oběžné dráze.“

Pomalu se přemísťovali po vnější straně trupu k průzoru. Nakonec stáli na jižním pólu svého malého měsíce, jenž pětkrát za sekundu obíhal kolem neutronové hvězdy. Trup Drakobijce se však při obíhání neotáčel kolem vlastní osy, ale byl neustále natočený na vzdálené hvězdy. Dvěma mužům, kteří teď stáli na jeho povrchu, připadalo, že doběla rozžhavená hvězda obíhá kolem rovníku lodi pětkrát za sekundu, zatímco nad a pod nimi vířilo šest rudých hmot tangenciálně ke směru k hvězdě. V této sestavě slapové síly prstence hmot vyrovnávaly nebezpečné slapové síly neutronové hvězdy a umožňovaly tak lidem přežít.

„Já ji lehce odstrčím a ty jí odepni bezpečnostní lano,“ řekl Pierre.

Pustil Amalitino tělo a slapové síly ji okamžitě začaly táhnout směrem ven. Čím více se vzdalovala od lodi a čím víc se blížila ke kompenzačním hmotám, tím byla síla, která ji táhla, větší. Prskání bílých jiskřiček kolem ní naznačovalo, že její pohřeb nezůstal bez pozorovatelů.

„Začíná být dost těžká,“ poznamenal Cesar.

„Vypadá to stabilně,“ řekl Pierre. „Pust' ji.“

Konec lana se prosmekl úvazem a vlál za Amalitou, která na cestě k dvěšř metrům vzdálenému prstenci neustále zrychlovala. Těsně předtím, než protнула dráhu vyrovnávacích hmot, bylo její tělo obklopeno tetelícím se oblakem oslnivě bílých peciček. Pak se zablesklo a byla pryč.

Když se Pierre a Cesar vrátili do modulu, Jean a Seiko jim pomohly svléknout obleky.

„Pokud někdo nebude potřebovat knihovní panel, myslím, že budu pracovat na své knize,“ řekl Pierre.

„Na které?“ zeptala se Jean.

„Na populární verzi všeho, co se přihodilo na této expedici. Nejprve jsem si říkal, že ji pojmenuji *Dračí vejce*, ale vydavatel z Ballantine Interplanetary zjistil, že knihu s tímto titulem už v archivu mají. Navíc chtěli něco osobnějšího, a tak se rozhodli pro název *Mé setkání s našimi nukleonovými přáteli*. Mně připadá dost hloupý, ale oni to platí.“

„Nemyslím, že by ses ještě musel ohlížet na peníze,“ připomněla mu Seiko.

„Hmmm.“ Pierre se podíval na projekční plochu astroteleskopu a všiml si, že na povrchu neutronové hvězdy přibyla spousta nových struktur. „Za poslední dvě hodiny se tam hodně změnilo,“ řekla Seiko.

„Ano,“ odpověděla. „Zatímco jsi byl s doktorem Wongem venku, čílové obnovili svou vysoce rozvinutou technickou civilizaci a už zase intenzivně cestují do kosmu. Rychle se dostali tam, kde byli před hvězdotřesením, a pokračují pořád dál“

„Raději bych se měl pustit do psaní, jestli s nimi chci udržet tempo.“ Pierre se sklonil a protáhl se průlezem v palubě.

Na hlavní palubě se zastavil. Byl tam Abdul. Odstranil kovové ochranné štíty na jednom z průzorů na rovníku Drakobijce a vyhlížel ven tónovaným sklem. „Hej! Koukni se na ty výletníky,“ řekl Abdul. „Připadám si jako jedna z hlav na Mount Rushmore. Nechceš se ke mně připojit a dělat, že jsi Teddy Roosevelt? Vousy na to máš.“

Když Pierre přistoupil k oknu, počet svítících peciček dramaticky vzrostl.

ČAS: 01:30:04 GMT STŘEDA 22. ČERVNA 2050

Vážnomysl postupoval od jednoho žáka k druhému a kritizoval jejich práci. Ačkoliv se učení mladých z větší části odehrávalo prostřednictvím holovidových přípojek na program ‚Pan učitel‘ v centrálním počítači, zůstaly stále ještě některé předměty, pro které byl živý učitel v centrální třídě pořád nejlepší variantou. Patřilo mezi ně i plazmové umění, zvláště proto, že generátory byly příliš velké a drahé.

„Nádherná struktura, Krásnoočko,“ řekl Vážnomysl. „Ale barvy jsou na tak odvážnou formu trochu mdlé. Možná bys mohl zkusit přidat do iontových generátorů trochu proudu.“

Žák změnil svým plazem nastavení a zvýšil intenzitu iontových paprsků vysílaných do tvarovaného magnetického pole. Ionty se stáčely podél magnetických siločar a vydávaly přitom synchronní záření. Přidáním proudu se nitro magnetické sochy rozzářilo jasněji. Krásnoočko pak ještě zvýšil intenzitu jednoho z generátorů magnetického pole dole a seřídil některé z průhledných supravodivých vychylovačů nahoře. Socha teď byla přelévající se formou plnou zářivých barev. Její tvar byl bisymetrický. Horní část byla intenzivně fialová a přibližně kulovitá, s několika nepravidelnými otvory. Zepředu na ní přiléhaly dva kruhy, které se skoro dotýkaly, pod nimi byl trojúhelník a čtyřúhelník. Fialový útvar pokrývala nerovná vrstva měkké modrobílé plazmy s žlutobílými skvrnami.

„Připadá mi to podivně známé,“ řekl Vážnomysl.

„Je to portrét jednoho z pozemšťanů,“ odpověděl Krásnoočko.
„Jmenuje se Pierre Carnot Niven a je velitel expedice.“

„Když to říkáš ty. Mně připadají Pomalí všichni stejní.“

„Když je poznáte lépe, nejsou stejní,“ namítl Krásnoočko. „Pierre má vlasy na horní i spodní straně hlavového výběžku.“ Krásnoočko mluvil se skutečným zápallem. „Z holovidových lekcí jsem se o pozemšťanech naučil všechno. Pan učitel mě za to pochválil a dovolil mi, abych studoval nepovinnou humanologii pro pokročilé.“

„To je všechno pěkné, Krásnoočko, ale teď se zabýváme abstraktním uměním. I když pozemšťané vypadají velice zvláštně, stejně se nedají zařadit mezi abstraktní umělecká díla. Příště se víc soustřed' na zadání.“

Vážnomysl se doplazil doprostřed místnosti a zabubnoval plazem, aby na sebe soustředil pozornost žáků. „Všichni skončete práci a uložte strukturu do paměti. Až budete hotovi, rád bych vám něco oznámil.“

Žáci začali rychle dodělávat poslední úpravy a přitom si mezi sebou šeptali. Jeden po druhém postupně vypínali generátory. Když se všichni shromáždili kolem učitele, Vážnomysl pocítil okamžitý impuls přikrýt je svým líhněcím pláštěm. Rychle ten pocit zapudil a v duchu si řekl, že už je zase čas na omlazovací kúru. Už ji odkládal příliš dlouho.

„Tento rok byl klan Bílé skály zvlášť úspěšný,“ začal Vážnomysl. „Jelikož nám komise pro kontrolu populačního přírůstku Spojených klanů omezila kvótu vajíček, ušetřili jsme výdaje na školství. Starší klanu proto rozhodli, že celá škola poletí na exkurzi, podívat se na pozemšťany. Koneckonců, žijeme v mimořádném období historie, kdy je vidět všech pět pozemšťanů najednou a blízko u sebe.“

Krásnoočko byl nevýslovně šťastný. Poprvé v životě doopravdy uvidí pozemšťany, které studoval.

Třída odjela dopravním klouzákem na východní pól a tam vyjeli na vrchol kosmické fontány. Vážnomysl zařídil zvláštní připojení k Panu učiteli. Cestou zdviží nahoru se tak třída dozvěděla o místopisných zvlátnostech západní polokoule, kterou viděli pod sebou. Na horní plošině nasedli na turistickou loď speciálně určenou k pozorování pozemšťanů. Měla generátory umělé gravitace a řady plošin, takže měli všichni dobrý výhled, i když neměli pozemšťanskou kosmickou loď nepohodlně ‚nad hlavami‘.

„Páni! Ti jsou ale *obrovští*,“ podivil se Krásnoočko, když turistická loď zastavila asi metr před průzorem, za kterým stáli Pierre a Abdul. Vytvořil si úponek a ukázal na jednoho z pozemšťanů. „Tohle je Pierre. Dá se to poznat podle těch žlutých skvrn kolem celé hlavy. A ten druhý je Abdul. Ten má jen řídký žlutý porost pod nosem.“

„Co je to to žluté?“ zeptala se jedna z jeho spolužaček.

„Vlasy. Pozemšťané jsou z větší části bezvousí jako my, ale na hlavách mají místa, kde jsou chlupatí jako plížílové.“

„To je odporné!“ otrásla se.

Pak se turistická loď přesunula k druhému průzoru, ze kterého vyhlížela Jean Kelly.

„Vypadají všichni úplně stejně,“ řekl někdo. „Myslel jsem, že mají kůži různých barev.“

„Mají, ale v té části spektra, ve které vnímají pozemšťanské oči,“ vysvětloval Krásnoočko. „Našemu rentgenovému vidění připadají stejní.“

Pak se promítal holovidový záznam uplynulých otáček. Nejprve uviděli Abdula u průzoru, jak volá na Pierra, pak Pierre přistoupil k oknu, oba dva spolu hovořili a dívali se na turistické lodě čílů. Trhané, silně zrychlené záznamy všechny rozesmály.

„Přestaňte se hloupě chechtat!“ zabubnoval Krásnoočko rozzlobeně do paluby. „Tito stateční pozemšťané obětovali své životy, aby zachránili Vejce, a vy se jim smějete, jako by to byli nějakí plížílové v zoologické zahradě!“

„Krásnoočko!“ zabubnoval Vážnomyslův plaz. „Kontroluj se!“

Krásnoočko zmlkl, ale jeho mozkový uzel nepřestalo celé věci uvažovat. „*Musí* přece existovat způsob, jak je zachránit,“ pomyslel si. „A já si nezměním své nenáviděné líhněcí jméno, dokud ho nenajdu. Až se mi to povede, jméno, které si vyberu, bude lepší, bude to *vznešené* jméno.“

ČAS: 01:30:05 GMT STŘEDA 22. ČERVNA 2050

„Podívej se na tu kosmickou loď!“ řekl Abdul. „Je skoro deset centimetrů dlouhá a má několik palub. Nejspíš je to jejich obdoba výletní lodi a vozí jí sem turisty, aby se na nás podívali.“

„Už je nestavějí kulaté.“ Seiko se dívala z vedlejšího průzoru. „Našli efektivnější způsob, jak vytvářet gravitaci, takže si s sebou už nemusejí vozit miniaturní černé díry. Jejich technická úroveň roste úžasným tempem.“

„Zajímalo by mě, jestli někdy budou umět přemísťovat asteroidy,“ prohodila Jean zamyšleně.

„Na takovou práci by bylo třeba spousta energie,“ odpověděl Pierre. „Bohužel, Oskar je příliš křehký a jejich stroje příliš husté.“

„Superman v holovizi sice mohl zvednout ledovou kru,“ řekl Abdul, „ale kdyby to zkusil ve skutečnosti, kra by se rozpadla na hromadu kostek ledu.“

„Způsob, jak sem dostat Oskara za méně než šest měsíců, prostě neexistuje,“ prohlásila Seiko autoritativním teutonickým tónem. „To už bychom rovnou mohli zapomenout na racionální uvažování - je to kontra produktivní. Zemřeme a nemůžeme proti tomu nic dělat. Já jdu do kuchyňky a dám si něco k snědku. Dá si někdo se mnou?“

„Právě teď nemám hlad,“ odpověděl Cesar. Ostatní se mlčky dívali z okna na chumelenici vyhlídkových kosmických lodí.

ČAS: 03:54:50 GMT STŘEDA 22. ČERVNA 2050

Nakonec Krásnoočko přiznal svou porážku a vrátil se do Bílé Skály, hlavního města svého klanu. Tam našel ředitele školky a zeptal se ho na umístění předškolních zařízení.

„Zbylo málo,“ odpověděl mu Vedoucí školky/71. „Kokpop nařídila méně čílů, více robotů.“

Krásnoočko nemiloval stručný způsob mluvení, který se vyvinul v posledních šedesáti veletuctech otáček. Nyní měl skoro každý číla vlastní houf robotů a jen zřídka se stýkal s jinými čily. Zdvořilost se skoro vytratila a bylo to znát i na jazyce. Koneckonců, roboti neměli city a nebylo je třeba přesvědčovat, aby něco udělali - stačil strohý příkaz. Jenže teď mluvil s čílou, a proto si řekl, že by bylo vhodnější vrátit se k starému způsobu komunikace.

„Byl bych skutečně rád, kdybyste mi nějakou mohl najít,“ řekl Krásnoočko. „Tvrdě jsem pracoval po celých tři sta veletuctů otáček a teď bych rád pečovalo líhňata.“

„Zkušenosti?“ otázal se Vedoucí školky/71.

„Dosáhl jsem nejvyššího stupně vzdělání v humanologii, humanitní medicíně, fyzice expandované hmoty, inerční a gravitační technologii a vědecké administrativě. Byl jsem rovněž předsedou čtvrtého segmentu v zákonodárném sboru Spojených klanů.“

„Úspěchy?“

„Bojím se, že těch jsem moc neměl,“ přiznal Krásnoočko. „Většinu života jsem strávil snahou najít nějaký způsob, jak zabránit tomu, aby pozemšťané zemřeli hladu. Studoval jsem humanitní medicínu, abych pro ně vymyslel něco jako náš hluboký spánek a udržel je naživu bez jídla. Studoval jsem fyziku expandovaných hmot, protože jsem doufal, že se mi podaří vyvinout pro ně potravu s pomocí vybavení, které mají na Drakobijci. Studoval jsem inerční a gravitační technologii v naději, že najdu nějaký způsob, jak urychlit pohyb vzdáleného asteroidu. Neuspěl jsem v ničem.“

Potom jsem se dal na politiku, stal jsem se předsedou čtvrtého segmentu a prosazoval jsem vytvoření zvláštní nadace na vyřešení problému pozemšťanů. Když byla založena, opustil jsem politiku a ujal jsem se jejího vedení. Měl jsem v ní nejbystřejší mozkové uzly mezi číly i roboty a pracovali jsme na problému po dvě generace. Neuspěli jsme. Teď nám už zákonodárný sbor nepřidělil další prostředky, a proto jsem to vzdal a přišel jsem sem. Ale bojím se, že se ani pro tuto práci příliš nehodím.“

„Ne,“ přisvědčil Vedoucí školky/71. Jeho plaz se rozvlnil na dotekové obrazovce. „Za osmnáct otoček bude volné jedno vejce na vysezení.“

„Beru ho!“ zajásal Krásnoočko.

Těžce zkoušená duše Krásnoočka konečně dosáhla pokoje. Z vajíčka, které vyseděl, se vylíhlo skoro dokonalé líhně, přesně jak genetikové předpověděli. Líhně dostalo oficiální jméno Bílá skála/207891384, ale Krásnoočko, který si vzpomněl na jeden příběh, na který narazil při svém studiu humanologie, ho nazýval Největší tygr.

Největší tygr se spokojeně plazil kolem Krásnoočka a hrál si pod jeho líhněcím pláštěm na schovávanou se svým robotickým kamarádem. Zatímco si jeho svěřenec hrál, Krásnoočko zamyšleně zvedl jednu z jeho výchovných hraček. Pro tak prostý účel byla drahá, ale líhněcí psycholog soudil, že je pro mladé číly důležité, aby s hned na počátku života setkali s paradoxními fenomény.

Hračku tvořil jednoduchý prstenec. Dodával se s tuctem kovových kuliček. Když se kulička prohodila otvorem v prstenci, neobjevila se na druhé straně hned. Podle toho, ze které strany byla vhozena dovnitř, vynořila se ven buďto o malou chvilku v budoucnosti, nebo v minulosti. Právě teď leželo na kůře šest kuliček. Krásnoočko pět z nich vzal a hodil je jednu po druhé do prstence. Chvilí se nic nedělo a pak kuličky z prstence zase vypadly.

Náhle Krásnoočko stáhl svůj líhněcí plášť a rychle se vyřítil z ohrádky, nevšímaje si protestů vylekaného Největšího tygra. Líhně se však brzy zase soustředilo na svého robotického přítele a na Starého, který odeslal řediteli školky spěšnou zprávu s žádostí o vystřídání, rychle zapomnělo.

ČAS: 03:55:03 GMT STŘEDA 22. ČERVNA 2050

Na obrazovce na komunikačním panelu se objevil Nebeský učitel. Elektronické švitoření přenosu dat přehlušil volací signál. Seiko přistoupila k panelu a obraz Nebeského učitele začal mluvit. „Čteš rychle,“ řekl. „Posloucháš pomalu. Čti.“

Robotův obraz vystřídal text, který se roloval na obrazovce, přičemž se jeho rychlost řídila pohybem Seičiných očí. Seiko nevěděla, jak se to čílům povedlo, ale museli nějak přeprogramovat zobrazovací program komunikačního panelu.

„Pierre,“ zavolala Seiko, aniž přestala číst. „Oni se nás pokusí zachránit.“

„Našli způsob, jak popohnat Oskara?“ zeptal se, když připlul vedle ní.

„Ne,“ odpověděla. „Našli způsob jak přemístit nás.“

Pierre chvilí četl spolu s ní a pak zavolal na zbytek posádky: „Všichni do ochranných antigravitačních nádrží. Čílové nás vezmou na projížďku.“

ČAS: 04:02:35 GMT STŘEDA 22. ČERVNA 2050

Pracovník s neutrinu/84 pozoroval, jak se roj jeho robotických dělníků blíží k obrovskému oknu průzoru na jižním pólu pozemšťanské kosmické lodi. Zastavili se několik metrů od trupu a

zapnuli tři neutrinové generátory, které zaplavily nitro lodi paprsky neutrinového záření pečlivě zvolených frekvencí. Pak převedel svou skupinu na druhou stranu, kde rozmístili husté pole neutronových detektorů. Každý z robotů měl na zádech namalovanou útesničku, pradávný symbol Útesníkovy konstrukční společnosti.

„Další neuskut. úk. pro Úteskons,“ prohlásil technik hrdě. Jakmile byly detektory rozmístěny, na displeji se pomalu začal objevovat počítačově vytvořený holoobraz.

„Vzduch, voda, pozemšťané, ocel, všechno jako vakuum,“ řekl Pracovník s neutrinou/84, zatímco netrpělivě čekal, až se obraz dotvoří. Kdyby skenoval slušný, patřičně hustý objekt, měl by obraz skoro hned.

Po polovině otáčky byl obraz dostatečně kvalitní, aby se z něj dalo rozeznat, že jsou všichni pozemšťané v nádržích a vzduch v nich byl nahrazen vodou.

Pracovník s neutrinou/84 přepnul svůj panel na spojení s Pracovnicí s prázdnom/111. Stará a zkušená dezintotechnička Úteskonsu byla pověřena delikátním úkolem - měla vyjmout z pozemšťanské lodi laserový komunikátor a přitom ho nepoškodit. Komunikátor pak jiní pracovníci Úteskonsu překalibrují, aby jeho prostřednictvím mohli ultrahustí cílové ovládat mlžně řídké pozemské přístroje a nepoškodit je při tom.

„Pozemšťané v nádržích,“ oznámil Pracovník s neutrinou/84. „Pokračuj.“

„Pokračuji,“ odpověděla Pracovnice s prázdnom/111 a její skupina dezintobotů se pustila do práce.

Komunikátor byl k elektronice uvnitř trupu Drakobijce připojen dvěma způsoby. Jednak silovým elektrickým kabelem, který napájel výkonný laser, a pak optickým kabelem, po kterém se přenášely informace. Dezintoboti vytvořili miniaturní vějíře desintegračních paprsků, pomocí kterých s maximální pečlivostí oddělili oba kabely těsně za konektory. Opatrně, aby se nedotkli volných konců povlávajících v proměnlivém gravitačním poli vně Drakobijce, pak dezintoboti zaútočili na mechanickou podpěrnou konstrukci. Laserový komunikátor byl uvolněn.

Pracovnice s prázdnom/111 se zavlnila na své plazové obrazovce a objevil se obraz dalšího inženýra Úteskonsu. Byl to Pracovník s gravitony/321. Jeho inženýrské odznaky měly místo trojúhelníku pro dezinto kruh gravita.

„Tobě,“ řekla Pracovnice s prázdnem/111.

„Mně,“ odpověděl Pracovník s gravitony/321. „Pak pracovníkům s elektromagnetismem.“

„Nedotýkat se!“ upozornila ho Pracovnice s prázdnem/111 na obrazovce.

„Ani ty,“ řekl Pracovník s gravitony/321 a obrazovka potemněla.

Pracovník s gravitony/321 vyslal skupinu svých gravitobotů do cesty pomalu se kácejícímu laserovému komunikátoru. Jeho úkolem bylo komunikátor zajistit a znehybnit. Musel ho chytit, aniž by se ho dotkl, protože křehký pozemšťanský přístroj by nevydržel ani ten nejlehčí dotek čilých strojů.

Jeho roj gravitobotů Úteskonsu byl pro tuto práci speciálně zkonstruován. Měli tvar koule a každý z nich obsahoval malou černou díru. Ta zajišťovala základní gravitační pole, s nímž gravitoboti pracovali. Jejich trupy obsahovaly silné gravitační měniče a odchylovače, které měnily tvar, intenzitu a směr gravitačních sil vycházejících z černé díry. Zatímco se drželi opatrně v povzdálí, tlačili, přitahovali a popostrkovali laserový komunikátor tak dlouho, až ho měli úplně ve své moci. Pak ho pronesli vířícím prstencem kompenzačních hmot na bezpečné místo, kde ho od nich převezmou elektromagnetičtí dělníci.

Vedoucí elektromagnetiků/1 trpělivě čekal, až doručí komunikační přístroj Pomalých na jeho orbitální pracoviště. Jeho tým elektromagnetiků už byl připraven. Byli v něm jak mladí, zajišťující potřebné nadšení, tak starší a zkušení, kteří zase byli zárukou obezřetnosti, protože se pohybovali po úplně nové kůře, když se snažili sladit svoje ultrahusté nukleonové nástroje s expandovanou hmotou elektronických přístrojů používaných pozemšťany.

Elektromagnetikové byli zvláštní sorta. Museli to být cílové s poněkud zvrácenou osobností, když se specializovali na obor, jako je elektromagnetismus, který neměl skoro žádné praktické uplatnění. Po většinu času se elektromagnetikové bavili jen sami mezi sebou, vymýšleli exotické experimenty využívající elektromagnetické vodiče natažené stovky metrů nad povrchem Vejce k měření ultradlouhých elektromagnetických vln přicházejících z vesmíru, nebo zdokonalovali výukový program Pana učitele. Program, který měli jen pro případ, že by se našel student dostatečně výstřední, aby se také stal elektromagnetikem.

Tohle byl první případ, kdy bylo nutné, aby elektromagnetiky někdo vedl, a Vedoucí elektromagnetiků/1 byl první ve své funkci.

Pracovník s gravitony/321 a jeho tým gravitobotů dopravili laserový komunikátor k podivným přístrojům elektromagnetiků vznášejícím se na oběžné dráze v bezpečné vzdálenosti od Drakobijce. Většinu robotů už odvolal, ale několik si jich nechal, aby laserový komunikátor drželi na místě. Vedoucí elektromagnetiků/1, jeho pracovní skupina a jejich specializovaní roboti už na ně čekali.

„Tobě,“ řekl Pracovník s gravitony/321.

„Mně,“ odpověděl Vedoucí elektromagnetiků/1.

„Nedo—“ začal Pracovník s gravitony/321.

„—týkat se!“ dokončil za něj sbor plazů týmu elektromagnetiků. Napájecí kabel laseru byl dotažen k elektronovému generátoru. Pro elektromagnetiky nebylo snadné vytvořit tak velké proudy při tak nízkém napětí, ale brzy už proudily z jednoho konce generátoru čtyři ampéry elektronů o pěti stech voltech, zatímco z druhého konce proudily čtyři ampéry pozitronů o stejném napětí. Elektromagbotti Úteskonsu usměrnili proudy elektrickými a magnetickými poli, které emitovali ze svých trupů, a navedli je do odděleného konce kabelu.

„Na konci pozemšťanského zařízení detekovány fotony,“ ohlásil Pracovník s elektromagnetismem/2, jenž sledoval odezvu pomocí dlouhovlnného fotonového detektoru jednoho ze svých robotů umístěného před laserovým komunikátorem.

„Pozitronová eroze?“ otázal se Vedoucí elektromagnetiků/1.

„Deset pikometrů za minutinu,“ odpověděl Pracovník s elektromagnetismem/25.

„Dobře,“ řekl Vedoucí elektromagnetiků/1. Technologie extrakce elektronů ze zpětného vodiče zdá se fungovala. Skupina robotů s generátory ultrafialového spektra ozařovala konec zpětného vodiče ultrafialovými protony, jež vyrážely elektrony z kovu. Elektrony se Shromažďovaly ve formě oblaku u konce pozitivně nabitého vodiče a ta byly anihilovány proudem pozitronů. Většina uvolněného gama záření byla rozptýlena elektronovým oblakem, ale některé vysoce urychlené fotony zasáhly kov a působily ztrátu iontů mědi.

„Teplota vodiče?“ otázal se Vedoucí elektromagnetiků/1 jiného technika.

„Stabilních 352 K,“ odpověděl mu Pracovník s elektromagnetismem/28. „Elektromagnetické chlazení funguje.“ Jeho skupina robotů sledovala detektory odhadující spektrum fotonů

tepla vyzářených z povrchu kovu v místech, kde na něj dopadal paprsek elektronů. Elektronový paprsek byl modulován, aby vytvářel teplem iniciované fotony o stejném spektru, ale s opačnou fází, takže se v součtu nové a staré fotony vzájemně rušily. Samozřejmě to jako každá statistická technologie nefungovalo dokonale, nicméně teplota kovových vodičů se stále udržovala pod teplotou jejich tání.

„Modulace!“ zavelel Vedoucí elektromagnetiků/1.

Pracovník s elektromagnetismem/55 se zavlínil na plazovém ovladači a jeho 20 736 robotů začalo ze svých trupů emitovat dlouhovlnné infračervené záření. Roboti byli rozestavěni v polích 144 na 144 a jejich infračervený výstup byl sfázován tak, že se zaostřoval přesně na koncové plošky oddělených optických vláken.

„Modulace detekována,“ ohlásil Pracovník s elektromagnetismem/32.

„Dobře,“ řekl Vedoucí elektromagnetiků/1. Byl si jist, že čílové už najdou způsob, jak posílat přes pozemšťanská optická vlákna binární informace. Spojil se s Pracovníkem s gravitony/321.

„Natoč laser proti Svatému Jiřímu...“ řekl Vedoucí elektromagnetiků/1.

Žádná odpověď nebyla třeba. Pracovník s gravitony začal řídit prostřednictvím dotekových plošek po obvodu dotekově chuťové obrazovky roj svých gravitobotů.

„...a...“ pokračoval Vedoucí elektromagnetiků/1.

„...a?“ otázal se Pracovník s gravitony/321, který žádný dodatek nečekal.

„Nedo—“ začal Vedoucí elektromagnetiků/1.

„—týkat se!“ zabubnoval Pracovník s gravitony/321 pobaveně.

Svatý Jiří se nacházel v bezpečné vzdálenosti od neutronové hvězdy, 100 000 kilometrů neboli třetinu světelné sekundy daleko, takže Vedoucímu elektromagnetiků/1 trvalo tři otáčky, než pomocí laserového komunikátoru Drakobijce navázal s mateřskou lodí pozemšťanů spojení. Jakmile počítač pochopil, že signály přicházejí přímo od čílů a ne od pomalu myslících pozemšťanů, začal na obdržené dotazy odpovídat mnohem pohotověji. Na obrazovce se objevila pozemšťanská žena s dlouhými žlutými vlasy svázanými do jediného copu. Vedoucímu elektromagnetiků/1 připomínal jednu komickou ráci domácích plížilů, kteří měli srst tak dlouhou, že potřebovali robota, který by jim chlupy odstraňoval zpod plazu, když

se chtěli přesunout. Jeho počítačový panel identifikoval ženu jako Carole Swensonovou, velitelku expedice k Dračímu vejci.

„Drakobijce! Váš poslední laserový komunikátor neodpovídá. Přepněte na alternativní spojení! *Dra...*“

Vedoucího elektromagnetiků/1 nejprve napadlo, že by měl vyděšenou ženu uklidnit a informovat ji, že posádce Drakobijce nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. Ale za dobu, kterou potřebovala, aby dokončila slovo „Drakobijce“ mohl získat povolení k pokračování mise, a pak ji bude moci sdělit lepší zprávu - že se čílové pokusy vrátit posádku modulu na mateřskou loď. Vymazal z obrazovky obraz velitelky a zavolal ředitele Projektu přemístění Pomalých.

Ředitel PPP se dostavil osobně o dvě otáčky později. Vedoucí elektromagnetiků/1 nijak zvlášť rád nepracoval s Prastarým, který trval na tom, aby ho oslovoval směšným líhněcím jménem místo označením jeho funkce. „Tady Krásnoočko,“ ozval se ředitel. Jeho vrásčitá kůže a roztřesené oční stopky ostře kontrastovaly s živým leskem jeho temně rudých očí.

„Sladřovací experimenty úspěšné,“ ohlásil Vedoucí elektromagnetiků/1.

„Výborně!“ zvolal ředitel.

„Výborně!!“ řekl naprosto nesmyslně znovu, tentokrát sám pro sebe.

„Výborně!!!“ dodal ještě do třetice.

Vedoucí elektromagnetiků/1 začal být nervózní. Vlnění očních stopek Krásnoočka a se stále zrychlovalo a jeho kůže měnila návalet emocí barvu. Pak se jeho plaz znovu rozhýbal.

„Po—“ Vtom čtyři jeho oči bezvládně klesly na palubu. Vedoucí elektromagnetiků/1 okamžitě pochopil, že Prastarý právě prodělal mrtvičný záchvat, který ochromil jednu část jeho třílaločného mozkového uzlu.

„Krásnoočko!“ Vedoucí elektromagnetiků/1 se vrhl vpřed, aby Prastarému pomohl. Jeho plaz přitom vybubňoval do paluby tíšňové volání.

Osm upřených, temně rudých očí ho zmrazilo na místě. Nebyly to „krásné oči“, byly to oči fanatika. „Po... po... kračujte v projektu.“ Vlnění plazu Prastarého bylo slabé, ale jasně slyšitelné.

„Krásnoočko,“ řekl Vedoucí elektromagnetiků/1. „Počkám, dokud nedorazí pomoc.“

„Jdi!“ odpověděl Prastarý. „A už mě nenazývej Krásnoočko. Nyní jsem Zachránce pozemšťanů.“

Jeho vrásčitá kůže se zachvěla a pak povolila. Tělo Prastarého se rozteklo do všech stran. Když se dovnitř pokusili dostat ambulantní roboti, nešlo to.

Poté co celou záležitost zkonzultoval s Vedoucí ředitelkou/5, pověřenou dozorem Úteskonsu nad PPP, vrátil se Vedoucí elektromagnetiků/1 k laserovému komunikátoru. Pozemšťanka, Carole Swensonová, už dopověděla větu a nyní třeštila oči na obrazovku se zprávou od čílů. Nebyl čas čekat, až pozemšťanka zareaguje, a proto zanechal Vedoucí elektromagnetiků/1 obsáhlou zprávu pro počítač Svatého Jiřího a druhou, kratší, pro ni.

„Drakobijce bude dezintegrován. Šest očí Zářícího bude zhrouceno. Pro posádku se vraťte za šest měsíců.“ Vypnul laserový komunikátor, shromáždil své techniky i s jejich roboty a zamířili k Drakobijci.

Pracovnice s prázdnem/111 pečlivě rozmístila svůj robotický roj po obvodu velkého okna průzoru na jižním pólu pozemšťanské kosmické lodi. Když dostala signál od Vedoucí ředitelky/5, aktivovala svůj ovládací panel a roboti dezintegrovali trup kolem průzoru. Průzor odletěl vymrštěný vzduchem hrnoucím se ven z lodi. Pracovnice s prázdnem/111 se dotkla plazové obrazovky a objevil se obraz jiného inženýra Úteskonsu. Byl to Pracovník s gravitony/321.

„Tobě,“ řekla Pracovnice s prázdnem/111.

„Mně,“ přisvědčil Pracovník s gravitony/321.

„Nedo—“

„Neříkej to.“ Plazy obou se rozvlnily smíchem.

Pracovník s gravitony/321 rozestavil své graviboty do cesty pomalu se otáčející skleněné tabulce. Kus předpjatého skla byl jednou ze součástí kosmického modulu, kterou chtěli odborníci na expandované hmoty podrobněji prozkoumat. Jakmile měli graviboti průzor pod kontrolou, poslal některé z nich za sklem, zatímco ostatní se vrátili k Drakobijci. Tou dobou už Pracovnice s prázdnem/111 uřízla velký kruhovitý vzorek trupu lodi. Jeho zachycení a doprava probíhaly stejně jako v případě skleněné tabulky a Pracovník s gravitony/321 se už ani neobtěžoval své graviboty kontrolovat. Pokud dělali svou práci, byli rychlejší a inteligentnější, než on.

Pak na místo dorazili Vedoucí elektromagnetiků/1 a jeho skupina a Pracovník s gravitony/321 spolu s nimi vplul vzniklým otvorem do lodi. V jejím temném interiéru se necítili nijak zvlášť dobře. Nejenže zmizela přátelská záře Vejce, ale neviděli už ani oblohu.

„Pozemšťanská ochranná nádrž 6 vpředu,“ řekl Vedoucí elektromagnetiků/1 své skupině, když dorazili do středu lodi. „Postarejte se o ni.“

Elektromagnetici zapnuli svoje generátory. Každá skupina měla přiděleného jednoho dezintoteka, jehož dezintoboti probíjeli cestu stěnami a oddělovali kabely. V několika minutách uvolnili celou nádrž 6 s Abdulem od trupu, přepojili její napájení na vlastní a propojili ji optickým kabelem s ostatními nádržemi.

Vedoucí elektromagnetiků/1 zkontroloval videopřenos a znovu uviděl pozemšťany tak, jak se viděli oni ve svém světelném spektru. Tento pozemšťan se velice lišil od Carole, velitelky jejich expedice. Vlasy na vrcholku hlavového výběžku měl krátké a černé namísto dlouhých a žlutých. Tam, kde měla pozemšťanská žena tlustý cop připomínající chlupatého plížíla, měl on jen tenký dlouhý pramínek. Obličej měl temně zbarvený a zornice očí více rozšířené. Vedoucího elektromagnetiků/1 napadlo, jestli je to kvůli dýchací masce, kterou pozemšťané nosili pod vodou, nebo co jiného to mohlo způsobit.

ČAS: 04:02:39 GMT STŘEDA 22. ČERVNA 2050

„Na okamžik jsem ztratil napájení!“ zavolal Abdul hlasem na pokraj paniky. „Co se děje?“

„Čílové provrtali trup modulu a teď se procházejí po Drakobijci,“ odpověděl Pierre.

„Pevně doufám, že vědí, co dělají!“ povzdechl si Abdul.

ČAS: 04:02:40 GMT STŘEDA 22. ČERVNA 2050

Vedoucí ředitelka/5 se propojila se všemi vedoucími svých pracovních skupin.

„Všechny nádrže odděleny,“ ohlásil Vedoucí prázdnářů/18.

„Všechny nádrže napájeny,“ řekl Vedoucí elektromagnetiků/1.

„Všechny vzorky zajištěny,“ oznámil Vedoucí vědců/23.

„Monopólové generátory připraveny,“ řekl Vedoucí monopolářů/4.

„Inerční tlačné jednotky připraveny,“ hlásil Vedoucí gravitonařů/53.

„Pokračujte,“ řekla Vedoucí ředitelka/5. Pak pokračovala v splétání copu ze srsti své výstavní samice plížila. Samozřejmě to mohli udělat roboti, ale Rampunzel si zasloužila její osobní péči.

„Odříznout,“ řekl Vedoucí prázdnářů/18 svým technikům.

Pracovnice s prázdnem/111 a její roboti oddělili od severního pólu Drakobijce vědeckou věž, která začala ve zbytkových slapových silách stoupat. Gravitoboti ji přidrželi na místě, zatímco ji dezintoboti kvůli úsporám energie očesávali.

„Tobě,“ řekla Pracovnice s prázdnem/ 111.

„Mně,“ řekl Pracovník s gravitony/321. Odmlčel se a čekal, jestli Pracovnice s prázdnem/111 něco dodá. Čekal dlouho.

„Dotkni se,“ řekla konečně Pracovnice s prázdnem/111 a na chvíli svoje dezintoboty stáhla.

„Dotek!“ zajásal Pracovník s gravitony/321. Jeho kosmický skútr se rozletěl přímo k obří konstrukci. Mocné gravitační pole obklopující jeho plavidlo roztrhalo věž na kusy a on rychle zatáhl oči do pouzder, aby si je chránil před intenzivní září chladného kovu měnícího se v horkou plazmu. Ucítil lehký iontový vánek, který bez odporu prošel palubou kosmického skútru.

„Dotek!“ zahalekal znovu a jeho skútr bravurně obkroužil horu ničeho.

Krátce nato přepojila většina techniků své roboty na automatiku a přidali se k zábavě. Vedoucí ředitelka/5 sice zaznamenala jisté nesrovnalosti s kontraktem, ale nic proti tomu nepodnikla. Teď, když se jim technici nepletli do cesty, dokončí roboti pravděpodobně zbytek práce v poloviční době.

Než z Drakobijce zůstalo jen pět kulovitých ocelových nádrží vznášejících se uprostřed prstence vyrovnávacích hmot, uběhlo ještě pět dlouhých sekund. Elektromagnetici dopravili zpět laserový komunikátor a napojili ho na Pierrovu nádrž, pak jej zaměřili na Svatého Jiřího.

„Těší mě, že tě zase vidím!“ řekla Carole Swensonová, když se na její obrazovce objevila Pierrova tvář. „Je všechno v pořádku?“

„Zatím ano,“ odpověděl Pierre. Natáhl ruku k řídicímu panelu a přepnul na rozdělenou obrazovku, na které se kromě Carole objevily i tváře zbývajících členů posádky Drakobijce.

„Hrozně rád bych viděl, co s námi ti hadimrškové dělají,“ poznamenal Abdul. „Ale monitorovací kamery jsou pryč se zbytkem modulu.“

„Zaměřili jsme na vás velký teleskop,“ řekla mu Carole. „Na tuhle vzdálenost jsou vaše ochranné nádrže jen tečky, ale kompenzační asteroidy rozeznáváme docela snadno. Už jsme zaznamenali výsledky aktivity čilů. Ačkoliv jsou jejich stroje příliš malé, než abychom je viděli, jsou dobřela rozžhavené a hodně se toho dá usoudit z údajů interferometru. Vypadá to, že teď se soustředí hlavně na prstenec kompenzačních hmot. Ukážu vám obraz.“

Obrazovka na chvíli pohasla a pak se na ní objevila počítačová simulace. Počítač zobrazoval obraz stroboskopicky s kmitočtem odpovídajícím otáčkám Vejce, takže asteroidy byly zdánlivě nehybné.

„Jeden z asteroidů je menší než ostatní,“ upozornila Jean.

„Podle informací, které mi poskytli,“ vysvětlila jim Carole, „mají v úmyslu smrstit všechny asteroidy naočkováním monopolů. Pak zmenší průměr prstence, až se kompenzační hmoty slijí do pevného rotujícího prstence magneticky nabitě ultrahusté hmoty. Moc se mi to nelíbí. Slapové síly vyvolané gravitačním polem prstence takto musejí převážet nad slapovými silami Vejce. Nemyslím, že vás v takovém případě antigravitační nádrže ochrání.“

„Zapomněla jsi na posilovací hmoty,“ odpověděla Seiko.

„Jaké hmoty?“ otázala se Carole.

„O posilovacích hmotách nám řekli čilové, když se s námi radili, velitelko Swensonová,“ řekla Seiko. „Jsem si jista, že jste tu informaci měla v hlášení.“

„Jenom jsem ho proletěla,“ připustila Carole.

„Posilovací hmoty jsou stejně husté jako kompenzační hmoty, ale jsou pouze dvě. Místo aby byly umístěny do kruhu kolem oblasti, kterou mají chránit, jsou nad ní a pod ní. Takto se jejich gravitační působení připočítá k slapovým silám neutronové hvězdy.“

„Ale to by slapové síly jen zvýšilo,“ namítla Carole.

„V tomto případě ne. Až zmenší průměr oběhu kompenzačních asteroidů, slapové síly prstence převýší nad slapovými silami hvězdy, takže působení Vejce bude muset být posilovacími hmotami ‚posíleno‘.“

„Čílové je sem právě dopravují,“ oznámil Cesar, který vyhlížel průzorem v ochranné nádrži ven. Posilovací hmoty byly čílí kosmické lodi zastaralého typu o velikosti míčku na softball. Uvnitř měly miniaturní černé díry, které číly na jejich povrchu udržovaly v kondenzovaném stavu.

„Vypadá to, že každý z nás dostane dvě posilovací závaží,“ řekl Abdul, který průzorem nádrže pozorně sledoval dění venku „Myslel jsem, že budou jen dvě velké, společné pro všechny.“

„Zdá se, že účinnější bude vyrušit účinky slapových sil pro každého z nás,“ řekla Seiko.

„Z asteroidů zbyly jen malé tečky,“ oznámila Jean.

„Prstenec se začíná zmenšovat,“ dodal Pierre.

„Už nikdy si nebudu stěžovat na nějakých mizerných 200 g na metr,“ zasténal Abdul. „Hej! Spustily se ultrazvukové tlakové vyrovnávače. Začíná to být vážné!“

„Asteroidy teď krouží po dráze o průměru pouhých padesát metrů a začínají se slévat do pevného prstence,“ oznámila Carole. „Ruch kolem jako by ustával.“

Náhle všechny obrazovky potemněly a pak se na nich objevilo oznámení:

DALŠÍ FÁZE ZAČÍNÁ ZA DESET SEKUND.

POSÁDKA DRAKOBIJCE SE VRÁTÍ ZA ŠEST MĚSÍCŮ.

Deset sekund pomalu uplynulo. Následující dvě milisekundy se stala spousta věcí najednou. Každá z nádrží byla vymrštěna vzhůru z geometrického středu prstence. Prstenec se zbortil a měl teď v průměru jen několik metrů. Jak se smršťoval, byl jeho sálající povrch stále tmavší a tmavší, až nakonec byl neproniknutelně černý. Už se na něm ani neodrážel žlutobílý přísvit Vejce. Pak, jedna po druhé, byly nádrže vrženy skrz střed nyní neviditelného prstence. Těžké ocelové nádrže se přitom viditelně protáhly.

Na druhé straně prstence se však neobjevily.

Pierre zaječel. Jeho ruce bolestivě narazily na praskající stěnu ochranné nádrže. Právě když to začalo vypadat, že mu slapové síly utrhnou prsty, bylo po všem. Vykašlal vodu, kterou spolykal, otřel si masku a vyzkoušel ovládací panel. Obrazovka se nerozsvítila, a tak se podíval z okna.

Přítomnost dalších tří nádrží prozrazovalo světlo, které se linulo z jejich průzorů. Vejce a jeho všudypřítomná záře byly pryč.

Nebe bylo z větší části černé, bez hvězd. V dálce uviděl malý eliptický ostrůvek s několika tucty zářících bodů. Hvězdy - protože to byly hvězdy - měly modrou až ultrafialovou barvu. Matoucí na tom všem bylo, že se eliptická oblast rychle otáčela, zatímco on a zbytek nádrží byli v klidu.

„To bylo Kerrovo zborcení prostoru!“ prohlásil Pierre nahlas.

„Správně,“ odpověděl mu někdo. Na obrazovce se objevil Nebeský učitel.

„To není možné!“ zvolal Pierre. „Z hodin gravitační technologie si pamatuji, že Kerrův prstenec o hmotnosti Slunce by měl otvor o průměru jednoho kilometru. Všechny kompenzační hmoty dohromady měly hmotnost o několik řádů nižší. Největší prstenec, jaký by se z nich dal udělat, by neměl v průměru ani mikrometr. Podle Einsteina je nemožné...“

„Einstein byl inteligentní, ale byl to jen pozemšťan,“ řekl Nebeský učitel. „Nepodařilo se mu spojit gravitaci s elektromagnetismem. Nám ano. Pokud jde o velké hmoty, je unifikační teorie ve shodě s Einsteinem. Ale u malých hmot jsou průměry zmagnetizovaných zborcení prostoru větší, než Einstein předpovídal.“

Zatímco Nebeský učitel mluvil, Pierre si všiml, že se řetěz volně se vznášejících nádrží začíná pohybovat. Nádrže s oblaky roboty ovládaného zařízení se přibližovaly zpátky k rotující oblasti hvězd. Čílí roboti nádrže seřadili do kruhu a urychlovali je tak dlouho, až se pohybovaly stejně jako hvězdy nad nimi. Zrychlení dále rostlo.

„Přesouváme se v čase,“ řekl Pierre.

„Ano,“ přisvědčil Nebeský učitel. „Poměr je jeden měsíc normálního galaktického času na deset minut pro vás. Za jednu hodinu se vrátíte z hyperprostoru. V normálním prostoru mezitím uplyne šest měsíců. Asteroid Oscar už na vás bude čekat.“

Čílí roboti už propojili všechny nádrže komunikační linkou a Pierre zase uviděl ostatní členy posádky Drakobijce na rozdělené obrazovce.

„Jste všichni v pořádku?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Abdul. „Ale vůbec se netěším, až zase budeme muset projít tím mlýnkem na maso.“

„Kontrolní program zaznamenal problém,“ ozvala se Jean.

„Po všech těch drastických zásazích, které provedli čílové, mne udivuje, že vůbec ještě funguje,“ poznamenala Seiko.

„Jaký problém?“ otázal se Pierre.

„Nádrž šest teče,“ odpověděla Jean.

„Čí je to nádrž?“ zeptal se Pierre.

„Moje,“ přihlásil se Abdul. „Má pravdu. Trochu jsem ztratil tlak. Ale voda zmrzla a ucpala prasklinu. Vypadá to, že tlak se stabilizoval.“

„Nádrž je třeba opravit,“ prohlásil Cesar. „Další průchod extrémními slapovými silami nevydrží.“

„Čílové umějí dělat zázraky. Ale pochybuji, že dokážou svařit tu mlhu, kterou my nazýváme ocel. Budu to muset risknout.“ Abdul se odmlčel, na okamžik se zatvářil zmateně, pak se odvrátil od obrazovky a opřel se oběma rukama o zadní stěnu nádrže. „Hej!“ prohlásil. „Cítím jemný gravitační tah. Pulzuje to.“

„Na tvé nádrži se zvenčí něco děje,“ oznámila mu Seiko. „Vypadá to jako elektrický oblouk. Myslím, že se pokoušejí trhlinu zavařit.“

„Doufám, že to bude držet,“ řekl Abdul.

05:06 POSÁDKOVÉHO ČASU, STŘEDA 22. ČERVNA 2050
(00:01 GMT NEDĚLE 25. PROSINCE 2050)

„Deset sekund do návratu,“ oznámil Nebeský učitel.

Pierre viděl, že se obraz za průzorem zachvěl a naklonil se, jak se kruh nádrží změnil v řadu nádrží, ta se mihla v širokém oblouku pryč od hvězdnatého ostrůvku a vletěla velkou rychlostí do Kerrova zborcení prostoru. Příštích několik milisekund uběhlo příliš rychle, než aby je zmučení pozemšťané vůbec zaznamenali.

Pět nádrží vyskočilo z hyperprostoru právě v okamžiku, kdy kolem prolétal Oscar. Když se objevila druhá z nich, průměr prstence tmy se trochu zvětšil, pak se zase smrští právě v okamžiku, kdy z něj

vystupovala třetí nádrž. Oscilace prstence zesílily a čtvrtá nádrž byla jeho silovým polem zle pohmožděná. S touto nestabilitou čílové zjevně nepočítali. Podařilo se jim zpomalit poslední nádrž tak, že se nesnažila projít prstencem při jeho největším smrštění, ale to nestačilo. Nádrž praskla a vyplivla pozemšťana ve vodní bublině do vzduchoprázdna kosmického prostoru.

Čílí roboti shromáždili čtyři zbývající nádrže do jedné řady těsně pod periapsidou Oskara. Asteroid proletěl velkou rychlostí kolem nich a jeho gravitační pole strhlo nádrže jednu po druhé s sebou, dál od slapových sil Vejce.

Pak se čílové pokusili zachránit zbylého pozemšťana. Přemístili trosky nádrže, aby ho odstínili od záření Vejce. Miniaturním kompenzačním prstencem z kosmických lodí kroužících kolem něj ho ochránili před roztrháním slapovými silami. Ale nijak nedokázali zabránit, aby nebyl tažen zpět k zborcenému prostoru. Abdul, jehož oči alespoň dočasně chránila dýchací maska, vzhlédl a zamával svým odlétajícím přátelům na rozloučenou. Pak se vší silou odstrčil od těžkého kusu nádrže a hlavou napřed vplul do vířícího černého prstence, kde se jeho atomy spojily s těmi, jež kdysi patřily Amalitě. Těsně předtím, než jeho tělo dosáhlo prstence, bylo na okamžik obklopeno tetelícím se oblakem oslnivě bílých peciček. Pak se zablesklo a byl pryč.

05:15 POSÁDKOVÉHO ČASU, STŘEDA 22. ČERVNA 2050
(00:10 GMT NEDĚLE 25. PROSINCE 2050)

Čtyři nádrže se na vrcholu své dráhy setkaly s kosmickým skútreem ze Svatého Jiřího, který je vzal do vleku. Zatímco jedna postava v kosmickém obleku uchycovala tažná lana, druhá nakoukla průzorem do Pierrovy nádrže. Byla to velitelka Carole Swensonová. Pierre uviděl široký úsměv na její tváři a pak přitiskla helmu k obšívce nádrže a zahalekala na něj. „To je naposledy, kdy jsem tě nechala řídit,“ řekla. „Poznamenal sis espézetku toho nákladáku?“

Pak si uvědomila, že Pierre může pod vodou mluvit jen prostřednictvím hrdelního mikrofону, takže na něj křikla ještě jednu zprávu a vrátila se ke skútru, který byl vybaven vysílačkou. „Mám pro tebe překvapení,“ řekla. „Uvidíme se v přechodové komoře“

Pierre nechápal, proč je Carole tak šťastná. Možná proto, že se alespoň čtyři členové posádky Drakobijce nakonec vrátili živí. Pokud šlo o Pierra, nedokázal myslet na nic jiného, než že dva to štěstí neměli. Patřili k jeho posádce, on za ně zodpovídal a teď byli mrtví. Přemýšlel o tom, co bude muset udělat. Musí to oznámit jejich rodinám. Jak jim má říct, že jejich milovaní byli rozmetáni na atomy?

05:50 POSÁDKOVÉHO ČASU, STŘEDA 22. ČERVNA 2050
(00:45 GMT NEDĚLE 25. PROSINCE 2050)

Čtyři nádrže byly natěsnány do nákladního prostoru přechodové komory Svatého Jiřího a brzy nato byla komora plná bublin vody a promočených lidí lapajících po dechu.

„Toho, co se stalo Amalitě a Abdulovi, je mi líto, Carole,“ řekl Pierre když si sundal masku. „Kdyby jen existoval způsob, jak to...“

„Pst...“ Carole se vesele smála. „Pojď! Musíš se setkat s několika přáteli.“ Popadla ho za ruku a táhla ho chodbou ke komunikační místnosti. Kromě spojového operátora v místnosti nikdo nebyl. Pierre byl dokonale zmatený.

„Ahoj, Pierre.“ To byl Amalitin hlas.

„Měli jste hladkou jízdu?“ otázal se ho Abdulův hlas.

Pierre se vrhl k obrazovce komunikátoru na konci místnosti. Byla rozdělená na dvě pole a v jednom z nich byla Amalita, zatímco v druhém stál Abdul.

„Překvapení! Překvapení!“ zahalekal Abdul.

„Jsme to *doopravdy* my,“ řekla Amalita. „Nebo alespoň to z nás, co je důležité.“

„Mám dokonce knír, který si můžu kroutit.“ Abdul zvedl ruku a zatahal se za konec dlouhého kníru. „A cítím to jako *doopravdy*, i když je to teď software místo hardware.“

Carole stiskla Pierrovi paži. „Než byla jejich těla zničena,“ řekla, „čílové je komplexně oskenovali. Jejich mozkové matrice jsou teď uloženy v čílicích superpočítačích.“

„Ale Amalita přece byla ozářená a zmrazená,“ namítl Pierre.

„Připouštím, že mám ve vzpomínkách nějaké to okno,“ řekla Amalita, „ale v podstatě jsem to pořád já.“

„Jo!“ přisvědčil Abdul. „Je stejně panovačná bestie, jako byla dřív.“

„Sklapni!“

„Vidíš?“ Abdul pozvedl obočí a pokrčil rameny. „A až nás přesadí do těl, která pro nás už konstruuji, nebude to s ní vůbec k vydržení.“

„Zpomalili nás, abychom se mohli rozloučit s vámi a s našimi rodinami,“ vysvětlovala Amalita. „Pak se zase vrátíme k normální číli rychlosti, abychom se mohli zapojit do všeobecného dění...“

„Doktore! Seiko! Jean!“ zavolal Abdul. „Tady, na obrazovce!“

Pierre se otočil a uviděl užaslé pohledy na tvářích zbytku své posádky, který stál u vchodu do komunikační místnosti. Jeho chronometr odzvonil celou hodinu. Když si všiml, kolik ukazuje, chtěl ho resetovat a sesouhlasit s palubním časem, ale pak si to rozmyslel. Kolik lidí o sobě mohlo říct, že žilo na časové ose o šest měsíců kratší než zbytek vesmíru?

06:00 POSÁDKOVÉHO ČASU, STŘEDA 22. ČERVNA 2050

Dlouhý den skončil.

TECHNICKÁ PŘÍLOHA

Následující oddíl obsahuje výňatky z knihy Pierra Carnota Nivena *Mé setkání s našimi nukleonovými přáteli*, vydané roku 2053 nakladatelstvím Ballantine Interplanetary v New Yorku na planetě Zemi a ve Washingtonu na Marsu. Jedná se zatím o jedinou knihu, která získala Nobelovu i Pulitzerovu cenu, Huga, Nebulu a Möbiusovu cenu v jediném roce (2053).

DRAČÍ VEJCE

Domovská hvězda čílů dostala od lidí malebné jméno Dračí vejce, neboť se jednalo o hvězdu na samém konci souhvězdí Draka (Draco) a vypadalo to, jako by drak snesl do hnízda vejce. Shodou okolností nazývají čílové svůj domov rovněž Vejce, protože je pro ně zdrojem životodárného tepla a světla a hřeje stejně příjemně jako vejce, která snášejí.

Vejce, stejně jako většina neutronových hvězd, rychle rotuje kolem vlastní osy, neboť je to malé, kompaktní těleso o průměru pouhých dvaceti kilometrů. Vzniklo zhuštěním velkého a pomalu se otáčejícího rudého obra o průměru mnoha milionů kilometrů. Většina hmoty, magnetického pole a úhlové hybnosti původního obra se transformovala v neutronovou hvězdu. Intenzita gravitačního pole na povrchu Dračího vejce dosahuje 67 miliard g, intenzita magnetického pole se na pólech blíží bilionu gaussů a otáčí se rychlostí 5,0183495 otáček za sekundu. Jedna otáčka Vejce tak zhruba odpovídá miliontině pozemského dne. Zdá se, že tento poměr jedna ku milionu je možné aplikovat i na ostatní aspekty života čílů. Naši nukleonoví přátelé myslí, hovoří, žijí a umírají milionkrát rychleji než my lidé. Čílové používají dvanáctkovou číselnou soustavu odvozenou od jejich dvanácti očí. Časové jednotky čílů spolu s hrubým přepočtem na lidské časové úseky a porovnání průměrné délky života čílů a lidí udává následující tabulka.

lidský čas	čílí čas	poznámky
1 den	3000 v	100 čílich generací
1 hodina	126 v	4 čílí generace
45 minut	94 v	průměrná doba života číly
15 minut	31 v	1 čílí generace
29 sekund	1 v = 1 veletucet (144) otáček	(ekvivalent lidského roku)
0,2 sekund	1 o = 1 otáčka Vejce	(ekvivalent lidského dne)
17 milisekund	1/12 o = tuctina	(ekvivalent lidské hodiny)
1,4 milisekund	1/144 o = veletuctina	(ekvivalent lidské minuty)
10 mikrosekund	1/20736 o = setutina	(ekvivalent 4 sekund u lidí)
800 nanosekund	1/28832 o = mžik	(ekvivalent lidského mžiku)

NAŠI NUKLEONOVÍ PŘÁTELÉ

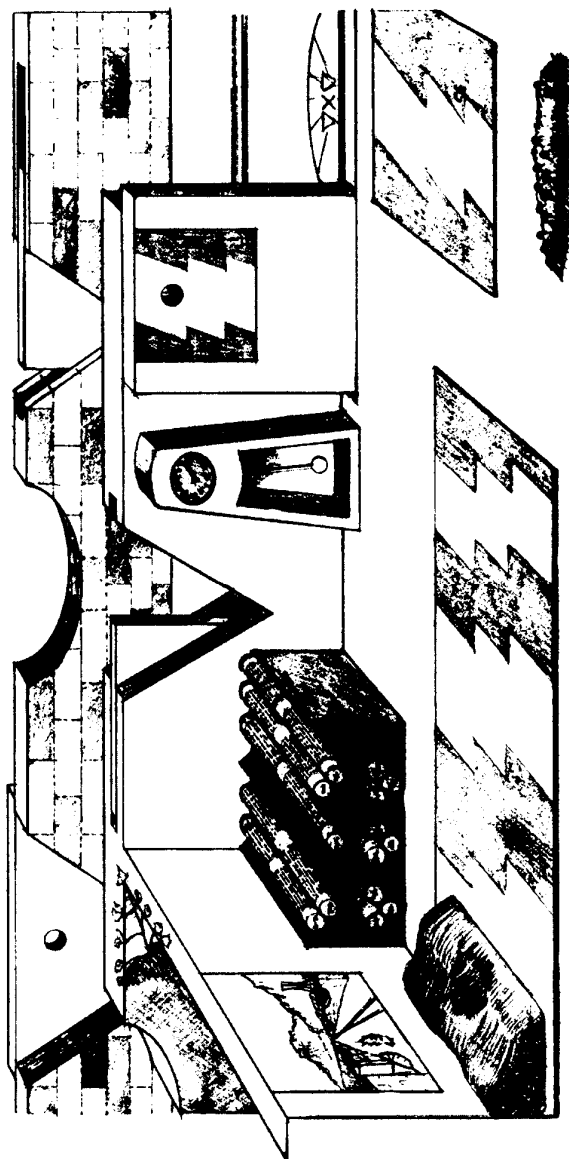
Těžko si můžeme představit cizejší formy života, než jsou čílové. Typický číla váží asi jako průměrný člověk, tedy něco kolem sedmdesáti kilogramů, ale jelikož jádra atomů v jejich těle ztratila své elektronové obaly, zhustila se do maličkého tělíčka stlačovaného vysokou gravitací a zároveň natahovaného magnetickým polem do tvaru oválného lívance dlouhého půl centimetru a vysokého půl milimetru, což je co do objemu jen o něco víc než sezamové semínko.

Tělo čílů je houževnaté a pružné, ve spodní části má plaz podobně jako pozemští plži. Na rozdíl od nich se však čílové mohou pohybovat stejně snadno ve všech směrech. Čílové mají dvanáct očí rozmístěných po obvodu, což jim poskytuje třistašedesátistupňový zorný úhel. Oči mají na stopkách stejně jako pozemští plži, ale kvůli silné gravitaci jsou tyto stopky tlustší. Čílové vidí v ultrafialovém světle a v měkkém rentgenovém záření vydávaném sálajícím povrchem Vejce rozžhaveným na teplotu 8200 K.

Navzdory naprosto jinému vzhledu nás čílové nepovažují za ošklivé, strašné obludy, ale stali se našimi přáteli. Možná to vyplývá z jejich malé velikosti a asi s tím má co do činění i skutečnost, že nic na Zemi ani naše domovská planeta sama pro ně nemá žádné uplatnění. Všechno, co se skládá z obyčejného materiálu, by se při dotyku jejich ultrahustých jaderných těl zhroutilo.

ŽIVOT NA NEUTRONOVÉ HVĚZDĚ

Život na neutronové hvězdě je velice odlišný od života na Zemi, ale našim přátelům čílům připadá vcelku příjemný a zábavný. Kvůli silnému gravitačnímu poli dosahujícímu 67 miliard g se musí všechno stavět nízko nad kůrou hvězdy a každá struktura musí být velice pevná. Magnetické pole o intenzitě bilionu gaussů protahuje všechny objekty podél magnetických siločar a ztěžuje veškerý pohyb napříč jimi. Dva magnetické póly Dračího vejce se nacházejí na opačných polokoulích neutronové hvězdy, poblíž jejího rovníku. Nazývají se východní a západní pól. Mezi těmito póly jsou magnetické siločáry rovnoběžné s povrchem, takže se čílové pohybují snadněji na východ a západ než na sever a na jih.

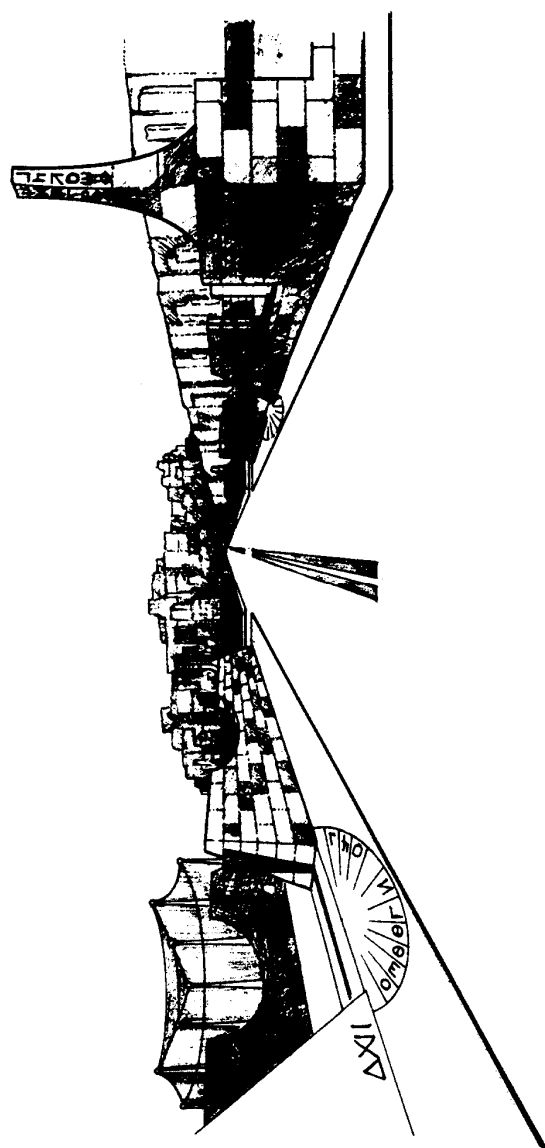
Obr 1. Typické číli obydlí

Na neutronové hvězdě nejsou některé věci, které my považujeme za samozřejmé. Nemá například slunce. Světlo a energie potřebná k životu vyzařuje na naši Zemi ve dne ze Slunce, zatímco v noci je tma a chladno. Proto většina pozemských forem života v noci spí. Na Vejci vyzařuje energie, kterou čílové potřebují k životu, přímo z kůry jejich domovské hvězdy. Tma nenastává nikdy, a proto životní formy na Vejci nikdy nevynalezly spánek. Dračí vejce nemá žádný měsíc, a proto čílové neznají měsíční cykly. Jejich svět neobíhá kolem mateřské hvězdy, a proto neznají ani roky. Jedinou jejich přirozenou časovou jednotkou je rotace hvězd po obloze. Proto se jejich ekvivalentem lidského dne stala otáčka hvězdy, na které žijí.

Čílové nemají lampy, svíce, ohniště ani reflektory, protože na rozpalené kůře Vejce není nikdy zima ani tma. Dokonce i jeskyně jsou ozářeny sáláním ze stěn. U čílů se nevyskytují závěsné obrazy, dveře a okna na pantech, knihy s listy, střechy nebo zastřešení vůbec, protože na podobné věci je gravitace jejich hvězdy příliš vysoká. Neznají ani letadla, balony, draky, píšťalky, větrníky, slámky, parfémy, plíce nebo dýchání, protože nemají vzduch. Celá atmosféra Vejce se skládá jen z několika elektronů a iontů železa nebo jiných typických prvků kůry. Nemají dešťníky, vany, sprchy nebo splachovací záchody, protože u nich neprší a nevyskytují se tam řeky, jezera a oceány.

Život moderního číly není vůbec jednotvárný. Ačkoliv čílové nenosí šaty, které by zakrývaly jejich ohebná, pružná a proměnlivá těla, oblékají se. Dokonce i necivilizovaní čílové používali tělové barvy, aby jimi zakryli svou nahotu, a díky moderním fluorescenčním barvám, tekutým krystalům a nátěrům s proměnlivým vyzařováním jsou jejich ulice plné pestrých barev a vzorů. Civilizovaní čílové také nikdy neopouštějí byt, aniž by si předtím umístili do svěračů ve své kůži soubor šesti odznaků označujících jejich povolání a funkci nebo hodnot. Při slavnostnějších příležitostech nosí místo odznaků šperky a na oční stopky si navlékají ozdobné kroužky.

Roh jednoho typického bytů čílů je znázorněn na obrázku 1. Na stěnách jsou sice obrazy, ale ty jsou namalovány přímo na zed'. Jsou tam i knihy, avšak v podobě svitků uchovávaných ve svitkových stěnách. Jak je vidět, čílové používají měkké podložky a polštáře, ale jen pro odpočinek a čtení, nikoliv k spánku, protože čílové nespí. V jejich bytech můžete vidět okna, ale okna beze skel, neboť nemusejí zadržovat chlad ani vedro.

Obr 2. Pohled typickou ulicí v Mrštím Výstupu

Pokud číla touží po soukromí, stačí, když zavře horizontálně posuvné okenice. Ačkoliv k měření času používají moderní čílové nukleární chronometry, pracují staré kyvadlové hodiny na Vejci stejně spolehlivě jako na Zemi, za předpokladu, že jsou dostatečně pevné, aby v tak silné gravitaci udržely kyvadlo. Na Zemi tikne metr dlouhé kyvadlo jedenkrát za sekundu, zatímco na vejci tiká milimetrové kyvadélko třikrát za mžik. Vpravo je jeden z nejoblíbenějších čílich domácích mazlíčků, dlouhosrstý plížil.

Jelikož jsou čílové vejcorodí a svá vejce zanechávají ve vaječných ohradách klanu, nevytvořili si rodiny a každý číla žije sám nebo se svým domácím mazlíčkem. Většina čílů si k tomu účelu vybírá plížily. Na Vejci se vyskytují četné rasy plížilů, stejně jako jsou na Zemi různé rasy psů a zjevně ze stejného důvodu.

Typický kříženec plížila je drobné chlupaté zvířátko oválného tvaru, s pohybovým plazem a dvanácti očima na stopkách. Ačkoliv si to většina čílů nepřipouští, až na srst a značně nižší inteligenci plížilové vypadají a chovají se jako mladá čílí líhňata. Je to obdobné, jako by byla na Zemi nejmilejším domácím zvířetem opička namísto kočky nebo psa.

Čílí těla jsou v poměru k výšce velice rozlehlá, a proto zabírají značně velký prostor. Aby takto rozlehlá těla pojaly bez suterénů a vyšších poschodí, zabírají i byty a pracoviště čílů mnoho místa a svými zdmi těsně ohraničují ulice stejně jako ve starých pozemských městech.

Urbanistické uspořádání typické čílí ulice ve městě Mrští výstup vidíme na obrázku 2. V dálce se táhne pohoří východního pólu, zatímco vpravo se tyčí útesy jižní strany ohraničující jižní zlom. Hlavní ulice je orientovaná východozápadně s byty přilepenými po obou stranách těsně k plazníkům. Poblíž východního pólu vystupuje magnetické pole ze země a všechny směry jsou tam obtížné, proto se ulice mohou větvit v pravých úhlech. Ve městech vystavěných dále od pólu, jako je například hlavní město Záříčího Nebe, se boční ulice napojují pod úhlem třiceti až šedesáti stupňů a hlavní cesty vedou vždy východozápadním, tedy snadným směrem. Když se čílové pohybují po těchto bočních uličkách, zapírají se svými těly o hladké zdi příbytků a prodírají se šikmo ke směru převládajících magnetických siločar až k příští východozápadní ulici, po které se dá plazit mnohem snáze.

Čílové se dozvěděli od lidí o potížích s dopravní situací mnohem dříve, než měli města dost velká, aby s ní měli problémy sami. Ulice s dvojitou žlutou čarou dole uprostřed je připravena pro dopravní špičku v době otočny.

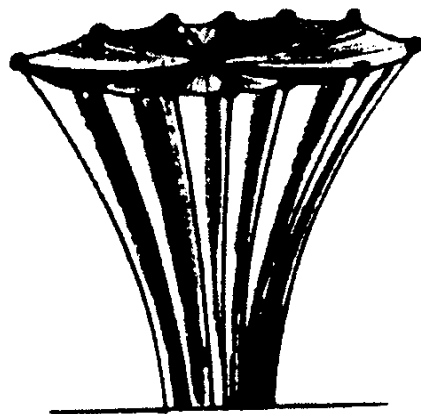
Každý byt obvykle tvoří samostatný blok oddělený od všech ostatních. (V Záříciho Nebi mají ‚bloky‘ tvar kosočtverců nebo trojúhelníků.) Označení ulic jsou zabudována do rohových zdí bytů a jejich vchody jsou označeny čísly na zdi spolu se jménem vlastníka na plazníku. Byt vlevo je moderní typ s polokruhovými okenními zářezy, vnitřním patiem a trojplachým stromem. Byt vpravo je starší verze s jednoduchými čtvercovými okny a bez vnitřního patia.

ROSTLINNÝ ŽIVOT NA VEJCI

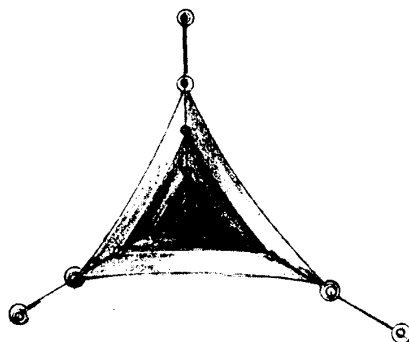
Rostliny na Vejci získávají živiny extrahováním energie z kůry hvězdy pomocí kořenového systému, přičemž vylučují přebytečné teplo sáláním proti mrazivé obloze. Jedním s nejobvyklejších zástupců rostlinného života je slunečnicková rostlina neboli luskovník, znázorněný na obrázku 3. Má jediný hlavní kořen vrůstající hluboko do kůry. Z tohoto kořenu vyrůstá dvanáct silných, zahnutých žeber neboli ‚kmenů‘, připojených napjatými vlákny k ústřednímu sloupku. Mezi jednotlivými žebry a na horní části rostliny je napjatá membránovitá ‚kůže‘. Horní membrána obrácená proti chladnému nebi, je tmavá a vysoce emisivní. Na konci každého z dvanácti kmenů jsou pylové výtrusníky a sběrače.

Ze slunečnickových rostlin se vyvinuli i čílové a ve svých genech mají stále jejich genetický kód. Jestliže správným způsobem upraví svou ‚hormonální‘ rovnováhu, ‚přirostou‘ ke kůře, rozpustí svoje vnitřní svaly a přetransformují se do obrovské slunečnickové rostliny, která se nazývá dračí květina. Při zpětném procesu takto vznikne tělo nového, mladého číly s původním mozkiem a nervovým systémem, který není transformací nijak zasažen. Tento proces proměny z živočicha na rostlinu a zpět na živočicha je pro číly něčím jako elixír mládí.

Další formou rostlinného života je trojplachá rostlina, kterou vidíme na obrázku 4. Ta si nejprve vytvoří sekundární kmeny jako pozemský banyán a pak jí naroste vzájemně propojený mezikmenový systém s membránami a zpevňovacími vlákny.

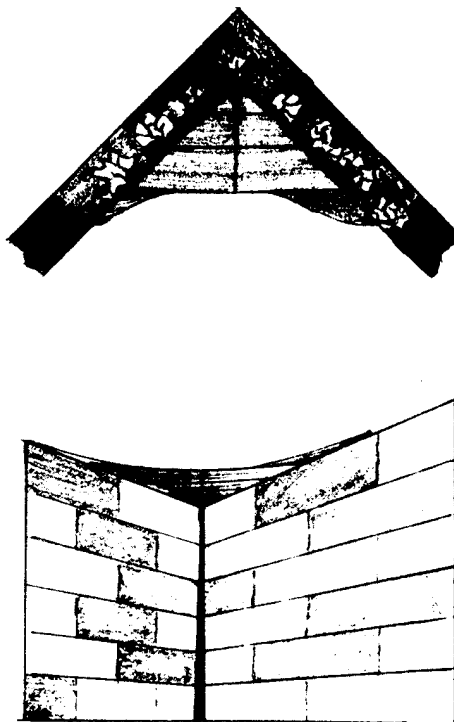

Obr. 3 Slunečnicková rostlina

Obr. 4 Trojplotá rostlina

Třetí formou rostlinného života je útesnička, dobře známá obchodní značka Útesníkovy konstrukční společnosti. Vyrůstá zejména ve štěrbinách skal v horských oblastech na východním a západním magnetickém pólu, ačkoliv se hojně vyskytuje i v nejruznějších výklencích a mezerách mezi domy a ohradami ve městech všech velikostí. Jak je patrné z obrázku 5, využívá útesnička skal a skalních lavic jako mechanické podpory. Její hlavní kořen vyšplhá svislou hranou rozsedliny až k horní ploše, kde přilne hojnými povrchovými kořeny k protější stěně. Na povrchových kořenech jsou pak uchycena podpůrná vlákna stejným způsobem jako vlákna pavučiny v koutě místnosti. Vlákna bývají zpevněna membránou napnutou mezi nimi. Horní plocha membrány je vysoce emisivní a slouží k vyzařování odpadního tepla, zatímco spodní strana je stříbřitá, aby odrážela teplo sálající z kůry hvězdy.

Obr. 5 Útesnička

HVĚZDOTŘESENÍ

Jedinými projevy „počasí“ na Vejci, které nemá skoro žádnou atmosféru, jsou zemětřesení, přesněji řečeno kúrotřesení a hvězdotřesení, jež se od sebe liší pouze měřítky. Zatímco na Zemi se za velká zemětřesení považují ta, která dosahují na RichtEROVÉ škále hodnoty 8 a více, velká hvězdotřesení na neutronové hvězdě mohou dosahovat až ekvivalentu šestnáctého stupně RichtEROVY škály!

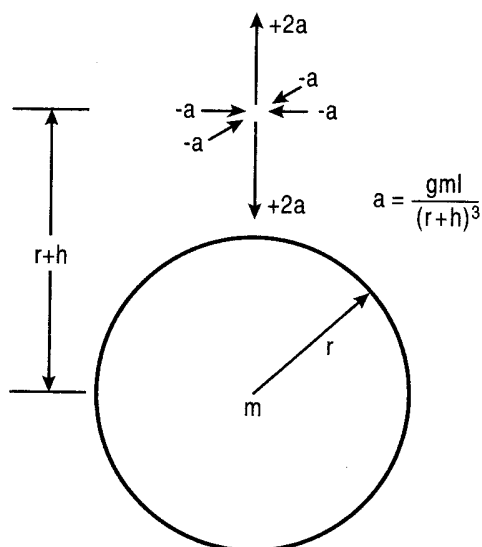
Jelikož jsme měli příležitost zažít hvězdotřesení osobně a sledovat je pomocí různých měřících zařízení a přístrojů, dovedeme si teď lépe představit, co takové velké hvězdotřesení znamená. Naše poznatky byly některými členy posádky Drakobijce shrnuty do knihy, která vyšla nedávno.¹ Nijak výrazně se neliší od starších publikací z tohoto oboru, které se zabývají způsoby změny vibrační energie hvězdné kúry na magnetické pole a pak na elektrony a ionty v řídké atmosféře,^{2,3} metodikou předpovídání velkých otřesů na základě menších a okolnostmi, za kterých mohou velká kúrotřesení spustit proces zhroucení jádra nebo hvězdotřesení. Bohužel, metoda předvídání velkých otřesů na základě malých nebyla tehdy lidem k ničemu. Celý proces totiž trval méně než jednu sekundu.

ULTRAHUSTÉ STROJE

Jelikož jsou sami čílové ultrahustí a žijí v ultrahustém světě, vyvinuli si přirozeně techniku založenou na ultrahustých strojích. Zatím se povětšinou vymykají našemu chápání i přesto, že nám Einstein a jiní poskytli jistá vodítka. Samozřejmě, aby se mohl náš kosmický modul Drakobijce přiblížit k Dračímu vejci, museli jsme i my lidé vyvinout jednoduché ultrahusté stroje.

Obrázek 6 znázorňuje základní problém spojený s podrobnějším zkoumáním neutronových hvězd. Jestliže se naše kosmická loď nachází na oběžné dráze ve výšce h nad neutronovou hvězdou o hmotnosti m a poloměru r , pak se ve stavu beztlíže nachází jen její těžiště. Ostatní předměty v lodi (například posádka) jsou vystaveny působení slapových sil. Velikost slapového zrychlení a působícího na každého člena posádky je úměrná vzdálenosti l od těžiště kosmické lodi. My jsme potřebovali dostat Drakobijce na synchronní oběžnou

dráhu (s orbitální periodou rovnou rotační periodě hvězdy) ve výšce čtyři sta šest kilometrů nad povrchem Vejce. Přestože odstředivá síla vyvolaná oběhy ruší gravitační sílu hvězdy ve středu lodi, je v takové vzdálenosti loď stále vystavena účinkům zrychlení 200 g na každý metr směrem od hvězdy a 100 g směrem k hvězdě, vyvolaného slapovým efektem.

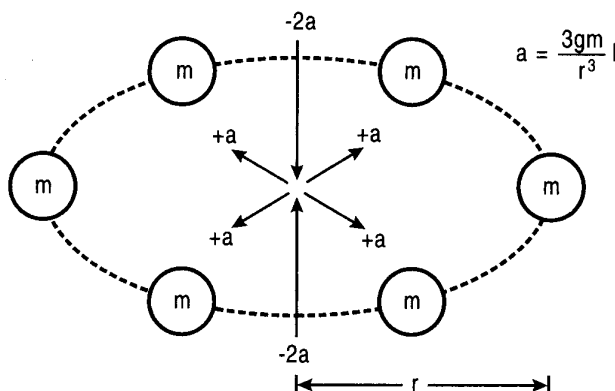

Obr. 6 Slapová zrychlení nad hmotou

K vyrovnání těchto slapových sil zkonstruovala posádka Svatého Jiřího slapový kompenzátor skládající se z šesti ultrahustých hmot, jež tvořily prstenec kolem lodi. Jak je vidět na obrázku 7, slapové síly vyvolané šesti hmotami ve středu prstence mají přesně opačný průběh než ty, kterými působí neutronová hvězda. Správným nastavením hmotností m a jejich rozmístěním na kružnici o poloměru r jsme kompenzovali působení slapových sil neutronové hvězdy a mohli jsme k ní proniknout dostatečně blízko, abychom mohli začít shromažďovat potřebná data.

Později, když čílové chtěli průměr kompenzačního prstence zmenšit, převýšily by jeho slapové účinky nad slapovými účinky hvězdy, a proto byla potřeba „zesílit“ slapové působení neutronové hvězdy, aby se součet všech sil opět vyrovnal. Toho bylo dosaženo

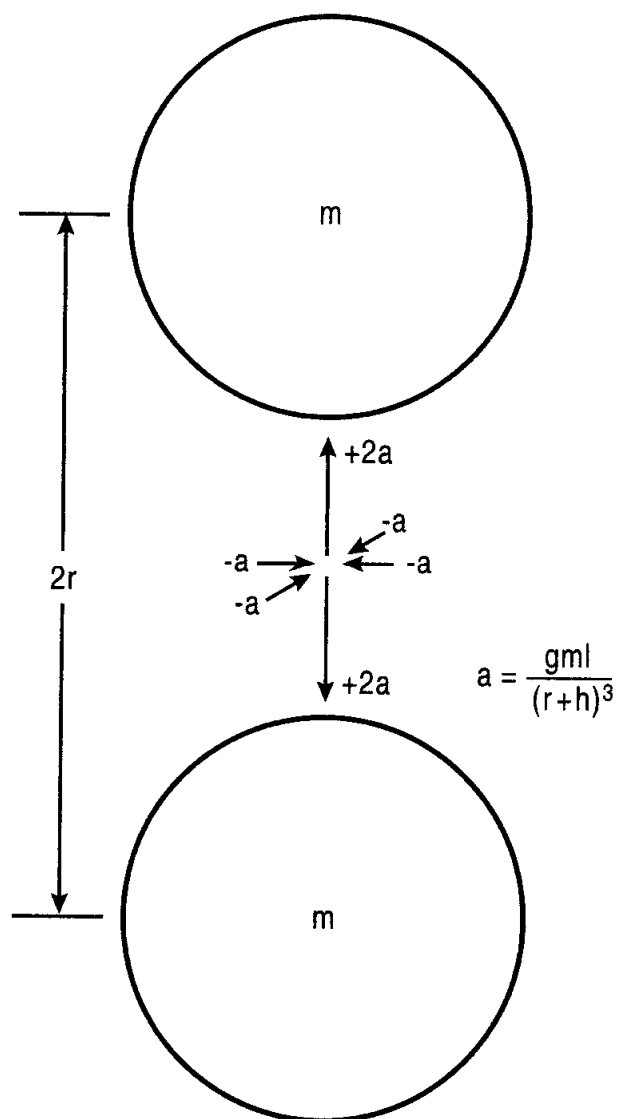
slapovým zesilovačem skládajícím se ze dvou posilovacích hmot, jak vidíme na obrázku 8. Tato konfigurace nepřidává žádnou gravitační sílu působící na bod uprostřed, takže se orbitální parametry objektu mezi hmotami nijak nezmění, ale zrychlení v bodech mimo bod nulové síly vzroste přesně ve stejné míře jako slapová zrychlení nad jedinou hmotou. Podrobnější vysvětlení slapových sil a způsobu jejich kompenzace a zesílení pomocí uspořádání hustých koulí najdete ve starších článcích zabývajících se vytvářením pikogravitačních oblastí poblíž Země.⁵

Obr. 7 Slapová zrychlení ve slapovém kompenzátoru ze šesti hmot

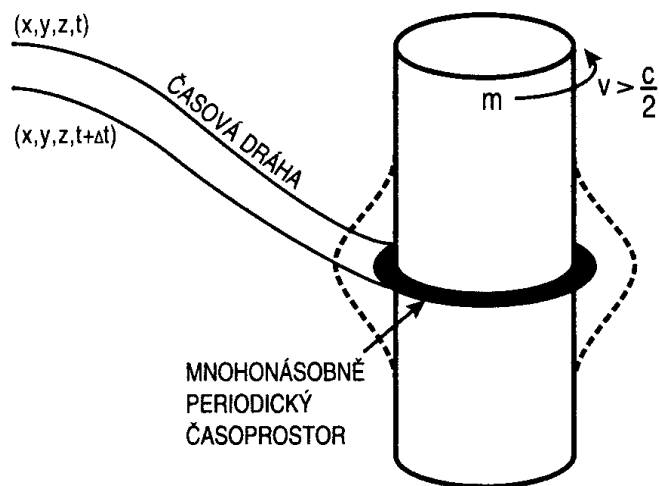
Slapové síly neutronové hvězdy stejně jako kompenzátory a zesilovače, kterými se dají ovládat, by pochopil i Newton, ačkoliv by se asi divil, že tak husté objekty mohou existovat. Čílové však disponují ultrahustou technikou, která je ještě úžasnější. Víme, že používají technologie, jež se vymykají i Einsteinově teorii gravitace, zvláště v oboru ultravysokých hustot, polí a rychlostí, které je vysoce rozvinutá čílová věda schopna produkovat.

Tajemství výroby ultrahustých strojů používaných číly jsou stále ještě zašifrována v holopaměťových krystalech uložených v Smithsonově muzeu. Ovšem jako pro hmoty o nízké hustotě platí Newtonovy gravitační zákony, pro hmoty o vysoké hustotě pořád platí Einsteinovy gravitační zákony a ty nám mohou poskytnout představu o tom, co by se mohlo dít v oblasti ultravysokých hustot, kde platit přestávají.

Obr. 8 Slapová zrychlení slapového zesilovače ze dvou hmot

Čílové vyvinuli stroj času, který jim dovoluje posílat zprávy do minulosti i budoucnosti. Pomocí Einsteinovy obecné teorie relativity si můžeme předvést, jak by se takový stroj času dal postavit - bez ohledu na paradoxy, které by s sebou přinesl, kdyby byl postaven. Pokud necháme dlouhý, ultrahustý válec rotovat kolem jeho dlouhé osy, jak je znázorněno na obrázku 9, a pokud jeho obvodová rychlost přesáhne polovinu rychlosti světla, pak jednoduchou analýzou⁶ zjistíme, že musí existovat oblast poblíž středu válce, ale mimo jeho povrch, kde se směřuje prostor a čas. Zvolíme-li si vhodnou dráhu, můžeme po ní vyslat nějaký předmět nebo foton tak, aby válec obletěl po nebo proti směru jeho rotace, čímž jej odešleme do minulosti nebo budoucnosti. Jak se čílům podařilo roztočit ultrahustý válec a udržet ho v pohybu dost dlouho na to, aby stačili odeslat zprávu, nevíme.

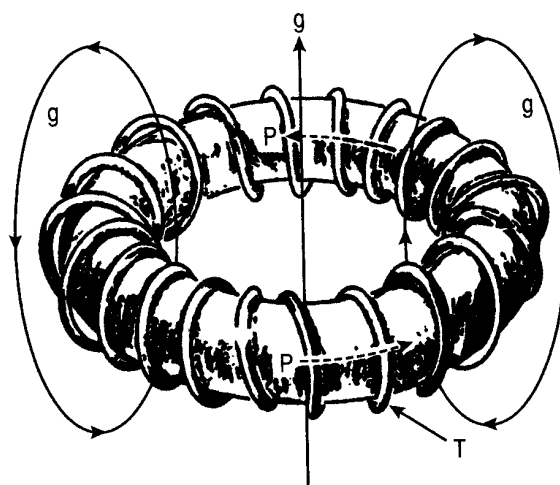

Obr. 9 Dvoucestný stroj času

Tažným koněm z počátků dobývání kosmu čily byl gravitační katapult. Nejsme si sice jisti, jak přesně pracuje, ale i v tom nám může pomoci Einsteinova obecná teorie relativity. Bylo prokázáno,^{7,8} že Einsteinova teorie gravitace má mnoho analogií s Maxwellovou teorií elektromagnetického pole. Základním zdrojem všech elektromagnetických sil je náboj elektronu. Tento náboj kolem sebe vytváří elektrické pole. Jestliže nábojem pohybujeme, indukuje se

elektrický proud a proud vytváří magnetické pole. Víme také, že pokud magnetické pole zesílujeme nebo zeslabujeme, touto změnou se opět indukuje elektrické pole.

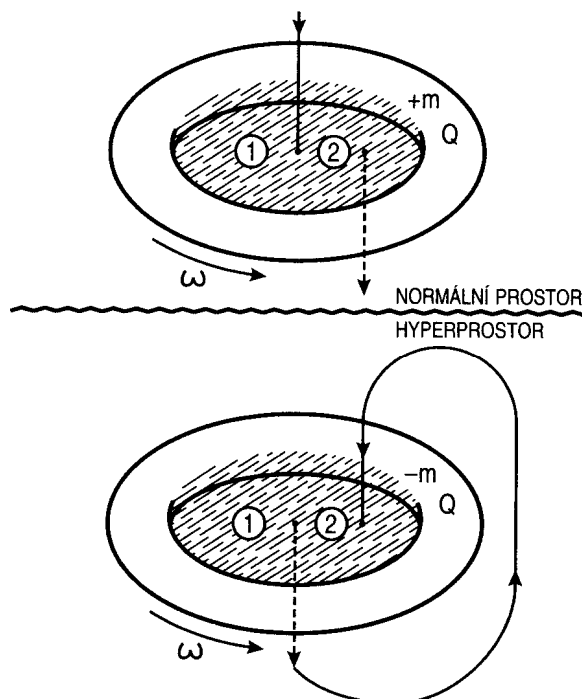
S gravitací je to obdobné. Základním zdrojem veškerých sil je hmota částice, kterou použijeme. Hmota kolem sebe vytváří gravitační pole. Jestliže částici pohybujeme, získáme hmotový proud a tento proud vytváří nové pole, gravitační ekvivalent magnetického pole. Na obrázku 10 je znázorněn anuloid ovinutý potrubím, jenž vede hmotový proud T . Ten vytváří nové pole P nazývané gravitomagnetické neboli Lense-Thirringovo pole. Zesilováním nebo zeslabováním gravitomagnetického pole vzniká v katapultu gravitační pole G , které vymrští jakýkoliv objekt umístěný v jeho středu ve směru osy anuloidu. Čílský gravitační katapult musí pracovat na stejném nebo podobném principu, ale je zřejmé, že se jeho konstrukce neobejde bez nové fyziky. Z Einsteinovy teorie by vyplynulo, že stroj využívající materiál o hustotě neutronové hvězdy by nikdy nedokázal vytvořit gravitační pole dostatečně silné, aby vymrštilo kosmickou loď z povrchu Vejce.

Obr. 10 Gravitační katapult

Nejúžasnější ultrahustý stroj, který čílové zkonstruovali, bylo miniaturní zborcení prostoru. Einsteinova obecná teorie relativity nám o tom může něco naznačit, ale pouze naznačit, protože zborcení

prostoru, které se jim už podařilo vytvořit, bylo mnohem větší, než jaké Einsteinova teorie vůbec předpovídala. Existuje relativně jednoduché exaktní řešení Einsteinových rovnic polí, které popisují vnější pole husté rotující hmoty. Nazývá se Kerrovo metrické řešení.

Obr. 11 Kerrovo metrické zborcení prostoru

Předpokládáme-li, že rotující hmota má podobu ultrahustého prstence znázorněného na obrázku 11, prstence o hmotnosti M a elektrickém nebo magnetickém náboji Q , pak je možné za použití Kerrovy metriky dokázat,^{9,10} že jestliže je prstenec dostatečně hustý a rotuje dost rychle, funguje jako zborcení prostoru a stroj času současně. Pošleme-li středem prstence malý objekt, nevyjde na opačné straně!

Matematikové předpokládají, že takový objekt vstoupí do hyperprostoru, kde se čas a prostor mezi sebou vzájemně prohodí.

Jestliže se objekt pohybuje po nebo proti směru rotace prstence, bude vymrštěn v čase do minulosti nebo budoucnosti. Aby se vrátil do našeho vesmíru, musí opět projít otvorem v prstenci. Takovýto rychle rotující ultrahustý prstenec je zjevně velice nestabilní a udržet ho po dobu potřebnou k naší záchraně si vyžádalo použití veškeré převratné technologie čílů.

ODKAZY:

1. S. K. Takahaši, 1. K. Thomasová a P. C. Niven: *Dynamika neutronových hvězd* (Neutron Star Dynamics), McGraw-Hill (2053)
2. R. Ramatya a kol.: *Původ vzplanutí gama záření z 5. března 1979: kmitající neutronová hvězda* (Origin of the 5 March 1979 GammaRay Transient: A Vibrating Neutron Star), Nature 287, 122 (11. září 1980)
3. E. P. T. Liang: *Inverzní comptonizace a povaha vzplanutí gama záření z března 1979* (Inverse Comptonization and the Nature of the March 1979 Gamma-Ray Burst Event), Nature 292, 319 (23. července 1981)
4. V. Trimble: *Úspěšný hon na poruchu* (A Successful Glitch-Hunt), Nature 353, 666 (31. října 1991)
5. R. L. Forward: *Zploštění časoprostoru poblíž Země* (Flattening Spacetime near the Earth), Phys. Rev. D26, 735 (1982)
6. F. J. Tipler: *Rotující válce a možnost narušení globální příčinnosti* (Rotating Cylindres and the Possibility of Global Casuality Violation), Phys. Rev. D9 2203 (1974)
7. R. L. Forward: *Obecná relativita pro experimentátory* (General Relativity for the Experimentalis), Proc. IRE (nyní Proc. IEEE) 49, 1442 (1961)
8. R. L. Forward: *Průvodce po antigravitaci* (Guidelines to Antigravity), Am. J. Physics 31,166 (1963)
9. B. Carter: *Úplné analytické rozšíření os symetrie Kerrova řešení Einsteinových rovnic* (Complete Analytic Extension of the Symmetry Axis of Kerr's Solution of Einstein's Equations), Phys. Rev. 141, 1242 (1966)
10. B. Carter: *Globální struktura Kerrovy rodiny gravitačních polí* (Global Structure of the Kerr Family of Gravitational Fields), Phys. Rev. 174, 1559 (1968)

Obsah:

Předehra	7
Odlet	11
Nebezpečí	27
Záchrana	52
Klid	75
Otřesy	107
Ztroskotanci	126
Oběť	147
Barbar	163
Přistání	183
Imperátor	204
Únik	231
Technická příloha	259

Robert L. Forward
HVĚZDOTŘESENÍ

Z amerického originálu Starquake
vydaného Ballantine Books (Random House, Inc.)
New York 1985, přeložil Marek Hrnčíř.

Obálku vytvořil Marek Fišer,
grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.

Vydal POLARIS - Bohuslav Svoboda,
Podkopčí 464, Frenštát p. R, v roce 2000
jako svou 74. publikaci.

Digitalizaci a kontrolu provedl Expres
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.

Cena: 169 Kč

ISBN 80 - 85911 - 63 - 9

Tato kniha začíná tam, kde končí příběh Dračího vejce. Právě když se posádka vědeckého modulu Drakobijce chystá k návratu na Zemi, zničí meteorit jednu z tlačných sond zajišťujících křehkou rovnováhu sil, díky níž lidé v těsné blízkosti neutronové hvězdy přežívají. Vzápětí dojde ke katastrofě ještě horší, k hvězdotřesení, které prakticky zlikviduje civilizaci čilů. Jejich lidští přátelé si musejí vybrat: vrátit se domů a nechat obyvatele Dračího vejce vymřít, nebo zůstat – a zahynout při pokusu o jejich záchranu...

„Tohle je něco pro příznivce skutečné science fiction.“

– Frank Herbert

„Forwardův příběh, jednoduchý a velký zároveň, vypráví historii mimozemské civilizace a důsledků našeho kontaktu s ní. Těm, kteří touží po dokonalé kombinaci skutečné vědy a fikce, se bude tento skvělý příklad SF v nejčistší formě určitě líbit.“

– Publishers Weekly

Doporučená cena: 169 Kč